

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Crossroads

— — — — —
Emmyjean
— — — — —

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Crossroads

Tarafından: Emmyjean

Hogwarts'taki yedinci ve son yılında Lily Evans kendini, hayatını paramparça eden bir trajediyle karşı karşıya bulur. Sonunda hem kendi içinde hem de hiç beklemediği kişilerde büyük bir güç bulur. FİNAL
BÖLÜM 8 Temmuz 05'te!

Durum: devam ediyor

Yayınlanma tarihi:

2002-08-07

Güncellenmiştir: 2005-07-14

Kelimeler: 138872

Bölümler: 15

Puanlanmış: Kurgu T - Dil: İngilizce - Tür: Kızgınlık/Romantik - Karakterler: James P., Lily Evans P. - Yorumlar: 1,357 - Favs: 2,285 - Takip ediyor: 461

Orijinal kaynak: <https://www.fanfiction.net/s/898884/1/Crossroads FicHub.net>

yardımıyla aktarılmıştır

Crossroads

[Giriş Önsöz](#)

[Uzlaşmaz Farklılıklar](#)

[Sınırlar](#)

[Adım İlk Bağlantı](#)

[Yorgunluk](#)

[Kontrolü](#)

[Kaybetmek](#)

[Sayfaları](#)

[Çevirmek](#)

[Kapalı Kapı, Açık Pencere Rota](#)

[Dışı](#)

[Sınırları Test Etmek](#)

[Bir Kaya ve Zor Bir Yer](#)

[Kader](#)

[Sonsöz Yazarın](#)

[Notu](#)

Önsöz

BAŞLIK: "Crossroads"

YAZAR: Emmyjean (emmyjeanb@yahoo.com) SINIFLANDIRMA: J/L

RATING: PG-13

ÖZET: James Potter ve Lily Evans'ın Hogwarts'taki son yılları boyunca yaşadıkları uzun yolculuk.

YASAL UYARI: JK Rowling olmasaydı bunların hiçbirini . Yaratımıyla oynamama izin verdiği için kendisine teşekkür ederim.

YAZARIN NOTLARI: **Bu kurgu TEMMUZ AYI İTİBARIYLA REVİZE EDİLMİŞTİR,**
2003 Zümrüdüanka Yoldaşlığı kanonuna uymak için. Lütfen yazarla ilgili ayrıntıları BURADAN okuyun. Bu arada... evet, Arabella Figg karakterini ilk versiyonda olduğu gibi bıraktığımı BİLİYORUM! İnanın bana, böyle bir şeyi görmezden gelemezdim. Her şey daha sonra açıklanacak. ;)

Önsöz

Haziran, Beşinci Yıl

"Prongs, o patlayan kart destesini nereye koydun?" Sirius Black, Gryffindor ortak salonundaki konuşma ve gülüşme seslerinin arasından seslendi. Dönem sonuydu ve Gryffindor başkanlarına Profesör tarafından izin verilmişti. McGonagall kutlama için bir parti verdi. Sonsuz miktarda yiyecek ve butterbeer vardı, çok fazla oyun oynandı ve hatta birkaç küçük aksilik bile oldu... ama akşam hala gençti.

"Bilmiyorum, bende yoktu," diye seslendi James Potter kanepedeki yerinden, kolunu rahatça kızın omuzlarına dayamıştı

"Kılkuyruk'a sor!"

Peter Pettigrew lakabını duyunca döndü ve kaşlarını kaldırdı. Kısa boylu ve tıknazdı, bir Çapulcu'ya benzemiyordu - James, Sirius ve Remus Lupin'in hepsi uzun boylu ve zayıftı. "Biri beni mi çağırıyor?"

"Evet," diye homurdandı Sirius, "O kartlarla ne yaptın?"

Peter gözlerini kırıştırdı, sonra pantolonunun cebinden desteyi çıkardı. Desteyi Sirius'a uzatarak, "Oyun oynayacak mısınız?" diye sordu.

Sirius, Remus'tan şüpheli bir bakış alarak, "Bir bakıma," diye gizemli bir şekilde cevap verdi. James'in oturduğu yere doğru yürüdü ve "Oyun oynamak ister misin?" diye sordu.

James, Sirius'un yüzünün önünde cazip bir şekilde salladığı desteye baktı, sonra şeytanca gülümsedi ve ayağa fırladı, yanındaki kız bir tür yaramazlık yapma ihtimalini geçici olarak unuttu. Pencereye en yakın masada yer açıldılar ve Sirius dağıtmaya başladı. Remus ve Peter, ilgilenen diğer bazı öğrencilerle birlikte izlemek için yanlarına gittiler. Her iki oyuncu da ellerini doldurduktan sonra Remus alaycı bir tavırla sordu: "Partinin ortasında sizi kâğıt oynamaya iten şey ne olabilir?"

James arkadaşına sırıtarak, "Olasılıkları bir düşün," diye cevap verdi.

Sirius bunun üzerine hafifçe gülümseyerek, "Hey James?"

diye sordu. "Hmm?"

"Bu oyunu, ilgisini çekmiş gibi görüldüğümüz bir grup seyirci için nasıl daha eğlenceli hale getirebiliriz sizce?"

James etrafına bakındı ve cevap verdi, "Bilmiyorum. Bu kadar insanın dikkatini çekmek için olağanüstü bir şey olmalı."

İki arkadaş göz göze geldiler ve kararlarını verdiler.

"Neden bunun kötü biteceğini düşünüyorum?" Remus hafifçe mırıldandı.

James asasını cebinden çıkararak, "Saçmalama, Moony," diye güvence verdi, "Sadece oyunu biraz *geliştireceğiz*."

"Ayrıca," dedi Sirius, yakışıklı yüzünü buruşturan ironik bir gülümsemeyeyle, "Ne yapacaksınız? Bizi ihbar mı edeceksin?"

Bunun üzerine Lily Evans nihayet konuşmaya karar . O da bir kaymakamdı ve uyarı niteliğinde bir şeyler söylemenin görevi olduğunu düşünüyordu... gerçekte bu işe karışmak istemese bile. Zor olan şeylerden kaçınırsa rozetinin hakkını nasıl verecekti? Ne de olsa... onunla ve arkadaşlarıyla daha önce de uğraşmıştı. "Bak... Bence bunu yapmamalısın. Sihir kullanmamıza hiç izin yok... Bu partiyi düzenlemenin şartlarından biri de buydu."

James ve Sirius bakiştılar ve James cevap verdi, "Oh, hadi ama Evans. Kimsenin bilmesine gerek yok."

Israr etti, "Bence yapmamalısın. İşler ters gidebilir."

James gözlerini kendi kendine hafifçe devirdi ve "Sakin ol, olur mu? Ben ne yaptığımı biliyorum."

Dönüp bir süre onu süzdükten sonra yavaş bir gülümsemeye ağzının kenarlarını kaldırdı. "Ayrıca... şu ana kadar seni etkilemek için yaptığım şeylerin işe yaramadığı çok açık."

Gözlerini ona dikti ve başını salladı, insanların önünde bunu yaptığında her zamanki gibi utanıyordu. Tamamen farklı insanlar oldukları ve hiçbir ortak noktaları olmadığı açıktı ve herkes aralarında herhangi bir ilişki olmasının saçma bir fikir olduğunu biliyordu... ama bu bilgiyi sürekli olarak onunla dalga geçmek için kullanmak zorunda mıydı? Onun ciddi olmadığını biliyordu ve

Muhtemelen onunla şakalaşma şekliydi... ama bazen bunun arkasında biraz da kötü niyet olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu. Bunun onu utandırdığını çok iyi biliyordu... ve bunu her yaptığında bir kahkaha alacağını da biliyordu. Kaşları çatılırken, bu onun egosunu yükseltiyor, diye düşündü. Ona göz kırparak daha geniş bir şekilde gülümsedi ve Lily'nin itirazlarını görmezden gelerek önündeki güverteye bir tür büyü yapmaya başladı. Sonra da muzipçe sırtarak asasını bir kenara bıraktı ve tekrar yerine oturdu.

"Ne yaptın sen?" Pettigrew heyecanla sordu.

James desteyi karıştırmaya başladı ve "Dediğim gibi... Sadece desteyi geliştirdim, hepsi bu" diye yanıtladı.

Sirius ve James oynamaya başladılar ve Gryffindor'ların geri kalanı, bu geliştirmenin neyi gerektirdiği ortaya çıktıkça kısa sürede kahkahalarla kükrüyorlardı. Kartlar patladığında on kat daha yüksek sesle patlıyor ve iki kat daha fazla duman ve is çıkarıyordu. James ve Sirius kısa sürede lekelere bulandılar ve etraf lastik yakılıyormuş gibi kokmaya başladı. Hâlâ bir felaket yaşanmasından endişe eden Lily, kollarını kavuşturmuş, bu oyunun tehlikeli bir hal alabileceğine dair en ufak bir işaret bekliyor ve böylece buna bir son verebiliyordu. Açıkçası, Remus Lupin'in bunu yapmasını diliyordu... ne de olsa o da bir prefect'ti ve onlar da *onun* arkadaşlarıydı. Ancak ona baktığında, kendisini o anın neşesine o kadar kolay bırakmıyor gibi görünmesine rağmen, çok da endişeli görünmediğini fark etti. Tekrar iç geçirerek, beklemeye karar verdi... zaten, zorunda değilse herkesin eğlencesini mahvetmeye dayanamazdı... sonuçta, henüz kötü bir şey olmamıştı. James onun düşüncelerini duymuş gibi başını kaldırdı ve onu gördü. Başını sallayarak onayladı,

"Evans, sakın ol. Hiçbir şey olmayacak."

Ancak sözler ağzından çıkar çıkmaz Sirius'un elinden bir kart fırladı. Patlamış olması gerekiyordu, ama bunun yerine bir tür asi fişek gibi davranıyordu. Kimse görmeden

ne olduğunu anlayamadan, kart doğruca pencerede asılı olan uzun, kırmızı perdelere doğru uçuşt ve onları tutuşturdu.

James ve Sirius, diğer birçok öğrenci gibi çılgınlık ve bağrıışmalar arasında ayağa fırladı. Ancak oraya ilk ulaşan Lily oldu. Yukarı uzandı ve perdeleri çubuklarından söktü. Perdeler aşağı yuvarlanırken, hâlâ alev alev yanarken, sağ kolunda yakıcı bir acı hissetti. Bunu düşünecek zamanı olmadan, o ve yardımına gelen diğer birkaç öğrenci yangını yayılmadan söndürmeye çalıştı. Sonunda yangın söndürülmüştü ama oda eskisinden daha fazla dumanla doluydu. Lily birisinin pencereyi açtığını duydu ve sonra birisi gülmeye başladı.

Bu Sirius Black'ti. Kısa süre sonra, tüm bu gösteri karşısında kahkahalarla kükrüyordu ve James de ona yürekten katıldı. Birkaç kişi daha gülmeye başladı ve çok geçmeden Gryffindor kulesindeki tüm öğrenciler histeri krizine girdi. Ancak Lily şu anda bununla ilgilenmiyordu... Önündeki duman bulutunun arasından zonklayan kolunu incelemeye çalışıyordu.

"Sorun nedir, Lily?" bir ses geldi yanından. Arkadaşıydı, Helen Knowles.

Ön kolunu göstererek, "Emin değilim... Sanırım acıyor," diye cevap verdi.

"O halde hastane kanadına gitmeliyiz," dedi diğer en iyi arkadaşı Arabella Figg, James ve Sirius'a doğru bir bakış fırlatırken, "Bu tamamen sorumsuzcaydı."

Lily olay çıkarmak istemediği için onu susturdu ve fark edilmeden portre deliğinden çıkıp Hogwarts koridorlarından geçerek hastane kanadına vardılar. Hastane

Okul hemşiresi Madam Pomfrey, sorunun ne görmek için telaşla geldi. Lily'nin yanığını görünce dudak büktü ve onu yatağa oturttu. Lily hafifçe gülümsedi... Madam Pomfrey sonsuza dek orada kalacakmış gibi görünüyordu.

"Bayan Evans, bu kötü bir yanıktan başka bir şey değil, ama bu nasıl oldu?"

Lily Arabella'ya bir bakış attı, o da cesaretle gözlerini biraz araladı. Hiç yardımcı olmamıştı... Çapulcuların başını bu yüzden belaya sokmaktan zevk alırdı. Ancak, bunu bununla yaşamak zorunda kalacak olan Lily'ydi. Şansı varken neden buna bir son ki? "Şey... ortak salonda bir parti veriyorduk ve küçük bir... şey, bir aksilik oldu," diye belli belirsiz cevap verdi.

Ne var yaşlı hemşire yılmadı.

"Bir aksilik mi? Yangın şeklinde mi yani?" diye sordu bilerek, yanığa soğuk macun sürerken kaşları çatıldı. Gerçekten de korkunç bir yara gibi görünüyordu.

Lily tereddüt etti, sonra da konuda yalan söylemeye çalışmanın iyi olmayacağına karar verdi. Başını salladı ve Madam Pomfrey ellerini önünde sıkıca kavuşturarak ayağa kalktı.

"Bayan Evans, eminim bu olayı evinizin yöneticisine bildirmemin önemini size vurgulamama gerek yoktur. Bir kaymakam olarak, bunu yapmakla yükümlü olduğumu biliyor olmalısınız..."

"Lütfen," diye sözünü kesti Lily umutsuzca. Kendilerini ele verdiğini düşünürlerse o çocukların ne yapacağını düşünmeye dayanamıyordu. James Potter'la da pek iyi anlaşılamıyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Sadece bir kazaydı..."

"Hiç şüphesiz büyü'nün neden olduğu bir kaza ve bu özel toplantıda büyü'nün yasak olduğunu biliyorum."

Lily başını sertçe salladı, şu anda bile bunun nafile olduğunu biliyordu ama vazgeçemiyordu, "Gerçekten, ben iyiyim. Bunu bildirmek istemiyorum... Lütfen, ben kendim hallederim..."

"Korkarım bu imkânsız," dedi Madam Pomfrey, Lily'nin yüreğini ağızına getiren bir kesinlikte, "Çok daha kötü yaralanabilirdiniz, tehlikeye atılan diğ r öğrencilerden bahsetmiyorum bile. Bana isim vermenizi istemeyeceğim Bayan Evans... ama bunu bildirmek zorundayım."

Lily umutsuz bir i  çekiçle nefesini bıraktı ve omuzları çöktü. Madam Pomfrey'e bandajını gece boyunca  ıkarmayacağına dair söz verdikten sonra arkadaşlarıyla birlikte revirden  ıktı. Helen pek bir şey söylemedi ama Arabella konuştu.

"Lily, yapılacak tek doğıru şey bu ve sen de bunu biliyorsun. Çizgiyi çok açtılar."

"Bunu söylemek senin için kolay Bella," diye karşılık verdi Lily, "Sonuçlarıyla uğıra mak zorunda kalmayacaksın."

"Sonuçlar mı?"

Lily yine hayal kırıklığı içinde içini çekti. "James Potter ve arkadaşlarıyla pek iyi *anla tığım* söylenemez."

Arabella homurdandı ve herhangi bir anla maya varamadan birkaç dakika boyunca bu konuda ileri geri tartı tılar. Sonunda kuleye ula tılar ve Lily'nin büyük deh eti içinde Profesör McGonagall'ın portre deliğinden çıktığını gördüler.

"Bayan Evans, sizinle biraz konuşabilir miyiz lütfen?"

Arabella ve Helen içeri girmeden önce Lily'ye sempatiyle baktılar. Lily cüppesinin koluyla bandajını gizlemeye çalışarak profesörün önünde durdu. McGonagall fark etti ve sertçe konuştu,

"Benden saklamanıza gerek yok Bayan Evans. Madam Pomfrey'den her şeyi biliyorum."

Lily yere baktı ve yüzünü buru turdu. Bu okulda haberler çok çabuk yayılıyordu.

"Bayan Evans," diye devam etti McGonagall, "ağır bir suç işlenmiş olmasına rağmen bu durumda cezalandıracak kimsem yok. Bize herhangi bir isim vermediniz ve bunu onaylamadığımı söylemeliyim... bir kaymakam gibi davranmıyorsunuz."

Lily buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu, bu yüzden sessiz kaldı ve onun devam etmesini bekledi. Bir süre sonra devam etti.

"Eğer sorumluların cezasız kalmasını istiyorsanız, bu sizin kararınız... ama umarım gelecekte görevlerinizi ön planda tutmaya çalışırsınız. Tabii eğer bir gün Baş Kız pozisyonu için düşünölmek istiyorsan."

McGonagall hızlı adımlarla uzaklaşırken Lily gözlerini kapadı ve yatakhannesine çıktığında belki de kendini öldürebileceğini düşündü. Açıkçası kendisiyle neden bu kadar sert konuştuğunu bilmiyordu... Yangına o sebep olmamıştı ki. O bu durumda koşulların kurbanıydı ve kimse bunu anlamıyor gibiydi. Yavaşça öne çıktı ve Şişman Hanım'a parolayı verdi ama portre açıldığında gördüğü şey seçeneklerini yeniden gözden geçirmesine neden oldu - belki de şu anda kendini öldürse daha iyi olacaktı.

James Potter orada oturmuş, kız açıklıktan içeri girdiğinde ona kaşlarını çatarak bakıyordu. İstemsizce ürperdi... onunla hiçbir zaman diğerleri kadar iyi anlaşamamıştı ama gözlerini daha önce hiç bu kadar soğuk görmemişti.

Yine de aynı zamanda öfkeyle yanıp tutuşuyorlardı.

"Ne işe yaramasını bekliyordun, sorabilir miyim?" diye tükürdü kadın merdivenlere doğru yürümeye başlarken. Durdu, adamın bir kavga istediğini hissetti... ve bir tane alacaktı. Cevap vermedi, umutsuzca kendini savunmak için söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Ne de olsa durum oldukça suçlayıcı görünüyordu. Adam arkasından alaycı bir kahkaha attı ve devam etti,

"Kendini beğenmiş ve ukala olduğunu biliyordum Evans... herkes biliyordu. Bunları küçük karakter kusurları olarak görmezden gelebilirdim. Sadece bir şekilde senin de bir ispiyoncu olman şaşırtıcıydı."

Lily arkasına döndü, öfkesi içine işlerken boynunun yandığını hissetti. Ne olduğunu bile bilmediği halde ona bunları söylemeye nasıl cüret ederdi? Her halükarda... bu karmaşaya en başta o sebep olmuştu. O ve onun aptal, dikkatsiz arkadaşları.

"Yanlış hatırlamıyorsam," diye karşılık verdi, "bütün bunları başlatan sendin! Eğer tahmin edilebileceği gibi bu kadar kibirli olmasaydın..."

"Bir durumla nasıl başa çıkacağını biliyorsan bazen kibirli olmayı göze alabilirsin!" diye bağırarak onu şaşırttı, "Ama sen bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi? Gördüğüm en etkisiz kaymakamsın... Belki de bu yüzden her olayda koşup bir profesör getirme ihtiyacı hissediyorsun."

"Ben mi etkisizim?" diye homurdandı, kulaklarına inanamıyordu, "Ortak salonda yangına neden oldun, Potter! Ben buna tam olarak 'durumu idare etmek' demezdim!"

" *Ben* bir kaymakam *değilim*... ayrıca, bu bir şey değildi ve sen de bunu biliyorsun. İki saniye içinde söndürüldü," dedi sinirli bir şekilde.

Söyleyecek bir şey bulmakta zorlandı... kelimelerle arası onunki kadar iyi değildi. O kadar hızlı düşünemiyordu ve bu durum onun için bir dezavantajdı. "Neden bu kadar telaşlandın ki? Başın belaya girmedi, değil mi?"

Ona bir kaşını kaldırarak, "McGonagall şu anda prefect'lerden memnun değil, çünkü senin büyü kullanımını denetlemen gerekiyordu. Senin sayende muhtemelen bir daha burada parti vermemize izin vermeyecek... Remus'un muhtemelen başının belaya gireceğinden bahsetmiyorum bile."

"O zaman belki de *yapmalı*! Hiç büyü kullanmaman gerekiyordu! Birileri yaralanabilirdi! Bunu göremiyor musun?"

en kararlı ses tonuyla cevap verdi ve bunu yaparken farkında olmadan gizli yarasını ovuşturdu.

Adam homurdandı ve "Hadi ama... aptallık etme" diye cevap verdi.

Tam karşılık verecekti ki Evans elini kaldırdı. "Artık seninle konuşmak istemiyorum, Evans. Sen sadece yatağına git ve buralarda gerçekten bir etkiye sahip olsaydın nasıl olurdu diye hayal kur. Hadi git."

Kız, daha önce ondan hiç duymadığı açık hakaretler karşısında şaşkına dönmüş bir halde öylece dururken, adam bir süre daha onu düşündü ve sonra içi boş bir kahkaha attı. Başını sallayarak ve saçlarını karıştırarak, "Neyi anladım biliyor musun? Bu çabaya değmezmişsin."

Öfkeyle uzaklaşmak için döndüğünde gözlerinin hayal kırıklığıyla yanmaya başladığını hissetti, ama merdivenlerin yarısına bile gelmeden geri döndü ve sessizce, "Biliyor musun Potter... bu kadar kendini beğenmiş olmana gerek yok. Sana kaymakamlık rozetini kaybettiren şey tam olarak buydu, ama sanırım bunun için hepimizin sana teşekkür etmesi gerekiyor, değil mi? Aksi takdirde, popüler olduğun için *sahip* olduğunu düşünmek yerine gerçekten güce *sahip* olmanla baş başa kalabilirdik. Sen egoist, küstah, kendine aşırı güvenen bir ahmaksın... başka bir şey değil."

Döndü ve aceleyle yolun geri kalanını, arkadaşlarının olanları duymak için beklediklerine şüphe olmayan yatakhanelere doğru yürüdü... ve bir kez olsun James Potter'ın suskun kaldığını fark etti.

O geceden itibaren James Potter ve Lily Evans birbirlerini son derece hor görüyor ve nefret ediyorlardı. Birbirleriyle sadece kesinlikle gerekli olduğunda konuşuyorlardı ve o zaman bile konuşmaları kısa ve genellikle kısıydı. Bu durum, James Potter'ın okulda şok etkisi yaratan bir kararla altıncı sınıfta vali her ikisi için daha da iğrenç - ve Hogwarts öğrencileri ve fakültesi için endişe verici - hale getirdi...

...ve sonra o ve Lily yedinci yıllarında baş oğlan ve kız .

Birinci Bölümde Devam Edecek

Emmyjean'ın Gizli Kule'deki

diğer yazıları

www.hiddentower.50megs.com

Uzlaşmaz Farklılıklar

BAŞLIK: "Crossroads"

YAZAR: Emmyjean (emmyjeanb@yahoo.com) SINIFLANDIRMA: J/L

RATING: PG-13

ÖZET: Hogwarts'taki yedinci ve son yılında Lily Evans kendini, hayatını paramparça eden bir trajediyle karşı karşıya bulur. Birdenbire yabancılaştığı bu dünyada yolunu bulmaya çalışırken, hem kendi içinde hem de her zaman tanıdığını düşündüğü bir çocukta var olduğunu hiç bilmediği bir güç bulur.

YASAL UYARI: JK Rowling olmasaydı bunların hiçbiri . Yaratımıyla oynamama izin verdiği için kendisine teşekkür ederim.

YAZARIN NOTLARI: **Bu kurgu TEMMUZ AYI İTİBARIYLA REVİZE EDİLMİŞTİR,**
2003 Zümrüdüanka Yoldaşlığı kanonuna uymak için. Lütfen yazarla ilgili ayrıntıları BURADAN okuyun. Bu arada... evet, Arabella Figg karakterini ilk versiyonda olduğu gibi bıraktığımı BİLİYORUM! İnanın bana, böyle bir şeyi görmezden gelemezdim. Her şey daha sonra açıklanacak. ;)

BİRİNCİ BÖLÜM: Uzlaşmaz Farklılıklar

Ekim Ortası, Yedinci Yıl

Lily Evans Profesör McGonagall'ın ofisine girerek onu selamladı ve masanın önündeki her zamanki sandalyesine oturdu. Yanındaki diğer boş sandalyeye bakarak gözlerini devirdi... Potter yine geç kalmıştı. İnanılır gibi değildi, her şeyin ironikliği... O ve arkadaşlarının her gün yaptığı kadar çok yaramazlık yapan biri nasıl olur da Okul Müdürü olur?

"Bayan Evans, yukarı çıkarken Bay Potter'ı *gördünüz* mü?" McGonagall sertçe sordu. Lily başını olumsuz anlamda salladı ama bir şey söylemedi. Ağzını açarsa, James Potter'la ilgili yanlış olan her şey hakkında bir tirada başlayacağından korkuyordu - ve McGonagall'ın onun için yumuşak bir nokta. Muhtemelen evin Quidditch takımındaki en iyi kovalayıcı olduğu için. Şahsen Lily okulun bu oyuna çok fazla önem verdiğini düşünüyordu. McGonagall sinirli bir şekilde saate bakarken, kapı açıldı ve söz konusu Müdür Oğlu sanki dünya kadar zamanı varmış gibi içeri girdi. McGonagall ona bakarken dudaklarını ama McGonagall bir şey söyleyemedi Müdür ona gülümsedi ve basitçe şöyle dedi

"Üzgünüm, profesör... antrenmanda geciktim."

McGonagall her zaman yaptığı gibi yumuşadı ve Lily onun hasta olabileceğini düşündü. Kendini bu kadar beğenmişken nasıl oluyor herkes bu çocuktan hoşlanabiliyordu? Lily milyonuncu kez McGonagall yerine her hafta doğrudan Müdür'e rapor vermeyi diledi... belki o zaman Potter diğer insanların onu beklemek için harcadıkları değerli zamanı hiçe saydığı için bu kadar kendini beğenmiş olmazdı.

"Peki o zaman Potter... Sonuçları gelecek haftaki maçta görmeyi umuyorum. Otur."

Lily'nin yanındaki yerini aldı ve ikisi de birbirlerine göz ucuyla bile bakmadılar. Pek iyi geçinemedikleri herkesçe biliniyordu ve bu yüzden numara yapmanın bir anlamı yoktu. McGonagall kâğıtlarını karıştırdı ve beklentiyle onlara baktı. "Eee? Bu hafta bir sorun çıktı mı?"

Lily ve James başlarını salladılar ve ilk olarak James konuştu. "Bu hafta çok fazla puan alınmadı Profesör... ama Gryffindor öğrencileri dönem sonunda Ortak Salon'da bir parti vermek için izin istiyorlar."

Lily gözlerini devirdi... yine bu parti! Dönemin bitmesine daha iki ay vardı ve insanlar şimdiden okuldan kaçmaya başlamışlardı.

bir parti eklemekten bunu beklemek için görevler.

"Profesör," diye araya girdi, "bunun o kadar da iyi bir fikir olduğunu düşünmediğimi eklemeliyim."

James derin bir iç sandalyesinde arkasına yaslanırken McGonagall beklentiyle ona baktı. Lily ona bakmadan metanetle devam etti,

"Son dönem sonu partisinde yaşananlar ışığında Gryffidor'a izin verildi..."

"Kimsenin kontrolü altında olmayan bir olay," diye sözünü kesti James sinirle.

"...Başka bir partinin yer almasına izin vererek bu tür davranışların kabul edilebilir olduğu mesajını vermememiz gerektiğini düşünüyorum."

McGonagall bilgece başını salladı, gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı ve cevap verdi, "Evet, ne demek istediğinizi anlıyorum Bayan Evans. Sizi temin ederim ki perdelerin alev alması olayı benim de zihnimde taze."

"*Bayan Evans*'ın oldukça farkında olduğu ama belirtmeyi unuttuğu bir gerçek var," diye devam etti James son derece küçümseyici bir tonda, "Gryffindor öğrencilerinin tüm dönem boyunca mükemmel davranışlar sergiledikleri ve bir şekilde ödüllendirilmeleri gerektiği. Bunu kendiniz söylediniz, Profesör. Ve her neyse, tüm bunlar neredeyse iki yıl önce oldu!"

Lily onun ses tonuyla sertleşti ve "Olabilir... ancak yangınla ilgili olayın yine de bu tür partilerde meydana gelebilecek kontrol kaybını gösterdiğine inanıyorum..." diye karşılık verdi.

"Oh, neden *her* konuda böyle davranmak zorundasın?" James aniden ona tükürdü.

"Ne gibi davranayım, Baş Kız gibi mi?" Lily kendini şiddetle savundu: "En azından ben sorumluluklarımı ciddiye alıyorum..."

"Ve ben bilmiyorum, bunu mu ima ediyorsun?" "Kimse bir şey *ima* etmiyor," diye cevap verdi.

Gözlerini tehlikeli bir şekilde kıstı ve tam karşılık verecekti ki McGonagall aniden ayağa kalktı ve elini uzatarak ikisini de susturdu.

"Dürüst olmak gerekirse, ikinizle ne yapacağımı bilmiyorum. Hogwarts tarihinde sizin kadar korkunç bir şekilde ve kadar sık çatışan bir Okul Müdürü ve Kız olmamıştı. Hiçbir konuda anlaşılamazsanız nasıl bir şey yapılabilir ki?"

Cevap vermediler ama özür dilemediler. James kollarını kavuşturdu ve oldukça meydan okuyan bir poz aldı... ne kadar da tipik, diye düşündü Lily öfkeyle.

McGonagall onları bir süre daha süzdükten sonra içini çekti.

" konuda kimsenin yapabileceği bir şey olduğunu sanmıyorum... ama şu andan itibaren Cuma raporu için ofisime geldiğinizde medeni bir üslup kullanmanızı rica ediyorum. Bu her ikiniz için de geçerli. anlıyor musun?"

Başlarıyla onayladılar ve Lily ikisini de parti için izin vermeyi düşüneneğine söz vererek kovdu... bu karar ikisini de memnun etmemişti. Lily dışarı James'in arkadaşlarının koridorda onu beklediğini görünce ikinin burkulduğunu hissetti. Onlardan da en az James'ten nefret ettiği kadar nefret ediyordu - hepsi çekilmez pisliklerdi. Ortak salona doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı, keşke kendi arkadaşları da onunla buluşmaya gelseydi. Şimdi yol boyunca arkasından yürüyen dördüne katlanmak zorundaydı.

"Eee?" Sirius Black öne doğru bir adım atarken sordu, siyah gözleri meşale ışığında parlıyordu, "Ne dedi?"

"O hiçbir şey söylemedi," diye karşılık verdi James.

"Ona sormadın mı?" diye sızlandı Peter Pettigrew. Lily nedenini bilmiyordu ama onun sesi tüylerini diken diken etmişti.

James acı bir kahkaha attı ve Lily nefesini tuttu... başına gelecekleri biliyordu.

"Evet, ona sordum... ama olağanüstü baş kız tarafından engellendim."

"Ne demek istiyorsun?" Sirius sordu, sesi artık sinirliydi. Lily daha hızlı yürümeye başladı ama onlardan kaçıyormuş gibi görünmek istemiyordu - gerçi şu anda yapmayı daha çok isteyeceği bir şey düşünemiyordu.

"Bilirsiniz, her zamanki gibi," diye alaycı bir tonda devam etti James, "*Bayan* Evans her türlü eğlenceyi kesinlikle onaylamadığını ifade etti ve her şeyi olması gerekenden çok daha zor hale getirdi."

Lily hayal kırıklığına uğramış erkeklerin iç çekişlerini duyunca hafifçe ürperdi ve sonra bunu yaptığı için kendine lanet etti. Onun hakkında ne düşündüklerini neden umursuyordu ki?

"Harika," diye mırıldandı Sirius ve portre deliğine varmamış olsalardı daha fazlasını söyleyeceğini hissetti. Lily Şişman Kadın'a bakıp parolayı söyledi ve o da mecburen kapıyı açtı.

"Sorun ne Evans?" diye sordu James arkasından, "Çok yavaş açtığı için ona ceza vermeyecek misin?"

Diğerlerinin kahkahalarını duydu ve yanakları yanarak açıklıktan içeri adımını attı, onunla yüzleşmek için etrafına bakma zevkini ona tattırmadı. Doğruca arkadaşları Helen Knowles ve Arabella Figg'in yanına gitti; yüzündeki ifadeden toplantının iyi gitmediğini hemen anlamışlardı.

"Ne oldu Lily?" Helen sordu, doe benzeri kahverengi gözleri utangaç bir şekilde arkadaşını takip eden bir grup çocuğa bakıyordu. Şimdi bir köşede oturmuş, diğer birkaç öğrenciyle yüksek sesle konuşuyor ve gülüyorlardı.

Lily hafifçe gülümsedi ve mırıldandı, "Oh, sadece küçük bir Baş Kız Sendromu nöbeti."

Arabella derin bir iç çekerek James ve arkadaşlarının oturduğu yere doğru baktı. Lily, Arabella'nın iç çekişini dramatik bir şekilde taklit ederek Helen'in gülmesine ve Arabella'nın dikkatini tekrar onlara yöneltmesine neden oldu. Gönülsüzce gülümsedi ve şöyle dedi,

"O aptalların size davranış biçiminden gerçekten rahatsız oluyorsam kusura bakmayın."

Lily başını salladı ve "Neden seni bu kadar rahatsız etmesine izin veriyorsun? Beni rahatsız etmesine izin vermiyorum... yani, çoğunlukla."

"Bunu anlamıyorum!" Bella haykırdı ve sonra daha sessiz bir şekilde ekledi, "Yani, her gün *onunla* uğraşmak zorundasın."

Sanki şimdiye kadar yaşamış en iğrenç yaratıktan bahsediyormuş gibi "o" dedi ve Lily, Bella'ya sitem dolu bir bakış atıp düzeltirken bile buna hafifçe gülümsedi,

"Her gün değil... Hatırlarsanız toplantıların çoğuna gelmiyor."

Arabella tekrar içini çekti ve test edercesine cevap verdi, "Peki o zaman... Eğer bunu tamamen saygısızlık olarak görmek istemiyorsanız..."

"Hayır," diye ısrar etti Lily, çenesinin kararlı duruşu arkadaşınıninkine uyuyordu, "sadece bu konuyu tekrar tekrar konuşmaktan nefret ediyorum, hepsi bu. Neden bu konuyu kapatmıyoruz? Eğer Baş Kız olarak görevlerim sırasında Potter'la uğraşmak zorundaysam, onu boş zamanlarımın içine sokmamayı tercih ederim."

Arabella başını salladı ve teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı, "Pekâlâ... demek istediğini anladım."

Lily sandalyesinde arkasına yaslandı, konu kapandığı için şükreliyordu. Arabella'nın söylediklerini kısa bir süre düşündü... Gerçek şu ki, James Potter'ın kendisine karşı bu kadar açık bir saygısızlık yapması onu çok rahatsız etmişti. Kimseye belli etmezdi ama bulunduğu konumdaki güvensizliği her zaman Muggle doğumlu olmasından kaynaklanmıştı ve bazı öğrencilerin bu konuda bazı "kuşkuları" vardı. İngiltere'nin en prestijli tam kan büyücü ailelerinden birine mensup olduğu için Potter onun yedeği olmalıydı, ama bunun yerine her fırsatta onun otoritesini engelliyordu. Yine de şikayet etmenin bir faydası yoktu... Nasılsa öyleydi ve durumu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Birbirlerinden hoşlanmıyorlardı ve hepsi bu kadardı.

Yine de James Potter'ın teknik kendisiyle eşit seviyede olmasına rağmen onun yaptığı işin on katını yapmasına dayanamıyordu. Görünüşe göre ödevleri üzerinde haftada iki saat bile çalışmadığı halde nasıl mükemmel notlar almayı başarıyordu? Lily isteksizce cevabı kabul etti. Bu soruyu her sorduğunda bulduğu cevap aynıydı. Çünkü o zekiydi - çok zekiydi. Hatta belki de zekiydi. Her şey ona kolay geliyordu... yüksek sınav puanları, arkadaşlar, spor yeteneği. James Potter'ı kıskandığından değildi... hiç de değil. Sadece tüm işi yapan kendisi olduğu halde övgünün yarısının ona verilmesine içerliyordu ve bunu başkalarına anlatabilmesinin hiçbir yolu yoktu. Ne de olsa ona kim inanırdı ki?

Her halükarda, teknik olarak tüm işi kendi yapmak zorunda kalmayı umursamıyordu. Ara sıra birinin ona yardım etmesini isterdi ama bu ancak güvenebileceğini hissettiği ve her gün birlikte olmaktan rahatsız olmayacağı biri olursa. James Potter biri değildi... dünyadaki diğer herkes güvenebileceğini düşünse bile. Bu haliyle, sahip oldukları düzenlemeyi neredeyse tercih ediyordu... her ikisi için de işi o yapıyordu ve birlikte geçirmek zorunda kalacakları zamandan kurtulmuşlardı. Lily bunun adil bir takas olduğunu düşündü.

Aniden bu konuyu daha fazla düşünmek istemediğine karar verdi ve zorla zihninden uzaklaştırdı. Ne kadar denerse denesin, odanın diğer tarafından gelen kahkahaları engelleyemedi... ya da her zaman kendisine güldüklerine dair korkunç paranoyayı.

~~

O Çarşamba, Lily kütüphanenin kapısından zorlukla içeri girdi... kolları kitaplar ve kâğıtlarla doluydu. Sabırsızlıkla saçlarını yüzünden savurarak hızlı adımlarla kütüphanecinin masasına gitti ve elindeki yığını yere bıraktı.

"Merhaba Bayan Hoodwinkle," gülümsedi yaşlı kadına, iade edeceği kitapları saklaması gerekenlerden ayırmaya başlarken.

"İyi akşamlar, Lily. Haftan nasıl geçti?"

Lily kibarca, berbat bir hafta geçirmiş olmasına rağmen iyi bir hafta geçirdiğini söyledi. Bütün ay boyunca kaymakamlardan öneri formlarını teslim etmelerini , çünkü hepsini bir araya getirip Pazartesi günü müdüre teslim etmesi gerekiyordu... ve tabii ki hepsi de son dakikada onu öneri bombardımanına tutmuştu. Şimdi bunu haftalık puan çetelesine ek olarak yapması gerekecekti - Baş Kız olarak görevlerinin bir parçası olarak her Çarşamba yaptığı bir şey. Profesör'e rapor ettiği şey buydu Her Cuma McGonagall. Bu görevde ona Başöğretmenin yardım etmesi gerekiyordu ama her seferinde bunu tek başına yapıyordu. Aralarında işlerin bu şekilde yapıldığına dair söze dökülmemiş bir anlaşma vardı. Elindeki kâğıtları karıştırarak bir deftere gelişigüzel yerleştirdi ve her zamanki masasına doğru yürümeye başladı.

"Oh, Lily?"

Dönüp kütüphaneciye baktı, kaşları soru sorar gibi kalkmıştı. Kadın onu dehşete düşürerek bir yığın kâğıt daha uzattı.

"Bay Potter'ın eşyalarını da isteyeceksiniz, değil mi?"

Lily kararlı bir şekilde tüy kalemını ağzına sokup boşdaki eliyle Bayan'ın çarşafını tutmak için uzanırken içten içe homurdandı. Hoodwinkle . Her ne kadar işlerin yapılış şeklini kabullenmiş olsa da, her hafta Potter'ın dağınık, gelişigüzel not yığınına eline tutuşturduğunda ilk öfke patlamasını asla bastıramıyordu. Kadın gülümsedi, yorum yaparken yanakları pembeleşmişti,

"Gerçekten canım... Bay Potter için her hafta bunları yapman çok hoş. O da çok iyi bir çocuğa benziyor."

Lily ağzındaki kalemle sertçe gülümsedi ve kadının daha iyi bir gözlüğe ihtiyacı olduğunu düşünerek başını salladı. Ancak masasına doğru yürürken, bunun tamamen zavallı Mrs. Hoodwinkle'in hatası. Eşyalarını yere bırakırken, bir daha neden herkes gibi olamadığını düşünerek içini çekti. O zaman en azından endişelenecek daha az şeyi olurdu.

Doğrusu, yalnız kalmaktan neredeyse hoşlanıyordu. Çoğu zaman işini bitirdikten sonra oturup dalgın dalgın pencereden dışarı bakar, rastgele, aptalca şeyler düşünürdü. Bugünlerde buna harcayabileceği çok az zaman vardı ve fırsatını bulduğunda değerlendiriyordu. Tekrar iç geçirdi ve saçlarını kulaklarının arkasına iterek, herhangi bir şekilde rahatlamadan önce bitirmesi gereken iş yığınıyla yüzleşmek için döndü. Sonuç olarak, normal bir Çarşamba akşamıydı.

Haftanın sonunda Lily, McGonagall'ın ofisindeki toplantıya oldukça erken geldi ve geldiğinde profesör henüz orada değildi. Son dersinden kalan ağır kâğıt ve kitap yığınına tutarak yere oturdu, tüy kalemını çıkardı ve bugün teslim edeceği rapor üzerinde son dakika notları almaya başladı. Birkaç dakika sonra koridordan gelen ayak seslerini duydu. Eşyalarını toplamaya başladı.

McGonagall, ama ayak seslerinin profesöre ait olamayacak kadar ağır olduğunu fark edince gözlerini hafifçe devirdi.

Potter köşeden dönerken başını kaldırdı. Orada oturduğunu görmediği için neredeyse ona takılıp düşüyordu ve ayağa kalkarken ona bıkkın bir bakış attı. Kız ona bir kaşını kaldırdı ve Potter sertçe sordu,

"Nerede o?"

"Profesör McGonagall?" diye sordu, onun kimi kastettiğini gayet iyi biliyordu ama profesörün kendisine sadece "o" diye hitap etmesinden dolayı tuhaf bir kızgınlık hissetti. Profesör ona bu konuda ne düşündüğünü açıkça belirten bir bakış attı ve o da ekledi, "Bilmiyorum... her an burada olabilir."

İç çekerek döndü ve tam karşısındaki duvara yaslandı, bakışları koridorun aşağısına yöneldi. Oraya bu kadar erken gelmemiş olmayı diledi, çünkü şimdi ayakta durması gerekiyordu... nedenini bilmiyordu ama o ayakta dururken yerde oturmak bir şekilde garip hissettiriyordu. Havadan sudan konuşmadılar - ikisi de soracak kadar önemsemediği için bir anlamı yoktu. Neyse ki kısa bir süre sonra McGonagall ortaya çıktı ve onları ofisine götürdü. Bu gece acelesi varmış gibi görünüyordu, bu yüzden Lily ona raporu çabucak verdi ve gitmelerine izin vermesi için dua etti. Cuma günü olmasına rağmen o gece yapması gereken bazı çalışmaları vardı.

"Bugün sizi tutmayacağım... Diğer Meclis başkanlarıyla bir toplantım var ama kısaca görüşmem gereken küçük bir mesele var."

İkisi de ayakta kaldı ve McGonagall bir süre kâğıtlarını karıştırdıktan sonra devam etti,

"Gryffindor partisine izin vermemeye karar verdim."

Lily bunu duyduğuna sevinip bilmiyordu. En başta partiye karşı lobi yaptığı doğruydu, ama Potter'la birlikte bu işten kurtulduklarında olacıklardan korkuyordu

McGonagall'ın dikkatli gözlerinden uzaklaştı. Kısa bir süre Potter'a baktı ve onu tavana bakarken buldu, çenesi öfkeyle titriyordu. Bunun bedelini cehennemde ödeyecekti, bu kesindi.

"McGonagall sözlerini şöyle sürdürdü: "Hem okul *içinden* hem de dışından kaynaklanan sorunlarla uğraşmak zorunda kalırken bir de böyle bir toplantıda yaşanabileceklerin yaratacağı ekstra strese ihtiyacımız olduğuna inanmıyorum."

anlamalı bir bakış attıktan sonra sözlerini şöyle bitirdi: "Kısacası ikinizin bir arada durabileceğinize inanmıyorum.

Belki bahar döneminin sonunda, birlikte çalışma becerinizde bir değişiklik görürsem, bunu tekrar tartışırız. Dağılabilirsiniz."

Lily döndü ve kapıdan çıktı, James'in hemen olduğunu bildiği için ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Bunun uzun zamandır unuttuğu bir savunma mekanizması olduğunu düşündü. Yine de... ondan zerre kadar korkmuyordu. Tahmin ettiği gibi, kapı arkalarından kapanır kapanmaz James ona saldırmaya başladı.

"Harika, Evans... çok güzel. Umarım çok mutlusundur!"

Ona doğru , neredeyse başlamak üzere olan kavgadan zevk alıyordu. tek başına başa çıkabilirdi... sadece yanında maiyeti olduğunda sinirleniyordu.

"Bunu benim üzerime yıkmaya çalışma, Potter. O partiyi engelleyen her şey senin suçun."

Kaşları havaya kalktı ve karşılık verdi, "Benim hatam mı? Ağzını açmak ve hiç yoktan bir sorun yaratmak zorunda kalan sendin. Her zamanki gibi... Gerçekten çok tahmin edilebilirsin."

Kadın neşesiz bir kahkaha attı ve adamın gözleri öfkeyle karardı. Görünüşe göre o da kendisine gülünmesinden hoşlanmıyordu.

"Potter, sen aptalsın. Son verdiğimiz partide yangına sen sebep oldun, McGonagall ile kötü bir şöhrete sahip olmamızın sebebi sensin.

bu yıl. Görevlerinizi haftada BİR KEZ bile kütüphaneye gelecek kadar ciddiye alamazsınız!"

"Bu doğru mu?" diye tükürdü, sesi alçak ve tehlikeliydi.

"Evet!" diye bağırdı neredeyse, "Gerçek bu."

"Neden ben ya da bir başkası," diye çıkıştı, "lanet olası kütüphanede burnu havada, kendini beğenmiş bir züppeyle saatlerce oturmak isteyelim ki?"

Arkadaşın olmasına bile şaşıyorum, sen..."

Adam hakaretini bitiremeden kadın araya girdi: "Sakın bunun ötesine geçeyim deme. Önümüzdeki AY boyunca ağzından tek bir kelime daha duymak istemiyorum."

"Bu çok kötü, çünkü gelecek hafta kaymakamlar toplantımız var." dedi.

Şaşırmış gibi yaptı ve "Gerçekten varlığınızla bizi onurmısınız?" dedi.

"kaçırmadım," diye cevap verdi kendini beğenmiş bir şekilde.

"Pekala," dedi gitmek için dönerek, "Artık sadece bir zaman meselesi, değil mi?"

Kendini hazırlayabilmek için gelecek haftaki toplantı için olası en kötü senaryoyu düşünmeye çalışarak uzaklaştı. Sorun olmayacağını düşündü... en azından orada son sözü o söyleyecekti. Her neyse, bu toplantılarda kavga ettiklerinde kaymakamların en az yüzde kırkı hep onun tarafını tutardı. Neyse ki ertesi haftaki toplantıya kadar onunla karşılaşmak zorunda kalmamıştı, bunun dışında parti meselesine olan kızgınlığından kaynaklanan bazı küçük olaylar da olmuştu. Her zamanki gibi oraya erken gitmişti ve en son gelen oydu.

"Sessizlik, lütfen! Sessiz olun!" Lily, Büyük Salon'da artık boş olan bir masada oturan kalabalığın gürültüsü seslendi. Sinirli bir şekilde James'e baktı,

Kendisinden birkaç adım ötede uzanıyordu ve yardım etmeye zahmet etmiyordu.

"Pekâlâ," diye başladı herkes yerine yerleştğinde, "her şeyi hızlıca . Ne kadar çok zaman kaybedersek, burada o kadar uzun süre kalmak zorunda kalırız ve eminim kimse bunu istemez."

"Ben bahse girmezdim," diye mırıldandı James ve odada sessiz kahkahalar ve pek de sessiz olmayan mırıldanmalar korusu oluştu. Lily ona ters ters ve şöyle dedi,

"O zaman belki *de* siz başkanlık etmek istersiniz?"

"Hayır Evans... Hayattaki tek neşeni elinden almak istemem." diye küstahça yorum yaparken başını kaldırıp bakmadı bile.

İçinin, onun kendini beğenmiş kafasındaki her siyah saç teline karşı nefretle dolduğunu hissetti ve tam bir kavgayı kışkırtacak başka bir şey söyleyemeden devam etti.

"Şimdi, ilk iş sırası... Ravenclaw'lardan birinin söyleyecek bir şeyi var mı?"

Altıncı sınıf Ravenclaw prefect'i ayağa kalktı ve odayı taradı, gözlerini kısarak söze başladı: "Bu konuyu burada açmayı ummuyordum ama durum kontrolden çıktı. Bu hafta Slytherin evinin çeşitli üyelerinin Muggle doğumluları taciz etmek için aradıklarına dair çok fazla rapor aldık."

Lily kaşlarını çattı, bu suçlama onu çok etkilemişti.

"Ne tür bir taciz Tom?" diye sordu endişeyle.

Anlayış göstereceğini bildiği için ona döndü ve cevap verdi, "Çeşitli şeyler... çoğunlukla küçük şeyler, ama şimdi durdurulmazsa nereye kim bilebilir."

"Suçlular Muggle doğumlulara karşı ayrımcılık yaptıklarını itiraf ettiler mi?" James araya girdi, şimdi ayakta idi

ve ciddi görünüyor.

Ravenclaw valisi Tom ağırlığını bir taraftan diğerine kaydırdı.

"Şey, hayır... ama..."

"Bu çok açık!" araya giren bir başka kaymakam, Hufflepuff beşinci sınıf öğrencisi Ursula, "Tam kanlı ailelere mensup öğrenciler her zaman yalnız bırakılır."

James makul bir *şekilde* başını salladı ve "Sanırım bu çok açık, ama elimizde kanıt olmadıkça bu konuda fazla bir şey yapamayız," diye cevap verdi.

Bir Slytherin yedinci sınıf öğrencisi, "Ne kadar da utanç verici," diyerek diğer Slytherin başkanlarının kıs kıs gülmesine ve James'in onlara bir bakış atmasına neden oldu. Ancak Lily, bağınazlık iması karşısında hâlâ öfkeleniyordu ve bakışları James'e kilitlenmişti.

"Bence bu konuda yapabileceğimiz *bir şeyler* olmalı," diye karşı çıktı kararlılıkla. Adam ona döndü, biraz sinirli görünüyordu ve cevap verdi,

"Evans, kişisel duygularının işinin önüne geçmesine izin verme. Yapamayacağımızı biliyorsun..."

"Bu okuldaki öğrencilerin güvende olduğundan emin olmak bizim işimiz!" diye araya girdi, "Bunun bir şekilde hallneden varsaydığınızı anlamıyorum..."

"Bakın," diye araya girdi, belirgin hayal kırıklığı artıyordu, "Her zaman yaptığımız gibi puan almaya devam edeceğiz, ancak birisi açıkça bağınaz bir söz olarak yorumlanabilecek bir şey söyleyene kadar, bunun ötesinde yapılacak bir şey yok."

İçini çekti ve gözlerini devirdi, içten içe onun haklı olduğunu biliyordu ama bunu Slytherinlerin itiraf etmektense ayağını yemeyi tercih edeceğini düşünüyordu.

"Tamam, iyi... ama şu da anlaşılsın," diye devam etti, gözlerini kendini beğenmiş Slytherin'lere dikerek, "durum izleniyor."

Diğeri iki kaymakam şimdilik sakinleşmiş bir şekilde yerlerini geri aldılar ve James de yerine . Lily ayakta kaldı ve toplantıyı devam ettirdi. Hufflepuff yatakhanesindeki kırık bir ortak oda penceresinden koridorlarda büyü yapılmaması kuralının muafiyet meselesine kadar çeşitli önemsiz şeyleri tartıştılar. Tam her şeyi hallettiklerini düşünürken, bir Hufflepuff Sheila Higgins adlı altıncı sınıf öğrencisi konuştu.

"Sakıncası yoksa bir şey daha söyleyeceğim, Lily," diye sordu ve Lily başıyla devam etmesini işaret etti. Yüzünü odaya döndü ve şöyle dedi,

"Kulağa biraz tuhaf geleceğini biliyorum ama bence kaymakamlar tuvaletini kullanmak için zaman aralıkları ayarlamalıyız. Birçok... şey, kadın başkanların mahremiyet eksikliğinden şikayet ettiklerini duydum ve hatta birkaçının üzerine yüründü."

Edmund adında bir Slytherin girdi, "Ben şahsen bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Her bir birey için zaman dilimi ayarlayamayız. prefect!"

"Demek istediğim bu değildi," diye karşılık verdi Sheila sabırsızca, "Ben sadece zamanın kızlar ve erkekler arasında gerektiğini düşünüyorum, böylece..."

"Bu fikri şiddetle veto edebilir miyim... şey, çıkarlar açısından?" a Will Church adındaki Ravenclaw şakayla karışık bir ses çıkardı. Sheila Higgins'in yüzü kıpkırmızı kesilip gözlerini yere indirirken, Baş Oğlan da dahil olmak üzere odadaki diğer erkekler iyi huylu bir şekilde güldüler. Lily birdenbire bu kızın önerisinin aldığı tepkiye oldukça sinirlendi.

"Ben kendi adıma," diye söze girdi Lily, "bunun son derece mantıklı bir fikir olduğunu düşünüyorum ve daha önce hiç gündeme gelmediğine inanmıyorum."

Will Church inledi ve Lily'ye masum ve şakacı bir tavırla bakarak, "ama... tüm eğlencemizi mahvetmeyelim!" diye karşılık verdi.

Diğer çocuklar yine güldü ve kızlar gözlerini devirdi. James ayağa kalktı ve, "Will, anlamalısın... insanların eğlencesini mahvetmek Bayan Evans'ın en iyi yaptığı şeydir," dedi.

Bir an için onun kendisi için ayağa kalkmak üzere olduğunu düşünmüştü ama ağzından çıkanlar kızarmasına neden oldu. Öfkesini kontrol altında tutma umudunu bir kenara bırakarak ona döndü ve ısırdı,

"Bir şeyi gerçekten *önemsemeyi* kendinize yediremiyor olmanız, bunun için insanları aşağılamanız gerektiği anlamına gelmez! Bence bu iyi bir fikirdi."

James'in gülümsemesi yüzünden kayboldu ve gözleri öfkeyle bulutlandı... öfkeli görünüyordu ve bunun o günün erken saatlerinden kalan bir öfke olduğunu biliyordu. Cevap verdi,

"Ben de bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm, bu yüzden beni aptal gibi göstermeye çalışmayın. Bayan Higgins hiçbirimizin ciddi olmadığını biliyor."

Sheila Higgins'in gözleri James'ten Lily'ye kaydı, birinin ondan taraf tutmasını isteyeceğinden korkuyordu. Ancak Lily devam ederken bunu düşünmedi bile,

"Peki, bu onu zorlamaktan seni alıkoymadı, değil mi? Onu daha ne kadar herkesin önünde aptal durumuna düşürmeye çalışacaktın?"

"Kimse onu aptal yerine koymuyordu Evans!" diye bağırarak parmağıyla hâlâ korkmakta olan Sheila'yı işaret etti, "Sadece mizah anlayışın olmadığı için bir tür sorun yaşıyorsun ve bunu herkes biliyor."

Lily yüzünün dizginlenemez bir öfkeyle yandığını hissetti ve Potter'a bir adım daha yaklaşarak, ", değil mi? Ben burada durup işlerin yürümesini sağlamaya çalışıyorum ve senin tek yapabildiğin orada oturup bu toplantılarda bir fark yaratıyormuş gibi davranmak. Neden bir sonrakinden uzak durmuyorsun... Seni özleyeceklerini sanmıyorum."

Gözleri bir an için parladı ve sonra başkanlara döndü... hepsi oturmuş, sessiz ve gözleri faltaşı gibi açılmış, bir yönlendirme bekliyorlardı. James onlara yön verdi.

"Hepiniz gidebilirsiniz."

Ayağa kalktılar ve o kadar hızlı gittiler ki birinin ateş diye bağırdığını düşünebilirdiniz. James tekrar ona döndüğünde, bunun pratikte böyle bir şey olduğunu düşündü.

"Az önce kendini rezil ettin."

"de rezil ettin. Ne zaman büyümeyi planlıyorsun, Potter?"

Acı acı güldü ve şöyle cevap verdi: "Eğer büyümek seninkine uzaktan bile benzeyen kişilik özelliklerini benimsemek zorunda kalacağım anlamına geliyorsa, bunu ASLA yapmayacağım."

"O zaman doğru yoldasın," diye karşılık verdi, yanakları muhtemelen pembe pembe parlıyordu.

Geri adım attı ve bir sessizce ona baktı, sonra başını salladı ve "Biliyor musun? Sözümü geri alıyorum."

Kadın gözlerini kırptırdı ve o bir şey söyleyemeden adam sözünü bitirdi: "Senin bir kişiliğin yok."

Döndü ve hışımla odadan çıktı, çıkarken omzunun üzerinden alaycı bir sesle, "Belki de yüzden seninle birlikte olmak her zaman *büyük* bir zevk Evans," dedi.

Lily onun Büyük Salon'un kapısından çıkışını izledi ve üzüntüsünden misilleme olarak söyleyecek bir şey bulamadı. Tek yapabildiği orada öylece durmak ve kendine onun tekrar tekrar hatırlatmaktı... onu tanımıyordu. O sadece görevini yapıyordu. Bir mizah anlayışı vardı... arkadaşları bunu gayet iyi biliyordu.

Yine de, neden bahsettiğini bilmediğini bilse bile, yorumlarının neden hala acı verdiğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Bunu düşünmeye devam etmenin anlamsız olacağına karar vererek notlarını ve kâğıtlarını topladı ve bu yılı nasıl geçireceğini merak ederek salondan ayrıldı.

~~

"Şimdi o zaman... nesnelerin geçici olarak yeniden boyutlandırılmasını sağlayan büyüü bana söyleyebilecek olan var mı?"

Lily hemen elini havaya kaldırdı ve Flitwick'in gözleri sevinçle ona seslendi: "Evet, Bayan Evans?"

"Grandiosa, ya da eğer küçülüyorsanız, minimosa."

"Güzel! Gryffindor için beş puan alın, Bayan Evans."

Sınıftaki diğer Gryffindor'lar Charms dersinde her zaman yaptıkları gibi ona gülümsüyorlardı... Bu onun en iyi dersi idi ve Flitwick'ten her zaman ev için puan kazanıyordu. McGonagall'ın James Potter'a karşı bir zaafı varsa, Flitwick'in de ona karşı bir zaafı vardı. Tam not almaya geri dönecekti ki arkasından Sirius Black'in sesini duydu,

"Neden bazı insanların her zaman kanıtlayacak bir şeyleri varmış gibi görünür?"

Lily göğsünde bir öfke kabarması hissetti ve başını çevirdiğinde Çapulcuların -grubun bir şekilde kazandığı aptalca lakap- arkasında oturduğunu gördü. Sirius ona küçümseyerek bakıyor, Peter sessizce kıkırdıyor, James ise sırıtıyordu.

Sirius... ama Remus Lupin hiç de gülümsemiyordu. Bir süre Lily'ye baktı, gözlerinde tanımlayamadığı ama görmeyi beklemediği bir ifade vardı. Sirius'a döndü ve alçak sesle şöyle dedi,

"Kes . Burada pek çok insan kendini kanıtlamak zorunda, yoksa unuttun mu?"

Black şaşkınlıkla ona baktı, yüz hatlarında bir suçluluk ifadesi belirdi. Diğer ikisi gülümsemeyi bıraktı ve aniden rahatsız göründüler... ve Lily birden Remus'un konuştuğunu neredeyse hiç duymadığını fark etti. O grubun en sessiz üyesi olarak bilinirdi ve bir an için belki de o kadar da kötü biri olmadığını düşündü

- Ama sonra onun nasıl bir arkadaş olduğunu ve kendi işine döndü.

Dersten sonra cesaretini topladı ve Sirius Black'e doğru yürüdü... Böyle bir şeyin cezasız kalmasına izin veremezdi, özellikle de Baş Kız olduğu için. Otoritesini ortaya koymalı ve onlara arkasına yaslanıp sözlü tacizlerini sineye çekmeyeceğini göstermeliydi.

"Siyah mı?"

Dönüp ona baktı, yüzünde küçümseme ifadesi vardı.

"İtaatsizlikten dolayı Gryffindor'dan beş puan alıyorum."

Yüksek sesle gülmekle onu boğmak arasında kalmış gibiydi ve yakınlarda duran öğrenciler durup şok içinde baktılar. James, Peter ve Remus da dönmüş, karışık ifadelerle ona .

"Ne yapmaya çalışıyorsun..." Black başladı ama James onun sözünü kesti.

"O haklı, Sirius... ve bunu çok iyi karşıladığın için sana beş puan veriyorum."

Lily ağız açık bir şekilde James'e bakarken, James ve Sirius zafer kazanmış gibi bakıyorlardı. Etraflarındaki birkaç öğrenci kıkırdamaya başladı ve Lily bir anda dik durmakta zorlandı.

"Bunu yapamazsın," dedi ona öfkeyle.

"Oh, yapabilirim," diye cevap verdi Baş Oğlan rozetini parmaklayarak, "Ve yaptım. Hadi, gidelim."

O ve arkadaşları usulca gülerek uzaklaştılar... Lupin hariç. Lupin arkadaşlarını takip etmek için dönmeden önce Lily'nin bakışlarını yakaladı ve Lily onlarda bir destek gördüğünü düşündü. Özür dilemeye benzeyen bir şey. Lily onun iyi biri olduğunu düşünse de, özür dilemesinin hiçbir anlamı yoktu.

Ona hiçbir şey yapmamıştı.

Ortak salona geri döndü - ya da en azından öyle olmuş olmalıydı ama oraya nasıl gittiğini hatırlayamıyordu. Tek bildiği, şu anda büyük şöminenin önünde bir sandalyede ve hayal kırıklığından hasta olacakmış gibi hissettiği idi. Her zaman bir şeyler olmak zorundaydı... Bu durum onun da sinirlerini bozmaya başlamıştı. Geçen yıl sadece kaymakam oldukları zaman yeterince kötüydü ama bu yıl elli kat daha kötüydü. Bir dahaki sefere bunun olmasına izin vermeyeceğine karar verdi... O adam bir daha asla insanların önünde ona bunu yapamayacaktı. Asla.

Birkaç gün sonra Lily ders aralarında koridorda hızlı adımlarla yürüyordu. Öğle yemeği vaktiydi ve bir gece önce Biçim Değiştirme dersi için yapamadığı ödevini için mümkün olduğunca çabuk Büyük Salon'a gitmek istiyordu. Göz ucuyla, birkaç beşinci sınıf öğrencisinin asalarını kullanarak önlerindeki kızlara eziyet ettiklerini gördü. Saçlarına bir şey yapıyorlarmış gibi görünüyordu ve kızlar gülüyor olsalar da Lily ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Hey!" diye seslendi ve suçluların telaş içinde neredeyse asalarını düşürmelerine neden oldu. Kızlar da başları belaya girmeden kaçışmaya başladılar ama Lily'nin umurunda değildi. Kimsenin başını belaya sokmaya çalışmıyordu, sadece gerekli kuralları uygulamak istiyordu. "Koridorlarda büyü kullanmamanız gerektiğini biliyorsunuz."

Çocuklar birbirlerine bakıp başlarını salladılar ve o da sessizce, "Üzgünüm çocuklar ama bunun için Gryffindor'dan on puan almak zorundayım," dedi.

"On puan mı?" dedi arkasından gelen ve yazık ki James'in sesi olduğunu fark ettiği bir ses, "Bu biraz fazla değil mi Evans?"

Döndüğünde onu korkunç arkadaşı Sirius Black'le birlikte ayakta dururken buldu ve ikisi de sanki yanlış bir şey yapmış gibi ona bakıyorlardı. Yüzü giderek kızarıyordu ve yakında saçları kadar kızaracağını biliyordu.

"Hayır, istemiyorum," diye cevap verdi olabildiğince sakin bir şekilde... şu anda kavga etmek istemiyordu, çok meşguldü, "Her birinden beş puan çok adil."

Potter, Black'e bir bakış attı ve sonra iki çocuğa bilerek bakarak, "Bence toplam beş puan yeterli. Devam edin."

"Hayır, yapamazsın!" Lily kendini kaybetti, kitaplarını sıkıca kavrarken eklemleri zonkluyordu, "*Her birinden* beş puan dedim ve alınacak olan da bu. Anladınız mı?"

Ela gözlerini ona dikti ve cevap verdi: " sanmıyorum. Bu çok fazla... git ağırlığını başka bir yere at."

İşte bu kadar. Lily yüksek sesle onu azarlamak için ağzını açmak üzereydi ki, beklenmedik bir şekilde çok tanıdık bir kadın sesi tarafından bölündü.

"Buna nasıl cüret edersin, seni çekilmez ahmak!"

Lily arkasına döndüğünde Arabella'nın arkasında durduğunu ve dişlerini göstermeye hazır olduğunu gördü. Mavi gözleri parlıyordu ve yanakları parlak pembeydi... Lily kabul etmek zorundaydı, biraz korkutucu görünüyordu.

"Bella..." diye uyardı ama James kızgın ve biraz da eğlenmiş bir ses tonuyla araya girdi.

"Affedersiniz?"

"Ne dediğimi duydun," dedi soğuk bir şekilde ve devam etti, "Daha fazlasını da söyleyebilirdim ama bu koridorda sana takacağım isimleri ÖĞRENMEYE ihtiyacı olmayan daha küçük öğrenciler var!"

Bir kahkaha tufanı koptu ve Potter'ın gözlerindeki eğlence kayboldu. O Lily gibi bir şeyler söylemek üzereydi ki, dördüncü bir ses araya girdi.

"Demek istediği," hırladı Sirius Black Arabella'ya, "Sen neden bu işe karışıyorsun ki?"

"Neden sen?" Bella gözlerini Black'in yüzüne dikerek karşılık verdi. Yüzünde Lily'nin şimdiye kadar gördüğü en karanlık ifade vardı. Birden içinde bir şey harekete geçti ve neye benzediğini ya da kimin izlediğini umursamadı.

Arabella ve Black arasında çıkan kavgayı görmezden gelerek James'e, "Bu mükemmel," diye çıkıştı, "Sert tartışmalar başlatmaktan zevk alıyor olmalısın. Cidden, senin derdin ne böyle?"

Kaşları birbirine çarptı ve korkutucu bir şekilde ona , "Ben mi? Bence bunu bana sorman KOMİK. Kesinlikle komik. Parlak Baş Kız rozetini göstermek için yaşayan sensin... sanki sana takılan bir şeymiş gibi. Her gün en ufak bir şey için bile dırdır ettiğin düşünülürse, artık kimse seni dinlemiyor bile..."

"Ne!?" diye çıkıştı ona, konuşmasının geri duymayı umursamadan, "BUNUN sebebi sensin! Ve en azından ben rozetin arkasında duruyorum, üstünde değil!"

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu kesik kesik.

Kaşlarını kaldırdı ve sesini Arabella ile Sirius Black arasındaki bağırış çağırış arasında duyurmaya çalışarak, "Konumunu istediğin şeyleri elde etmek KULLANIYORSUN, ama temsil ettiği hiçbir şeyi desteklemiyorsun! Beni etkisiz olmakla suçluyorsun ama o kadar hoşgörölüsün ki etkinin bir yere kadar uzanıp uzanmadığını GÖRME şansım bile olmadı. Tek bildiğim tamamen beceriksiz olduğun."

Öfkeyle güldü ve karşılık verdi: "Gerçekten mi? O zaman oylama yapalım, Yapalım mı? Sana karşı kazanacağıma dair tüm mirasım üzerine bahse girerim..."

"Popülerlik yarışması mı?" diye bilerek sözünü kesti, "Evet, eminim yaparsın... yorulmadan çalıştığın tek şey bu, Potter. Herkesin benden nefret etmesini sağlayın ki kendinizi iyi hissedebilesiniz."

"Kendim hakkında ne hissettiğimin kesinlikle seninle bir ilgisi yok, seni temin ederim," diye kendini beğenmiş bir şekilde cevap verdi.

Hissetmediği küçük bir kahkaha attı ve cevap verdi, "Ah, evet... Unutmuşum. Kendini çok üstün görüyorsun. Hatta bence tanıdığım en egoist, kendini beğenmiş insansın."

Yüzünün geri kalanını aldatıcı bir şekilde nötr tutmasına rağmen, kelimeler ağzından çıktıkça gözleri öfkeyle büyüdü, söyledikleriyle onu gerçekten etkilediğini merak etti, çünkü bunu asla beklemezdi, ama bir sonraki söylediği şey, onun vitriolik tiradı için hissedebileceği herhangi bir pişmanlığı ortadan kaldırdı.

"Evans," dedi alçak, ipeksi bir sesle, "hakaretlerin benim için hiçbir şey ifade etmiyor, çünkü seni en çaresiz, en zavallı küçük ispiyoncu olarak görüyorum.

Tanışma korkusu yaşadım. Bunu hak etmiyorsun..."

"YETER!" diye sert bir ses koridorun ilerisinden geldi. James sözünü kesti, Lily derin bir nefes aldı ve koridordaki diğer öğrenciler Profesör McGonagall'ın öfkeli yüzüne bakarken tüyler ürpertici bir sessizliğe gömüldüler. Profesör McGonagall onlara yaklaşmaya zahmet etmedi ama yüzü o kadar gergindi ki, az kalsın çatlayacak ,

"Siz ikiniz... ofisime. Derhal."

Lily James'e son bir kez nefret dolu bir bakış fırlattı, James de ona içtenlikle karşılık verdi ve topuklarının üzerinde dönerek profesörü ofisine kadar takip etti. İçeri girdiğinde, oturmaları için belli belirsiz bir işaret yaptı ve aynı şekilde masasının arkasına oturdu. Lily, McGonagall'ın yüzünde hiç böyle bir ifade görmemişti ve çok gerginleşmeye başlamıştı. Profesör bir süre hiçbir şey söylemedi, sadece ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. Sonunda konuştuğunda, nispeten sessiz bir tonda olmasına rağmen, Lily gerginlikten neredeyse sıçrayacaktı.

"Bu bardağı taşıran son damla... SON damla. Diğer profesörler, öğrenciler ve ben ikinizden görebileceğimiz her şeye katlandık ve şimdi aranızdaki bu saçma kamu düşmanlığı SONA ERECEK."

Ayağa kalktı ve Lily gözleriyle onu takip etti, soğuk utancın başlangıcının midesine doğru yol aldığını hissetti. Bunun saçma olduğunu daha önce de biliyordu ama şimdi da saçma görünüyordu. Profesör konuşurken volta atmaya devam etti,

"Baş Erkek ve Baş Kız rolleri hafife alınacak roller değildir. Büyük öğrencilere örnek olmak ve küçükler için rol model olmak gibi ağır bir sorumluluk size emanet edilmiştir. Bir takım olarak çalışmanız gerekiyor... *ortaklar* olarak. Aranızdaki bağın GÜVENİLEBİLİR bir şey olması ve birbirinizi desteklemeniz gerekiyor. Belli bir hemfikir değilseniz, bunu SİVİLCE ve ÖZEL olarak çözebilmeniz gerekir."

Geri döndü ve bir kez daha sandalyesine oturdu. Kısa bir duraksamadan sonra devam etti,

"Eminim ki ikinizin birbirinize kişisel olarak saygı duymanız imkânsız değilse bile mümkün değildir. Bunun için fırsatın çoktan geçtiğini söylemenin güvenli olduğuna inanıyorum. Ancak," dedi ve aralarında bir ileri bir geri bakışarak, "karşılıklı olarak birbirinizi küçümsediğinizi bu şekilde açıkça ve gereksiz yere yüksek sesle göstermenin gelecekte tekrarlanmayacağını büyük bir güvenle söyleyebilirim. Birbirinizden hoşlanmayabilirsiniz... ama birlikte çalışmayı öğreneceksiniz. Yapar mısın Anladın mı?"

Lily başını salladı ve Potter'a bakmamasına rağmen onun da bir tür onaylama hareketi yaptığını düşündü. McGonagall bir kez daha ayağa kalktı ve sözlerini tamamladı,

"Hemen şimdi başlayabilirsiniz. Bu ofisten ayrılmadan önce ikinizin bir tür anlaşmaya varmanızı istiyorum ve gelecekte sorumluluklarınızı ciddiye almaya başlayacaksınız. Hepsinden bahsediyorum... toplantılar, raporlar, her şey. Yılın geri kalanında tek bir şikâyet bile duymak istemiyorum. Tüm bunlar gayet açık mı?"

Lily tekrar başını salladı.

McGonagall ikisinin de unvanlarını geri almadı. Bunu pek çok yönden hak etmişlerdi. Profesör başka bir şey söylemeden onları yalnız bıraktı. Garip ve oldukça gergin bir andan sonra Lily, sadece sessizliği sona erdirmek için bile olsa ilk konuşanın kendisi olacağına karar verdi.

"O haklı, biliyorsun."

Cevap vermedi... sadece derin bir iç çekti.

"kesinlikle hoşlanmak zorunda değiliz... ama artık kimsenin *önünde* birbirimizle çelişmemeye ya da tartışmamaya karar verelim, tamam mı?" diye devam etti.

Adam isteksizce ona baktı ve "Peki," dedi.

Kendi kendine bir iç geçirdi ve gitmek için ayağa kalktı. O daha kapıdan çıkamadan, yorgun bir sesle sordu: "Şu Çarşamba günleri ne zaman? Kütüphanedekiler?"

Omzunun üzerinden baktığında onu gözlüklerinin altından yorgun bir şekilde gözlerini ovuştururken buldu. "Saat yedi." diye cevap verdi.

Hafifçe başını salladı ve ayağa kalkarken ellerini dağınık siyah saçlarında gezdirdi. Günün geri kalanında birbirlerine başka bir şey söylemediler ve Lily, bir şeyleri gerçekleştirmenin en iyi yolu olmasa da... en azından bir tür değişiklik vaadi olduğunu düşündü. Hangi şekilde sunulursa sunulsun, bundan sonra işler onun için çok daha kolay olacaktı.

Umut etti.

İkinci Bölümde Devam Edecek

Emmyjean'ın Gizli Kule'deki

diğer yazıları

www.hiddentower.50megs.com

Sınırlar

BAŞLIK: "Crossroads"

YAZAR: Emmyjean (emmyjeanb@yahoo.com) SINIFLANDIRMA: J/L

RATING: PG-13

ÖZET: Hogwarts'taki yedinci ve son yılında Lily Evans kendini, hayatını paramparça eden bir trajediyle karşı karşıya bulur. Birdenbire yabancılaştığı bu dünyada yolunu bulmaya çalışırken, hem kendi içinde hem de her zaman tanıdığını düşündüğü bir çocukta var olduğunu hiç bilmediği bir güç bulur.

YASAL UYARI: JK Rowling olmasaydı bunların hiçbiri . Eseriyle oynamama izin verdiği için kendisine teşekkür ederim.

YAZARIN NOTLARI: **Bu kurgu TEMMUZ AYI İTİBARIYLA REVİZE EDİLMİŞTİR,**
2003 Zümrüdüanka Yoldaşlığı kanonuna uymak için. Lütfen yazarla ilgili ayrıntıları BURADAN okuyun. Bu arada... evet, Arabella Figg karakterini ilk versiyonda olduğu gibi bıraktığımı BİLİYORUM! Bana güvenin. :)

İKİNCİ BÖLÜM: Sınırlar

Koridordaki çalkantılı olayı ve ardından McGonagall'la yaptığı görüşmeyi izleyen Çarşamba günü Lily kütüphanedeki her zamanki masasında oturmuş, arada bir saatine bakıyor ve hayal kırıklığıyla iç çekiyordu. Saat yediyi çeyrek geçiyordu ve o geç kalmıştı... gerçi neden farklı bir şey beklediğini de bilmiyordu. Gelip gelmeyeceğini bile merak etti ama McGonagall'ın bu kez ölüm tehditleri savurmaktan kaçındığı gerçeğini göz önünde bulundurarak bu fikri bir kenara bıraktı. Gözlerini devirdi... belki de buna güvenmemeliydi. Profesör söz konusu olduğunda her şeyden kurtulabilirdi.

Saate tekrar baktı ve adamın on yedi dakika geciktiğini fark etti. Şu anda onun zamanını boşa harcıyor olmasaydı çok da umursamayacaktı. Tam kalkıp gitmeyi düşünürken, adam umursamaz bir tavırla kapıdan içeri girdi ve boş boş etrafına bakındı. Bakışları ona takıldı ve onu süzerken ifadesi yüzünü buruşturmaya dönüştü. Yaklaşırken adımlarını hızlandırmak için hiçbir hareket yapmadı. Adam kitaplarını küstah bir gümbürtüyle masaya bırakırken kadın gözlerini hafifçe ona dikti. Adam kara kaşlarını kaldırdı ve kayıtsızca şöyle dedi,

"Erken geleceğini , Evans. Ne kadar tahmin edilebilir."

"Erken gelmedim... Sadece zamanında geldim. Sen geç kaldın."

Şaşırmış gibi yapma zahmetine bile girmeden omuzlarını silkti ve oldukça samimiyetsiz bir şekilde, "Hmm... zamanın nasıl geçtiğini anlamadım," dedi.

İçinden derin bir oh çekti ama adam oturup eşyalarıyla oynamaya başladığında yüz ifadesini tamamen boş tuttu. Adam başka bir şey söylemedi ve kadın onun ne zaman konuya gireceğini merak etti. Yaklaşık beş dakika daha böyle devam ettikten sonra sordu,

"Eee?"

Adam başını kaldırdı ve hoş olmayan

gözlerle ona baktı. "Peki ne?"

Kaşlarını çattı ve sanki üç yaşında bir çocukla konuşuyormuş gibi açıkladı: "Notların mı? Başlamamız gerekmiyor mu?"

Kaşlarını çattı ve "Burada iletişim kurmak zorunda olmamız için bir neden mi var? Sadece ayrı yarılarımızı yapsak ve sonra birbirimizden uzaklaştık daha iyi olur."

Onunla konuşmanın kendisi için hayal edilebilecek en kötü şey olduğunu ima ettiğinde kanının kaynadığını hissetti - sanki

etrafta olmak için bir piknik. Önceden üzerinde çalışmamasının tek nedeninin bu toplantıyı beklemek olduğunu fark ettiğinde daha da sinirlendi... ve sonra onun bu toplantıda ortaya çıkmasını . Bir nefes vererek, her zaman gibi yapması gerektiğine karar verdi... sonuçta o ne biliyordu ki?

Tam karşısında oturuyor olsa bile hâlâ kendi başına çalışabildiği için bir nebze rahatlamış bir şekilde bazı notlar almaya başladı. Yaklaşık bir saat sessizce oturduktan sonra parşömenini kapattı ve ayağa kalktı. Kadın başını kaldırıp baktı ama adam eşyalarını toplarken ona dönüp bakmadı. Kız ona bir şey sormadan adam uzaklaştı ve giderken omzunun üzerinden alaycı bir şekilde seslendi,

"Eğlenceliydi, Evans."

Adam uzaklaşırken arkasından ters ters baktı ve kendi kendine şöyle düşündü

Kürek kemiklerinin arasına bir hançer saplamanın ne kadar iyi hissettireceğini düşündü. Bu düşünce kendisini hastalıklı bir şekilde daha iyi hissettirdiği için hafifçe gülümseyerek, kendisi de eşyalarını toplayıp Kule'ye dönmeden önce işini bitirmek üzere yerine yerleşti. Eğer böyle , bu onun için gayet iyiydi. Birbirleriyle ne kadar az konuşurlarsa o kadar iyiydi.

Birkaç dakika sonra portre deliğinden içeri girdiğinde Helen ve Arabella'nın hiçbir yerde olmadığını görünce şaşırdı. Hafifçe kaşlarını çatarak, bir nedenle yatakhane de olmaları gerektiğine karar verdi ve merdivenlerden yukarı çıktı. Koridorun sonuna yaklaştığında, dördüncü sınıfların yatakhane sinde bir gürültü koptuğunu duydu. Tam kapıyı çalmak üzereyken kapı açıldı ve Arabella'yı gördü, dalgalı siyah saçları geriye doğru toplanmıştı ve gözleri parlıyordu, bu da onu her zamankinden daha dramatik gösteriyordu.

"Lily, Merlin'e şükürler olsun! Ben de tam seni bulmaya geliyordum!" diye haykırdı ve Lily'nin bileğinden tutup onu içeri çekti.

"Ne oldu?" Lily endişeyle odaya baktı ve Helen'in köşede perişan görünen dört kızla birlikte durduğunu gördü, "Ne oldu?" diye sordu.

"Oh, bir sorunumuz var," dedi Arabella, sesinde sadece Lily'nin fark edebileceği bir mizah vardı, "Beşinci sınıflar saç tılsımlarıyla oynamaya çalışıyorlardı ve... şey..."

"Korkunç bir şekilde gitti!" diye araya girdi genç kızlardan biri ağlayarak. Lily kaşlarını kaldırdı ve kitaplarını birinin yatağının üzerine bırakarak onların durduğu yere doğru yürüdü. Bir köşede toplanmış, korkunç bir şey görmüş gibi görünüyorlardı.

"Peki, ...oh. Oh, canım."

Gruba yaklaştıkça burnuna tuhaf bir koku gelmeye başladı... ve çok geçmeden zavallı kızların saçlarının büyük bir kısmının yandığını fark etti. Gülümsememek için kendini zor tutan Lily, "Hangi tılsımları kullanmaya çalıştınız?" diye sordu.

"Emin değiller," diye cevap verdi Helen, bir kızın kafasındaki yanmış kahverengi saçı incelemek için kaldırırken, "Her şey kontrolden çıktı ve sonra... şey, kimse tam olarak ne yaptıklarını hatırlamıyor. Bizi almaya geldiklerinde çılgına dönmüşlerdi."

Lily diğer kızlardan birinin arkasına geçti ve saçından bir avuç aldı... olduğundan daha kötü görünüyordu, bunu şimdiden söyleyebilirdi. Aynadaki kıza bakmak için başını kaldırdı ve göz göze geldiği kız burnunu çekti,

"Yardım edebilir misin, Lily?"

Lily kızın yansımasına sıcak bir şekilde gülümseyerek, "Elbette... o kadar da kötü değil. Dürüst olmak gerekirse."

Dördüncü sınıfların yüzlerindeki rahatlamayı neredeyse hissedebiliyordu ve Lily esasını çıkarırken Helen şu yorumu yaptı

"Gördün mü? Sana bunu düzeltebileceğini söylemiştim... Lily tılsım konusunda harikadır."

"Evet," diye söze karıştı Arabella, yataklardan birine ağır ağır oturarak, "Onu neden en başta almadığımızı bilmiyorum."

"Şey," diye cevapladı Lily, parmaklarıyla ilk kızın saçlarını nazikçe tararken hangi tılsımın en çok işe yarayacağını düşünmeye çalışarak, "Zaten bir toplantıdaydım."

"Ah, unutmuşum," dedi Bella alaycı bir şekilde, "Çarşamba gecesi işkence seansınız."

"Şşşt," diye azarladı Lily, genç kızların bunu duymasına gerek olmadığını düşünerek, "Düşünüyorum."

Arabella ağzını kapattı ama yüzündeki çatık kaşları silmedi. Lily'nin Genevieve Townsend olarak tanıdığı dördüncü sınıf öğrencisi, Lily'nin üzerinde çalıştığı arkadaşının yanına geldi ve "James Potter'la neden birbirinizden nefret ediyorsunuz?" diye sordu.

Lily omuz silkti ve belli belirsiz cevap verdi, "Oh, *nefret* ettiğimizi bilmiyorum. Birbirimizi. Sadece olaylara aynı şekilde bakmıyoruz."

Arabella homurdandı ve Genevieve devam ederken Lily ona bir bakış fırlattı, "Ama ikiniz de çok iyisiniz. Anlamıyorum."

Helen, Lily'yi cevap verme zahmetinden kurtardı ve diplomatik bir şekilde şöyle dedi, "İyi insanların bile farklılıkları vardır. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

Arabella muzipçe gülümsedi ve ekledi, "Elbette... Ayrıca Lily'nin okulda onu kuzey kulesinin balkonuna götürmesini istemeyen tek kız olduğu gerçeği de cabası."

"Bella!" Lily gülerek azarladı, esasını sallarken neredeyse hedefini iskalyordu, "Kes şunu! Çok gülünçsün."

Kuzey kulesinin balkonu çok büyük ve ulaşılması zordu, bu da burayı çiftlerin yalnız kalmak için gidebilecekleri ideal bir yer haline getiriyordu. Bunu herkes biliyordu,

Birçok şakaya ve müstehcen sohbete konu oldu. Kızların hepsi kıkırdadı ve Genevieve cevap verdi,

"Muhtemelen doğrudur."

Lily'nin sonradan adının Rachel olduğunu öğrendiği arkadaşı, "Evet... bütün erkekler senin güzel olduğunu düşünüyor, Lily," diye ekledi.

Lily hafifçe kızardı ve yumuşak bir sesle, "Ah, bırak onu... ve başını oynatmayı kes!" diye uyardı.

"Onları suçlayabilir misin?" Arabella yüzükoyun yatıp Lily'ye ısıltılı gözlerle bakarak, "Konu görünüşe gelince okuldaki en az değer verilen cadılardan birisin, biliyorsun. Eğer sorarsa ona zaman ayırmaman onu kızdırıyor olmalı."

Lily, Arabella'ya gözlerini devirdi ama yine de gülümseyerek cevap verdi: "Bunu pek düşünmüyorum ve hepinizi temin ederim ki James Potter bunu benden bile daha az düşünüyor."

Lily'nin uyarıcı bakışına rağmen Bella, "Onu bilemem," diye karşı çıktı, "Bana öyle geliyor ki bunu sık sık düşünüyor."

"Ne?" Lily kuşkuyla sordu.

"Şey," diye devam etti, "zamanının büyük bir kısmını kuzey kulesinin balkonunda geçiriyor."

Bir kahkaha korosu daha duyuldu ve Lily başını salladı. Bu muhtemelen şimdiye kadar yaptıkları en saçma konuşmaydı ve bunu dördüncü sınıf kızlarının önünde yapmaları talihsizlikti.

"Arabella, sana söz veriyorum... Kuzey Kulesi'nin balkonuna asla KİMSEYLE çıkmayacağım," dedi, daha çok da her sözünü dikkatle dinleyen duyarlı dördüncü sınıfların iyiliği için.

kelime. *Bir gün hepsinin o duruma düşmesini istemiyordu. "Şimdi lütfen bu konuyu kapatabilir miyiz?"*

Arabella ona ve kaşlarını kaldırarak, "Pekâlâ... pekâlâ. Sanırım seni suçlamıyorum."

"Ama çok yakışıklı," dedi Lily'nin önünde arkadaşının yerini Olivia, sesinde Lily'nin midesini bulandıran hülyalı bir tonla. Neden hepsi ondan bahsederken böyle davranmak zorundaydı ki... Bazen ona okulda *bu tepkiyi vermeyen* tek kız kendisi ve arkadaşlarıymış gibi geliyordu.

"Yakışıklılık her şey demek değildir," diye karşı çıktı Bella, şimdi sırt üstü dönmüştü. Lily başını salladı ve şöyle dedi,

"Tamam, onun hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter. Onun yerine saçlarınızı eski haline getirdikten sonra ne yapmamızı istediğinizi konuşalım."

"Saçımızı mı yapacaksın?" diye sordu son kız, Eve, heyecanla.

"Elbette!" Helen kendi esasını çıkararak cevap verdi, kara gözleri parlıyordu, "Neden olmasın? Çok korktun, bu adil olur."

Sonraki birkaç saati kızlarla birlikte, saç ve yüz güzelleştirmeleri için farklı tılsımlar ve benzerlerini deneyerek geçirdiler. Makyaj tılsımları Lily'nin onlara göstermek istemediği bir şeydi, çünkü bu kızların bir gece sadece saçları yerine yüzlerini yakmaları çok daha kötü bir sorun olurdu, ama sonunda razı oldu. O ve arkadaşları onlara saç için birkaç doğru tılsım öğretti ve birkaç saat sonra kendi yatakhanelerine gitmek üzere ayrıldılar. Oraya vardıklarında Lily o gün erken saatlerde annesinden aldığı mektubu çıkardı ve bitirdi.

"Annen ne diyor Lil?" Arabella aynanın önünde durmuş saçlarını tararken sordu. Lily gülümsedi... Arabella ailesini her zaman sevmiştii ve bunun tersi de geçerliydi. Birkaç yıl boyunca

İlk yıllarından beri yazları birlikte geçirmeleri ve birbirlerinin evlerinde yaşamaları onları neredeyse birbirlerinin ailelerinin bir parçası haline getirmişti.

"Ah," diye cevap verdi Lily neşeyle, "Babamın geçen gün mutfak lavabosunu kendi başına tamir etmeye çalıştığını söylemek için yazdı bana."

Arabella buna sıırıttı ve Helen kıkırdadı. Babasının iyi bir tamirci olmadığı ve tamir etmeye çalıştığı her şeyi genellikle eline yüzüne bulaştırdığı .

"Ne olduğunu sormama gerek var mı?" Bella alaycı bir şekilde yorum yaptı ve Lily cevap verdi,

"Hayır... Tahmin edersiniz, eminim. Çok ıslandı... ve buzdolabına kısa devre yaptırdı, şimdi o da çalışmıyor. Bütün dondurmalarımız eriyor ve sütler bozuluyor."

Helen ve Arabella bu görüntü karşısında kahkahalara ve eğlence dindikten sonra Lily muzipçe ekledi, "Ve... duvarda yeni açılan delikten gelen su fışkırmasıyla ilgili bir olay kedi ona on metreden fazla yaklaşamıyor."

Bir kıkırdama nöbeti daha başladı ve Helen soluğa, "Bahse girerim annen ona çok kızmıştır!" dedi.

Lily kıkırdadı ve onayladı, "Bu mektup bana yaklaşan ayrılıklarını bildirmek içindi... ama bunlardan her hafta bir tane , bu yüzden birkaç gün içinde geçeceğini düşünmeliyim."

Daha sonra, annesine cevap yazdıktan ve bir mektup aldığında her zaman yaşadığı ev özlemiyle mücadele ettikten sonra Evden gelen mektup üzerine geceliğini giyerken aynada kendine bir kez daha baktı. Arabella haklıydı... sade değildi. Diğer kızların aksine, her gün makyaj yapmıyor ve saçlarıyla fazla uğraşmıyordu... ama yüz hatlarının kendi başına bir dereceye kadar öne çıktığını tahmin ediyordu. Özellikle de gözleri, diye düşündü biraz daha yaklaşarak. Kırmızı gözlerinden her zaman nefret etmişti.

ama aynı zamanda parlak yeşil gözleriyle gizliden gizliye gurur duyuyordu. Kesinlikle onun en iyi özelliği idi.

Nadiren sergilediği kibir gösterisine biraz gülümseyerek saçlarını yüzünden geriye doğru çekti ve yatağa tırmandı.

Haftalar geçtikçe, Potter'la aralarındaki zoraki ilişki giderek daha da gerginleşti. Her zaman bir dereceye kadar birlikte çalışmak zorunda oldukları doğrudu, ama artık düzenli olarak içlerini dökerek hayal kırıklıklarını dışa vuramıyorlardı. İnsanlar etraflarında olduğu sürece her şeyi içlerinde tutmak zorundaydılar ve bu da genellikle baş başa kaldıklarında her şeyin on kat daha fazla ortaya çıkması anlamına geliyordu. Lily artık öyle bir noktaya gelmişti ki, Lily'nin gözlerini oymak istemeden ona bakmaya bile zor dayanıyordu ve onun da kendisine karşı aynı şeyleri hissettiğini tahmin ediyordu. Bir gece ortak salonda ders çalışırken Arabella'ya da aynı şeyi söylemişti.

"Peki, neden gözlerini oymuyorsun?" Arabella pek de yardımcı olmayan bir şekilde önerdi. Lily kitabından kaldırmadan gözlerini devirdi ve cevap verdi,

"Bu gerçekten çok iyi, Bella. Bu konularda bana tavsiye vermek için burada olmana çok sevindim."

Arabella hafifçe güldü ve o an için konuşma yollarını tüketmiş olarak ders çalışmaya geri döndüler. Üç dakika geçmeden portre deliği açıldı ve altıncı sınıftan birkaç kız içeri girdi. Arabella başını kaldırdı, kaşlarını çattı ve sorar gibi kitabını kapadı,

"Cindy nerede?"

Lily kendisine endişeyle bakan kız grubuna baktı. Söylerlerse puan alacağımı düşünüyor olmalılar, diye düşündü Lily içten içe gülümseyerek. Bir süre sonra Vivian boğazını temizledi ve "O burada değil," diye cevap verdi.

"Evet," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Arabella, "o kadarını görebiliyorum. Benim sormak istediğim... *eğer sizinle birlikte değilse nerede o?"*

Konuşmadan sıkılan Lily dikkatini tekrar kitabına verdi. Görünüşe göre onun şu anda tehlikeli olmadığına karar veren kızlar birbirlerine biraz kıkırdadı ve içlerinden biri, "O... rahatsız," dedi.

"Ne yapıyorsun?" Arabella hiç de azımsanmayacak bir sabırsızlıkla sordu. Lily tüm bunların ne anlama geldiğini merak ederek ona baktı. Şu anda Cindy Manning'in nerede olduğu kimin umurundaydı ki... Arabella'nın kızla konuştuğunu bile bilmiyordu.

"Zaten , değil mi?" Vivian imalı bir şekilde cevap verdi. Arabella kaşlarını daha da çatarak Lily'ye döndü ve fısıldadı,

"Evet, doğru... Buna inanmıyorum. , gidip bir şeyler yapmalıyız."

"Ne?" Diğer kızlar merdivenlerden yatakhaneye doğru yürürken, Bella bileğinden tutup onu neredeyse ayağa kaldırırken Lily talepte bulundu. Portre deliğine doğru sürüklenirken ayak parmağını masanın ayağına çarptıktan sonra Lily Bella'nın elinden kurtuldu ve yüzünü buruşturarak sordu,

"Neler oluyor? Nereye gidiyoruz?"

Arabella neredeyse sabırsızlıkla ona baktı ve "Kuzey kulesinin balkonuna gidiyoruz," dedi.

"Ne!?" Lily geri adım atarak haykırdı, "Neden?"

"Çünkü," diye açıkladı Bella neredeyse çaresizce, "Cindy Manning'in orada olup olmadığını görmeliyiz."

"Öyle olup olmaması kimin umurunda?" Lily sinirlenerek sordu.

Bella kaşlarını kaldırarak ona döndü ve "Bunu yapacağını düşünmeliydin... Yani, sen Baş Kızsın." dedi.

"Ah," diye mırıldandı Lily elini havada sallayarak, "Oraya sadece McGonagall söylediğinde baskın yapıyoruz. *Bu insanların orada ne yaptığını gerçekten umursadığımı* mı sanıyorsun?"

"Değil mi?"

"Hayır... aslında, sanırım bilmemeyi tercih ederim, yani sakıncası yoksa..."

"Oraya gitmem gerek!" Bella neredeyse mızızlanarak Lily'nin bileğini tekrar kavradı, "Cindy ile bu gece Ted Hawk'ı oraya götüremeyeceğine dair iddiaya girmiştik... ve gerçekten orada olduğuna inanmıyorum. Bence arkadaşları yalan söylüyor."

Lily Bella'ya baktı ve sonra inanamayarak başını salladı, "Sen tanıdığım en saçma insansın. Neden böyle bir şey yapasın ki?"

Bella aptallığını onaylarcasına başını salladı ve "Bilmiyorum, tamam mı? Bir şekilde ortaya çıktı... ve oraya tek başıma gidemem."

"Neden olmasın?"

"Çünkü, seni aptal! Kimse oraya tek başına çıkamaz!"

"Bella!" Lily yüksek sesle haykırdı, "Benim orada olmamın bunu daha az acınası hale getireceğini hiç sanmıyorum! Aslında, bence yalnız kalsan daha iyi olur."

"Her neyse," dedi Bella onu görmezden gelerek, "yakalanma ihtimalime karşı yukarıda olmak için bir bahaneye ihtiyacım . Haydi, lütfen? Sadece küçük bir göz atacağız."

Lily gözlerini öyle bir devirdi ki kafasından fırlayacağını sandı ama yine Bella'yı portre deliğinden çıkıp koridorlardan geçerek söz konusu balkona kadar takip etti.

"Bunu kabul ettiğime inanamıyorum."

"ama," dedi Bella, muzipçe gülümseyerek, "Kim bilir yukarıda neler görebiliriz?"

Lily isteksizce gülümseyerek, "Beni endişelendiren de bu," diye karşılık verdi. Geçitlerden geçip karanlık koridorlarda ilerleyerek ulaşılması zor kuzey kulesine vardılar ve Lily yolu yarılادığında gülmekten ölebileceğini düşündü.

"Ya da belki," diyordu Arabella, "Profesör Binns ve Gri Leydi'yi görürüz!"

Lily kıkırdamalarını bastırma çabasında başarısız oldu ve ses ıssız koridorda yankılandı. Elini ağzına götürdü ve sulu gözlerle Arabella'ya baktı, onun da kendi kahkahalarını tutmakta zorlandığını gördü.

"Bella," dedi tekrar nefes alabildiğinde, "şunu keser misin? Ya buraya gelirken yakalanırsak?"

Bella sırtıttı ve "O zaman bir sürü insan yanlış bir izlenim edin" diye cevap verdi.

Bu sefer kendilerini dizginlemeye çalışmadılar... Aslında bunu yaptıklarında daha yüksek sesle güldüklerini fark ettiler. Bir milyon yıl gibi gelen bir süreden sonra, kahkahadan ağrıyan midelerini tutarak balkona açılan kapıya yaklaştılar. Kapı yoktu, bu yüzden Arabella köşeden dikkatlice baktı ve bir o yana bir bu yana baktı. Sonra Lily'ye döndü ve onu öne doğru çağırdı. "Bu tarafta

kimse yok... tüm yolu dolaşmamız gerekiyor."

"Neden?" Lily birdenbire tüm bu olanlardan emin olamayarak sordu, "Sadece..."

"Hayır!" diye fısıldadı şiddetle, ", şimdi! Söz vermiştin."

Lily hiçbir şey için söz vermediğinden emin olmasına rağmen onu takip etti. Bir dakika önce bu konuda gülüyor olmalarına rağmen, birdenbire burada görebilecekleri konusunda endişelenmeye başladı. Buraya her gelişinde McGonagall'dan Baş Kız olarak görevini yerine getirmesi için talimat almıştı... şimdi ise bir mazereti yoktu ve bu

bir şekilde onu suçlu hissettiriyordu. Sanki burada işi yokmuş gibi.

"Bella... sadece onu bul ve buradan gidelim. Bu yanlış geliyor."

"Oh, o burada olmayacak... güven bana. Hem ne demek bu yanlış hissettiriyor? Size söz , buraya gelen tüm insanlar arasında en saf niyete sahip olan biziz."

"Evet, ama..."

"Ha!" diye araya girdi Bella, devasa balkonun son dönemecini dönerken gözleri zaferle parlıyordu, "BİLİYORDUM. Burada olmayacağını biliyordum... o küçük sinsî. *Gerçekten neredede olduğunu merak ediyorum... sınıfta bir yerlerde mi saklanıyor?*"

"Yarın öğrenirsin. Şimdi ..."

Ama Lily sözünü bitiremeden, kapının ardındaki koridordan gelen kıkırdamaları duydular. İri gözlerle birbirlerine baktıklarında ikisinin de aklına aynı fikir geldi. En yakın taş heykelin arkasına dalarak -ki bu heykel Aşk Tanrısı'na aitti- yaklaşan çiftin görüş alanından tamamen çıktıklarından emin olmak için birbirlerine sokuldular.

"Bunu neden yaptık ki?" Kıkırdamalar artarken Lily çığınca Bella'ya fısıldadı, "Burayı temizliyormuşum gibi davranmalıydık!"

"Eh," dedi Bella, , neredeyse tamamen kalplerin içindeki çeşitli isimlerin oymalarıyla kaplı duvara hüznü bir bakış atarak, "Artık çok geç. Onlar gidene kadar burada kalmak zorundayız... ama umarım diğer tarafa giderler."

Öyle olmadı. Çift oturdukları yerin neredeyse tam karşısında durdu... Lily Tanrı'ya şükretti, burası çok büyük bir alandı, yoksa kesinlikle fark edilirdi. Zaten, onları dinleyerek çıkarabildikleri kadarıyla, iyi bir

suçlulardan yirmi beş adım uzaktaydı. Lily Bella'ya sinirli bir bakış , o da omuz silktilti. İkisi de duvara yaslanıp beklemeye başladılar. Kız, her kimse, bir kez daha kıkırdadı. Bella gözlerini devirdi.

"Ne tür bir gevşek kız buraya bir erkekle gelir? Yani, *gerçekten*."

Lily gülümseyerek duvarı işaret etti. "Görünüşe göre bu kızlar yapmış."

Birkaç dakika boyunca duvarı taradılar, başarısız bir şekilde tanıdıkları isimleri aradılar ve balkonun diğer tarafındaki çiftten gelen kusursuz öpüşme seslerini dinlememeye çalıştılar.

Ani hareketler çünkü yarım ay bu akşam özellikle parlaktı ve insanlar gölgelerini yakalayabilirdi.

"Konuşmayı pek , değil mi?" Bella gözlerini imalı bir şekilde ikilinin olduğu yöne kaydırarak konuştu. Lily bir kıkırdamayı bastırdı ve cevap verdi,

"Burası insanların *konusmak* için geldiği bir yer değil."

Bella sırtıttı ve yıldızlara bakarak tekrar sessizliğe gömüldüler. Her şey düşünüldüğünde, aslında çok güzel bir akşamdı.

"Kesin... kesin şunu!" diye şakacı bir şekilde uyarıcı kız, Lily ve Arabella'nın parmaklarını boğazlarına sokmalarına ve neredeyse tekrar gülmekten kendilerini kaybetmelerine neden oldu. Çocuğun tepkisini anlayamadılar... boğuk bir ses vardı.

"Bay *Potter*... taze olmayın," dedi kızın nazlı sesi yine ve Lily gözlerinin neredeyse yuvalarından fırlayacağını hissetti. Arabella elini ağzına götürdü ve histerik bir kahkahaya boğulmamak için şiddetli bir mücadele vererek gözlerini kapadı. Lily midesinin bulandığını hissedebiliyordu... bu kesinlikle iğrençti, tamamen adaletsiz olduğundan bahsetmeye bile gerek yoktu. Buraya tıkılıp dinleyebileceği onca insan varken, bu o olmalıydı.

"Buna inanamıyorum!" Bella sonunda sesi neşeyle titreyerek fısıldadı.

"Ben de öyle," dedi Lily suratını ama arkadaşına gülümsemekten de kendini alamadı, "evrendeki en kötü şansa sahip kişi ben olmalıyım."

"Kim olduğunu merak ediyorum?" Bella kaşlarını çattı ve heykelin bükülmüş dizinin üzerinden bakmak için boynunu eğdi.

"Dikkat et, seni ahmak!" Lily, Arabella'nın kolunu çekiştirirken tısladı.

"Ah, bilebilirdim," diye mırıldandı Bella, bir gümbürtüyle üzerine geri inerken, "Şu küçük Ravenclaw sürtüğü... hani şu sahte saçlı olan."

"Kim?" Lily içtenlikle kafası karışmış bir halde sordu.

"Biliyorsun... Kaymakam. Camilla ya da her neyse. Her sabah asasıyla saçını güzelleştiren ve geceleri yastığında sıçan yuvası gibi görünen."

Lily uzun uzun düşündü, Ravenclaw kaymakamlarını aklından geçirdi ve sonunda bir isim buldu. "Oh... Carmelina Thompson?"

"Evet... Bu nasıl bir isim ? Anne Ball'dan *yine* ayrılmış olmalı" Bella alay ederek yanlarındaki heykele sanki içini görebiliyormuş gibi ters ters baktı. Lily kaşlarını çattı ve bir şeyler söyledi,

"Ah, evet... neden bir süredir birliktelermiş gibi hissediyorum?"

Bella başını salladı ve cevap verdi, "Düşündüğün kadar uzun değil... beşinci yıldan beri sürekli gidip geliyorlar. Sonunda hep onunla birlikte oluyor... Carmelina'yla işi biter bitmez Anne'le birlikte buraya dönecekler."

Lily yüzünü buruşturdu ve "İğrenç... Onu dikkat dağıtmak için mi kullanıyor?" dedi. Başını Carmelina'ya doğru eğdi ve "Sanırım ben

onu geçmezdi."

Arabella sırtarak cevap verdi, "O domuz arkadaşı kadar kötü değil... şu Siyah. İkisi de muhtemelen şu anda Hogwarts'ta okuyan her kızı bir ara buraya getirmişlerdir."

Lily ona masumca göz kırptı ve sordu: "Neden bunu *şu anda* kayıtlı kızlar?"

Bella kahkahasını tutmaya çalıştı ve sonra gözleri mizahla parlayarak cevap verdi, "Bu konuda... neden *şu anda* kayıtlı *kızlarla* sınırlandırıyorum??"

üzerine düştüler, nefese kalırken sessiz kalmaya çalıştılar. Ancak farkında olmayan arkadaşları onları dinliyor gibi görünmüyordu. Lily gözlerini devirdi ve heykelin arkasından gelen sesler biraz daha yüksek ve acil hale gelince yüzünü buruşturdu.

"Cidden," diye fısıldadı Bella, başparmağını Potter'a doğru sallarken yüzünde bir dalgınlık ifadesi vardı, "bence ikisi arasında o muhtemelen daha kötü."

"Nasıl yani?" Lily sordu.

"En azından Black hava atmıyor. O sadece tek bir şey için var ve bunu herkes biliyor. Potter...şey, o kızları etkilemekten zevk alıyor."

"Öyle mi?" Lily pek de iyi dinlemeden sordu. Fark edilmeden gidebilecekleri başka bir yol olup olmadığını anlamaya çalışıyordu... ve bu pek iyi görünmüyordu.

"Evet," diye cevap verdi Bella, esasını taş duvara çizik atmak için kullanıyordu, "Yani, aslında onlara kendini sevdireyor. Sonra da canına tak edip bir sonraki kurbana geçmeye karar verdiğinde... ya da yarı sabit kız arkadaşına dönmek istediğinde... arkasında kırık bir kalp bırakıyor."

"Şey," diye cevap verdi Lily küstahça, "Anne masum değil... seçtiği erkekler var. Hem zaten o pislikle çıkacak kadar aptal olan her kız kalbinin kırılmasını hak eder... şşşt! Ne yapıyorsun?"

Bella kendinden memnun bir gülümsemeyle duvarı tırmalamayı bıraktı ve Lily onun ne yaptığına bakmak için eğildiğinde kahkaha ve dehşet arasında . Orada, kayaya kazınmış, "Lily Evans & Arabella Figg Buradaydı" yazıyordu.

"Bella!" Lily yumuşak bir sesle uyardı ama Arabella cevap veremedi... gülüyordu. "Ne sanıyorsun sen!? İnsanlar ne düşünecek!"

"Oh, kim görecek?"

"Bilmiyorum... birisi, bir yerlerde!"

"Yapma Lil," diye başını salladı Bella, "her kimse muhtemelen bizim kim olduğumuzu bile bilmeyecektir. Merak etmek için güzel bir gizem olacak."

"Evet, sen nasıl ," diye cevap verdi Lily hevesizce. Bella mırıldanarak bakmak için tekrar eğildi,

"Oh, şu işi halledin artık! Ne kadar sürebilir *ki*?"

"Kapa , olur mu?" Lily, "Bizi bu işe en başta sen bulaştırdın. Helen muhtemelen her yerde bizi arıyordur."

"On galleonuna bahse girerim ki buraya bakmayı DÜŞÜNÜYOR bile."

Lily bunu kabul ederek içini çekti ve sordu: "Ee? Hâlâ oradalar mı?"

Bella tekrar oturdu ve başını duvara yaslayarak cevap verdi, "'Orada' derken neyi kastettiğine bağlı. Eğer kastettiğin buysa, tam olarak burada olduklarını sanmıyorum. Bana sorarsanız kendi dünyalarında gibiler."

"Tamam," diye açıkladı Lily, Bella'ya bir bakış atarak, "Yani hala orada DURUYORLAR, öyle mi?"

Bella başını salladı ve sırttı, "Umarım onlar *da ayakta kalırlar.*"

Lily aniden midesinin bulandığını hissetti ve sordu, "Yapmayacaklarına inanmak için bir neden var mı? Yani... orada neler oluyor?"

Bella kötü kötü gülümseyerek, "Neden kendin aramıyorsun?" diye karşılık verdi.

Lily gülümseyerek başını salladı ve gülerek, "Sanmıyorum, teşekkürler," dedi.

Arabella hafifçe gülerek cevap verdi, "Biraz ağırlaşıyor gibi görünüyor. Dürüst olmak gerekirse... ne küçük bir aşüfte."

"Şey," yanıtladı Lily, "Bu onun olduğu kadar HIS'in de suçu. Yani, *Gerçekten... O baş ! Verdiği örnek bu mu?*"

"Biliyorum."

"Hem de bir PREFECT ile. Yani," diye devam etti Lily, aniden sinirlenerek, "işte bu yüzden bu kadar sinirleniyorum. Bu, ona neden zerre kadar saygı duymadığımın mükemmel bir örneği."

"Lily," diye sustu Bella ve Lily'nin ağzını kapatmasına neden oldu. Biraz gürültü yapmaya başlamıştı. Birden James'in boğuk bir sesle, "Lily," dediğini duydular,

"Ne dedin sen?"

"Ben bir şey söylemedim," diye nefes nefese cevap verdi. Lily ve Arabella burunlarını kırıstırarak birbirlerine baktılar ve tekrar gülümsediler... aslında çok komikti. Bella biraz doğruldu ve devam etti,

"Beni ikna etmek zorunda değilsin, biliyorsun. Onunla ilgili söylediğin her şeye katılıyorum. Gerçekten katılıyorum... ve tek katılanın ben olduğumu da sanmıyorum."

"Oh, hadi ama... herkes onun tarafında."

"Bu doğru değil," diye itiraz etti Bella sessizce, "bence dezavantajını . Ondan senin kadar nefret etmiyor olabilirler ama işi senin hallettiğini çok iyi bilen ve bunun için sana saygı duyan pek çok öğrenci var."

Lily başını salladı, Bella'nın bunu sadece kendisini daha iyi hissetmek için söyleyip söylemediğinden emin değildi. Yine de haklı olduğu bir nokta vardı.

"James... durmalıyız," diye Carmelina, sesi oldukça soluk geliyordu.

"Mmm..." diye cevap verdi. Lily ürperdi... Bu onun buraya ilk geldiği için aldığı cezaydı.

" *James* Daha ileri gidemeyiz."

"Yapamaz mıyız?" diye cevap verdi, sesinde belirgin bir gülümseme vardı.

"*Bu gece* değil," diye cevap verdi, ses tonu imalarla doluydu. Bella başını duvara vurup gözlerini devirirken Lily kıkırdamamaya çalıştı.

"Geri dönmeliyiz... hadi. Söz veriyorum, sonra geleceğiz."

Başka bir şey söylemedi ama cüppelerin hışırtısını ve bir kez daha öpüşme seslerini duyabiliyorlardı.

"ama!" Bella tekrar, "Beni hasta ediyorsun!" dedi.

James ve Carmelina onu duymuşlar gibi kapıya doğru yürüdüler ve şatoya geri döndüler, giderken ayak sesleri azalıyordu. Bella tamamen ayağa kalkmadan önce gittiklerinden emin olmak için dikkatlice eğildi, dizleri çatırdıyordu.

"Yüce Tanrım!" Bella kıcını ovuşturarak, "*Hiç* gitmeyecekler sandım!" diye haykırdı.

"Biliyorum ama dönüş yolunda koridorlarda onlarla karşılaşmayacağımızdan emin olmak için bir dakika burada kalalım."

Bella ona kaşlarını çatarak, "bir şey gelmesin Lily... Ben o kızlardan değilim," dedi.

Lily ona baktı ve ikisi birden histerik bir kahkahaya boğuldular. İkisi de nefes nefese kalana kadar güldüler ve sonra biraz daha güldüler. Yatakhanelerine döndüklerinde ikisi de o kadar yorgundu ki, öfkeli Helen'a nerede olduklarını bile açıklayamadılar. Sabah ona söyleyeceklerine söz vererek yatmaya gittiler... ve Lily garip bir duygu içinde rahattı. bir şekilde James Potter'a karşı bir avantajı vardı. Onun bilmediği bir şey biliyordu.

Ne kadar aptalca olsa da, bu ona küçük de olsa bir güven veriyordu.

Ertesi Çarşamba, haftalık toplantıları için kütüphanede onu beklerken, hala uzun zamandır aklında bir şeyi düşünüyordu. Adam içeri girip oturduğunda, onu en son ne zaman gördüğünü... daha doğrusu *duyduğunu* düşünerek gülme isteğini bastırdı. Ancak bunun kötü bir fikir olabileceğine karar verdi ve daha fazla zaman kaybetmedi.

"Seninle konuşmam gereken bir şey var."

Ona baktı ve sinirli bir şekilde içini çekti, "Ne kadar şaşırdığımı anlatamam. Peki, şimdi ne olacak?"

Gözlerini devirdi ve "Bakın, bu konuyu açmayacaktım ama gerçekten kontrolden çıktı. Bence ortak salonda mobilyaların yerini değiştirmekle ilgili bir tür kural uygulamalıyız."

Başını arkaya yasladı ve "Lanet olsun Evans..." diye inleyerek bir nefes verdi.

Kitabını kapadı ve sertçe fısıldadı, "Bana küfretme! Ciddiyim, bu çok saçma olmaya başladı... Dün gece içeri girdiğimde, TÜM sandalyeler odanın diğer tarafındaydı."

Şimdi sandalyesinde öne doğru eğildi ve karşılık verdi, "Evet, bunu kim yaptı biliyor musun? Ben yaptım. ve arkadaşlarım... ve şimdi bu lanet olası büyük anlaşmanın ne olduğunu bilmek istiyorum."

Gözlerini kıstı ve Bayan Hoodwinkle'ın duymaması için çabalarken bile sesinin biraz daha yükselmesine engel olamadı. "Berbat görünüyor ve sadece diğer insanlara rahatsızlık veriyor. Eğer mobilyaların yerini değiştirmek zorundaysanız, en azından onları yerine koyma nezaketini göstermelisiniz."

Adam bir şey söylemek için ağzını açtı ama kadın sözünü bitirmemişti. Onun yanıtını keserek, "Ve bana bu kadar çok küfretmeni takdir etmiyorum. Bu nedenle, genç öğrencilerin önünde bu tür kelimeleri çok fazla kullanıyorsun."

Bir an şaşkın şaşkın baktıktan sonra sırtarak, "Bu küfür değil Evans. Küfür duymak mı istiyorsun? Memnuniyetle..."

"Hayır, teşekkür ederim. Bırak artık."

Arkasına yaslandı ve ellerini kabaca simsiyah saçlarında gezdirdi. İstedikinden biraz daha yüksek sesle iç çekerek, ani ve beklenmedik bir hayal kırıklığı patlamasıyla hırladı, "Kahretsin, beni *delirtiyorsun!* Rahatlaman *gerek!*"

"Bana neye ihtiyacım olduğunu söyleme. Sadece deniyorum..."

"Beni cinayet işlemekten tutuklatın... eğer tüm bu aptalca, anlamsız şeyler konusunda beni rahat bırakmazsanız olacak olan da bu!"

Kalemmini bıraktı ve masanın üzerine doğru eğilerek öfkeyle cevap verdi, "Bu "anlamsız şeyler" hakkında endişelenmek senin İŞİN, bunu şimdiye kadar ÖĞRENMEDİN mi? Tanrı aşkına, ben..."

"Ne dediğimi duymadın mı?" diye sordu sertçe, "dedim. Herkesin akıl sağlığı için, LÜTFEN... sadece konuşmayı kes."

Artık canına tak etmişti. Tek kelime daha etmeden kitabını çantasına tıktı ve diğer kâğıtlarını aldı. Ayağa kalkarak, zorlukla gizlediği bir küçümsemeyeyle ona ve Bayan Hoodwinkle'ın tüm bunları not almadığından emin olmak için ona doğru bir bakış fırlatarak, "Konuşmayı kesmemi istiyorsun, ha? Tamam, iyi... İsteddiğini aldın. Ben gidiyorum... Bakalım bir kez olsun bütün işi KENDİN yapmak için ne yapacaksın?"

Adamın yanından geçip kütüphaneden çıkmak üzereydi ki, adam alçak ve kendinden emin bir sesle, "Yapamazsın. Peki ya McGonagall?"

Tek kaşını kaldırarak ona baktı. Doğruyu söylemek gerekirse, bir kez olsun *onu* terk etmek gerçekten iyi hissettirmişti. "Oh... Bileceğinden şüpheliyim."

Bununla birlikte, topuğunun üzerinde döndü ve arkasına bile bakmadan dışarı çıktı.

Kütüphaneden çıktıktan sonra Lily, Potter'a kendi ilacını tattırdıktan sonra hissedeceğini düşündüğü özgüvenin hiçbirini hissetmedi. Bunun yerine kendini huzursuz bir mide ve baş dönmesi içinde buldu. Gitmeye karar verdiğinde hissettiği heyecan hızla yok olmuş, yerini güvensizlik ve şüpheye bırakmıştı. Arkadaşlarının sorularıyla yüzleşmek için ortak salona dönmek istemediğine karar vererek, bunun yerine okulun etrafında bir yürüyüş yapmayı tercih etti. Bazı şeyleri çözmek için kendine zaman ayırmak istiyordu.

Kendisine ve başkalarına James'le olan rekabetinin onu rahatsız ettiğini ne kadar inkâr etse de, gerçekte rahatsız ediyordu. Bu onda büyük bir strese neden oluyordu ve James'in yanında olmadığı zamanlarda bile sık sık bunu düşünüyordu. Her şeyi başlatan şeyin ne olduğunu zar zor hatırlıyordu... Beşinci yıldaki yangınla ilgili olay olduğunu sanıyordu ama aslında ondan çok daha önce başladığını biliyordu. Küçük şeyler, sadece kişiliklerinin çatıştığına dair işaretler vardı, ama Hogwarts'taki ilk birkaç yıllarında farklılıklarının boyutunu tam olarak anlayamayacak kadar gençtiler. Bunun tek sebebinin erken yaşlarda çok fazla konuşmamış olmaları olduğunu düşündü, bu yüzden çok fazla fırsat olmamıştı.

Ona ne söylerse söylesin ya da ne yaparsa yapsın, kütüphanede onu terk ettiği için neden hâlâ kendini suçlu hissedebiliyordu?

Tam arkasını dönüp ortak salona doğru yürümek üzereyken, sağındaki sınıfın kapısı açıldı ve altıncı sınıf Hufflepuff öğrencisi Albert Walker, Lily'nin tam olarak tanımadığı bir kızla birlikte dışarı çıktı. Adam Lily'yi görünce donakaldı ve Lily de ona alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Oh, Albert," diye yakındı şakacı bir şekilde, "Neden zamanlaman bu kadar kötü olmak zorunda?"

Gülümsedi, yenilmişti ve "Puan alacaksın, değil mi?" dedi.

Üzüntüyle başını salladı ve "Evet... üzgünüm. Ama sadece beşer tane, yani sorun olmaz. Sadece yarın gerçekten iyi bir şey yap ki bir profesör onları geri versin."

Albert içini başını salladı ve öfkeyle kızaran kız arkadaşına bir bakış attı. Lily ona gülümsedi ve o da utangaç bir şekilde gülümseyince bu durum kızı biraz rahatlatmışa benziyordu. Sonunda Albert, "O zaman geri dönsek iyi olacak. Görüşürüz, Lily."

Lily onlarla vedalaştı ve Gryffindor ortak salonuna doğru yürümeye devam etti. İçeri girdiğinde ateşin yanında tek başına oturan Arabella dışında odayı boş buldu ve merakla Helen'in nerede olduğunu sordu.

"Çoktan yattı," diye yanıtladı Bella, karıştırmakta kitabı kapatarak, "Sanırım kendini iyi hissetmiyordu. Eğer iyileşmezse yarın onunla birlikte hastane kanadına gideceğimi söyledim."

Lily başını salladı ve arkadaşının karşısına oturdu. "Potter'ın buraya geldiğini gördün mü?"

Arabella içini çekti ve "Evet... daha önce geldi ama sonra o ve korkunç arkadaşları gitti," diye cevap verdi.

Lily kaşlarını çatı ve saatine baktı... saat neredeyse on olmuştu. "Nereye gitmiş olabilirler?"

"Neden?" Arabella okumakta olduğu gazeteyi bir kenara bırakarak, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Lily içini çekti ve cevap vermeden önce bir süre ateşe baktı, "Hayır... şey, evet. Olağandışı bir şey değildi, sadece başka bir aptal argümanı."

Bella dudak büktü ve "Altın çocuğun kendisi tarafından kışkırtıldığına şüphe yok," dedi.

Lily dudağını ısırđı ve "Onu terk ettim," diye itiraf etti.

Arabella'nın gözleri şaşkın bir gurura benzer bir şekilde ve "İyi... güzel. Muhtemelen bunu hak etmiştir."

Lily düşünceli bir ifadeyle arkadaşına baktı ve dürüstçe, "Artık bundan o kadar emin değilim. Yani, tüm bu olanlarda tamamen suçsuz olamam, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" Bella kaşlarını çatarak sordu.

"Şey," diye açıkladı Lily, bu konuşmayı iki saat önce yapmış olsalardı söyleyeceğı şeyin tam tersi olduğunu bilerek, "Genevieve Townsend'in o gece ne dediğini hatırlıyor musun... orada saçlarını düzelttiğimiz gece? O haklıydı... okuldaki başka hiç kimse okul James Potter'dan nefret eder. Aslında, o... çok popüler."

Bunu düşünürken küçük bir sessizlik oldu ve sonra Arabella sordu: "Ne olmuş yani? Ondan hoşlanmıyorsun, bu."

"Ama onu gerçekten tanımıyorum, değil mi? Ve o da... o da beni tanımıyor."

Arabella sandalyesinde öne doğru eğildi, yüzünde şaşkın bir ifade , "Nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum... Seni *gerçekten* rahatsız eden ne? Sadece söyle."

Lily bıkkınlıkla omuz silkti ve cevap verdi, "Bilmiyorum. Sadece belki de... belki de bir şeyleri düzeltmeye çalışmalıyım diye düşünüyordum."

"Bir şeyleri düzeltmek mi?"

"Evet," diye bitirdi sözlerini, saçlarını kulaklarının arkasına atarak, "Bilirsin işte... böylece eskisinden daha iyi anlaşılabiriz."

Arabella arkasına yaslandı, bunu yaparken bir nefes verdi ve sonra, "Sana ne olduğunu biliyorum. Bunun er ya da geç olacağını biliyordum."

Lily'nin kaşları çatılırken Bella'ya yan gözle baktı ve "Ne?" diye sordu.

Arabella onun gözlerinin içine baktı ve "Hor görülmeye dayanamıyorsun," dedi.

"Ne?" Lily yine bir halde sordu. Arabella ellerini saçlarında gezdirdi ve başını salladı.

"Lily, bu çok açık... en azından benim için. Kimse *senden* nefret etmiyor. *Hayatında hiç gerçekten nefret edilmedin...*"

"Bu doğru değil," diye araya girdi, heyecanla öne eğildi ve kendini savunuyormuş gibi parmağıyla işaret etti, "Kız kardeşim benden nefret ediyor."

"Bu sayılmaz," diye elini salladı Bella. "Neden

sayılmıyor?" Lily kızgınlıkla sordu.

"Çünkü," dedi Bella, "en azından kız kardeşinin duygularının arkasında bir nedeni var... ne kadar saçma ve önyargılı olsa da. James Potter'ın senin gerçekte nasıl biri olduğun hakkında hiçbir fikri yok... ve yine de senden nefret etmesi seni rahatsız ediyor."

Lily bu teoriyi reddetmek için ağzını açacaktı ama sonra biraz daha düşününce geri çekildi. Bir dereceye kadar doğrudu... James'in onu gerçekten tanımadığı halde ondan nefret etmesi onu rahatsız ediyordu.

kişi. Ancak, her şey bundan ibaret olamazdı... Başka bir şey daha . Arabella ile birkaç dakika sessizce oturduktan sonra cevap kafasında belirdi.

"Beni en çok rahatsız eden ne biliyor musun?" dedi, sanki bir sırrı açıklayacakmış gibi alçak sesle konuşarak. Bella kaşlarını kaldırarak ona baktı ve etti: "Söylediklerinin doğru olması beni rahatsız ediyor... Nefret edilmekten nefret ediyorum. Ama sadece bu değil... en önemlisi, benim için bir fark yaratırken onun için hiç fark yaratmamasına katlanamıyorum."

Bella kaşlarını çattı ve "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Lily gözlerini kısarak bunu nasıl açıklayabileceğini düşündü ve sonunda, "Benden nefret etmesi *beni* rahatsız ediyor... *ama onun hakkında ne düşündüğüm umurunda bile değil. Bu mantıklı mı?*"

Arabella bakışlarını tekrar ateşe çevirdi ve bir sonra başını salladı. "Evet... aslında öyle, seni tanıdığım kadarıyla. İnsanların senin hakkında ne düşündüğünü her zaman önemsemişsindir."

Lily itiraz etmeye başladı, "Bu..."

"Demek istediğim," diye açıklığa kavuşturdu Bella, "Kendini tanımlamak için başkalarının fikirlerine bağımlı olduğundan değil, ama... her zaman herkesin senin iyi bir insan olduğunu düşünmesini istedin. Kriz anında gidebilecekleri biri olduğunu falan. Bu senin için her zaman önemliydi... Baş Kız olmadan önce bile."

Lily hiçbir şey söylemedi... ne söyleyeceğini bilmiyordu. Bella'nın bir konuşmada bu kadar ciddileştiği pek sık ... buna pek ihtiyaç duymazdı. Bir süre sonra devam etti, "Potter'ın onun hakkında ne düşündüğünüzü umursamaması, sizin fikirlerinize saygı duymadığı anlamına geliyor... ve zaten bunu birden fazla kez açıkça belirtti."

"Evet, ama bu neden umurumda olsun ki? Yani... Zaten ondan hoşlanmıyorsam neden umursayayım ki?"

"Çünkü," diye yanıtladı Bella, "Onun fikirleri diğerlerini öyle ya da böyle etkiliyor... ve çünkü sana yaptığı sert eleştirileri hak etmiyorsun."

"Bazen öyle... zor biri olabiliyorum," dedi Lily, onu gerçekten savunduğuna inanamayarak. Bella bunu fark ederek hafifçe sırttı ve devam etti.

"Başkaları için belirlediğin standartları kendin için de uyguluyorsun... İkiyüzlüden *başka* bir şey değilsin Lily."

Lily omuz silkti, arkadaşının övgüsünden biraz utanmıştı. Arabella fark etmiş gibiydi, çünkü Lily tam ne cevap vereceğini düşünürken, kesin bir ifadeyle, "Eğer senin için bu kadar önemliyse, bence yapmalısın. Ona bu konuda yaklaş ve eğer gerçekten senin dışında herkese karşı söylendiği kadar iyiye... o zaman o da işleri yoluna koymak isteyecektir."

Lily onu destekleyecek biri olduğu için rahatlamış bir şekilde başıyla onayladı ve ikisi önümüzdeki yaz hakkında konuşmaya başladılar. Yazı birlikte geçirme planları yaptılar, zamanlarını iki ev arasında paylaştırarak... Arabella tam kanlıydı ve Lily Muggle doğumluydu, bu yüzden birbirlerinin ailelerini ziyaret etmek her zaman ilgi çekici bir olasılıktı. Elbette Helen de davet edilecekti ama o her zamanki gibi ailesiyle birlikte yurtdışına seyahat ediyor olacaktı. Yaklaşık kırk beş dakika sonra portre deliği açıldı ve James ile arkadaşları içeri girdiler, yüksek sesle konuşuyor ve gülüyorlardı. Merdivenlere doğru dönerken onlara doğru bakmadılar bile ve Lily ayağa fırladı.

"Pardon... James?"

Dönmedi, sadece yürümeye ve Sirius'la konuşmaya devam etti. Arabella'nın onu arkasından dürttüğünü hissetti ve tekrar seslendi, "James?"

Bu kez durdu, ama dönüp ona baktığında yüzünde öylesine saf bir aşığılama ifadesi vardı ki, durduğu yere biraz daha yaklaşırken kendine olan güveninin azaldığını hissetti.

"Ne?" diye ısırdı.

Çenesini biraz kaldırdı ve göğsünde başlayan belirgin baskıyı hissederken gerginlik içinde ellerini sıkmamak için kendini zorladı. Neredeyse sahne korkusu gibiydi ve sadece o anda söyleyecek zekice veya uygun bir şey bulmaya zorlandığında ortaya çıkıyordu. Bu konuda daha iyi olmayı diliyordu ama şu an böyle düşünmeye başlamanın zamanı değildi.

"Seninle bir dakika konuşabilir miyim acaba?" dedi, belki de ona karşı kullandığı en yumuşak tonda. Bunu söylerken sesinin titrememiş umuyordu. Adam bir an küstahça ona baktı ve sonra arkadaşlarına dönüp mırıldandı,

"Gel hadi."

Çenesi düşerken yüzüne beklenmedik bir şekilde sıcaklığın yükseldiğini hissetti... kesinlikle onu orada öylece bırakmayacaktı? "James!"

Bir kez daha durdu ve döndü, yüzünde aşırı sabırsız bir ifade vardı. Cevap vermedi, sadece orada durup bekledi ve o da "Sadece bir dakika sürecek. Lütfen?" dedi.

Kuru bir kahkaha attı ve küçümseyici bir tavırla cevap verdi: "Benimle daha önce konuşma fırsatın oldu ama sen bu fırsattan yararlanmadın, değil mi? Sanırım bunu burada bırakacağız, Evans."

Merdivenlerden yukarı çıkmak için tekrar döndü ve Lily tam aklından geçenleri ona söylemek için nefes alıyordu ki kolunda bir el hissetti... bu Arabella'ydı. Lily onun orada oturduğunu neredeyse unutmuştu ve şimdi yüzünde son derece soğuk bir ifadeyle dördüne bakıyordu.

"Unut gitsin Lil," dedi yüksek sesle, çocukların son bir kez omuzlarının üzerinden bakmalarına neden olarak, "Denedin. Sanırım artık senin daha büyük bir insan olduğunu biliyoruz."

Arabella Lily'yi merdivenlerden kızların yatakhanesine götürmek üzereydi ki Sirius Black döndü ve ses tonunda belirgin bir imayla alçak sesle, "Bilmiyorum... Bence *sen ondan daha irisin, Figg. En azından belli bölgelerde.*"

Black Arabella'ya bakıyordu ve Potter kısa bir kahkaha atıp arkadaşına kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyerek karşılık verince Lily midesinin ayaklarına kadar indiğini hissetti. *Daha önce hiç ona bu tür yorumlar yapmaya tenezzül etmemişlerdi... ve Arabella'ya yönelik olduğunu bilmesine rağmen, dolaylı olarak bunun kuyruk ucunu yakalamıştı. Aslında... bu ima onun için daha da kötüydü. Arabella'ya baktı ve onu hiç bu kadar öfkeli gördüğünü sanmıyordu. Gözleri tehlikeli bir şekilde kısılmış, yanakları kızarmış ve çenesi o kadar yukarı kalkmıştı ki neredeyse burnunun ucuyla Black'e bakıyordu.*

"Ne dedin, Black?" diye sordu aldatıcı bir sakinlikle. Lily bunun çok çirkin olabileceğini bir anda anladı ve patlamasını önlemek için bir elini Bella'nın koluna koydu.

"Bella..."

"Bir şey mi söyledim?" Black, hemen cevap veren James'e soruyordu,

"Hayır... Ben bir şey duymadım."

İkisi de gülmeye başladı ve birden Remus Lupin öne çıktı. ", " dedi onlara basitçe ve her biri dönüp boş yüzlü Remus'u yatakhanelerine kadar takip etmeden önce Lily ve Arabella'ya son bir kez baktılar. Gözden kayboldukları anda Bella kısık bir sesle, "Hadi," dedi,

"Bu hayatımda duyduğum en çocukça, en domuzca şeydi."

Lily de aynı fikirdeydi ama Bella'yı kızdırmak istemedi ve bunun yerine, "Evet... şey, onlar sadece erkek. Bu sadece tipik bir durum."

Arabella homurdandı ve cevap verdi, "ÇOCUKLAR değil... genç ERKEKLER. Zaten dışarıdan öyle görünüyorlar... On iki yaşındaki çocuklar gibi *davranıyorlar*. Aptal, kaba, iğrenç..."

"Peki... unutam gitsin, tamam mı?"

Merdivenlerden yukarı çıktıklarında Bella dönüp Lily'ye inanamayarak baktı ve "Bunu demek istemiş olamazsın... MAZERET..."

"Hayır, hayır," diye onu rahatlatan Lily, onu nazikçe yatakhanein kapısına itti, "sadece bunu kişisel algılamaman gerektiğini söylüyorum. bazen."

"Bu," dedi Arabella, "ÇOK kişiseldi. Haddini aştın... ve bence bunu McGonagall'a rapor etmelisin."

Lily gözlerini devirdi ve "Hayır... tek ihtiyacım olan bu" dedi.

"Lily... gerçekten o ahmak tarafından o kadar sık hakarete ki bundan hiç *etkilenmedin* mi?"

"Bak Bella," dedi kesin bir ifadeyle, konuşmaya devam edemeyecek kadar yorgun ve bitkin bir halde, "Gerçek şu ki, bugün onu terk ettim. Bu sefer ben başlattım."

"Ama..."

"Ve," diye devam etti fısıltıyla, yatmak için giyinirken sözünün kesilmesini reddederek, "Sanırım artık bir şeyleri düzeltmek için çok geç olduğu gerçeğini kabullenmeliyim. Birbirimizden nefret ediyoruz ve hepsi bu... Bu çok uzun sürdü ve çok fazla kelime sarf edildi."

Bella bu durumdan pek memnun görünmüyordu ama neyse ki yatağa girdiklerinde daha fazla ısrar etmedi. Ancak Lily uykuya dalarken Black'in söyledikleri karşısında içinin cız etmesine engel olamadı. Bunun sadece ortalığı karıştırmak için yapılmış bir yorum olduğunu ve herhangi bir anlam taşımadığını biliyordu... ama yine de bir şekilde canını yakmıştı. O

Bunun katlanamayacağı bir şey olduğuna karar verdi... bu ona öğretilen her şeye, kendisi hakkında öğrendiği her şeye... tüm etik kurallarına aykırıydı. Bella haklıydı... bu gece bir çizgiyi aşmışlardı ve Potter söz konusu olduğunda geliştirdiği kalın derisinin onu neyin doğru neyin kesinlikle yanlış olduğu konusunda kör etmesine izin veremezdi.

Belki hiçbir zaman iyi geçinemeyecekleri doğrudu ama en azından bir tür anlayışa varabilirlerdi... ve Lily böyle bir şeyin bir daha asla yaşanmamasını sağlayacaktı. Yuvarlanarak bunu yarın yapmaya karar verdi... ne olursa olsun.

Üçüncü Bölümde Devam Edecek

Emmyjean'ın Gizli Kule'deki

diğer yazıları

www.hiddentower.50megs.com

Aşağı İnme

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Aşağı İnme

"Sizinle biraz konuşabilir miyim, lütfen?"

Lily, Büyük Salon'da sinirli görünen James Potter ve üç arkadaşının önünde dururken sıkıldığı ellerini arkasına sakladı. Sirius Black ona son derece küçümseyici bir bakış fırlatıyor, Peter Pettigrew onu görünce midesi bulanacakmış gibi bakıyor, Remus Lupin ise hiçbir şey söylemiyordu. En azından bunun için ona teşekkür etmesi gerektiğini düşündü. James içini çekti ve cevap verdi,

"Yemek yiyorum."

Normalde bu onu kızdıırırdı ama o görevde olan bir kızdı. Bir gece önce onunla sonsuza dek hesaplaşmaya karar vermişti ve şimdi güvensizliklerinin bunu engellemesine izin verecek değildi. Kendi kelime seçimine içten içe kızarak, onun yanında ancak son aylarda gerçekten güvensiz hissetmeye başlamasının garip olduğunu düşündü... muhtemelen daha önce onunla hiç bu kadar yakın çalışmak zorunda kalmadığı için. Bu düşünceyi şimdilik aklından uzaklaştırarak boğazını temizledi ve sessizce konuştu,

"Korkarım bu bekleyemez."

Ona baktı ve gözleri sabırsızlıktan parıltısını kaybetmemiş olsa da, en azından ses tonu dikkatini çekmiş görünüyordu. Çatalını tabağına bırakarak ayağa kalktı ve yüzünü ona döndü. Çok yakın durmuş, onun yüzüne bakıyordu. Adamın gerçekten de cüssesiyle gözünü korkutmaya mı çalıştığını yoksa tüm bu belanın ardından sadece paranoyaklaşmaya başladığını merak etti. Adam kaşlarını beklentiyle kaldırdı ve sordu,

"Eee?"

Döndü ve salondan dışarı çıktı, en azından onu takip etme nezaketini göstermesi ve yerine oturmaması için dua etti.

Ağır ahşap kapıları iterek açtıktan sonra arkasında birinin kapıları tuttuğunu hissedince rahatladı.

Yan tarafa doğru yürüdü ve başlarken yüzüne bakmak için arkasını döndü,

"Seninle dün gece olanlar hakkında konuşmak istiyordum."

Sanki devam etmesini bekliyormuş gibi kara kaşlarını bir kez daha kaldırdı. İçinden homurdanarak devam etti: "Bence bu iş biraz fazla ileri gitti, sence de öyle değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu alaycı bir cehaletle. İçini çekti... bu maskaralıktan gerçekten sıkılmıştı. Yine de bunun bir tartışmaya dönüşmesine izin vermeyecekti. Bu konuşmadan sonuç almak istiyordu, daha fazla kızgınlık değil.

"Şey," diye devam etti metanetle, "Her şeyden önce, kütüphanede seni bırakıp gitmemin muhtemelen yanlış olduğunu düşünüyorum."

" Muhtemelen mi?" diye gülerek kollarını önünde kavuşturdu.

"Yanlıştı ve bunun için özür dilerim... ama anlamalısınız ki bu, yıllardır aramızda tırmanan kötü duyguların bir sonucu olarak ortaya çıktı. Seninle asıl konuşmak istediğim şey... Sirius Black'in dün gece hepiniz yatmadan önce yaptığı yorumdu. Ortak salonda."

Cevap vermedi ama bir an için gözlerinde bir şeyin titreştiğini görebiliyordu. Bunun ne olduğunu ve umurunda da değildi... caydırılmayacaktı.

"Doğruyu söylemek gerekirse, bunun uygun olduğunu düşünmedim. Aslında, çizgiyi aştığını düşünüyorum."

İçini çekti ve kollarını kavuşturdu. "Hadi ama Evans... sadece bir şakaydı."

"Komik değildi," dedi ciddi bir ifadeyle ve adamın başını sallayarak cevap vermesine neden oldu,

"Neden benimle bu konu hakkında konuşuyorsun? *Ben söylemedim.*"

Kitaplarını sabırsızca diğer kalçasına doğru kaydırды ve "Çünkü sen başöğretmensin ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadın. Beni ya da Arabella'yı savunmak için hiçbir şey söylemedin."

O zaman doğrudan gözlerinin içine baktı ve konuşmaya başladığında biraz şaşırdı. "Seni savunmamı nasıl beklersin? Beni her gördüğünde yaptığın tek şey şikayet etmek ve eleştirmek. Hayatında benim hakkımda iyi bir söz söylediğinden bile şüpheliyim... ve her neyse, kendini savunabilecek kapasitede olduğunu düşünmeliydim."

Kaşlarını çattı ve cevap verdi, "Neden her zaman ben olmalıyım? Neden hep ben disiplinci olmak zorundayım? Bir kereliğine de olsa sadece..."

"Oh, lütfen bununla başlamayın," dedi elini kaldırarak, "bunu duymaktan o kadar yorulduğum ki kendimi öldürebilirim. Her şeyi ezbere söyleyebilirim - görevlerimi ciddiye almıyorum, rozeti hak etmiyorum ve geri kalan her şey. Açıkçası, dün gece sessiz kaldığında aklından geçenlerin bunlar olduğuna inanmıyorum."

"Hayır mı?" diye cevap verdi, bu konuşmanın nasıl bu ilerleyebileceğini anlamamıştı. Zirveye çıkacağını varsaymıştı, hiç şüphesiz... Burada neler oluyordu?

"Hayır," dedi kesin bir ifadeyle, "bence ondan korktuğun için sessiz kaldın."

"Ne!?" diye ağzından kaçırdı, adamın ne ima ettiğine inanamıyordu.

"Elbette," diye cevap verdi, "Yani, *her zaman bu kadar etkisiz bir ahmaksam neden müdahale etmemi beklediniz? Herhalde gerçekten bana güveniyor olamazsınız.*"

Yüzü kızardı ve şöyle dedi: "Şu anda ne demek istediğini kesinlikle kanıtlıyorsun, değil mi? Yani, belli ki *sana güvenemem.*"

Başını salladı ve kısaca cevap verdi, "Sanırım . İşimiz bitti mi?"

Bir süre ona baktı, yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi tokatla sileceğinden korktu ve sonra, "Biliyor musun, senden fazla bir şey beklemiyordum Potter, ama nedense yine de hayal kırıklığına uğradım," dedi.

"Benim ne kadar korkunç bir müdür ve berbat bir insan olduğumu söylemeden önce sana bir şey sormak istiyorum. Böyle küçük nedenlerle insanların sırtına binmekten gerçekten zevk alıyor musun? Demek istediğim, bu senin için bir güç patlaması değil de nedir?"

İçini çekti ve cevap verdi: "Daha kaç kere söylemem gerekiyor? Bu benim işim... Bu BİZİM işimiz. Kendimi *sana* haklı çıkarmam gerektiğini bile düşünmüyorum."

Adam derin bir şekilde kaşlarını çattı ve ağzını açtı, ama kadın bir kez olsun onun konuşmasına izin vermeyeceğine karar verdi ve devam etti, "Orada durup görevlerini hiç umursamıyormuş gibi davranırken aynı anda seni terk ettiğim için beni tembel ya da başka bir şey gibi göstermeye cüret ediyorsun. *Umurunda değil ve umurundaymış gibi davranmak yerine neden bunu kabul etmiyorsun bilmiyorum... Yani, bu kurumdaki herkes Okul bunu biliyor, Potter.*"

Kız sözlerini bitirdikten sonra bir cevap vermedi ve birkaç saniye sonra, "Neden bahsettiğini bilmiyorsun.

Okuldaki herkes her zaman sorunlarıyla bana gelir." Başını yavaşça

salladı ve adamın yüzündeki öfkenin büyümesini izledi.

"Gözaltı cezalarından kurtulmak ya da puanlarını geri almak için size geliyorlar... Bir şeylerin yapılmasını istiyorlarsa bana geliyorlar.

fark bu."

Birdenbire onun sinirlerine dokunduğunu yüz ifadesindeki ince değişimden anlayabildi. Gözleri öfkeyle alev alev yanarken soğuk ve maskeli bir hal almıştı. Hafifçe doğruldu ve sesinden küçümseme sızarak cevap verdi, "Gerçekten mi? Kendini daha önemli hissetmeni sağlayacaksa, bunu kendine söylemeye devam et Evans."

Yüzünü buruşturdu... yine mi bu tartışma? Kendisine ne kadar önemsiz olduğunun söylenmesinden bıkmaya başlamıştı. "Gerçek bu Potter, kabul etsen de de. Başka ne diyebilirim bilmiyorum."

"Ben sadece senin berbat ettiğin şeyleri düzeltmeye çalışıyorum ve inan bana bu sık sık oluyor. Bu arada... dün gece hava karadıktan sonra koridorda bulunduğun için Albert Brooks'tan on puan aldın."

Konunun aniden değişmesine şaşırarak gözlerini kırıştırdı. "Evet... Ne olmuş ona?"

"On kişiden beşini görevine iade ettim... Belirli bir puan miktarı üzerinde anlaşmıştık. Görünüşe göre bunu göz ardı ettiniz."

Geri adım attı ve kaşlarını çatarak cevap verdi: "Bu senin için erken oldu. Yapmanız gerektiği gibi önce bana gelmiş , size Albert'tan beş, birlikte olduğu kızdan da beş puan alındığını söyledim. Bir sonraki raporları hazırlarken puanları tekrar almam gerekecek."

"Hayır, yapmayacaksın."

"Yapmayacak mıyım?" diye cevap verdi, adamın ani soğuk tavrı karşısında afallamıştı.

"Hayır," dedi kesin bir ifadeyle, "sadece kız arkadaşıyla yalnız kalabileceği bir yer bulmaya çalışıyordu ve bunun için cezalandırılması gerektiğini düşünmüyorum. Sorun değil... kimse sizden bu işlerin nasıl yürüdüğünü anlamanızı beklemiyor."

Hiçbir şey söylemedi... sadece ona baktı. Yüzünün gevşediğini hissedebiliyordu ve birden kendini çok küçük hissetti.

"Aslında," dedi bir süre sonra, soğuk bakışlarını alaycı bir küçümseme parıltısı renklendirerek, "sanırım bir zamanlar lanet olası bir *kitapta* okumuş olabilirsin."

Sanki yüzüne bir tokat atmış gibi hissetti ve göğsü kabaran duygularını kontrol altına almaya çalışıyormuş gibi kapandı. Adam uzaklaşacakmış gibi döndü ve aniden içinde bir şeyler koptu. Mükemmel kelimeleri bulması ya da kendini tamamen açık bir şekilde ifade etmesi önemli değildi, sadece patlamadan önce zihnini dökmesi gerekiyordu.

"Biliyor musun?" diye biraz tiz bir sesle başladı ve adamın yüzünde şaşkın bir ifadeyle dönmesine neden oldu, "Bu son yirmi dört saat içinde bana söylediğin İKİNCİ son derece kişisel şey. Buna şimdi bir son vereceksin!"

Son kelimeyi neredeyse tıslayarak söylerken kimsenin duymadığından emin olmak istercesine koridora hızlıca baktı ve bu onu daha da sinirlendirdi. Dehşet içinde, hayal kırıklığı gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissedebiliyordu ve boğazı çok çalışıyordu. Orada oluşmakla tehdit eden yumruyu geri yuttu. Geçmişte sadece birkaç kez bu kadar sinirlenmişti ve her ikisi de inatçı ve mantıksız Petunia'yla uğraşırken olmuştu. O zaman kız kardeşinin önünde ağlamamıştı ve şimdi James Potter'ın önünde ağlayacaksa lanetlensin.

"Ne cüretle orada durup... ve beni böyle aşağılıyorsun? Kendini büyük hissettiriyor mu... Beni bu kadar küçük hissettirmek? Gerçekten bu kadar aşağılık mısın?"

Şu anda neredeyse bağıırıyordu ama umurunda değildi. Burada onlardan başka kimsenin olmadığını ve kimsenin bir şey duymadığını biliyordu ama kalabalık ortak salonun ortasında duruyor olsalardı bile umursamazdı. Bu artık kendini tutabileceği bir şey değildi. Adam ona bakıyordu, tıpkı

Dürüstçe tedirginlik olarak tanımlayabileceği bir duygu yüz ifadesini bozmaya başlamıştı. Bundan sadece cesaret aldı ve devam etti, hain sesi şimdi duyulabilir bir şekilde titriyordu.

"Dün gecedен sonra daha fazla alçalabileceğini düşünmemiştim ama görünüşe yanılmışım. Ben... Yani, ben... Ben," diye kekeleydi, umutsuzca ne söylemek istediğini anlamaya çalışıyordu. Şimdi biraz öne çıkmıştı, bir eli onu savuşturmak istercesine hafifçe önünde duruyordu.

"Tamam... tamam, ..." diye alçak sesle konuşmaya başladı ama kadın onu duymazdan geldi. O ertelenmeyecekti.

"Dün gece bu konuyu ciddi bir şekilde sana açmaya çalıştım ve sen Sirius Black'e izin verdin... Hayatım boyunca hiç bu kadar... olmamıştım. Sonra bu sabah tekrar denedim... ve sen bana yapmadığım şekilde hakaret ettin... Yani, birine nasıl böyle davranırsın!"

"Lütfen sesini alçaltır mısın?" diye tısladı ve kadın sadece sesini yükseltti.

"Oh, öyle mi? Ben bir şey yapmayacağım diye korkmadan bana istediğini söyleyeceksin, değil mi? Bunları kimsenin önünde söyleyecek YÜREK yok sende... Neden söylemiyorsun? Neden beni herkesin içinde aşağılamıyorsun? Madem herkes seni bu kadar çok seviyor, o zaman sorun olmamalı."

"Bir dakika bekler misin, lanet olsun!" diye araya girdi, kadının tiradına duyduğu öfke ve ses tonundan duyduğu gerginlik yüzünde savaşa dönüşmüştü. Yine de yüzünde başka bir şey daha vardı... hafiften suçluluk duygusuna benzeyen bir şey. Umurunda değildi. Muhtemelen yanılıyordu ve her neyse... Suçlu hissetmeliydi.

"Evet, biliyorum," diye sözünü kesti ve adamın hayal kırıklığı içinde elini şiddetle saçlarında gezdirmesine neden oldu, "Her zaman haddimi aşıyorum, her zaman aşırı tepki veriyorum, değil mi? Biliyor musun? Beni Baş Kız sıfatıyla eleştirmek bir şey... hakaretler kişiselleştiğinde tamamen farklı bir şey. Ve bu daha ileri gitmeden duracak. McGonagall'a gidiyorum."

Yüzü taş kesildi ve "Elbette ... Bunun olacağını bilmeliydim" diye cevap verdi.

Yüzünün daralmaya başladığını hissetti ve burada biraz daha durursa saçlarını yolacakmış gibi geldi. "Hâlâ McGonagall ve o şey hakkında mı konuşuyorsun? *Yıllar önce olan bir şey mi? Peki, tamam... Eğer her zaman yaptığım şeyin bu olduğuna inanmak istiyorsan - seni McGonagall'a ispiyonlamak - o zaman ben de ünümün hakkını verebilirim.*"

Son sözlerinde, onu koridorda öylece bırakıp uzaklaşmak için topuğunun üzerinde dönmeden önce, gözleri ciddiyetini ölçerken adamın yüzündeki rengin azaldığını görebiliyordu. Görünüşe göre, sonunda bu sefer farklı olduğunun farkına varmıştı. Yüzünde hâlâ asık bir ifadeyle sınıfa girdiğinde Arabella bunu fark etti.

"Peki... şimdi ne olacak? Sana başka bir şey mi söyledi?"

Lily başını salladı ve sınav için parşömenini, mürekkebini ve tüy kalemını çıkarırken biraz manidar bir şekilde güldü. "*Sormak* zorunda mısınız? Yani, neden zahmet edeyim ki, gerçekten? Bunu sadece McGonagall."

"Ben de bunca zamandır bunu söylüyordum!" Bella, Lily'ye değil ama tüm bu duruma sinirlenmişti. Helen içini çekti ve ekledi,

"Şey... her şeyi denemediğini söyleyemezsin."

Onlar daha fazla konuşmadan Profesör McGonagall içeri girdi. Lily dönüp baktığında James'in çoktan içeri girmiş ve yerine olduğunu fark etti... Şimdi yüzünde garip bir ifadeyle ona bakıyordu, sanki onun patlamasını bekliyormuş gibiydi.

Kaşlarını soğuk bir ifadeyle çattı ve sonra arkasını döndü, bu kez beladan sıyrılmasına izin vermemeye kararlıydı. McGonagall'a gidecekti ve hepsi bu kadardı. Verdiği karardan tatmin bir halde hemen tüy kalemını mürekkebe batırdı ve az önce kendisine verilen sınava başladı.

Bir süre sonra sınıfın kapısı açılıp Profesör Dumbledore içeri girdiğinde Lily başını kaldırıp baktı. Ziyaretinin nedenini merak ederek hafifçe kaşlarını çattı ama McGonagall'a işaret ettiğinde okulla ilgili bir iş olduğuna karar verdi. McGonagall başını salladı ve onun ardından koridora çıktı, Lily de sınavına geri döndü. Üç dakika geçmeden Profesör McGonagall odaya geri döndü. Yüzü kül rengiydi ve gözleri Lily'ye takılana kadar odaya baktı.

"Bayan Evans... Sizinle biraz dışarıda görüşebilir miyiz?"

Sesi nötrdü ama gözleri her şeyi anlatıyordu. Lily tüy kalemını yere bırakıp ayağa kalkarken garip, adı konmamış bir korkunun kendisini sardığını hissetti. Kimseyle göz teması kurmadı ama odadaki tüm gözlerin onun üzerinde olduğunu biliyordu. Yavaşça kapıya doğru ilerledi ve McGonagall için kenara çekildi. Profesör dönüp sınıfa bazı talimatlar verdikten sonra Lily'yi koridorda ilerletmeye başladı.

"Müdür sizinle konuşmak istiyor, Bayan Evans," her zamanki keskin ses tonuyla, ama dönüp ona bakmadı. Dumbledore'un ofisinin kapısına geldiklerinde ve McGonagall parolayı söylediğinde Lily zorlukla yutkundu. Lily duymadı bile.

İçeri girer girmez oturması istendi. Dumbledore'un yüzü ciddiydi ve gözleri parıldamıyordu. O daha konuşmadan Lily ağzından kaçırды,

"Ne oldu?"

McGonagall odadan çıkarken Dumbledore içini çekti ve konuşmak için ağzını açtığında Lily bir şekilde korkunç bir darbe almak olduğunu anladı.

"Lily," diye başladı ona gayri resmi bir şekilde hitap ederek, "Bu okulun müdürü olarak pek çok tatsız görevle karşı karşıyayım. Ancak bu özel görev her zaman en acı verici olanıdır."

Lily sandalyesinden fırlamak, ılık atmak ya da onun konuşmasını engellemek istedi ama öylece oturdu. O anda yapabileceği tek şey buydu.

"Seni bilgilendirmekten üzüntü duyuyorum, canım, başka bir lm Yiyen saldırısı oldu... Öyle bir saldırı ki... daha önce hiç bu kadar büyük çapta bir şey görmemiştik. Bütün bir kasaba yerle bir edildi. Bir hafta önce Surrey'de oldu."

Adam masanın üzerinden uzanıp onu boğazından yakalasaydı daha fazla boğulmuş hissetmezdi. Ondan konuşmayı kesmesini, söylemek üzere olduğu şeyi söylememesini talep etmek istedi... ama tek yapabildiği başını anlamsızca sallamak oldu. Dumbledore'un gözleri onun inkrına tutunmaya çalışmasını izlerken bir şekilde derinleşti, yumuşadı. Masasının zerine eğilip ellerini önünde kavuşturdu ve kendi kederli mavi gözleriyle Lily'nin gözlerini tutarak, "Lily, çok zgnm... ailen..." dedi.

Lily onu dinlemeyi bıraktı. Duymasına gerek kalmadan ona ne söylediğini biliyordu. Sadece Müdür'n masasının önüne baktı... Kusmak ya da ılık atmak istiyordu. Uyumak, kendini kapatmak istedi... Ondan sonra olan hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Dumbledore'un bir tür rahatlatıcı sözler söylediğini, McGonagall'ın yeniden içeri girdiğini, Arabella ve Helen'in sandalyesinin yanında diz çöktüğünü belli belirsiz hatırlıyordu. Birinin hastane kanadını önerdiğini ve kendisinin de kendi yatağında ısrar ettiğini hatırlıyordu. Her ne kadar yolculuğu hatırlamasa da, o sırada Gryffindor Kulesi'ndeki yatağında yatıyordu. Arabella ve Helen iki yanında yatıyorlardı... Helen onun elini tutuyor, Bella da saçlarıyla oynuyordu.

"Lily... içindekileri ," diyordu Helen.

"İyileşmeye başlamanın tek yolu bu," diye ekledi Bella, Lily'nin başını okşarken sesi kendi dökülmemiş gözyaşlarıyla boğulmuştu, "Senin için buradayız."

Lily cevap vermedi... bazı açılardan cevap vermek istiyordu. Onu rahat bırakmalarını istiyordu. Ne istediğini bilmiyordu. Sonunda sessiz kaldı.

Bir noktada uykuya daldı. Uyandığında Arabella ve Helen kendi yataklarındaydı. Saatin kaç olduğunu ya da ne kadar zamandır uyduğunu bilmiyordu. Saatler gibi gelen bir süre boyunca tavana bakarak uyanık kaldı. Penceresinin dışındaki gökyüzü siyahtan maviye ve pembeye döndüğünde, tekrar unutkanlığa sürüklendi. Göz kapakları, görüşünü bulanıklaştıran ve gözlerini yakan kalın yaşların etrafına kapanırken, ne istediğini BİLDİĞİNE karar verdi.

Uykuda kalmak ve hiç uyanmamak istiyordu.

Günlerce böyle devam etti, hiçbir şey umurunda değildi. Arabella ve Helen'in ona yardım etmek için ellerinden geleni biliyordu... sonraki birkaç gün boyunca yanından ayrılmadılar ve bir şeyler yemesi ya da bir seferde bir cümleden fazlasını söylemesi için deli gibi uğraştılar. Onların hatırı için kendini daha iyi hissediyormuş gibi davranmaya çalıştı ama annesi ve babasını her düşündüğünde midesindeki ekşi ağrıdan ölmek istiyormuş gibi hissediyordu. Kendini ayağa kalkmaya ve bu konuda konuşmaya zorlayamıyordu. Birkaç gün sonra Bella ve Helen isteksizce derslere geri döndüler ve Lily yalnız kaldığı zamanı pencereden dışarı bakıp hiçbir şeyin değişmediğini hayal etmek için kullandı. Bunun mümkün olup olmadığını merak etti, Bir şekilde, büyü kullanarak kendini zamanda geri götürmek.

Büyü hakkında hiçbir şey bilmemeyi diledi. Keşke Hogwarts'a gelmeseydi, keşke o lanet mektubu almasaydı. Bu onun suçuydu... her şey onun suçuydu. Eğer Petunia'nın dediği gibi bir ucube yerine normal bir kız olarak doğmuş olsaydı, anne babası hâlâ hayatta olacak ve kız kardeşinin düğününde dans edeceklerdi.

Petunia. Lily'ye kısa bir mektup yazmıştı... ailesinin anma töreni çoktan yapılmıştı. Eve gelmeye gerek yoktu, sanki artık gidilecek bir ev varmış gibi. Söylemeye gerek yok, Lily de artık onun düğününde hoş karşılanmıyordu. Ailesi gittiğinden, bu konuda ısrar edecek kimse yoktu. Kısa bir süre için merak etti.

Anma töreni ona söylenmeden önce yapılmıştı ve öyle olması gerektiğine karar vermişti... Tabii ki Petinua Dumbledore'a ancak Lily'nin bir şey yapması için çok geç olduktan sonra haber gönderecekti.

Yapabileceği bir şey olduğundan değil.

Gözü kapalı bir şekilde pencereden uzaklaştı ve buruşuk yatağına geri döndü. Bir süre çaresizce yorganlara baktı, kafasından milyonlarca düşünce geçmesine rağmen hiçbirine . Birden, ablasının yanında olmasını hayatında hiçbir zaman istemediği kadar çok istedi. Her kalkmaya çalıştığında onu yere seren yalnızlık dalgasından kaçamayarak uzandı, yanmasınlar diye gözlerini kapattı ve bir kez daha uykuya sığınmaya çalıştı. Uyku geldi ama çok kısa sürdü... Arabella ve Helen dersten döndüklerinde yeniden uyanıktı. İçeri girdiklerinde onlara zayıf bir gülümseme verdi ama ne kadar çabalasa da bunu gözleriyle buluşturamadı.

"Lily," dedi Helen yumuşak bir sesle, "Nasıl hissediyorsun?"

Lily omuz silkti, çünkü gerçekten kalbinden geçenleri dile getirirse gözyaşlarına boğulacağını biliyordu. Bunu istemiyordu. Birbirlerine baktılar ve Arabella onun yatağına doğru yürüdü. Lily'nin kalçasına oturarak şöyle dedi,

"Aç mısın?"

Lily başını salladı ve Helen ekledi, "Hadi Lil. Yemeğe gidelim... Çoban pastası servis edecekler. En sevdiğin yemektir."

Lily gülümsedi ve yine hüznle başını salladı... Çoban pastası. Kimse annesinin yaptığı gibi yapamazdı. Onlar gözyaşlarını görmeden önce hızla yere baktı. Lily gözlerini kaçırırken Arabella ve Helen bir şeyler konuşuyorlardı, çünkü bir süre sonra Helen hepsine yiyecek bir şeyler getirmek için izin istedi. Lily, ruh haline rağmen, onların ısrarına içten içe gülümsemek zorunda kaldı. Helen gittikten sonra Arabella Lily'nin komodininden bir fırça aldı ve

oturdu. Konuşurken fırçayı dağınık kızıl saçlarının üzerinde gezdirmeye başladı.

"İyi misin?"

Daha önce de elbette ama Lily bu kez ciddi bir cevap istediğini anlayabiliyordu. İcini çekti ve sessizce cevap verdi,

"Hayır, değilim. Bu çok mu sıra dışı?"

Bir süre durakladıktan sonra Bella, "Hayır, bu alışılmadık bir durum değil... ama böyle devam edersen kendini asla daha iyi hissedemeyeceksin. Neredeyse bir hafta oldu, Lily."

Cevap vermedi, sadece fırçanın saçlarında yarattığı hissin tadını çıkardı. Rahatlatıcıydı. Bir süre sonra Bella tekrar konuşmaya başladı.

"Bugün sınıfta bir sürü insan seni soruyordu. Hepsi endişeli."

Lily yine yanıt vermedi. Arabella'nın özellikle bir şey söylemesini beklediğini hissetti ama diğer insanların bilmek istedikleriyle ilgilenmiyordu. Bu onları ilgilendirmezdi. Arabella başka bir şey söylemedi ve Helen kısa süre sonra üçünün paylaşması için yiyeceklerle geri geldi. Lily yemek yerken onlarla birlikte oturdu ve biraz sohbet etti... belli ki onun aklını dağıtmaya çalışıyorlardı ama bu imkânsızdı. Yine de tek bir lokmayı bile yutamadı ve kısa süre sonra yatağına geri döndü. Her ne kadar bu süreçte yalnız kalmak istemese de, diğer insanlarla birlikteyken kendini daha da kötü hissediyordu. Ne istediğini bilmiyordu ve bu yüzden tekrar uyumak için kaçtı.

Uyandığında ertesi sabahtı. Lily gözlerini kısarak dışarı baktı. ve bugünün hangi gün olduğunu merak etti... Pazartesi olmalıydı. Güzel ve açık bir gündü... Bu da Lily'nin gözünde günü daha da çirkinleştiriyordu. Sanki her şey yaşadığı zorluklar için onunla alay ediyordu... Bundan kaçamıyordu. Tam da ıslaklığın gözlerini bulandırdığını hissederken

Gözlerini tekrar açtığında kapının hafifçe vurulduğunu duydu. Kapıyı kimin çalacağını merak ederek kaşlarını çattı ve içeri girmeleri için seslendi.

Kapı yavaşça açıldı ve müdürün kendisi içeri girdi. Beyaz sakalı sabah güneşinin ışığında parlıyordu ve gözleri sıcak bir şekilde ona dikilmişti. Pijamalı haliyle yanaklarının yandığını hissetti ama aklının bir köşesinde son derece terbiyeli olduğunu da biliyordu. Pencereye doğru ilerledi ve konuşmadan önce bir süre dışarıya baktı, konuştuğunda ise yumuşak ve nazik bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Böyle sabahlarda, güneş parladığında ve gökyüzünde tek bir bulut olmadığında, gölün etrafında dolaşmaktan keyif alırım. Ne de olsa... güzel bir günü boşa harcamak utanç verici."

Sonra ona bilerek bakmak için döndü.

"Şu anda hiçbir şey bir daha güzel olmayacakmış gibi hissettiğini biliyorum Lily. Hayatındaki ışık sönmüş gibi hissediyorsun. söndü."

Lily o anki duygularının tamamen doğru tanımlaması karşısında yutkundu. Sanki içeri girmeden önce onun aklından geçenleri okumuş gibiydi. Lily konuşmayınca, adam devam etti.

"Ancak... bu gibi duygular sonsuza kadar güçlü kalamaz. Şu anda ne kadar imkansız görünse de, zamanla kaybolacaklar... ve sen başka şeylerden keyif alacaksın."

Adam yatağının yanına yaklaştı ve kadın ilk kez onun gözlerinin anlayışlı parıltısının altında ne kadar ciddi olduğunu fark etti.

"Mutluluğu sadece yatağında oturup acının kalbini kendiliğinden terk etmesini bekleyerek bulamazsın. Ayağa kalkmalı ve onu aramalısın, Lily. Anlıyor musun?"

Adamın mavi gözlerine baktı ve kendi kendine merak etti: Acaba sadece yaşayarak mı insan duygularına bu kadar sempati duyar hale geldi?

Bu kadar uzun süre ve bu kadar çok şey yaşadığı için... ya da kendisi kişisel olarak ölümü tecrübe ettiği için.

"Evet, efendim... ."

Başını salladı ve "Güzel... o zaman seni bu akşam yemekte görmeyi umuyorum" dedi.

Adam bunu söylerken gülümsedi ve kadın gülümseyerek başını salladı. Adam gitmek için döndü ve o çıkmadan önce kız seslendi,

"Profesör Dumbledore?"

Adam tekrar ona baktı.

"Teşekkür ederim."

Gülümseyerek elini salladı ve gitti. Başını çevirip bir kez daha pencereden dışarı baktı... adam haklıydı. Ne de olsa zaten bir haftasını boşa harcamıştı ve sonsuza kadar burada kalamazdı. Gönülsüzce ayağa kalktı ve duşa gitmeden önce birkaç kıyafet aldı. Bir sürü işi telafi etmesi gerekecekti ve bunu Noel tatilinde de yapabileceğini düşündü, çünkü hiçbir yere gitmeyeceği belliydi. Bu düşüncayı şimdilik aklından uzaklaştırarak duştan çıktı ve saçlarını fırçaladı. Birkaç dakika sonra sadece iç çamaşırlarıyla yatakhaneindeki aynanın önünde dururken, eleştirel ama pek de ilgili olmayan bir gözle kendine baktı. Kilo vermişti... bu çok açıktı. Yüzü solgun ve gergin görünüyordu. Cehennem gibi görünüyordu... ve umurunda değildi.

Üzerine bir kazak ve kot pantolon giyerek akşam yemeği için Büyük Salon'a doğru yola çıktı. Sonunda bir şey yiyeceğini pek sanmıyordu ama yine de ilk adımı atmak istiyordu. En azından bugün cumaydı ve pazartesiye kadar derse girmesi gerekmeyecekti... Bu da ona normal uyku düzenine dönmeye çalışmak için iki gün veriyordu. Lily Büyük Salon'un kapılarını iterek açmadan önce bir an durakladı, herkesle karşı karşıya olduğunu biliyordu

sınıftaki o günden beri ilk kez. Nefes alarak içeri girdi... ve kimsenin işaret etmemesine ve konuşmanın sessizleşmemesine rağmen, Lily herkesin onu izlediğini hissetmekten kendini alamadı.

Arkadaşlarının görüş mesafesine girer girmez ikisi de başlarını kaldırıp onu gördüler. Helen'in gözleri parladı... ve Lily, Arabella'nın hafifçe gülümsemeye başladığını görebiliyordu, mavi gözleri sanki onun bu işe hazır olup olmadığından emin olmak istercesine kurnazca yüzünü tararken bile. Lily her ikisine de küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi ve yaklaşırken yumuşak bir sesle şöyle dedi

"Hey... Gelip ne yiyeceğimize bir bakayım dedim."

Helen ve Arabella'nın onun orada olmasından dolayı rahatladıkları belliydi ve yakınlarda oturan diğer öğrenciler de onun geri dönmesinden duydukları mutluluğu ve olanlardan duydukları üzüntüyü dile getirdiler. İstemediği bir şey olduğunu düşünse de bunların hepsini takdir etti. Bütün akşamı hiçbir şey yokmuş gibi davranarak geçirdi ama bu arada çok kötü bir şekilde başarısız olduğunu da biliyordu. Çok fazla sohbet edecek gücü yoktu ve her zaman gerilemenin ve iki hafta kadar daha yatağına geri dönmenin eşiğindeymiş gibi hissediyordu. Yine de bunun en zor kısım olduğunu ve daha da kolaylaşacağını biliyordu. En azından böyle olması için dua ediyordu... aksi takdirde başı büyük beladaydı.

Akşam yemeği nihayet bittikten ve herkes kendi ortak odalarına döndükten sonra, Lily arkadaşlarının hafifçe arkasından giderken dirseğine hafifçe dokunan bir el hissetti. Döndüğünde James Potter'ın ellerini ceplerine sokmuş bir şekilde orada durduğunu görünce şaşırdı.

"Seninle bir dakika konuşabilir miyim diye merak

ediyordum." Gözlerini kırptırdı ve "Şimdi mi?" diye sordu.

Hafifçe omuz silkti ve "Ne zaman vaktin olursa" diye cevap verdi.

Nereye gittiğini görmek için dönmüş olan ve şüpheyile onu izleyen Arabella ve Helen'e baktı. Lily onlara devam etmelerini işaret etti ve onlar da isteksizce dönüp yollarına devam ettiler... bundan sonra mahremiyetini şiddetle koruyacaklarını biliyordu ve bunu takdir ediyordu. James'le birlikte koridorun kenarına doğru hafifçe yürürken, James boğazını temizleyip konuşmaya başladığında Lily ona boş gözlerle baktı.

"Ben, şey... Şu anda aklınızda pek çok şey olduğunu biliyorum. Hiçbir şey için endişelenmene gerek olmadığını bilmeni istedim... bilirsin, görevlerimiz ve tüm bunlarla ilgili. İhtiyacın olduğu sürece ben "

Kayıtsızca başını salladı, buna nasıl karşılık vereceğinden emin değildi. Tam bir çeşit teşekkür mırıldanacaktı ki, adam sessiz bir sesle devam etti,

"Dinle... Ben de her şey için özür dilemek istedim. Muhtemelen şu anda bir şey ifade etmediğini ve koşullar göz önüne alındığında samimiyetsiz görüldüğünü biliyorum, ama... yine de söylemek istedim."

Haklıydı... kulağa samimiyetsiz geliyordu. Anne ve babasının ölümünün, davranışlarından dolayı duyduğu suçluluk duygusunu tetikleyecek bir şey olduğunu düşündü. Yine mesafeli bir şekilde başını salladı ve gözlerini yere dikti. Tek istediği yatakhanesine dönüp yatmaktı. Bunu hissetmiş gibiydi ve o da öyle söyledi,

"Şey... Sanırım hepsi bu kadar. Ailen için gerçekten çok üzgünüm."

Tıpkı diğer herkes gibi tamamen samimi görünüyordu. Her şeyin değişmek zorunda olmasından nefret ediyordu... şimdi herkes ona farklı davranacaktı. Geçen haftayı zihinlerinden silebilmeyi ve kendisiyle ilgili düşüncelerinin olanlardan etkilenmemesini diledi... sonunda ondan nefret etseler bile. En azından duyguları gerçek olurdu. Yine de bunu yapamayacağını biliyordu ve bu yüzden sadece başını sallayarak yolun geri kalanını ortak salona doğru yürüdü.

Hafta sonu işkence gibi geçti ve çok geçmeden olan biten her şeyi aklından çıkarmak için bir dersi olmasını diledi. Hal böyleyken, eğlence aktivitesi için havasında değildi. Sonraki birkaç hafta geçtikçe, kendini hiç bu kadar yönsüz hissetmediğini fark etti... Nereye gideceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu, böylece bir şekilde zamanı dolduracak ve ailesini düşünmeyecekti. Sınıfta olduğu zamanlar daha iyiydi ama birdenbire akşamlar sonsuza dek sürüyormuş gibi gelmeye başladı. Notlarında bir düşüş olmadı, çünkü derslerden arta kalan tüm zamanını ders çalışarak, okuyarak ya da daha fazla zaman geçirmek için ödevler yaparak geçiriyordu. Genel olarak günler geçip gidiyor gibiydi ve geceleri artık rahat uyuyamadığını fark etti... Sanki oradaymış ve olanları görmüş gibi rüyasında anne ve babasının ölümünü görmeye devam ediyordu.

Ama o orada değildi ve sorun da buydu. Doğrusu, saldırıyı durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu, ancak bu, bunu düşünmeyi gerçekten kolaylaştırmıyordu. Okulun geri kalanı onun iyileşmediğini fark etmekte gecikmedi ve kimse ona bu konuda bir şey söylemese de, hepsinin onun arkasından konuştuğunu biliyordu. Arabella ve Helen endişeliydi ve McGonagall sürekli olarak ona danışmana ihtiyacı olup olmadığını soruyordu. Her reddetti... Nasıl olsa bir faydası olmayacaktı. Profesörün Baş Kızlık pozisyonu konusunda endişeli olduğunu biliyordu, çünkü Lily'nin bu alandaki azmi, olanlar yüzünden tamamen ortadan kalkmasa bile önemli ölçüde azalmıştı.

Normal rutinine döndüğünden beri kimseden tek bir puan bile almamıştı ve McGonagall ile Cuma günleri yaptığı toplantılarda sadece sessizce oturup James'in konuşmasına izin veriyordu. James'in söylediği ya da yaptığı hiçbir şey hakkında fikir beyan etmedi, öneride bulunmadı ya da tartışmadı bile. James ise onu yalnız bıraktı. Ona yaklaşmadı ve bundan memnundu... bu son derece garip olurdu. Ondan yardım istemedi ya da katılımını talep etmedi ve bunun onun için bir destek gösterisi olduğunu düşündü... bu onun için fazlasıyla yeterliydi.

Bu durum tam iki hafta boyunca devam etti, ta ki herkesin Noel tatili için ayrılmasına birkaç gün kala Lily bunun daha fazla edemeyeceğine karar verene kadar. Baş Kız olarak kendi pozisyonunu önemsemiyor olabilirdi ama dışarıda bu işleri yapmaktan mutluluk duyacak birileri varken işlerin yapılmamasından dolayı suçluluk hissediyordu. Artık işi yapmıyordu ve yaptığı maskaralığa devam etmeye çalışmanın bir faydası yoktu. Bir gece dersten sonra McGonagall'la konuştu ve beklediği gibi profesör kararını onaylatmaya çalıştı.

"Bayan Evans," dedi yumuşak bir sesle, "bunun sizin için son derece zor bir zaman olduğunu biliyorum, ancak acele kararlar vermemeniz gerektiğini vurgulamak istiyorum. Kendinize zaman tanıyın... Daha sonra farklı hissedebilirsiniz ve bu süre zarfında geri dönüşü olmayan değişiklikler yapmak istemem."

Lily başını iki yana sallayarak, "Teşekkür ederim Profesör, ama bunu zaten çok düşündüm. Ek stresi daha fazla kaldıramam... ve bu bile tek başına pozisyon için yetersizliği gösteriyor. Bence bu görevi başka birine vermelisiniz... bu işi *artık* yapabilecek birine."

Bu konuda birkaç kez ileri geri konuştular ve sonunda McGonagall razı oldu.

"İstifanızı kabul etmek zorunda kaldığım için çok üzgünüm Bayan Evans. Ancak, Noel tatili bittikten en az bir hafta sonrasına kadar bu konuda hiçbir karar alınmayacağını bilmenizi isterim... eğer fikrinizi değiştirirseniz."

Lily onun fikrini değiştirmeyeceğini çok iyi bildiğinden, "Teşekkür ederim," diye cevap verdi. Tam gitmek üzere dönecekken McGonagall seslendi,

"Oh, son bir şey daha. Potter şu anda kütüphanede, benim için bir şeyi bitiriyor. Gidip kararını ona kendin söylemeni istiyorum."

Lily kayıtsızca başını salladı... muhtemelen rahatlayacaktı. Kütüphaneye doğru bildiği yoldan yürüdü ve içeri girdiğinde gerçekten de

her zamanki masasında oturuyordu. Kadın yaklaşırken adam gözlüklerini çıkardı ve gözlerini ovuşturdu. Kadın oturdu ve adam başını kaldırıp gözlüğünü tekrar taktı ve azımsanmayacak bir şaşkınlıkla ona baktı.

"Merhaba," dedi basitçe ve o küçük kelimedede, ses tonunun kesinlikle daha önce ona karşı olduğundan biraz daha nazik olduğunu fark etti. İçten içe gözlerini devirdi... Olanlar hiçbir şeyi değıştirmemişti, sadece insanların ona cam gibi davranmaları gerektiğini hissetmelerine neden olmuştu. Onun karşısına oturarak ellerini önünde kavuşturdu ve başladı.

"Sadece geldim... şey, sen başka bir yerde öğrenmeden önce sana bir şey söylemem gerektiğini düşündüm," dedi.

McGonagall ondan buraya gelmesini ve bunu ona kendisinin söylemesini istemişti. Adam hiçbir şey söylemedi, sadece ona bakıp beklemeye devam etti, o da devam etti,

"Az önce baş kızlık görevimden istifa ettim. Noel'den kısa bir süre sonra yerimi dolduracaklar, bu konuda endişelenmenize gerek yok."

Dilerse yorum yapabilirsin diye burada durakladı ama adam sadece bir kez göz kırptı, kaşlarını çatı ve şaşkınlıkla "Ne?" dedi.

"Biraz aceleye biliyorum ama tatil boyunca evrak işleriyle ilgili yapılacak bir şey olmamalı. Halletmekte zorlanmayacaksın. yalnız."

Sessiz kaldı ama kaşları hâlâ çatıktı. Herhangi bir sözlü yanıt vermediğı bir anın ardından sözlerini şöyle bitirdi: "Ben kuleye dönüyorum. Sonra görüşürüz."

Omuz silkti ve "Tamam," dedi ve gitmek için ayağı kalktı. Sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibi hissediyordu... endişelenmesi gereken bir şey daha azalmıştı, yılın geri kalanında uğraşmak zorunda kalacağı bir şey daha azalmıştı. Eve döndüğünde kararından biraz olsun emin hissediyordu.

Gryffindor Kulesi ve tam Şişman Hanım'a parolayı vermek üzereydi ki koridorun sonundan bir erkek sesinin ona seslendiğini duydu.

"Lily, bekle bir saniye!"

Döndü ve gelenin James olduğunu görünce şaşırdı. Ona yetişmek için koşuyordu ve kütüphaneden ondan en fazla birkaç dakika sonra çıkmış olmalıydı. Sesini tanıyamadığını düşündü... ve sonra bunun nedeninin onun ilk adını kullanması olduğunu fark etti. Bu o kadar tuhaftı ki onu ... buna alışık değildi. Adam hafifçe soluk soluğa yaklaşırken kaşlarını kaldırdı. Adam hâlâ kaşlarını çatıyordu.

"... belki de tam olarak anlamıyorum. Bana izin aldığını mı , yoksa işi bıraktığını mı?"

Tartışmanın bittiğini düşünerek içini çekti ve "Bu kalıcı. Bugün erken saatlerden itibaren artık Baş Kız değilim."

"McGonagall'la bu konuyu konuştun mu?" diye sorarken kaşlarını çatı.

Başını salladı ve "İlk o öğrendi" diye cevap verdi. "Ve

bunu yapmana izin mi veriyor?"

Kaşlarının çatıldığını hissetti ve cevap verdi: "Evet... Gerçekten başka seçeneği yok, değil mi? Rozetimi daha önce kabul etti."

Gerçek şu ki, rozeti hâlâ cüppesinin cebindeydi... onu teslim etmemiştir. Sadece bunu daha önce yapmayı unutmuştu ve daha sonra bırakmak için aklına bir not almıştı. James ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı ve sanki uzakta bir şey görmeye çalışıyormuş gibi koridora doğru bakmaya başladı. Başını salladı ve şöyle dedi,

"Bıraktığına inanamıyorum. Pes ediyorsun."

Kızmaya başladığını hissedebiliyordu... O kimdi ki yargılayacaktı? Sanki bir şekilde onu kişisel olarak hayal kırıklığına uğratmış gibi konuşuyordu, sanki onun ne söylediği ya da ne yaptığı hiç umurundaymış gibi.

"Bunun sizi ilgilendirdiğini söyleyemem. Bu benim vereceğim bir karar."

Tekrar yüzüne baktı ve "Ama bu karar senden çok daha fazla insanı etkileyecek bir karar. Sonradan pişman olacağın aceleci bir hareketle her şeyi bir kenara atıyorsun."

İnançsız bir kahkaha attı ve "Ne zamandan beri ne yaptığım ile ilgileniyorsun? Dinle, gerçekten çok yorgunum... ve bunu daha fazla tartışmak istemiyorum."

Dönüp parolayı söyleyecek oldu ama adam aniden onunla portre deliğinin arasına girdi. Öfkeyle içini çekti ve şöyle dedi,

"Bak, tüm yanlış nedenlerden dolayı vazgeçiyorsun. Bunu senin için asla düşünmezdim."

Biraz geri çekildi ve yüzünün çok ısındığını hissetti. Tehlikeli derecede kısık bir sesle, "Yaptığım seçimlerin ardındaki nedenleri bilmeye nasıl cüret edersin?" diye sordu.

"Herkes bilecek... Bu oldukça açık."

"ne olmuş... İnsanların ne düşündüğü umurumda değil. Şimdi lütfen yolumdan çekil."

Adam yerinde duruyordu ve hatta kız, adamın kendini daha da geçilmez kılmak istercesine doğrulduğunu bile düşündü. "Sanırım bir şey yapıyorsun hata."

Sesini alçak ve soğuk tutarak cevap verdi: "Ne olduğu umurumda değil. düşünüyorsun. Sen bir hiçsin. Şimdi kenara çekil."

Cevap vermedi ama hareket de etmedi. Daha önce hiç bilmediği bir öfke hissediyor, kibrinin onu aştığını düşünüyordu.

"Eğer o portreden uzaklaşmazsan, yemin ederim seni tokatlarım." diye neredeyse fısıldayacaktı.

"Haklı olduğumu , değil mi? ... Bunu yüzünün her yerinde görebiliyorum. Ne yaptığını düşünmelisin."

"Bana neye ihtiyacım olduğunu söyleme... ve benimle bir daha konuşma."

Bununla birlikte, fiziksel olarak onu iterek geçti ve neyse ki hiçbir şey söylemeyen temkinli Şişman Hanım'a parolayı ısırarak söyledi. Portre deliğinden geçerken, arkasından gelen sesi duydu,

"Sadece düşün. Noel boyunca... DÜŞÜN."

Onu duyduğunu bile kabul etmedi ve neredeyse koşarak merdivenlerden yatakhaneşine çıktı. Arkadaşlarıyla biraz sohbet ettikten sonra yatağına girdiğinde, bu konuyu düşünmeden edemedi. Fikrini değiştirmeyecekti... o hiçbir şey bilmiyordu. Onun için en iyisinin ne olduğunu kendisinden başka kimse bilemezdi... ve artık tek başınaydı. Kendi kararlarını vermesi gerekiyordu ve bu onun için doğruydı.

Dördüncü Bölümde Devam Edecek

Emmyjean'dan Daha Fazla Fic

Gizli Kule

www.hiddentower.50megs.com

İlk Bağlantı

BAŞLIK: "Crossroads"

YAZAR: Emmyjean (emmyjeanb@yahoo.com) SINIFLANDIRMA: J/L

RATING: PG-13

ÖZET: Hogwarts'taki yedinci ve son yılında Lily Evans kendini, hayatını paramparça eden bir trajediyle karşı karşıya bulur. Birdenbire yabancılaştığı bu dünyada yolunu bulmaya çalışırken, hem kendi içinde hem de her zaman tanıdığını düşündüğü bir çocukta var olduğunu hiç bilmediği bir güç bulur.

YASAL UYARI: JK Rowling olmasaydı bunların hiçbiri . Yaratımıyla oynamama izin verdiği için kendisine teşekkür ederim.

YAZARIN NOTLARI: **Bu kurgu TEMMUZ AYI İTİBARIYLA REVİZE EDİLMİŞTİR,**
2003 Zümrüdüanka Yoldaşlığı kanonuna uymak için. Lütfen yazarın detaylarını BURADAN okuyun.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: İlk Bağlantı

"Kader zincirine her seferinde bir halka eklenmelidir." ~ Sir Winston Churchill

Birkaç gün içinde Lily kendini neredeyse yalnız buldu, çünkü diğer öğrencilerin neredeyse tamamı tatil için evlerine dönmeyi tercih etmişti. Mevcut istikrarsızlığın ışığında, çoğu insan sevdikleriyle vakit geçirme fırsatını kaçırma konusunda endişeliydi. Lily bunu tamamen anlamıştı ve sonuç olarak Arabella ve Helen'i ailelerinin yanına dönmeye zorlamıştı... İlk başta onunla kalmak için ısrar etmişlerdi ama Lily buna izin vermemişti. Doğrusunu söylemek gerekirse

Şımartılmadan düşünmek için kendine zaman ayırıyordu. Herkesin çeşitli destek gösterileriyle onun için yapmaya çalıştıklarını çok takdir ediyordu, ancak bundan yorulmaya başlamıştı. Yapabileceği pek fazla seçenek yoktu... tatili nerede geçirirse geçirsin mutsuz olacaktı. Etrafında ailesi olmadan geçireceği ilk Noel'di ve üzüntüsünü ve oyunbozan tavrını başkalarının neşesine katmaktansa yalnız geçirmeyi tercih ederdi. Özellikle Arabella günlerce söylenip azarlamış, bir hafta boyunca okulda tek başına oturduğunu hayal etmenin bile onu yeterince kötü bir ruh haline sokacağını söylemişti ama bu Lily'nin fikrini değiştirmemişti... ve sonunda Bella isteksizce onu kendi planlarıyla baş başa bırakmayı kabul etmişti.

Ancak bu şekilde geçirdiği yaklaşık bir günün ardından, etrafta kimse olmadığında ortak salonda oturmanın oldukça bunaltıcı olduğunu fark etti ve bu yüzden sık sık kendini kütüphaneye attı. Bayan Hoodwinkle da Noel için eve gitmişti, bu yüzden Lily kocaman odanın tamamının kendisine ait olduğunu fark etti. Koridorlarda dolaşüyor ve rafları inceliyor, kitap üstüne kitap alıyordu. Fırsat buldukça en sevdiği masada okuyordu ama karanlık çöktüğünde ortak salona geçiyordu... Gündüz saatlerinde orada oturmak biraz iç karartıcı olsa da, geceleri geceliğiyle ateşin karşısında kitaplarıyla oturmak çok güzeldi. Bir gün, bir sonraki edebi girişimini , kütüphanenin daha önce sadece çalışma amaçlı kullandığı bir bölümüne girdi. Tam dönüp diğer tarafa doğru yürüyecekken gözüne bir kitap başlığı ilişti.

" *Nesiller Boyu Rekabet: Gryffindor ve Slytherin'in Mirasları* "

Merakla kaşlarını çatarak kitabı rafından indirdi ve ilk sayfayı taradı... ve kendini kaptırdığını fark etti. Okumaya başladıktan sonra kitabı elinden ve içinde Sihir Tarihi derslerinde hiç bahsedilmeyen bilgiler buldu. Akşam yemeği vakti gelene kadar kalın cildi okudu ama Büyük Salon'a gitmek yerine aceleyle Gryffindor kulesine geri döndü.

Kendini sandalyelerden birine atarak okumaya devam etti. Gözleri kapanana kadar devam etti ve o zaman bile kitabı kapatmadı. Kitabı bitirmeye kararlıydı. Nihayet, saatler sonra, son sayfayı çevirdi. Yorgun bir şekilde kapağı kapattıktan ve kitap kucağında ağır bir şekilde durduktan sonra, hala yatağa gitmeye cesaret edemediğini fark etti. Öğrendiği her şey beyinde dönüp duruyordu ve bu kitabı neden yıllar önce almadığını - neden zorunlu okuma olarak verilmediğini - düşünmeden edemiyordu.

"Okulun ünü yayılmaya başladıktan sonra, Britanya'nın dört bir yanından büyüye meyilli çocuklar yeteneklerini geliştirmek için Hogwarts'a akın etti. Kayıtlar kısa sürede dört kurucunun başlangıçtaki beklentilerini aştı ve büyüyen sorunun en iyi şekilde nasıl yönetileceğine dair konferanslar başladı. Kısa süre içinde okullar arasında dört artmaya başladı. Slytherin, sadece tam kanlı büyücü ailelerden doğan öğrencilerin okula girmesine izin verileceğine dair bir kararname çıkarırlarsa kayıtların yarıya indirilebileceğini öne sürdü. Gryffindor bu fikre şiddetle karşı çıktı ve Slytherin'i Muggle doğumlulara karşı haksız önyargılar beslemekle suçladı. Aylar geçtikçe tartışmalar daha da sıklaştı ve çok geçmeden anlaşmazlık teori meselelerine dönüştü. Slytherin, Muggle doğumluları tam olarak eğitmenin kaynak israfı olduğunu, çünkü asla safkanlar kadar güçlü olamayacaklarını iddia etti. Gryffindor şiddetle karşı çıktı ve gerginlik daha da arttı. Sonunda, Salazaar Slytherin diğerlerinden tamamen ayrıldı ve okulu temelli terk etti. Son ayrılışından önce Slytherin, Gryffindor'a aralarındaki rekabetin henüz sona ermediğini ve bunun ancak iki gerçek varis arasındaki son bir yüzleşmeyle çözüleceğine dair söz verdi."

Lily, Gryffindor'larla Slytherin'ler arasındaki kadim rekabet hakkında her şeyi bildiğini sanıyordu... herkes biliyordu. Herkes Godric Gryffindor ve Salazaar Slytherin'in birbirlerinden hoşlanmadıklarını biliyordu... Slytherin'in Hogwarts'tan kalıcı olarak ayrılmasına onların tartışmasının neden olduğunu da. Şimdi, o kitabı okuduktan sonra, bunun yarısını bile bilmediğini fark etti. Uzun bir süre oturup alevlerin şöminenin duvarlarını yalamasını izledi ve düşündü.

Bazı şeylerin, daha iyi bilmesi gereken insanların nesiller boyunca sürüp gitmesi ne garipti. Godric Gryffindor'u hiç tanımamıştı ve tüm bunların mutlak gerçek olduğuna dair gerçek bir kanıtı da yoktu... ama birdenbire ona karşı minnettarlık hissiyle doldu. Kesinlikle safkan bir aileden geliyordu ve yine de Muggle doğumluların - o zaman ve gelecekte - Hogwarts'a gelebilmeleri için hayatını riske atmıştı. Onun sayesinde kendisi de şu anda bu ortak salonda oturabiliyordu... *onun ortak salonunda.*

Birden, kendine Gryffindor dediği için daha önce hiç olmadığı kadar gurur duydu.

Uyuyakaldığının farkına bile varmadan Lily irkilerek uyandı, hâlâ aynı sandalyeye kıvrılmıştı. Ateş sönmüştü ve Aralık sabahının keskin güneş ışığı pencerelerden içeri süzülüyordu.

Lily esnedi ve ayağa kalktı, kırıışmış giysilerini elinden geldiğince düzeltti ve dağınık saçlarını düzeltti. Pencereye doğru yürüdü, dışarıya baktı ve bir gece önce okuduğu kitabı düşündü. Sanki kitabı okumak onun bir tür çaresiz trans halinden çıkışını işaret ediyordu, çünkü birdenbire sanki bir geceden daha uzun süredir uyuyormuş gibi hissetti. Arazinin manzarasına sırtını dönerek, gözlerinin son yedi yıldır evim dediği odanın kızıl ve altın rengi vurguları üzerinde gezinmesine izin verdi.

Eğer Godric Gryffindor ona bu yere gelme hakkını vermek için bu kadar çok savaştıysa... o zaman bildiği tek yolla ona borcunu ödeyecekti. Nasıl? Kendini Gryffindor unvanına layık hale getirmeye çalışacaktı.

Daha sonra kütüphanede, savunma tılsımları hakkında bulabildiği her şeyi raflarda aradı. Karanlık Sanatlara Karşı Savunma onun en iyi dersi değildi ama yine de çok çalışarak en yüksek notları almayı başarmıştı. Eğer çok çalışmak gerekiyorsa, o zaman kesinlikle bunun üstesinden gelebilirdi. Buna alışkındı... ve ayrıca bunu ailesi için yapıyor olacaktı.

Sadece bunu başarmak için gereken güce sahip olduğunu umuyordu.

O gece Lily rüyasında yine onların ölümünü gördü. Oturur pozisyona geçerek, gözleri nihayet yatakhane olduğunu fark ettiği yerin karanlığına alışırken boş boş etrafına bakındı. Beynindeki tehditkâr sis dağılırken, boşu boşuna nefesini kontrol etmeye çalıştı... artık neredeyse hıçkırıklar halinde geliyordu. Nemli elleriyle yüzünü ovaladığında soğuk terler içinde olduğunu ve titrediğini fark etti. Sakinleştirici bir nefes aldı ve kendini kontrol altına almaya çalıştı... en azından burada başka kimse yoktu, diye düşündü. Kısa bir süre, uyandığında bağırıp bağırmadığını merak etti. Çenesini kavuşturduğu ellerine dayayıp dizlerini göğsüne çekerek, artık o rüyadaki çaresiz seyirci olmayacağını düşündü. Ailesine yardım etmek için artık çok geç olduğunu biliyordu... bunu kabullenmeye başlamıştı. Ancak, sayısız başka insanın başına böylesine korkunç şeyler gelirken boş boş oturmayı ve keder içinde debelenmeyi reddediyordu. Ailesi için yapabileceği bir şey varsa, bunun başkalarının başına gelmemesi için elinden gelen her şeyi yapacağından emin olmak istiyordu. Bununla birlikte, kendini uzanmaya ve uyumaya zorladı... bunu yaparken rüyanın o gece bir daha geri gelmemesi için dua etti.

Ertesi sabah uyandığında, Noel günü olduğunu anlaması için şaşkın bir hareketsizlik içinde tam üç dakika yatması gerekti. Lily, mutsuz olacağını söylerken abartmadığını fark edince biraz hayal kırıklığına uğradı... Aklının bir köşesinde, o sabah uyandığında kendini bir şekilde daha iyi hissedeceğini ummuştu. Noel sabahı... geçmişte onun için her zaman çok büyülü olmuştu, kafasında büyülü dünyayla uzaktan yakından ilgili hiçbir şey olmamasına rağmen. Noel'in büyüsunü tarif ederken, büyüün eski tanımına atıfta bulunuyordu... gerçekten var olduğunu öğrenmeden önce bildiği tanıma. Bu kelime onun için biraz dokunulmaz bir şey anlamına geliyordu... dünya dışı. Diğer her şeyden daha iyi olan, sıradan standartlarla gerçekten tanımlanamayan bir şey. Orada öylece uzanmış, gölgeliğine bakarken, beyninden bir sürü görüntü geçerken bilinçsizce gülümsedi.

Noel arifesinde annesi Lily ve Petunia'yı akşam yemeğinden sonra mutfığa götürür, böylece Noel Baba'ya bırakacakları şekerli kurabiyeleri yapmaya başlardı... böylece Noel Baba bacadan indiğinde yiyecek bir şeyleri olurdu. Hamuru yuvarlamak, ağaçlardan yıldızlara kadar farklı şekillerde kesmek ve kırmızı ve yeşil serpintilerle süslemek için saatler harcarlardı.

Annem kurabiyeleri fırına koyduktan ve kurabiyeler güvenle piştikten sonra, hepsi kocaman sıcak çikolata fincanlarıyla oturma odasına gider ve babam onlara "Bir Noel Şarkısı "nın sonunu okurken ağacın etrafında oturlardı... kitabın tamamını okuyacak zamanları hiç olmamıştı. Babam bitirdiğinde, sanki önceden zaman tutmuşlar gibi, kurabiyeler hazır olurdu. Birer bardak soğuk sütle birlikte ikişer tane almalarına izin verilir, sonra da Noel Baba'nın çalışmaya başlayabilmesi için hemen uyumaları söylenirdi. Lily her yıl sabahın köründe uyanır ve karanlıkta koşarak Petunia'nın odasına giderdi. Yatağına atlar ve ona aşağı inmenin güvenli olup olmadığını sorar, Petunia da her zaman önce annemle babamı uyandırmaları gerektiğini söylerdi. Bunu yaparlardı... ve aşağı inme beklentisi her zaman en güzel andı.

Lily gözlerinin acıdığını hissetti ve bir elini ovalamak için kaldırdı... tüm bunları düşünemezdi. Düşünmeden edemiyordu... ve birdenbire o günü nasıl geçireceğini bilemez oldu. Daha önce hiç tatil için Hogwarts'ta kalmamıştı... hiç. Bunu hayal bile edemezdi, milyon yıl geçse aklına gelmezdi. Noel aile içindi, birlikte olmak, eggnog içmek ve ilahiler söylemek içindi. Annesinin yemeklerini yemek ve kendi Noel ağaçlarını süslemek için... ve aniden bunların hiçbirini bir daha asla yapamayacağını tüm gücüyle hissetti ve ürpertici bir iç çekip gözyaşlarının yanaklarından süzülmesine izin verirken kalbinin kırıldığını neredeyse duyabiliyordu.

Uzun süre yataktan çıkmadı. Saatler sonra nihayet doğrulup pencereden dışarı baktı... kar yağıyordu. Başını sallayarak bacaklarını yana salladı ve ayağa kalktı, dizlerinin protesto için neredeyse inlediğini hissediyordu. Bir elini salladı

Korkunç bir şekilde karışmış saçlarının arasından sabahlığını çekip çıkardı ve duşlara doğru yürüdü. Boş olduğu için kaymakamların banyosuna gitmeyi düşündü ama yürümek istemediğine karar verdi ve duşunu normal banyoda almayı tercih etti. Acele etmedi ve bu onu biraz daha iyi hissettirmeyi başardı... sadece gün içinde bir şeyler yapmak için biraz daha hazırlıklı olmasını sağladı.

Noel gününün geri kalanı çok fazla olay olmadan geçti... bu, profesörlerle ve kalan birkaç öğrenciyle yediği diğer Noel anılarının tam tersiydi... çoğunlukla genç olanlarla. Onlara karşı biraz neşeli bir tavır takınmayı başardı ama öğretmenlerin çoğunun ona bakışlarından bunun farkına vardıklarını anlayabiliyordu. Ne bu maskaralığa ne de bu incelemeye dayanamayarak, midesine indirebildiği kadarını yedikten hemen sonra ortak salona geri döndü ve orada kalıp yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu söylediği zamanı değerlendirmeye karar verdi... her ne kadar biraz daha düşününce, o akşam istediği son şeyin yalnız kalmak hissetmeye başlasa da.

Ancak bununla uzun süre yaşamak zorunda olmadığı ortaya çıktı. Gerçekten okuyamayacak kadar asık suratla kucağındaki kitabın sayfalarını çevirirken, portre deliğinin kayarak açıldığını duydu. Telaşla başını kaldırdığında, Arabella'nın arkasından süzülen gövdesiyle içeri tırmanışını izlerken hayal görüyor olabileceğini düşündü. Lily'nin orada oturduğunu görünce gözlerini devirdi ve siyah saçlarından birkaç tutamı alnına doğru itti.

"Hatırlat da bir daha asla o lanet Knight otobüsüne binmeyeyim. Ne kabus ama."

Lily cevap veremeyecek kadar şaşkındı ve Bella yorgun bir şekilde karşısındaki kanepeye doğru yürüyüp ağır ağır gömülürken, sandığını bırakarak sadece bakmakla yetindi. Başka bir şey söylemeyince Lily, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Bunun üzerine Bella ellerini gözlerini ovuşturduğu yerden çekti ve Lily'nin tam bir aptal olduğunu düşündüğünü belli eden hafif kızgın bir bakış fırlattı. Lily cevap verirken sesi neredeyse sert çıkıyordu: "Aslında seni burada bırakıp bütün Noel'i tek başına geçirmeni sağlayacağımı düşünmedin, değil mi? Hadi ama... Bundan daha iyisini biliyorsun."

Lily ne diyeceğini bilemiyordu... ancak şimdi düşününce, en iyi arkadaşından bunu nasıl beklemediğini açıklayamıyordu. Arabella'ya huşu içinde bakmaya devam ederken başını hafifçe sallayarak sordu: "Ama... peki ya ailen? Annen?"

Bella'nın kaşları birbirine çarparken gözlerini bir kez daha devirdi ve kararlı bir şekilde cevap verdi, "Aslında ondan uzaklaşmaya can atıyordum... Tatil için burada kalmaya karar verdiğini söylediğimde çok öfkeleni. Bütün öğleden sonra boyunca benimle konuşmadı. Aslında ben de kendime çok kızmıştım... O iğrenç kızıl iki avuç alıp seni de benimle birlikte trene sürüklemeliydim. Ya da kalmalıydım."

"Ama Bella," diye itiraz etti Lily, içinde bulunduğu durumun arkadaşının tatilini mahvettiği düşüncesine dayanamayarak, "Sana yalnız kalmak *istediğimi* söylemişim!"

Arabella ona kaşlarını kaldırdı. "Az buraya girdiğimde gerçekten böyle mi düşünüyordun? Yalnız olmaktan mutlu olduğunu mu?"

Bella'nın buz mavisi gözleri bilmiş bir bakışla dolunca Lily ağzını kapattı. Bir süre sonra Lily sessizce, "Hayır... hayır, değildi," diye cevap verdi.

Bella hafifçe gülümseyerek, "Hayır... ben de öyle düşünmüştüm. Her neyse... içeri girerken Büyük Salon'un önünden geçtim. Görünüşe bakılırsa bir şeyler oluyor... incirli puding ve benzeri şeyler. Eşyalarımı şimdilik orada bırakıp gidip ne olduğunu görmeyi öneriyorum."

Lily'nin zihni tekrar yemek yeme düşüncesine kısa bir süre itiraz etti, çünkü bütün gün kendini iyi hissetmemişti... ama sonra , artık o kadar da kötü hissetmiyordu. O gün ilk kez genişçe gülümseyerek, "Tamam o zaman," dedi.

Bella ayağa kalktı ve pelerinini çıkarmadan portre deliğine doğru yürüdü. Ancak açılacak kadar yaklaşmadan Lily dürtüsüne yenik düştü ve kollarını Bella'nın boynuna arkadan doladı. Arabella hafifçe güldü, sesi biraz soluklanmış gibiydi ve Lily'nin başını okşadı.

"Dur... bu şimdiye kadar planladığım en kötü ." "Teşekkür ederim, Bella."

Arabella'nın başını salladığını hissetti ve bir saniye sonra alaycı bir tavırla sordu: "Lütfen artık iner misin? Beni boğuyorsun."

Lily isteksizce bıraktı ve Bella görmeden önce dökülmek üzere olan gözyaşlarını kırıştırmak için elinden geleni yaptı. Onu teselli etmek zorundaymış gibi hissetmesini istemiyordu... ilk kez, gözyaşları herhangi bir yoksunluk ya da kayıp duygusundan yerine, arkadaşına duyduğu yoğun minnettarlık ve sevginin ürünüydü.

"Hey," diye düşündü Lily Bella'yı koridorda takip ederken, "İncirli pudingi özellikle *sever misiniz* Bayan Figg?"

Arabella dondu kaldı ve yavaşça dönerek Lily'ye baktı, bir kaşı neredeyse saç çizgisine değiyordu. Lily omuz silkti, mahcup bir şekilde gülümsedi ve detaylandırdı, "Bilirsin... anladın mı? İncirli puding?"

Bella bir süre daha ona baktıktan sonra başını salladı ve homurdanarak Büyük Salon'a doğru ilerledi. "Çok komik."

Lily gülümseyerek, "*Ben* de öyle düşünmüştüm," diye cevap verdi. "Evet, şey... dinle, komediyi McGonagall'a bırak." Lily şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "O komik değil."

Bella Lily'ye bir bakış attı ve "Aynen öyle" dedi.

Ne demek istediğini anlayan Lily gözlerini kapadı ve güldü... gerçekten güldü.

Büyük Salon'a kadar gülmeye devam ettiler ve orada gece yarısına kadar puding ve diğer tatlıları yiyip Noel şarkıları söylediler... tabii ki Dumbledore'un önderliğinde. İçeri girdiklerinde Dumbledore, diğer birkaç öğrenci ve profesörlerin geri kalanı gibi onları gördüğüne sevinmiş görünüyordu ve son grubun çoğunun ilk birkaç şaşkın dakikayı Arabella'ya derin bir takdirle bakarak geçirdiğine yemin edebilirdi. Akşam keyifli bir şekilde ilerlerken Lily anne ve babasını düşünmenin hâlâ midesini bulandırdığını fark etti... ama aynı zamanda o birkaç saat içinde onları bütün gün düşündüğünden çok daha az düşündüğünü de fark etti.

Bu iyiliğe Bella'ya nasıl karşılık verebileceğini bilmiyordu... Lily onun için yapabileceği hiçbir şeyin bu özverili sadakat gösterisine denk olabileceğini düşünmüyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu ona verebileceği en iyi Noel hediyesiydi... ve bunu her zaman hatırlayacağını biliyordu.

~~

Yeni Yıl Günü sabahı, herkesin tatilden dönmesinden birkaç gün önce, kahvaltıya tek başına indi. Bir gece önce Bella'yla birlikte yeni yılı kutlamak isteyen öğrencilerin küçük toplantısında kalmamayı tercih etmiş, ancak büyük bir bir çanta dolusu yiyecek. Lily hâlâ fark edilmemeyi nasıl başardıklarını bilmiyordu ama yatakhaneye girdiklerinde çantayı, Noel şekerlerinden kalanlar ve akşam yemeğinden çaldıkları yedi şişe kadar özel gün birasıyla birlikte Helen'in boş yatağına atmışlardı. Daha sonra karınları ağrıyana kadar ziyafet çekmeye devam ettiler ve yatıp uyumakta ısrar ettiler... bu noktada üç saat daha uyanık kalıp konuştular.

Sonuç olarak, Bella hâlâ mışıl mışıl uyuyordu ve Lily onu uyandırmaya cesaret edemedi.

Kendisinin uyanık olmasının tek nedeni son zamanlarda yaşadığı uykusuzluk nöbetiydi... zamanlarda uyumakta çok zorlanıyordu ve uyuduğunda da uykuda kalmakta güçlük çekiyordu.

Daily Prophet nüshasını bir kenara bırakarak kâsesine biraz daha şeker serpti ve okulda kendisine teslim edilmesini hiç ihmal etmediği The London Times'ın en yeni baskısını eline aldı.

Peygamber iyi bir makale olmasına rağmen, bazen diğer bakış açısını edinmenin ona en kapsamlı bilgiyi sunduğunu hissetti.

dünya haberlerini izleyebiliyordu. Tam ağzına bir kaşık yulaf ezmesi atmak üzereydi ki gözleri manşete takıldı... ve neredeyse kaşığı elinden bırakacaktı. Kaşığı yere bırakarak yavaşça uzandı ve Times'ı aldı, böylece yüzüne daha yakın tutabilecekti... sanki daha az mesafeden görmek bir şeyleri değiştirebilirmiş gibi.

BİR BAŞKA KIRSAL KASABA DAHA AÇIKLANAMAYAN FELAKETİN KURBANI OLDU

Makaleyi tararken kalbi hızlandı... sonra kaburgalarına yapışmış gibi hissetti. Tüm işaretler aynıydı... üzerlerine yıldırım düşmüş gibi görünen evler ve binalar, yetkililerin ya da hayatta kalan kasaba halkının bir açıklama yapamaması... tıpkı daha önce olduğu gibiydi. Gazeteler bile bunu söylüyordu... bir kasabanın üzerine çöken açıklanamayan felaketi yansıtıyordu.

Bir ay önce Surrey'de küçük bir kasabada.

Lily daha fazla okuyamadı... gözleri kesinlikle kızarıyordu ve göğsü yanıyormuş gibi hissediyordu. Times'ı bir kenara bırakarak, Daily Prophet'ı tekrar eline aldı ve sayfalarını çevirirken neredeyse yırtıyordu. En küçük, en önemsiz başlıkları okuyarak sayfa sayfa taradı.

Hiçbir şey yoktu. Muggle kasabasının başına gelen felaketten hiç bahsedilmedi... bunun bir başka Ölüm Yiyen saldırısı olduğu açık olmasına rağmen.

Bir öfke ve hayal kırıklığı kasırgası içinde hızla ayağa kalktı ve eşyalarının çoğunu boş masada bırakarak Büyük Salon'dan dışarı çıktı. Garip bir şekilde nefessiz kaldığını hissederken, duyabildiği tek ses topuklarının anormal derecede boş koridorun taş zemininde çıkardığı tıkırtılardı. Bu ses onu geçirmiş gibiydi ve Dumbledore'a ne söylemek istediğini düşünmeye bile fırsat bulamadan ofisine ulaştı. Elini kaldırarak kapıyı koruyan heykelin burnunu okşadı ve birkaç dakika sonra heykel dönüp kenara çekilerek merdiveni göstererek cevap verdi. Ofisin asıl kapısına geldiğinde elini kaldırdı ve kapıyı çaldı.

"İçeri gelin, Bayan Evans!"

Başını salladı... onun olduğunu nasıl bildiğini bilmiyordu. Bazen Dumbledore'un her şeyi bildiğini düşünüyordu. Ağır kapı kolunu çevirerek, biraz kararsız ama amacına ulaşmış bir şekilde içeri girdi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim Profesör..."

"Saçmalama," diye araya girerek onu oturmaya davet etti, "Yatağa geri dönmek istememem için birinin olması daha iyi. Dün gece ne geceydi ama... Yıllardır böyle dans etmemiştim. Sadece Flitwick beni geçmeyi başardı. Şimdi... Beni görmek istediğin şey neydi? ne hakkında?"

Adamın uzattığı sandalyeye oturdu ve başlamak için bir yer bulmakta zorlandı. Birdenbire tüm durumu yanlış okumuş olabileceği korkusuna kapıldı... ama sonra öfkesi yeniden alevlendi ve bu düşünciyi bir kenara bıraktı. Hiçbir şey söylemeden, elinde tuttuğu Times'ın kopyasını önündeki masanın üzerine koydu. Bir an için kâğıda baktı, sonra uzandı ve okuyabilmek için kendine doğru çekti. Bir süre sonra başını salladı ve şöyle dedi,

"Evet...evet, bu baskıyı gördüm. Aslına bakarsanız dün gece okudum."

Dumbledore'un Muggle gazetelerini okuduğunun ortaya çıkmasıyla biraz şaşırda da yine de konuya girdi. "Efendim... o makale... bu

Bu yıkıma neyin sebep olduğu çok açık, değil mi?"

Dumbledore cevap vermeden önce mavi gözlerini kaldırıp bir an için onu düşündü: "Öyle diyebilirim. Ve sanırım her zamanki gibi doğru tahmin ettiniz..."

Başını iki yana salladı. "Eğer bizim için bu kadar açıksa, o zaman... Profesör, Peygamber'de bununla ilgili bir yazı bile yok. Neden? Gerçekten de bunu haber yapmaya değmez mi buluyorlar?"

"Hayır..."

"Sadece bir Muggle kasabası olduğu için bunun bir soruşturma gerektirmediğini mi düşünüyorlar?"

"İnanın bana," diye sözünü kibarca ama kararlı bir şekilde kesti, masasına doğru eğildi ve kâğıdı ona geri uzattı, "Bakanlık kesinlikle en iyi aurorlarını etrafa bakmaları için oraya gönderiyor. Kehanet'te yer almıyor diye Bakanlığın olayı ciddiye almadığını düşünmeyin."

Şaşkınlıkla bir nefes verdi ve "Ama o zaman neden?" diye sordu.

"Bakanlığın yapmak isteyeceğı son şey paniğe yol açmaktır. Eğer halk Peygamber'de böyle bir şey okursa..."

"Yani herkesin mutlu bir cehalet içinde yaşamasına izin vermek daha iyi, mi? Etraflarındaki dünyada neler olup bittiğini bilmemek mi?"

Dumbledore başını eğdi. "Onun gibi bir şey, evet."

İçini çekti ve itiraz etti, "Ama kimse bir tehdit olduğunu bilmezse insanlar onunla nasıl savaşıabilir?"

"Bu konudaki görüşlerim tam olarak böyle. Aslında... Ben her zaman Hogwarts'ın sihir dünyasındaki en iyi öğrencilerden bazılarını yetiştirdiğı izlenimine kapılmışımdır, dedi düşünceli bir şekilde. Gerçekten de potansiyel var."

Ona bakarken kaşlarını çattı, ne demek istediğini merak ediyordu. Sakalını hafifçe çekiştirerek, bir karar veriyormuş gibi bir süre daha düşünceli göründü ve sonra devam etti, "Düşünüyordum da... bu öğrencilerin daha fazla dahil olmaları için bir fırsat var. Bakanlık karanlık güçlere karşı mücadelede daha fazla yer almam için bana başvurdu ve ben de kabul ettim... ama onlara en iyi öğrencilerime bir fark yaratma şansını için hiçbir neden görmediğimi söyledim."

Lily'nin gözleri büyüdü. "Yani... bu konuda bir duyuru mu yapacaksınız?"

Elini sallayarak, "Hayır... katılım davetleri çok özel olacak" dedi.

Biraz öne eğildi, dikkatini çekti ve onun ses tonuyla göğsü heyecanla daraldı. "Ne... bu tam olarak ne olabilir?"

"Bu... bir tür ders dışı program olacak. Yıllardır ders vermemiş olsam da benim tarafımdan öğretilecek. Son derece gelişmiş savunma büyüleri, lanet kırma... bu tür şeylere odaklanacağız."

"Efendim," diye araya girdi, bağırarak istiyormuş gibi hissediyordu, "Kulağa... auror eğitiminin ilk seviyeleri gibi geliyor."

Gülümsedi. "Kulağa tam olarak öyle . İlgilenir misin?"

"Evet!" diye patladı, sonra hafifçe kızarak kendini kontrol etti ve daha sessiz bir şekilde, "Evet, tabii ki olurum. Bu... bu benim yapmak istediğim şeydi... tam da dahil olabileceğimi umduğum türden bir şeydi. Sadece, bu iş bitene kadar bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Hogwarts..."

"Normalde," dedi, "olmazdı. Ancak... şey, umutsuz zamanlar ve hepsi. Bence biraz erken başlamak akıllıca olabilir... bu şekilde, eğer bazıları

İzlemek istedikleri yolun bu olmadığına karar verirlerse, okul dışındaki zamanlarını boşa harcamamış olurlar."

Lily başıyla onayladı ve bir süre sessiz kaldılar. Zihni oradan oraya dolaşırken, bu derste onlardan ne yapmaları isteneceğini ve ne sıklıkla bir araya geleceklerini merak etmekten kendini alamıyordu.

Ona sormak için can atıyordu, ama bir şekilde onun kendisine her şeyi anlatacağını hissediyordu, ne zaman bu işe dahil olacak diğer herkese anlatmaya karar verse. Her şeyi önceden bilmesi onun için tamamen adil olmazdı.

"Başka bir şey... var mıydı Bayan Evans?"

Başını kaldırdı, hayallerinden sıyrılmıştı. "Oh...hayır. Hepsi bu kadardı. Teşekkür ederim, Profesör."

Adam başını salladı ve gazetesini geri verdi, o da küçük bir gülümsemeyle gitmek üzere ay kalktı. Ancak tam kapıdan çıkacakken, adam ona seslendi. Döndü, elini kapının pervazına dayayarak oyalandı. Adam ona gülümsedi ve sordu,

"Lütfen Bayan Figg'e bugün bir ara gelip beni görme bulunup bulunmayacağını sorar mısınız?"

Lily moralinin önemli ölçüde yükseldiğini hissetti. Arabella'nın da katılmasını isteyecekti ve bu hiç de şaşırtıcı değildi... Herkes kimin Baş Kız seçileceğine karar vermeye çalışırken adı geçen isimlerden biri de oydu. O da bir kaymakam olabilirdi... ama rozeti her zaman kibarca reddetmişti. Sonuç olarak, Bella çoğu gözünü korkuttuğu için mükemmel bir disiplin görevlisi olsa da, kendisi ve değer verdiği insanlar için endişelenmeyi tercih ediyordu. Başka bir şey için değil.

"Olur efendim. Ve... Profesör Dumbledore?"

Hâlâ ona bakıyordu. "Evet, Bayan Evans?"

"Ben... Baş Kız olarak kalmak istiyorum." demeden önce sadece bir an tereddüt etti. Tabii eğer fikrimi değiştirmek için çok geç değilse."

"Pozisyon henüz doldurulmadı... ve ben, istifa etmemeye karar verdiğinizi duyduğum için çok rahatladım." derken gözleri ona gülümsedi.

Bu konuda hissettiği fikir değişikliğine inanmakta güçlük çekiyordu ama kendisi de rahatlamıştı. "Ben de efendim."

Adam gülümsedi ve o da gülümsemesine karşılık vererek ofisten çıkıp koridora çıkan taş basamaklardan indi ve kalbi on kat daha hafifledi... en azından şimdilik. Umabileceği tek şey buydu ve bundan mutluydu. Neredeyse koşarak yatakhanesinin merdivenlerini çıktı ve nefes nefese kapıyı iterek açtığında Arabella'yı uyanmış ve komodininin yanında yere yığıldığı kütüphane kitaplarından birine kaşlarını çatmış halde buldu.

"Bütün bunlar da *ne*?" diye sordu, sesi duyduğu büyük tiksintiyi yansıtıyordu.

"Oh, bu... üzerinde çalıştığım bir şey. Dinle..."

"Çalışmak mı?" Arabella sözünü keserek ona baktı, ". Onları yatağının altına saklamana şaşmamalı."

"Ne demek 'onları sakladım'?" Lily bir an için neden oraya koştuğunu unutarak itiraz etti, "Bunlar saklı *değil*! Yatakta uzanırken ulaşabileyim diye orada tutuyorum, hepsi bu."

"Evet, doğru... Yemin ederim, ara vermen mümkün değil!"

Lily sinirli bir şekilde içini çekti ve ileri kitabı Bella'nın ürkmüş ellerinden kaptı. Kitabı sert bir gümbürtüyle yığının üstüne fırlatarak, "Dinler misin? Sana söylemem gereken bir şey var."

Heyecanı Bella'nın ilgisini o kadar çekti ki, yaptıkları konuşmayı bıraktı ve Lily'nin konuşmasını bekleyerek sessiz kaldı. Yanakları kızaran Lily, "Az önce Dumbledore'u görmeye gittim... bugün bir ara seni ofisinde görmek istiyor, ders verdiği bir sınıfa katılman için." diye açıkladı.

"Ne?"

"Sanırım auror eğitimiyle ilgili... İlk gün sınıfta her şeyin açıklanacağını söyledi. I..."

"Seherbaz eğitimi mi? Bu oldukça yoğun bir eğitim."

"Biliyorum... Sanırım mesele de bu. neyse, sadece bir avuç öğrenci seçiyor ve benden size söylememi istedi..."

Lily sözünü bitiremeden Arabella yatağından sabahlığını kaptı ve kapıya doğru ilerlerken kollarını sabahlığın içine soktu. Lily arkasını döndü ve şaşkınlıkla ona baktı. "Nereye gidiyorsun?"

Arabella kapıyı açarken etrafına bakmadı ve "Dediğin gibi Dumbledore'u görmeye," diye cevap verdi.

"Ama... geceliğinin içindesin!" Lily zayıfça seslendi. Koridorun aşağısından Bella'nın seslendiğini duydu,

"Sabahlığımı giydim!"

Lily'ye yatağında oturup beklemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Bu arada, bu dersin kendisi için kişisel olarak ne anlama gelebileceğini düşündü... Gerçekte ne hakkında olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ve bildiği tek şey bunun sadece bir teori dersi olacağıydı. Ya da en azından çoğunlukla. Yine de bunun ona bir şeyler yapmış olma hissi vereceğini düşündü... iyi bir şey yapmış olma hissi. Belki de yardımcı olurdu boşluğu doldurmak.

Onu tamamen dolduracağına dair hiçbir hayali yoktu... ama belki de hiçbir şey dolduramazdı.

Tüm bunları düşünmeye fırsat bulamadan, Bella koşmaktan nefes nefese kalmış bir halde tekrar kapıdan içeri girdi. "Ben varım" derken hafifçe gülümsüyordu.

Lily sırtıarak, "Evet... Öyle olacağını tahmin etmiştim," dedi.

"konuda hiçbir şey söylemedi... Sadece Cuma günü sınıfa girdiğimde ne olduğunu anlayacağımı söyledi."

"Biliyorum," diye onayladı Lily, "Bana da temelde aynı şeyi söyledi."

Bella yürüdü ve kendini yatağına attı. Çenesini ellerine dayayarak, "Acaba başka kim olacak?" diye düşündü.
sordun mu?"

Lily omuz silkti. "Pekala, Potter."

Bella yüzünü buruşturdu ve "Yanıldığını ummanın bir anlamı var mı?" dedi.

Başını salladı ve ağzının belli belirsiz bir gülümsemenin belirmesine izin vererek, "Hayır," diye cevap verdi.

"Ama belki de disiplin sicili onu durduracaktır."

Lily gözlerini devirdi. "Bu onun Okul Müdürü olmasını engellemedi! Her neyse, ne yaptığı önemli değil... bu onun çok zeki olduğu gerçeğini değiştirmez."

Bella karanlık bir şekilde kaşlarını çattı. "Abartmıyor

musun?" "Hayır. Abartmıyorum."

Bu kadar açık sözlülük karşısında Arabella'nın, "Şey... o da daha zeki değil," demekten başka bir seçeneği yoktu.

"Oh, evet öyle... onun için her şey zahmetsiz. Ben notlar için çalışmak zorundayım."

"Ne olmuş yani?"

"Bella," dedi bir şekilde, bu özel solucan konservesini açmak istemiyordu, "bunun hakkında konuşmamayı tercih ederim. Hayatımıza devam edebilir miyiz?"

Arabella içini çekti ve "Peki. Hâlâ hatalı olduğunu düşünüyorum."

"Bakın... muhtemelen bu eğitime katılmalı. Bir gün harika bir auror olacak."

" Sen de bir gün harika bir auror olacaksın!"

"İşte bu yüzden Dumbledore benden katılmamı istedi! Lütfen yolumuza devam edebilir ?"

"Tamam, tamam!"

Lily odadaki boş yatağa baktı ve "Muhtemelen Helen değildir, ha?" diye yorum yaptı.

Arabella da oraya baktı ve başını salladı. "Hayır... yeterli liderlik kalitesi yok. Yine de umursamayacaktır... bu onun tarzı değil."

Lily de aynı fikirdeydi ve kısa süre içinde öğleden sonra ders hakkında konuşmaya başladılar. Her ikisinin de başlamak ve ne hakkında olduğunu görmek için paylaştıkları beklenti aşikârdı ve bunu tartışılar akşama kadar. Yatağa girdiklerinde Lily neredeyse uyuyacak kadar yorgundu... son zamanlarda uyumakta güçlük çekiyordu. Ne yazık ki uykuya dalması birkaç saat sürdü ve ertesi sabah oldukça dinlenmemiş bir şekilde uyandı.

Çok geçmeden, ama yeterince de geçmeden, tatilin sona erdiği ve öğrencilerin Hogwarts'a dönmesiyle Hogwarts koridorlarının yeniden dolmaya başladığı gün geldi. Okul her zamanki gürültüsüne kavuşmaya başladığında, Lily her şeyin normale döndüğü için biraz rahatladığını fark etti. O öğleden sonra yatakhanede oturmuş Helen'i beklerken Arabella aniden sordu,

"Hey... Peki ya Baş Kız?"

Lily ona göz kırptı ve "Baş Kız mı?" diye tekrarladı.

"Evet," diye başını salladı Bella, "Ara vermeden önce bırakacağını söylemiştin..."

"Ah, o mu?" diye araya girdi Lily, acele bir kararı açıklamakta bu kadar aceleci davrandığı için kendini biraz aptal gibi hissederek, "Şey... Fikrimi değıştirdim. Pozisyonumu koruyacağım."

Bella'nın gözleri neredeyse belli belirsiz parladı ve basitçe, "Oh, güzel," dedi.

Bir süre sessizce oturdular ve sonra birden Bella küçümseyerek mırıldandı, "Bırakırsan Potter'a ne olacağını düşünsene... kendi işini yapmak zorunda kalır. Buna dayanabilir mi bilmiyorum."

Lily güldü ve sonra James Potter hakkında daha fazla düşününce ayıldı. "Bella... Aslında gidip ona bırakmayacağımı yüz yüze söylemeliyim. Beni vazgeçirmeye çalışan tek kişi oydu, biliyorsun."

"Mazoşist falan mısın sen?" Arabella alaycı bir tavırla yatağından kayarak sandığının yanına diz çöktü ve "Sen bunu yaparken ben de bavulumu açmayı bitireceğim..." dedi.

"Bana henüz bavulumu boşaltmadığını mı söylüyorsun?"

Bella ona bunu duymak istemediğini belirten bir bakış attı ve sorusunu gelerek, "Bir saat sonra akşam yemeğı için buluşalım mı?" diye sordu. Helen'in o zamana kadar dönmüş olacağına eminim."

Lily kabul etti ve ilk trenle dönmüş olmasını umarak James'i bulmaya gitti. Merdivenlerin dibinde, bavulumu yatakhaneye taşımakta olan Remus'a rastladı. Onu gördüğünde sıcak bir şekilde gülümsedi. "Merhaba Lily... Tatilin iyi geçti mi?"

Kısmen yalan olsa da gülümseyerek başını salladı ve "Sen mi?" diye cevap verdi.

Omuz silkti. "değildi. Biraz hastaydım ama dışında iyiydi."

"Hasta mısın?" diye kaşlarını çattı, endişeliydi, "Şimdi iyi misin?"

Başını salladı. "Evet... sadece grip gibi bir şeydi. ." "Bunu

duyduğuma sevindim. Dinle, James'i buralarda gördün mü?"

Kaşlarını kaldırdı. "Prongs? Oh, o... şey... dışarıda. Nereye gerçekten bilmiyorum ama... şey, birkaç saat içinde döneceğini tahmin ediyorum."

Lily beklenmedik bir şekilde boğazından kötü bir karşılık geçtiğini hissedince dilini ısırıldı. Bunu için dahi olmasına gerek yoktu... ve bazı şeylerin hiç değişmediğini bilmek bir şekilde rahatlatıcı geliyordu.

"Tamam," dedi sonunda Remus'a, "O zaman onun dönmesini bekleyeceğim. Yeter ki arazide bir yerlerde olduğunu bileyim."

Remus başıyla onayladı ama hemen merdivenlerden yukarı çıkmadı. Bir süre sonra alçak sesle, "Demek hâlâ Baş Kızsın, öyle mi?" diye sordu.

Bu soru karşısında bir an şaşırdı ve sonra kendini aptal gibi hissetti. Elbette biliyordu... muhtemelen hepsi biliyordu. "Ben... henüz pes etmemeye karar verdim."

Ona gülümsedi ve sessizce, "Güzel. Yapmamalısın."

Basit bir ifadeydi ama öyle sessiz bir anlam yükleyerek konuşmuştu ki, kız bundan garip bir şekilde etkilendiğini hissetti. Belki de son zamanlarda her zamankinden daha duygusal olduğunu düşündü... iyi bir nedeni vardı, ama yine de hangi tepkilerin normal, hangilerinin normal olmadığını bilmediği bir yerde olmak istemiyordu. Ona gülümseyerek, "Teşekkürler" diye cevap verdi.

Başını salladı, sonra kenara çekildi, böylece kız onun etrafından dolaşarak merdivenlerden aşağı inebilirdi, "Pekâlâ... James yakında döner diye düşünüyorum. Öyle ya da böyle bir şey söylemedi ama..."

" değil," diye araya girdi, açıklama zorunda hissetmesini ya da bir şeylerin üstünü örtmesini istemiyordu, "Ben sadece ortak odada bekleyeceğim. Eğer bir saat içinde dönmezse, yemekten sonra onunla konuşurum, hepsi bu."

Bu sözlerle yolları ayrıldı ve Lily ortak salona girdiğinde salonu neredeyse boş buldu. En sevdiği sandalyede birinin çoktan oturmuş olduğunu yersiz bir kızgınlıkla fark edince şöyle düşündü Öğrenci nüfusu geri döndüğüne göre her şeye yeniden alışması gerekebilirdi. Başka bir koltuk seçerek rahatına baktı ve yanında getirdiği kitabı açtı. Önce ne olacağını görmeye karar verdi - ya James geri gelecekti ya da Arabella bir saat içinde akşam yemeğine giderken aşağı inecekti.

Yaklaşık çeyrek saat kitap okuduktan sonra portre deliği açıldı ve başını kaldırdığında Helen'in eşyalarıyla içeri girdiğini gördü. Ayağa kalkan Lily arkadaşına doğru ilerledi ve sıcak bir gülümseme ve sarılmayla karşılandı.

"Sanki *uzun* zamandır uzaktaymışım gibi geliyor. Tatiliniz nasıl geçti?"

Lily daha karmaşık bazı şeyleri sonraya bırakmayı tercih ederek, "Sessiz," diye cevap verdi, "Ben de tam böyle olmasını istiyordum. Seninki?"

Helen etrafına bakınarak ve eldivenli ellerini kızarmış yanaklarına götürerek, "Oh, iyiydi," dedi, "tüm zaman boyunca seni düşündüm... keşke benimle eve gelmen için ısrar etseydim."

Lily gülümsedi. "İsrar *ettin*."

Helen üzüntüyle ona baktı. "Evet, ama sen gelmedin."

"Biliyorum," diye onayladı Lily, "Ama beni ne kadar ikna etmeye çalışsan da yapmazdım. Açıkçası benim için pek de iyi bir tatil olmadı..."

"Şey, anlaşılabilir bir şekilde, Lily..."

"Doğru... ama başka kimseyi aşağı çekmek istemezdim. İnanın bana, kalmayı tercih ederdim. Her neyse, Bella sonunda geri geldi, yani olabileceği kadar kötü değildi."

"Oh, Tanrı'ya şükür. Geleceğini umuyordum... Buraya nasıl geldi? Trenler çalışmıyordu, kontrol ettim."

"Şövalye Otobüsü, sanırım."

Helen başını salladı, görünüşe göre konuyu daha fazla zorlamamaya karar vermişti ve Lily ona üst katta yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu. Helen, Lily'ye içinde hediye olmadığı için sandığının hiç de ağır olmadığını söyleyerek reddetti. Helen merdivenleri çıktıktan sonra Lily gidip yerine oturmak için döndüğünde portre deliği tam önünde açıldı ve James Potter içeri girdi. James Potter onu hemen fark etti ve o uzaklaşmadan önce kitabını karnına bastırarak ona yaklaştı.

"hoş geldin," diye hafifçe selamladı karşılığında başını sallayıp ona yarım bir gülümseme verdi. Ancak gözleri sanki yüz ifadesini okumaya çalışıyormuş gibi gizlice onun yüzünü inceliyordu. Direkt konuya girmenin en iyisi olacağına karar verdi.

"Tatil boyunca çok düşündüm," diye açıkladı sessizce, böylece başka kimse kulak misafiri olamazdı, "Ve her şeye rağmen pozisyonu bırakmamaya karar verdim."

Gözlerini önce bir süre ona baktı ve "Evet... Biliyorum" dedi.

Kaşlarını çattı. "Biliyor musun?"

Omuz silkti ve ona aklını olabileceğini söyleyen bir bakış attı. "Hadi ama... Bu aptalca bir şey olurdu."

Sanki onun bir şey yapmasını bekliyormuş gibi bir an durakladı ve sonra açıkça, "Sana söylediğim gibi," diye bitirdi.

Ona temkinli bir şekilde baktı... bir budala gibi mi görünmeye *çalıştığından* yoksa ne kadar kibirli görüldüğünün gerçekten farkında olup olmadığından emin değildi. Ona kızmış ya da sinirlenmiş gibi görünmüyordu... aslında, daha önce de belirttiği gibi, yüzü neredeyse tamamen boş görünüyordu... sanki ona söyledikleriyle hiç ilgilenmiyordu. Kendini düşüncelerinden sıyırdı ve onun tavrına biraz kırılmamış gibi davranmayı seçti... bir şey başlatmanın anlamı yoktu. Sadece buna hazır değildi.

"Şey... her neyse, sadece bilmeni istedim. Artık şey normale dönecek, umarım."

Hafifçe başını salladı ve "Güzel" diye cevap verdi.

Yine ona bakakaldı ve kendi ses tonuna karşı bu kadar sağır olabilmesine hayret etti... belki de değildi. Belki de sesinin nasıl çıktığını tam olarak biliyordu ama bu özel durumda umursamıyordu. Örneğin. Ne de olsa, birbirlerine laf atmadıkları durumlarda onunla nadiren karşılaşmıştı, yani bildiği kadarıyla şu anda herkesin uğraşmak zorunda olduğu James Potter'ı görüyordu... ve kendine karşı dürüst olsaydı, ilk başta yapabileceğinden korktuğu gibi ona çocuk eldivenleriyle davranmıyor gibi görüldüğü için biraz rahatlamıştı. Her ne kadar her şey olmadan önce hissettiği nefreti bir araya getiremese de, en azından ondan pek hoşlanmama fikrine aşınaydı.

"Başka bir şey var mı?" diye sorarak onun düşünce akışını böldü. Başını iki yana salladı, onun önünde bütün bunları düşünmemeye kendini zorladı ve cevap verirken kaşlarını hafifçe kaldırdı,

"Hayır... hepsi bu."

"Pekala, sonra görüşürüz o zaman."

Bununla birlikte, yanından geçip merdivenleri hızla çıktı ve onu arkasından bakakaldı. Ne kadar hazırlıksız davransa da, bunun hiç de beklenmedik bir şey olmadığını kabul etmek zorundaydı. Onun beşinci yıldan beri biraz değiştiğini düşünmüştü... ama belki de bu ona varsayımlarda bulunmayı öğretecekti. Başını sallayıp biraz gülümseyerek, belki de sadece onunla konuşurken gerilediğini düşündü ve bu fikir bir şekilde komikti. O anda Arabella, siyah saçları başının tepesinde toplanmış bir halde merdivenlerden aşağıya koşarak indi. Helen onu takip etti, sarı bukleleri Bella'ninkilerle aynı şekilde bağlanmıştı... ama Lily daha farklı görünen iki kız düşünemiyordu.

"Neyin var senin?" Bella, Lily'nin yüzündeki gülümsemeyi şüpheyle not ederken sordu. Lily başını salladı ve cevap verdi,

"Yok bir şey... Sadece bir şey düşünüyordum."

Bella başını salladı, gözleri Lily'nin yüzünü bir süre daha taradı ve sonra "Onunla konuştun mu?" diye sordu.

"Evet... şimdi."

"Doğru... en azından bunu atlattın. Ee... yemek ister misin?"

Lily başıyla onayladı ve portre deliğinden çıkıp Büyük Salon'a doğru ilerlediler. Güzel bir akşam yemeği yediler ve Lily bu sonra kendini hiç olmadığı kadar iyi hissetti. Hâlâ midesinde sürekli bir kurşun yumağı taşıyor, üzüntüsünün onu tekrar ele geçireceği andan korkuyordu ama en azından şimdi bu durum onu etkisiz hale getirmiyordu ve her zamankine yakın bir şekilde hayatını sürdürebiliyordu.

Şimdiye kadar düşüncelerinin çoğu yeni savunma sınıfıyla ilgiliydi. Bu konuda konuştuğundan emin olduğu tek kişiler kendisi ve Bella'ydı. Kendini bir an için

Arabella o gün Dumbledore'un ofisine gidip ona katılmaya istekli olduğunu söylediğinden beri akademik olarak çok iyiydi ve birbirlerini tanıdıkları süre boyunca bunu pek sık yapmadığını fark etmek Lily'yi biraz şaşırtmıştı. Bir gün Charms dersinde otururlarken Lily kendini sessizce onu izlerken buldu ve Profesör Flitwick'e biraz dikkat ederken bu konuda ince davranmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı.

Her ne kadar ünü çoğu zaman ondan önce gelse ve adı geçtiğinde akla gelen ilk şey olmasa da, Arabella Figg Lily'nin gördüğü en parlak Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğrencilerinden biriydi. Bunu pek duyurmazdı... Bella'yı iyi tanıyan herkes onun aslında oldukça özel bir insan olduğunu bilirdi. Sınıfta asla bilgi sızdırmazdı, asla gösteriş yapma ihtiyacı hissetmezdi... ve bir soruya cevap vermesi istendiğinde, basit ve açık bir şekilde cevap verirdi. Söylemeye gerek yok, sonraki günlerde boş zamanlarının çoğunu bu ders ve nasıl bir şey olacağı üzerine spekülasyon yaparak geçirdiler. Dumbledore onlara hiçbir bilgi vermemişti... hatta başka kimlerin bu işe dahil edilmesinin istendiğini bile.

Yine de Lily'nin oldukça iyi bir fikri vardı... James Potter'ın dersin sonunda dışarı çıkarken yanından geçtiğini görmek için tam zamanında kafasını kaldırdı. Yere baktı ve kapıdan çıkmaya devam etmeden önce gözleri bir anlığına buluştu. Daha sonra puanlarını toplamak için bir toplantıları vardı ve James'in bir şey söyleyip söylemeyeceğini merakla bekliyordu. Ona ya da sorulmadıysa bile sorulacağından emindi. Onun parlak bir zekâyâ sahip olduğunu istemeyerek de olsa kabul etmek ona her zaman acı vermişti... ve bu zekâ başka hiç kimsede görmediği bir şeydi. Arabella ve hatta Lily'nin kendisi gibi öğrencilerin güçlü bir dersi vardı, fazla çaba harcamadan diğerlerinden üstün oldukları bir ders. Diğer derslerde not almak için çalışmak zorundaydılar... herkes gibi çalışmak, terlemek ve stres yapmak zorundaydılar. Lily ile diğerleri arasındaki tek fark, Lily'nin kendi sınıfının zirvesinde kalmak için kendini cehenneme atmaya daha istekli olmasıydı... İşte bu yüzden Baş Kız'dı.

James farklıydı. Sınıftan yavaşça çıktı, en son çıkan oydu ve onu koridorda ayakta durmuş, aralarında Çapulcuların geri kalanı, Anne Ball ve arkadaşlarının da bulunduğu kalabalık bir grupta konuşurken gördü. Hepsi gülüyordu ve o da bir hikâye anlatırken duvara yaslanmıştı. James onun gibi değildi... Bu, sürekli aklına gelen bir düşünceydi. Ders çalışmak zorunda değildi. Çalışmak zorunda değildi. Sadece bu da değil, herkes onun Biçim Değiştirme konusunda bir dahiye yakın olduğunu bilse de, diğer tüm derslerde de çaba harcamadan başarılı olma yeteneğine sahipti. Lily döndü ve gürültülü grubu arkasında bırakarak uzaklaştı. Zihninin derinliklerinde James Potter'a karşı duyduğu hoşnutsuzluğun en azından bir kısmının kıskançlıktan kaynaklandığını biliyordu ve bu düşünce, bu kadar basmakalıp olduğu için içinde bir rahatsızlık hissi yaratmaktan asla geri kalmadı. Bunun yanlış olduğunu ve James Potter'ın doğuştan sahip olduğu yetenekleri kendisinden daha fazla seçemeyeceğini biliyordu... ama aynı zamanda zihninin onunki gibi çalışması için her şeyini verebileceğini de biliyordu... sadece bir haftalığına bile olsa, böylece dinlenebilir ve her zaman ayaklarının üzerinde durmak için hissettiği suçlu dürtüyü hissetmezdi. Bu düşünceyle, eşyalarını toplamak ve akşam yemeğinden önce biraz kitap okumak için biraz kasvetli bir şekilde Kule'ye geri döndü.

O günün ilerleyen saatlerinde, yatakhanedeki bölümünü toparlamak için eşyalarını bir araya getiriyordu ve gözleri son okuma parçasının başlığına takıldı - *On Dokuzuncu Yüzyılın Büyük Seherbazları* . İç geçirerek kitabı eline aldı ve elini, üzerinde Uluslararası Seherbazlar Federasyonu'nun armasının bulunduğu kapağın üzerinde gezdirdi. Seherbazlar hakkında okumaya daha fazla zaman ayırdıkça, seherbaz olma fikrinden daha fazla vazgeçmeye başladı. Karanlık Sanatlara Karşı Savunma en iyi olduğu konuların yakınından bile geçmiyordu ve seherbazlığın belli bir doğal yetenek gerektirdiği giderek daha açık hale geliyordu. Kitabı yere bırakıp başını kaldırdı ve Helen'in komodininin üzerindeki saate baktı... saat yediyi çeyrek geçiyordu. Bugünün Çarşamba olduğu ve kütüphanede olması gerektiği bir an bile aklına gelmedi ama aklına geldiğinde yüksek sesle soludu ve çantasını kaptığı gibi kapıdan dışarı fırladı. Kütüphaneye girdiğinde, nefes nefese ve yüzü sıcaktan kavrulmuş bir halde

James Potter'ın her zamanki masasına oturmuş olduğunu gördü. Kendini aptal gibi hissederek aceleyle yanına gitti ve kitaplarını onun karşısına koydu.

"Üzgünüm geciktim," dedi özür dileyerek ve o da omuz silkerek cevap verdi,

"Sorun değil."

"Odamı temizliyordum ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım... Bugünün Çarşamba olduğunu bile hatırlamadım..."

Açıklamasını yaparken adamın gözlerinin içine bakıyordu ve adamın bir anlığına alevlenen ve sonra tekrar kaybolan acıma kıvılcımını fark edince kısa bir süre durdu.

", gerçekten," dedi ve kız cevap vermeden önce sordu, "İşte, notlarının yarısını bana ver. Benimkileri bitirdim, daha çabuk bitiririz."

Ağzının bir an için gerildiğini hissetti... Acımaya ihtiyacı yoktu. Bunu istemiyordu. Ona niyetlendiğinden biraz daha sert bir şekilde cevap verdi: "Yardıma ihtiyacım yok. Acelen varsa, gidebilirsin."

Kaşları neredeyse belli belirsiz çatıldı, sonra boynunu uzatır gibi başını hızlıca yana salladı ve basitçe cevap verdi: "Peki. İşim bitti o zaman... İşte benim payım. Sonra görüşürüz."

Ayağa ve kütüphaneden çıktı, çıkarken de gülümseyen Bayan Hoodwinkle'a küçük bir el salladı. Lily bir süre onun ardından baktı ve sonra gözlerini devirdi. Kendi hatasıydı... geç kalmıştı. Yine de, ne olursa olsun, onu işiyle baş başa bırakan adamın geri çekilişini izleme alışkanlığından kurtulamıyor gibiydi.

~~

Lily ve Arabella, Dumbledore'un dersinin ilk günü olan Cuma gecesi belirlenen sınıfa girdiklerinde, kısa bir süre durdular ve etraflarına bakarken söyledikleri her şey dudaklarında kaldı. Oda insanlarla doluydu... ve o hiçbirini tanıımıyordu.

"Burası olduğuna emin misin?" Arabella şüpheyile etrafına bakınarak sordu. Lily bir an için gerçekten emin olamadı. On beş öğrenciden fazla olmayan bir odaya girmeyi umuyordu... ama orada muhtemelen otuzdan fazla kişi vardı, ama hiç öğrenci görmedi.

"Bilmiyorum," dedi Arabella'ya dürüstçe, "Ama... öyle olmalı. Öyle değil mi?"

Bella cevap veremedi Lily ona el sallayan birini gördü... Bu Remus Lupin'di. James'in yanında oturuyordu, diğer yanında da Sirius Black vardı. Diğer ikisi içeri girdiklerini fark etmemişti ve kendi aralarında konuşuyor gibiydiler. Lily, Remus'u fark ettiğini göstermek için başını salladı ve Arabella'ya şöyle dedi

"Bak... Remus orada. En azından artık doğru odada olduğumuzu biliyoruz... Gidip şuraya oturalım."

Bella cevap vermedi, sadece arka tarafta duran insanların arasından geçerken onu takip etti. Sanki bir engelli parkurda yolunu bulmaya çalışıyordu, çünkü nereye dönse daha fazla yüz, daha fazla masa, daha fazla sandalye vardı. Sonunda onun oturduğu yere ulaştı ve onlar yaklaşırken ayağa kalktı.

"Merhaba," diye selamladı, "burada olacağını düşünmüştüm. Buyurun, oturun..."

Yanındaki iki boş sandalyeyi işaret etti ve Lily hiç vakit kaybetmeden birini aldı... insanlar yerlerini bulmaya başladıklarında ne kadar dayanacaklarını bilmiyordu. Arabella onun diğer tarafına oturdu ve Remus'a hitap etmek için masaya eğildi, kara kaşları çatılmıştı.

"Nedir bütün bunlar? Sen biliyor musun?"

Lily ona bakarken o başını salladı. "Hiçbir fikrim yok... Biz tam bundan bahsediyorduk. Sizi bilmem ama ben bu işin düşündüğümüzden daha büyük olacağını düşünmeye başladım."

Bella yavaşça başını sallarken kaşlarını hafifçe çattı ve gözlerinin yüzleri taramasına izin verdi. Lily de aynısını yaparak Remus'a, "Dumbledore henüz gelmedi mi?" diye sordu.

"Hayır, henüz değil. Buraya daha yeni geldik, gerçekten... sizden yaklaşık beş dakika önce."

"Hey," diye bağırdı Bella usulca, "Sophie Spaulding var... Slytherin' değil mi o?"

Lily önce bir Slytherin'in orada olması fikrine şaşırdı ama sonra zihinsel olarak kendini azarlardı... Neden orada olamayacaklarını söyleyen bir şey olsun ki? Dikkatli olmalıydı yoksa tersine ayrımcılık tuzağına düşecekti. "Evet... Sanırım öyle. Orada Tim Connelley'i de görüyorum."

Tim, Lily'nin çok iyi tanıdığı yedinci sınıf bir Hufflepuff'tı... O bir kaymakamdı ve olaylara hep aynı şekilde bakmışlardı. Lily ona bakarken göz göze geldiler ve küçük bir el salladılar. Gülümseyerek karşılık verdi ve bir süre etrafına dikkatle baktı... ve bunu yaparken biraz şaşkınlık duymaktan kendini alamadı. Oda daha önce hiç bulunmadığı bir yerdi... kocaman ve yuvarlaktı, tavanı o kadar yüksekti ki sihirle güçlendirilmiş olması gerektiğinden emindi. Oturdıkları masalar, zemin seviyesinden hafifçe yükseltilmiş bir orta bölümün etrafında kıvrılmıştı. Bu platformun üzerinde, üzerinde her türlü kâğıt ve dağınıklığın bulunduğu devasa bir ahşap masa duruyordu. Kısacası, muhtemelen şimdiye kadar gördüğü en korkutucu sınıftı.

Bu izlenim birkaç saniye sonra Dumbledore'un diğer taraftaki görünmez bir kapıdan odaya girmesiyle biraz azaldı ve hafifçe ıslık çalarak

sandalyesine yaklaştı. Herkesi selamlarken mavi gözleri parıldıyordu,

"Hepinizin başardığını gördüğüme çok sevindim. Bir an için diğer kapının da görünmez olmasından korktum... Belli ki boşuna endişelenmişim. Kendimi toparlamam için bana biraz izin verirsiniz... Uzun zamandır bu pozisyonda değildim ve biraz acemiyim."

Dumbledore masanın önüne geldi ve ellerini arkasında kavuşturdu. Oda sessizleşti ve henüz yerlerine oturmamış olanlar da işlemleri geciktirmemek için aceleyle yerlerine oturdular. Lily birdenbire, daha birkaç saniye önce konuşmalar ve hareketlilikle çalkalanan, tamamen durgun odada otururken heyecanlandığını hissetti. Etrafına bir göz attı ve odadaki tüm gözlerin müdürün üzerinde olduğunu gördü, herkes neredeyse nefesini tutmuş ne hakkında olacağını öğrenmek için bekliyordu. Lily de ona bakmak için döndü, herkes kadar istekliydi... belki de daha fazla.

"Birkaç hafta önce Sihir Bakanı, en iyi büyücüler için bir dizi ders vermem konusunda benimle temasa ... onları olacıklara daha iyi hazırlamak için. Bu durum ilerledikçe benim tecrübemin onlar için paha biçilmez bir değer olacağını düşünüyor gibiydi. Kısacası, onları savaş için eğitmemi istedi. Ben de bu fikri biraz daha ileri götürmeyi ve daveti eğitimdeki aurorlara da genişletmeyi önerdim... Ne de olsa onların deneyime Bakanlığın en iyi eğitimli aurorlarından daha fazla ihtiyacı var. Sadece bu da değil, gerçekten başarmak istediğimiz şeyin sadece birkaç dersin kapsayabileceğinden daha fazla zaman ve çalışma gerektireceğini hissettim. Bu nedenle, bir sınıf önerdim... bir tür eğitim programı. Ve her zaman olduğu gibi ilk görevim bu okulun öğrencileri olduğu için, daveti daha da genişlettim... en iyi on öğrencime."

Konuşurken platform boyunca bir ileri bir geri yürümeye başladı ve sırayla yuvarlak salonun tüm bölümlerine hitap etti. "Çalışmalarınızda veya profesyonel hayatınızda hangi seviyeye ulaşmış olursanız olun, hepimiz buradasınız çünkü mevcut, az bilinen olaylar hakkında bir şeyler yapılmasının önemli olduğunu hissediyorsunuz...

paniğe yol açmamak için halktan özenle gizlendi. Ancak Bakanlık tehlikeye karşı kör değil... Mücadele etmek için ellerinden geleni yapıyorlar ve Bakan da bu nedenle benimle temasa geçti."

Burada durdu ve yine ortada hareketsiz durdu, şimdi sadece gözleri odanın içinde hareket ediyordu. Lily orada oturup onu izlerken nefes verışı normal hızının yarısına kadar yavaşladı. Gözleri... Dumbledore'un gözleri onu her zaman büyülemişti. O kadar maviydiler ki, neredeyse doğal değillerdi; sanki onun sahip olduğunu bildiği tüm büyük güç -tüm sihir- sadece gözlerinde saklıydı. Lily merak etti
Bu gözler daha kaç savaş, kaç ölüm görmüştü. bir ürperti geçti... bu kelimedenden nefret ediyordu. Ölüm. Birdenbire bu sınıfta oturmanın bile tahmin ettiğinden daha zor olacağını anlamaya başladı.

Göğsü biraz acımaya başladı ve bu yüzden onun söylediklerine odaklandı.

"Gerçek şu ki, bir düşman bize savaş ilan etti. Her geçen gün durum daha da kötüleşiyor. İnsanlar çoktan kurban oldular... büyülü olmayan gazeteleri okumadığınız ya da temizlik için görevlendirilmediğiniz sürece muhtemelen fark ettiğinizden daha fazla insan. Bu gece burada ne demek istediğimi çok iyi anlayan profesyoneller var.
Bunu kendi gözlerinizle gördünüz... tüm köyler yok edildi, aileler parçalandı ve evsiz kaldı. Şimdiden yüzlerce kişi öldürüldü... ve her şey sona ermeden önce daha fazla kayıp olacak."

Lily onun kendisiyle konuştuğunu, sanki odada onunla yalnız olduğunu hissetti. Adam ona bakmasa da, sözleri yavaş yavaş içinde anne ve babasının ölümünden bu yana hiç hissetmediği bir duyguyu alevlendirirken, sanki içten içe bir gözün ona çevrildiğini hissetti... öfke. Bu duygu içini yaladı ve kederini gölgede bırakmaya başladı... ilk kez bir şey bunu başarmıştı. Bella'nın bacağının kendi bacağına dokunduğunu hissetti ve ona baktı... yüzünde biraz endişeli bir ifadeyle Lily'ye bakıyordu. Lily o anda Bella'nın yumruklarının masanın üstünde durduğu yerde o kadar sert olduğunu fark etti ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu,

ve biraz ağır nefes alıyordu. Bella'ya sessizce iyi olduğunu belirtmek için başını salladı ve dikkatini tekrar Dumbledore'a çevirdi.

Tek bir kelimeyi bile kaçırmak istemiyordu. O bir şey hayal etti ve ne olduğunu anladığında midesindeki korkunç his daha da kötüleşti... bu bir gazeteydi. Daha doğrusu, The London Times'dı.

"Bu, yukarıda bahsi geçen Muggle gazetelerinden biri... En prestijlilerinden biri. Bizim Daily Prophet'ımıza eşdeğer. Size yüksek sesle bir bölüm okumayı planlıyordum ama daha etkili bir şey ayarladım. Bu gece buraya deneyimlerini sizlerle paylaşması için bir konuşmacı davet ettim ve umarım bu gece bu odadan durumun ciddiyetini daha iyi anlamış olarak ayrılırsınız."

O bunları söylerken, odanın arka tarafında fark edilmeden oturmakta olan bir adam ayağa kalktı. Lily onun öne doğru yürüyüşünü izlerken bir tanıma ürpertisi hissetti... Yüzü solgundu ve gözleri hafifçe boştu, ancak yüzeyin altında dönen sayısız karmaşık duyguyu görebiliyordu. Her gün aynaya baktığında gördüğü şeyin aynısıydı ve birdenbire onun söyleyeceklerini duymaktan korkmaya başladı. Dumbledore'la el sıkıştıktan sonra odada toplananlara döndü ve derin bir nefes aldıktan sonra hızla kendini tanıtarak sözlerine başladı,

"Son saldırının olduğu gece oradaydım... Ardley kasabasında. Ben bir büyücü değilim... Sizin Squib dediğiniz türden bile değilim. Hiçbir şekilde büyü kullanma yeteneğim yok ve bırakın içeri girebilmeyi, bu kaleyi görebilmem bile Albus Dumbledore'un açık izniyle mümkün oldu."

Bu açıklama karşısında sınıfta hafif bir şaşkınlık mırıltısı yükseldi, ama adam açıklamaya devam edince kısa süre sonra tekrar sessizleştiler. "Kardeşim bir büyücü olarak doğdu... Bakanlıkta çalışıyor. Şimdi. Bu gece buraya bu şekilde geldim... ve bu yüzden

Saldırı gecesi üzerimde hiçbir hafıza büyüü yapılmadı. Neredeyse keşke..."

Sonra sustu ve bir dakika sonra devam ettiğinde önceki ses tonunun onda biri kadardı. "keşke benim için de bir tane yapmalarını isteseydim diyeceğim... O geceyi düşünmekten nefret ediyorum. Gazeteler ellerinden geldiğince ayrıntılı haber yapıyorlar... ama gördüğünüz gibi pek bir şey bilmiyorlar. Hatırlayan kimse yok ve da bu konuda konuşması yasak."

Lily'yi dehşete düşüren şey, adamın gözlerinin akmayan yaşlarla parlamaya başlamasıydı... ve çok geçmeden adamın yüzü bulanıklaştıkça Lily'nin gözleri de onu takip etti. Masanın üzerine doğru eğilirken elini sessizce ağzına götürdü, vücudundaki tüm sinirler adamın söylediklerine odaklanmıştı. Ona anlatmak üzereydi... nasıl olduğunu tarif etmek üzereydi. Nasıl olduğunu... neye benzediğini. Duyguları içinde savaş halindeydi... adamla tek başına konuşabilmek için odadaki diğer insanların gitmesini istiyordu. Dünyadaki herkesin onun hikâyesini duymasını istiyordu. Anlatması için ona yalvarmak istiyordu... ve aynı zamanda ellerini kulaklarına götürüp duymasını engelleme dürtüsü neredeyse bastırıyordu. Sonunda, orada sessizce oturup bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Anlatmaya başlamadan önce sertçe yutkundu. Konuşurken gözleri sanki olanları tekrar izliyormuş gibi boş boş ileriye bakıyordu... ve hikâyeyi anlatırken yüzü hafifçe buruştu.

"Hiçbir uyarı yoktu... Sıra dışı bir ses bile yoktu. Uyuyorduk ve saatlerdir uyuyorduk. Birden eşim beni sarsarak uyandırdı... Bana bebeği doğuracağını söyleyeceğini sandım. Sonra yüzünü gördüm ve başka bir şey olduğunu anladım. İşte o zaman duydum... bağırıları..."

Sadece bir an durakladı. Lily'nin kalbi öyle bir çarpıyordu ki canı acıyordu ve midesi titriyormuş gibi hissediyordu. Eğer bu adamın ne söylediğini duymak için yanıp tutuşuyor olmasaydı

Adamın söyleyecek bir şeyi olsaydı, gidip hasta olmak için izin isterdi.
Devam etti,

"Pencereye koştum ve sokağa baktım... ortalık cehennem gibiydi. Her yerde koşuşturan insanlar vardı... tanıdığım insanlar ve siyah çarşafalara benzeyen şeylere sarılmış garip figürler. Yaşlı bir kadının düştüğünü görene kadar ne gördüğümü fark etmemiştim... Geceliğinin eteklerine takılmıştı. Kadın daha kendini kaldıramadan karanlık figürlerden biri ona bir şey doğrulttu... Anlamadığım bir şey bağırdı ve ardından kadın acı içinde çığlık atmaya başladı. Gerisini görmek için beklemedim... Karımı kaptığım gibi aşağıya, arka kapıya ve bahçeye doğru koştum. Bana sürekli neler olduğunu, neler gördüğümü soruyordu... Durup açıklayamadım. Her şey bir anda aklıma gelmişti... Kardeşimin bana haftalar önce söyledikleri. Deatheater'lar."

Bu kelime, başından aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi çarptı. soğuk bir korku yayıldı. Tırnakları yanağına batarken kendine zarar verdiğini yarı fark etti.

Elini ağzından çekip ikisini de önünde kavuşturarak devam etmesini bekledi... bir yandan da bundan korkuyordu.

"Onu kulübeye sürükledim ve birkaç yıl önce mutfaktan çıkardığımız eski bir dolap setinin içine soktum... Bebeği kaybedeceğimizden emindim. Benim için yer yoktu, bu yüzden kimsenin bizi görmediğinden emin olmak için pencereye gittim. Bulunduğum yerden evin ötesindeki sokağın bir kısmını görebiliyordum. Yaşlı kadını gördüm... Orada yatıyordu, hareket etmiyordu. Geceliği beline kadar sıyrılmıştı. Öldüğünü nereden bildiğimi bilmiyorum... Sadece biliyordum. Her yerde şimşekler çakıyordu, yıldırım gibi görünüyordu. İnsanlar acı içindeydi... gerçekten korkunçtu."

Titrek bir nefes aldı ve hatırladı, "Neredeyse her şey bitene kadar bir cinayete tanık olmadım... Nasıl yapıldığını gördüm. Acısız görünüyordu... ama mutlaktı. Yeşil bir ışık parlaması ve bir vınlama sesi... ve sonra adam üzerine konmuş bir sinek gibi yere düştü. Çok basitti. Çok acımasız... Bunu asla unutmayacağımı biliyorum."

Yine durakladı ve Lily o anda onu dinlememesi gerektiğini anladı. Bilmek istemiyordu... bunu kafasında canlandırmak istemiyordu. Kendini kontrol altında tutmaya çalışırken gözleri yanıyor ve ağzı kuruyordu... şimdi zihninde, tarif ettiği adam onun babasıydı. Yeşil ışık, gürültü... bozuk bir plak gibi beyinde tekrar tekrar çalıyordu. Yaşadığı sürece bu görüntüyü zihninden asla silemeyecekti.

"Sesler kesildikten uzun bir süre sonra, karıma dışarı çıkıp bir yere ayrılmamasını söyledim. Nasıl göründüğünü asla unutmayacağım. Her yerde duman vardı, yıkılan evlerden geliyordu... Sokağımızın köşesindeki dükkan enkaz halindeydi. Komşumu yerde diz çökmüş gördüm... Oğlunu kucağında tutuyordu. Her yerde cesetler vardı... Savaş alanına benziyordu. Hiç kan yoktu. Sadece ölüm vardı."

Çenesini biraz kaldırdı ve sözlerini şöyle tamamladı: "On beş dakika geçmeden Bakanlık yetkilileri polis kılığında geldiler. İnsanları sorgulamaya başladılar, eşkal sordular... ama hayatta kalanların hiçbiri ne olduğunu net bir şekilde tarif edemedi. Ne yapacaklarını şaşırılmış durumdaydılar... tüm bunların neyle ilgili olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Bazıları öldürülmemiştii, sadece işkence görmüşlerdi... konuşamayacak kadar hastaydılar. Sonra... sonra Bakanlık hafıza tılsımlarına başladı."

Daha o söylemeden ne diyeceğini anlayan Lily'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve bu düşünceye neredeyse dayanamayacaktı.

"Şimdiye kadar tanık olduğum en ürpertici şeydi. Medyum büyücüler asalarını çıkarmaya başladıkları anda, artık ne söylediklerinin bir önemi kalmamıştı... insanlar onların güvencelerini dinlemedi. Tek gördükleri o asalardı ve kör bir paniğe kapıldılar. İnsanlar tekrar çığlık atmaya, canlarını kurtarmak için koşmaya başladılar... zapt edilmeleri, hareketsiz durmaya zorlanmaları gerekiyordu. Sonunda, büyücüler işlerini bitirebilmeleri için herkese bir büyü yaptılar... ama o zavallı insanlar hareket edemeseler bile, gözleri hala çok şey anlatıyordu."

Dudağını ısırdı ve sonra sessizce sözlerini bitirdi, "Bilmiyorum kaçınız ölmek üzere olduğundan emin olan birinin gözlerinin içine baktınız?

ölmek... ama benim gördüklerimi görseydiniz... hala her gece kabuslarımda gördüklerimi... tüm bunlara bir vermek için sahip olduğunuz her şeyi vermek isterdiniz."

Dumbledore'a dönüp başıyla selam verdi ve şapkasını elinde çevirerek yerine dönmeye başladı. Ancak daha oraya varamadan bir kadın konuştu. "Efendim?"

Döndü, biraz şaşırılmıştı. Başını salladı ve küçük bir sesle kekeleyerek, "Bebeği... bebeği mi kaybettiniz?" diye sordu.

"Hayır... hayır, yapmadık" diye cevap verirken yüz hatları biraz yumuşadı.

Kız rahat bir nefes aldı ve Dumbledore başıyla onu onaylayarak geri döndü. Şimdi Dumbledore görevi devralmıştı ve tüm gözler tekrar onun üzerindeydi.

"Bu sınıf, auror olmak için eğitim alanlar için ileri düzey bir kurstur. Mevcut seviyeniz ne olursa olsun zorlayıcı olacaktır. Sahip olduğunuz her şeyi vermeye hazır olmalısınız... zamanınızı, sabrınızı ve becerinizi. , başkalaşımalar, iksirlerle güçlendirilmiş çok ileri düzeyde savunma çalışacağız... neredeyse tüm büyülü konular ve bazı büyülü olmayan konular da ele alınacak. Fiziksel çalışmalar, deneysel çalışmalar yapacağız... lanetler, dövüş prosedürleri, düello teknikleri uygulayacağız. Beynimiz doyana kadar teori çalışacağız ve ardından büyüleri uykumuzda yapabilecek hale gelene kadar bunları eyleme dökeceğiz. Hayatın her kesiminden ve her meslekten konuk konuşmacılar dinleyeceğiz."

Sonra durakladı ve bir sonra sözlerini şöyle tamamladı: "Hiçbir şekilde kolay olmayacak... eğer herhangi bir zamanda, herhangi biri bunun çabaya katkıda bulunmak için en iyi yol olmadığına karar verirse... geri çekilebilirler. Bunu yaptıkları için kimse onlar hakkında kötü düşünmeyecektir. Bu sınıfın amacı size büyük işler yapmadan önce büyük olmayı öğrenmeniz gerektiğini öğretmektir."

Sonra durdu ve eşyalarını toplayarak masanın diğer tarafına doğru yürüdü. Bir kez daha yukarı baktı, gözleri daha yumuşaktı

"Büyük bir Muggle lideri bir keresinde kader zincirinin her seferinde bir halkasının kavranması gerektiğini söylemişti. Bu sizin zincirinizin ilk halkası... ve bir yerden başlamanız gerekiyor. Hâlâ ilgilenen herkes Pazartesi akşamı aynı saatte bu odada buluşsun. O zaman aklınıza takılan her türlü soruyu .

Aksi takdirde... geldiğiniz için teşekkür ederim ve hafta sonunun tadını çıkarmaya çalışın. Havanın berbat olacağını duydum ama... şahsen ben iyi bir kar fırtınasını severim."

Bununla birlikte, dönüp odaya girdiği kapıdan çıktı ve herkesi tam ve mutlak bir sessizlik içinde bıraktı. Bir an için bırakın konuşmayı, kimse bile... Sanki fiziksel olarak odadan çıkmış olmasına rağmen sözleri üzerlerinde asılı kalmış gibiydi. Sonunda, bazı insanlar etrafta dolaşmaya başladı ve Lily, Bella'nın elini tutup yavaşça çektiğini hissetti, kalabalık hareket etmeye başlamadan önce dışarı çıkmaya hevesliydi. Lily aptalca başını salladı... karar vermek şöyle dursun, doğru dürüst düşünemiyordu bile.

Zaten ayakta olan insanların arasında biraz sıkıştıktan sonra nihayet kapıdan çıktılar ve koridordan Gryffindor Kulesi'ne doğru ilerlediler. Çapulcular da takip etmişti ve şimdi arkalarından yürüyorlardı. Herkes alışılmadık bir şekilde sessizdi. Lily Çapulcuların bile kendi aralarında konuşamayacak kadar bunalmış göründüklerini zar zor fark etti. Ancak bu düşünce aklından geçerken, istemeden Remus'a baktı... ve onu gözlerini hızla kaçırmadan önce kendisine bakarken yakaladı. Birdenbire sessizlik bunaltıcı gelmeye başladı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Neden kimsenin bir şey söylemediğini anladığında... bunun nedeni kendisiydi.

Kimse onun önünde bu konu hakkında konuşmak istemiyordu.

Portre deliğine yaklaştıklarında Lily bir yorgunluk dalgası hissetti ve şu anda herkesin onun yanında nasıl davranacağını bilemediği fikri onu biraz rahatsız etse de, şimdilik bunun üzerinde duramayacak kadar yorgundu. Remus bir adım öne çıkıp Şişman Hanım'a parolayı vermeyi kendine görev edindi ve hepsi

içeri girdi. Bitkin düşmüştü... ama bu gece asla uyuyamayacağını şüpheye yer bırakmayacak kadar iyi biliyordu. Eğer uyursa göreceklerinden korkuyordu.

Rüyalarının iğrenç yeşil ışık parıltılarıyla ve yankılanan çığlıklarla dolup biliyordu.

Diğerleri pencerenin yanındaki köşeye giderken Lily Bella'ya, "Sanırım ben yatmaya gidiyorum," dedi. Bella kaşlarını çattı ve kısık bir sesle sordu,

"İyi misin?"

"Evet, iyiyim... sadece yorgunum," diye güvence verdi Lily, "Devam et ve Helen'e her şeyi anlat. Beni kahvaltı için uyandır, olur mu?"

Bella, Lily'nin gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu görerek başını salladı ve Helen'in beklediği yere gitti. Lily yukarı çıkmak için dönmeden önce Çapulcular'ın olduğu yöne baktı. Lupin ve Black görünüşe göre toplantıdaki olayları

Pettigrew, başka kimsenin duymaması için ciddi ve sessiz bir şekilde. Potter ise pencere kenarındaki koltukta oturuyordu, duruşu rahattı... ve gözleri dalgın dalgın dışarıya bakıyordu.

Dönüp merdivenleri çıkarken, yatağında yatıp umutsuzca uykuya dalmaya çalışırken gözlerinin aynı böyle bakacağını biliyordu.

Beşinci Bölümde Devam Edecek

Emmyjean'dan Daha Fazla Fic

Gizli Kule

www.hiddentower.50megs.com

Tükenme

BAŞLIK: "Crossroads"

YAZAR: Emmyjean (emmyjeanb@yahoo.com) SINIFLANDIRMA: J/L

RATING: PG-13

ÖZET: Hogwarts'taki yedinci ve son yılında Lily Evans kendini, hayatını paramparça eden bir trajediyle karşı karşıya bulur. Birdenbire yabancılaştığı bu dünyada yolunu bulmaya çalışırken, hem kendi içinde hem de her zaman tanıdığını düşündüğü bir çocukta var olduğunu hiç bilmediği bir güç bulur.

YASAL UYARI: JK Rowling olmasaydı bunların hiçbiri . Yaratımıyla oynamama izin verdiği için kendisine teşekkür ederim.

YAZARIN NOTLARI: Bu bölümün yayınlanması bu kadar uzun sürdüğü için özür dilemek istedim. Üzerinde çok fazla zihinsel işkence çektim ve sonunda (Casca'nın ısrarıyla) sondan bir miktar kesmeye ve bir sonraki bölüme saklamaya karar verdim. Kötü haber, bu bölümün diğerlerinden biraz daha kısa olması (birkaç sayfa kadar). İyi haber ise... bir sonraki bölüm çoktan yola çıktı bile :) Bana karşı bu kadar sabırlı olan herkese teşekkürler ve iyi okumalar.

Bu kurgu, Zümrüdüanka Yoldaşlığı kanonuna uyması için TEMMUZ 2003 TARİHİ İTİBARIYLA REVİZE EDİLMİŞTİR. Lütfen yazarın detaylarını BURADAN okuyunuz.

Beşinci Bölüm: Tükenme

Lily, aşırı iyimser beyninin bir yerinde, Arabella, Helen ve diğer herkes Noel tatilinden döndüğünde ve hayat eski haline döndüğünde, annesini ve babasını düşündüğünde hissettiği ezici boşluğun en kötüsünün sona ereceğini düşünmüştü.

yarı normal olduğunu fark etti. Takip eden birkaç gün boyunca, sadece yanıldığını değil, aynı zamanda işlerin daha da kötüye gittiğini fark etti.

Bu dersi, bu konuşmacıyı beklemiyordu. O gece anne ve babasına tam olarak ne olduğu konusunda net bir fikre sahip olacağını tahmin etmemişti... ve bunun düşüncesi hayatını neredeyse dayanılmaz hale getiriyordu. Kendini derslerine vererek bunu düşünmemek için elinden geleni yapmasına rağmen, ne yaparsa yapsın bundan kaçamayacağını ya da kaçınamayacağını fark etti

Herkesin uykuya dalmadan hemen önce kendine ayırdığı birkaç dakika. O dakikalar geldiğinde her zaman yeşil ışığı düşünmekten kendini alamadığını görünce, birkaç dakika birkaç dakikaya, sonra sayısız dakikaya ve sonra saatlere uzamaya başladı. Ne olduğunu anlamadan önce, düşünceleri ve sessiz gözyaşları tarafından kuşatılmış bir şekilde bütün gece uyanık yatmaya meyilliydi. Bu, gün boyunca itilip kakılan her acıdan ve her yalnızlık darbesinden kendini korumak için çaresiz kaldığı zamandı.

Gerçekten ağladığını bile söyleyemezdi... daha çok her şeyin içinden akıp gitmesine izin veriyordu. Hıçkırık yok, feryat yok... sadece o, odanın sessizliği ve anıları.

Genellikle güneşin yavaşça odayı turuncu bir ışıkla doldurmasıyla ve yorgun bir şekilde duş alıp giyinmek için kalkıp herkesin aşağı inmesini beklerken birkaç saat ders çalışmak için ortak salona gitmesiyle sona ererdi.

Geceleri uyuyamadığı ya da uyuduğunda da sadece ailesinin öldürüldüğüne dair kâbuslarla uyandığı için, günün diğer saatlerinde de sürekli olarak yorgunluktan bitkin düşüyordu. Şimdi, öğle yemeği saatini her zaman kendini yatakhaneye sürüklemek ve baygın bir şekilde yatağına düşmek için kullanıyordu. Bir saat geçtikten sonra göz kapaklarını aralıyor ve okulun geri kalanıyla birlikte sınıfa doğru yürüyordu, ancak o zamana kadar onlar öğle yemeğini yemiş, kendisi yememiş oluyordu. Öğleden sonrayı dersler bitene kadar aç geçirecekti... o noktada tekrar uyumak zorunda kalacaktı. En azından, zavallı Arabella'ya her zaman güvenebilirdi.

içeri girip onu silkeleyerek uyandırıyor, böylece onu yemeğe sürükleyebiliyordu... ki Lily kendini hep hasta hissettiği için pek bir şey yemiyordu. Arkadaşlarının ve diğer pek çok kişinin onun için endişelendiğini anlayabiliyordu... ama o bir türlü kendine gelemiyordu.

Pazar akşamı Büyük Salon'da otururlarken yorgun bir sesle, "Bu konuda bir şeyler yapmalıyım," diye mırıldandı. Tabağındaki balığa bakıyor, çatalını defalarca saplıyor ve herhangi bir açlık hissinin devreye girmesini bekliyordu. Boşunaydı ve bunu biliyordu... ama umut etmeye devam etti.

"Lily," dedi Helen alçak ve sert bir sesle, "ye şunu. Sok içine... Böyle devam edemezsin! Zıyan olacaksın."

"Biliyorum," diye onayladı Lily, Arabella kadehini doldurmak için masanın öbür ucuna uzanırken ona acı dolu bir bakış gönderdi.

"Al," dedi sessizce, "En azından biraz meyve suyu iç."

Lily itaat etti, soğuk balkabağı suyunun çok iyi geldiğini hissederek biraz cesaretlendi. Kadehi boşalttıktan sonra Helen, "Hâlâ neden Madam Pomfrey'den uyku ilacı alamadığını anlamıyorum," dedi.

Arabella gözlerini Lily'ninkilere dikerek, "Ben de öyle," diye verdi. Lily yine başını salladı ve cevap verdi,

"Sana söyledim. *Yapamam*... Beni birkaç gün orada tutması gerekecek ve bunu karşılayamam. N.E.W.T'lerim yaklaşıyor, başım kız görevleri ve şimdi de bu sınıf..."

"Boş ver bunları!" Bella şiddetle, "Sağlığını düşünmek zorundasın! Sana söyleyeyim, eğer kendini öldürürsen N.E.W.T'lerin pek bir önemi kalmayacak."

Lily bir çatal dolusu pirinci kabaca ağzına tıktırırken derin bir iç çekti... tadı kül gibiydi. "Tekrar normal olmak istemediğimi mi sanıyorsun, Bella? Geceleri yatağıma uzanıp sadece birkaç dakika uyuyabilmek için dua ediyorum.

Saatlerdir! Önümdeki yemeğe bakıyorum ve keşke birkaç lokma yiyebilecek kadar aç hissedebilsem diyorum! Bu normal değil... Normal olmadığını *biliyorum*."

"Pekâlâ..." Bella ellerini onun önünde kaldırdı ama Lily devam etti,

"Parçalanıyormuşum gibi hissediyorum ve bu konuda yapabileceğim

hiçbir şey yok.

Bu. İki gün boyunca görevden uzak kalamam... İnsanlar bana Ayrıca, o hastane kanadında tek başıma herhangi bir süre yatmaya katlanabileceğimi düşünüyorsunuz..."

"Tamam, ," diye araya girdi Helen, "Haklısın... hastane . Ama... en azından gerçekten hastalanmayacağına söz ver."

Lily bir nefes aldı ve kabul etti, "Tamam... Söz veriyorum. Eğer öyle olursa..."

Doğru sözcükleri ararken duraksadı... beyni normal hızının yarısı kadar çalışıyormuş gibi . Arabella bir anlık duraksamadan yararlanarak huysuzca, "mı? Bu 'olmak'."

Helen ona bakıp gülümsedi, sonra Lily'ye dönüp başını salladı. Lily de kötü ruh haline rağmen gülümsemekten kendini alamadı ve "Bundan daha fazlasına dayanabilirim. Artık dayanamayacağım kadar kötüleşirse ve zamanla düzeleceğini düşünmüyorsam hemşireye giderim. Tamam mı?"

Her iki arkadaşı da isteksizce başını salladı, şüphesiz sadece yarım kazanmış hissediyorlardı.

~~

Ertesi gün Pazartesi'ydi ve Lily o günü sınıfa geri dönmekten korkarak geçirdi. İlk derse girmeden önce kendisini nelerin beklediğine dair iyi bir fikri olduğunu düşünmüştü ama şimdi nelerin beklediğine dair hiçbir fikri yoktu. O gece, ikinci ders için geri dönen öğrencilerin ve aurorların arasında otururken, herkesi dinledikçe çekingenliğinin hafifçe kaybolduğunu hissetti. Dumbledore dersin başında onları

Ona her türlü soruyu sorabilir ya da onun yatıştırabileceği endişelerini dile getirebilirdi... ya da en azından daha az acımasız bir perspektife oturtabilirdi. Nedense Lily hâlâ katılmakta biraz tereddüt ediyordu... ama bu kesinlikle ilgisizlikten kaynaklanmıyordu. Hâlâ sürekli baş ağrısı çekmesine rağmen kendini tüm hafta sonu olduğundan daha uyanık hissediyordu.

Hufflepuff'tan Marlene McKinnon kaşlarını çatarak, "Ama Sihir Bakanı tüm bunları onayladıysa," diye sordu, "O zaman Cuma günü burada olan aurorlar ya da çıraklar neden geri dönmekten korksunlar ki?"

Dumbledore içini çekti ve bitkin bir şekilde cevap verdi, "Bazen insanların korktuğu tek şey azarlanmak değildir. İlk gecenin yoğunluğu yüzünden vazgeçmiş olabilirler ya da başka bir yerde kendileri için daha iyi bir yol olduğunu düşünebilirler. Bu ikincisinin, devam etmemeye karar vermek için son derece geçerli bir neden olduğunu da eklemeliyim."

Tim Connelly alaycı bir tavırla, "Evet, olurdu... ama bundan daha iyi bir hazırlık olduğunu düşünmek tam bir saçmalık," dedi ve Dumbledore dahil herkes kıkırdadı.

"Şimdiye kadar sadece iki kez katıldığınız bir kursun etkinliğine aşırı inanıyorsunuz Bay Connelly."

Tim omuz silkti ve "Çünkü siz organize ettiniz efendim" diye cevap verdi.

Dumbledore tekrar ciddileşti ve devam etti, "Gerçek şu ki, bu ders kendi başına 'tehlikeli' sayılmasa da... sizi daha önce gördüğünüz her şeyin ötesinde bir tehlikeyle yüzleşmek üzere eğitecek... ve burada aurorlara sesleniyorum. Öğrencilere gelince, sınıfın sizin için biraz fazla ileri düzeyde olduğunu fark etmelisiniz... ancak bu deneyimden bir şeyler almak istiyorsanız, bu zorluğun üstesinden gelmelisiniz. Bu gece aramızda olmayan pek çok kişi, bu tür aşırılıklara gitmek için henüz çok erken olduğuna karar vermiş olabilir."

"Yani başka bir deyişle," diye bir ses geldi arkadan ve Lily döndüğünde bunun Sirius Black'e ait olduğunu gördü, "Her şey Cuma gecesi burada bulunan insanların o Muggle'ın hikâyesini derhal harekete geçmeyi gerektirecek kadar vahim bulup bulmamasına bağlı."

Dumbledore cevap vermedi ama mavi gözleri Black'in sorusunu çok net bir şekilde yanıtladı. Lily aniden iğrenç bir şeyin içine batmış gibi hissetti ve midesi . Haklıydı... geri dönmeyen insanlar belli ki yıkılan köy olayının yeterince ciddi olmadığını düşünmüşlerdi. Görünüşe göre Bakanlığın duruma aşırı tepki verdiğini düşünüyorlardı. Bu farkındalığın hemen ardından bir başka nefret dolu düşünce geldi... ama bunu düşünürken bile yüksek sesle söylendiğini duydu.

"Eğer adam bir büyücü olsaydı ve kasaba da olsaydı... her şey farklı olurdu."

Bir sorudan ziyade bir gerçeğin ifadesi olarak söylenmişti. Lily, James Potter'a baktı... neredeyse rahat bir şekilde koltuğunda arkasına yaslanmış, kalemını düşünceli bir şekilde çenesine sürtüyordu. Tamamen sakin görünüyordu ama Dumbledore'a bakarken gözlerinden zekâ, kurnazlık... ve öfke yayıldığını görebiliyordu. Bir süre sonra, "Öyle değil mi?" diye bitirdi.

Ayrıca sanki cümleyi soru işareti yerine nokta ile bitirmiş gibi konuşmuştu. Dumbledore çenesini kaldırdı ve gözlüklerinin ardından James'e baktı. "Sorunuzun cevabını zaten biliyor gibisiniz Bay Potter."

"Yine de haksız mı?" Bunu söyleyen eğitimdeki bir auror'du ve sesi boyun eğmişlikle düzleşmişti.

Dumbledore bir ona baktı, bir de James'e... James şimdi masasının üzerinde öne doğru eğilmiş ve müdürün gözlerinin içine bakıyordu. Dumbledore tekrar içini çekti ve cevap verdi, "Kesinlikle haklı olduğunu söyleyemem... ama vardığınız sonucun benim bu odaya girdiğimde vardığım sonuçtan çok uzak olmadığını da inkâr edemem, Bay Potter. Aslında ondan önce...

Konuşmacımızla irtibata geçtiğim anda, bazılarının tam da sizin tarif ettiğiniz tepkiyi vereceğini biliyordum."

"Ama bu sadece Muggle dünyasıyla sınırlı kalmayacak."

Lily kelimelerin kendi ağzından sessizce çıktığını duyunca şok oldu... Sanki kendi sesi onu şaşırtmıştı. Herkesin gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti ve hayal ürünü olsun ya da olmasın, aniden masasının üzerinde duran mürekkep kapağının klmek ister gibi hissetmesine neden oldu. Gözlerini indirip kucağında duran ellerine baktı ve bir an daha geçtikten sonra başını kaldırıp Dumbledore'un ona baktığını gördü. Başını salladı ve kabul etti,

"Hayır, ... ancak bazı insanlar kendilerini doğrudan etkileyene kadar hiçbir şeye tepki tercih ediyor."

Kısa bir süre için diğerlerinin de onun hakkında böyle düşünüp düşünmediğini merak etti... gelme nedeninin bu olduğunu, çünkü tüm bu olanlardan hayatının derinden etkilendiğini düşünüp düşünmediklerini. Dumbledore'un kastının bu olmadığını gayet iyi bilse de, kendini rahatsız hissetmekten alıkoyamadı.

Dumbledore ayağa kalkarak, "şimdi," dedi ve Lily şaşkınlıkla saatine . Saat neredeyse dokuz buçuk olmuştu... iki buçuk saattir oradaydılar. Birkaç dakika gibi gelmişti. "Bu akşam umarım kafanızdaki soru işaretlerinden bazılarını gidermişsinizdir. Her gece gündemde ne olursa olsun, gelecekteki her zaman dile getirebilir ya da şahsen bana gelebilirsiniz. arşamba akşamına kadar, hepinizi tekrar görmeyi umuyorum. Aramızdaki ğrencilere vereceğim bir proje var ve bununla ilgili bilgileri bir dahaki sefere alacaksınız."

Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlediler ama Lily daha Dumbledore'un ona seslendiğini duydu.

"Bayan Evans... bir dakikanızı alabilir miyim, lütfen?"

Bella'ya baktı ve o da sessizce, "Ben dışarıda bekleyeceğim," dedi.

Lily başını salladı ve biraz tereddütle Dumbledore'un eşyalarını topladığı masasına doğru yürüdü. Lily yaklaşınca doğruldu ve yüzünü ona döndü, gözleri Lily'nin yüzünde gezinirken nazikti. Onun ne aradığını ya da yüz ifadesinde ne bulmayı beklediğini bilmiyordu ama yüzünü boş tutmak için garip bir arzu duyuyordu. Birinin düşüncelerini okuması fikri onu rahatsız ediyordu... Dumbledore bile olsa.

"Lily," dedi sessizce ve ilk adını biraz şaşırdı, "geçen haftayı ilk dersi ve orada olanları düşünerek geçirdim... Senden özür dilemek istedim."

"Benden özür dileyecek misin?" diye tekrarlarlarken kaşlarını çatı.

"Evet," dedi ciddiyetle, "o konuşmacının o gece buraya gelmesini ben istedim, böylece sınıfta burada olmak istediklerinden emin olmayanlar ya da olayları gerektiği kadar ciddiye almayanlar şok geçirip durumun farkına varacaklardı. Ancak konuşması sırasında size doğru bir bakış attım... ve yüzünüzdeki ifade bana sizi uyarmadığım için duygusuz davrandığımı hissettirdi."

"Efendim," diye araya girdi, "Bana özel muamele yapmak zorunda değilsiniz..."

"Bu konuda ciddisin," diye devam etti sözünün kesilmesine izin vermeden, "Ve bunu senden katılmanı istemeden önce de biliyordum. Neler olduğunu anlamak için o adamın söylediklerini duymana gerek yoktu ve sana bir muafiyet vermeliydim. Özür dilerim... ihmalkâr davrandım."

Yavaşça nefes aldı ve gözlerini masanın üstüne dikerek derin düşüncelere daldı. Muafiyet ister miydi?

O adamın sözleri, duyduğundan beri ona kesinlikle işkence etmişti... Orada olmasaydı daha mı iyi olurdu? Birden bir şeyler kıpırdandı ve gözlerini tekrar müdürün yüzüne dikti.

"Düşünceniz için minnettarım Profesör," dedi, sesi yumuşak ama netti, "Ama bana ilk dersi kaçırma seçeneği sunsaydınız, yine de gelirdim. Ben... Ben böyle göze batmak istemiyorum."

Hissettiklerini ona nasıl açıklayacağını bilemedi ve durakladı... ama o ağzını açmadan başını salladı, gözleri ona gülümsüyordu. "Bunu söyleyeceğini biliyordum. Daha azını beklemiyordum. Yine de... Bir daha böyle bir şey planlarsam seni uyaracağım. Bunu her zaman sana bırakacağım... ama gelecekte, her zaman seçeneğin olacak. Kimse senin hakkında daha azını düşünmeyecek."

Lily minnetle başını salladı ve kapıya doğru yürüdü... söz verdiği gibi Bella onu bekliyordu. Kuleye doğru sessizce yürüdüler ve Lily, Dumbledore'un bazı yanıldığını düşünmeden edemedi. İnsanlar onun hakkında daha az şey düşünebilirdi. Belki onun kastettiği şekilde değil ama onun narin, zayıf olduğunu düşüneceklerdi. Bununla başa çıkamayacağını düşüneceklerdi... ve o da Dumbledore'dan kaçmayı tercih edecekti.
dayak yediğini düşünmelerinden daha iyidir.

O gece yatağında uzanıp uykunun gelmesini beklerken ve daha sonra ortak salonda oturup, soluk pembe güneş ışığı pencerelerdeki asmaları aydınlatmaya başlayıp sonsuz bir günün daha başlangıcını işaret edene kadar işlerini yetiştirirken bunları düşünmeye devam etti.

~~

Lily dikkati dağılmış bir şekilde Charms dersinden çıktı, kendini zorlukla ayakta tutabiliyordu. Herkesle birlikte Büyük Salon'a yönelmek yerine Arabella'ya seslendi, "Ben biraz Kuleye dönüyorum, tamam mı? Biçim Değiştirme'de görüşürüz."

Arabella ne yapacağını bilemez bir ona baktı ve Lily geceleri uyumuyorsa bunun bir gün onu da yakalayacağını düşünerek başını salladı. Kendini biraz suçlu hissetti ama özür dilemesi gerektiğini düşünecek kadar değil, döndü ve yolun geri kalanını yurtlara doğru yürüdü. Bir kez

kitaplarını komodinin üzerine bıraktı ve yorgun bir şekilde yatağına girdi. Yatak, onunla temas ettiği anda onu sarmış gibi görünüyordu ve birdenbire sadece bir saat içinde tekrar kalkmayı hayal edemedi. Yine de kurdu, gözlerini kapattı ve hemen derin bir uykuya daldı.

İki saniye kadar sonra saat çalmaya başladı. Gözlerini açarak uzandı ve saati kapattı... ve tekrar uyumayı düşündü. Sonunda iç çekerek, her zaman yaptığı gibi doğrulup oturdu... ve başının kumla doluymuş gibi hissettiğini fark etti. Her zaman olduğu gibi.

Ayakkabılarını tekrar giyerek çantasını aldı ve koridorlarda koşarak Savunma sınıfına gitti. Tam profesör odaya girerken oraya vardı ve hemen Arabella'nın yanına oturdu. İkisi de konuşmadı ama Arabella'nın ona bir şey söylemek için yanıp tutuştuğunu hissedebiliyordu... ama buna cesaret edemezdi. Zaten sağlığı konusunda Lily'nin peşini o kadar bırakmamıştı ki, Lily onunla bu konuda konuştuğunda cevap bile vermiyordu... ve bu yüzden Bella şimdilik bu konuyu kapatmış görünüyordu. Yine de Lily'nin bunu Bella'nın ağzından duymasına gerek yoktu... Bella'dan yayılan azarlamayı *hissedebiliyordu*.

Umurunda değildi. değildi. Omuzlarının biraz çökmesine izin vererek ve eliyle gözlerini ovuşturarak çantasını açtı ve kitabını çıkardı... ve bunun yanlış kitap olduğunu fark etti. Bir süre kapağına bakmaktan başka bir şey yapamadı ve içinde başka bir şey olmadığını bildiği halde çantasına uzanıp etrafı yokladı. Ellerini yavaşça masadan çekerek kucağında o kadar sıkı kavradı ki parmaklarının kırılabileceğini düşündü. Kaşlarını çatarak sınıftaki diğer öğrencilere baktı, hepsinin önünde doğru kitap vardı. Dudağını ısırarak gözlerini aşağıya dikti ve sınıftan çıkma isteğiyle savaştı.

Böyle şeyler yapan biri değildi. Eskiden hiçbir şeyi unutmazdı... geride kalmazdı. Gözleri biraz acımaya başladı ve hararetle son on dakikayı geri alabilmeyi diledi...

yatakhaneye dönüp kitapları değiştirmeyi hatırlayabilirdi. Ne kadar aptalca, küçük bir şey.

Kitabın kendisine doğru kaydığını fark etmemişti bile... ve başını kaldırıp Arabella'nın yüzüne baktı. Arkadaşı ona sempati ve endişenin sessiz bir karışımıyla bakıyordu, ama Lily şu anda onu ikisinden için de suçlayamazdı. Hissedebildiği tek şey minnettarlıktı.

"Teşekkürler," diye fısıldayarak ona küçük bir gülümseme gönderdi ve Bella bir kez başını sallayarak cevap verdi,

"Bundan bahsetme. Tamam mı?"

Ne kadar yorgun olsa da Lily bu anlamı yakalamakta gecikmedi... ve dersin geri kalanında Arabella'nın kitabını paylaşırlarken aralarında başka bir şey konuşulmadı.

~~

Lily yerine oturdu ve kendisine ayrılan gruba baktı. Karşısındaki koltuğa otururken ona gülümseyen Tim Connelly... ve onlara gülümsemeyen ya da bakmayan, daha ziyade odanın ön tarafına doğru biraz boş boş bakan, yüzünde dalgın bir kaşla Sirius Black. Lily hafif bir merakla onun bakışlarını takip etti ama görülecek ilginç bir şey yok gibiydi... sadece Dumbledore masasının önünde durmuş, sabırla herkes yerleşip doğru gruba girene kadar bekliyordu.

Tim kaşlarını Lily'ye doğru kaldırarak, "Acaba bütün bunlar neyle ilgili?" diye merak etti. Lily cevap olarak sadece başını salladı ve omuzlarını hafifçe silkti. O da ne yapacağını şaşırmıştı. Çok geçmeden okul müdürü ellerini havaya kaldırarak odadaki artan gerginliği azalttı ve söze başladı,

"Başlangıçta da açıkladığım gibi, bu kursun amaçlarından biri her zaman eğitiminize mümkün olduğunca çok disiplini dahil etmek olmuştur. Auror mesleği hakkında yaygın bir yanlış kanı şudur

günlük uygulamalarıyla ilgili tek konunun savunma olduğunu düşünebilir. Gerçekte, bir auror etkili bir performans sergileyebilmek için tüm büyü konularında olmasa da çoğunda ustalaşmalıdır. Ayrıca bu dersin normal derslerinizde yaptıklarınızdan daha zor olacağı konusunda da sizi uyarmıştım. Size vereceğim proje inkar edilemeyecek kadar ileri düzeyde... Bu nedenle sizi üçer kişilik gruplara ayırdım. Her grubun bir takım olarak çalışmasını, birbirini dengelemesini ve desteklemesini bekliyorum. Sizden istediğim şey bir iksir yapmak... Tamamlanması bir dolunay döngüsü sürecektir ve her şey tam olarak söylendiği gibi yapılmalı yoksa başarısız olursunuz."

O bunları söylerken, her masasında uzun bir parşömen yaprağı belirdi... kimse dokunmaya cesaret edemiyordu ama ne oldukları belliydi. Malzemelerin bir listesi ve iksir yapmak için talimatlar. Lily onun ne yaptıklarını söylemesini bekledi ama söylemedi. Onun yerine hafifçe gülümsedi ve bitirdi,

"İyi haber şu ki, bu hafta sonu Hogsmeade hafta sonu ve size satın alınabilecek malzemeleri edinmek için bolca fırsat verecek. Diğerlerinden bazılarını kendi başınıza aramanız gerekecek... ormanda, arazide. Sizi temin ederim ki, yeterince dikkatli bakarsanız listedeki her şeyi Hogwarts'ta bulabilirsiniz.

Şimdi... geri kalan zamanınızı grubunuzun üyelerini tanımak ve buluşma zamanlarını ayarlamak için kullanmanızı istiyorum. Bunu yaptıktan sonra hepiniz gitmekte özgürsünüz."

Bununla birlikte, ayağa kalktı ve eğitimdeki aurorların beklediği sınıfın diğer tarafına gitti. Öğrencilerle aynı projeyi yapmıyorlardı ve bu yüzden sınıfın geçici olarak bölünmesi gerekiyordu. Lily her şeyin eski haline döneceğinden şüpheleniyordu.

Bir dahaki sefere normal... İçinden bir ses ders sırasında bu iksir üzerinde çalışmalarına izin verilmeyeceğini söylüyordu.

"Bir şey mi kaçırdım?" Tim önlerindeki parşömene kaşlarını çatarak sordu: "Tam olarak ne yaptığımızı duyamadım."

"Hiçbir şey kaçırmadın," dedi Sirius, uzanıp tarifi kaparak, "O söylemedi."

"Peki, ne yaptığımızı bile bilmiyorsak nasıl bir şey yapmamız gerekiyor?"

Lily başını salladı ve sessizce cevap verdi, "Bilip bilmememiz önemli değil... talimatlara uyduğumuz sürece Tamam."

Sirius kaşlarını çatarak kâğıda baktı ve dirseklerini masaya dayayarak öne doğru eğildi, "Bunlar ayrıntılı," dedi, "Talimatlar çok eksiksiz. Her adımdan sonra iksirin nasıl görünmesi ve kokması gerektiği yazıyor."

"Peki malzemeleri ne zaman alabiliriz? Diğer herkesin Hogsmeade'e ne zaman gideceğine bakmamız gerekecek..."

"Bunları almak için neden birlikte gitmek zorunda olduğumuzu anlamıyorum," diye kesti Sirius, omuz silkip sandalyesinde bir kez daha arkasına yaslanarak, "Neden herkes için uygun bir zaman bulmaya çalışarak boynumuzu kiralım ki? Listeyi bölüşebiliriz."

Lily hemen mantığının bu fikre karşı direndiğini hissetti ve midesinin çukurunda kötü bir his oluşmaya başladı. Bu şüphesiz çok uzun bir ayın başlangıcıydı. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum... belki de birlikte gitmeliyiz."

Sirius onun beklediği kadar şiddetli bir tepki vermedi... iç çekmedi, gözlerini devirmedi. Sadece başını çevirdi ve ona baktı... ilk başta boş boş bakar gibi göründü ama kız bakışlarına karşılık verdiğinde onun sessizce kendisini incelediğini fark etti. Cevap olarak tek söylediği

"Neden?" oldu.

Omuz silkti ve açıklama yapmak için ağzını açtığında Tim araya girdi... biraz aceleyle, sanki bir tartışmayı önlemeye çalışıyormuş gibi. "Hayır...hayır, her yoluna girecek, Lily. Listeyi eşit olarak böleceğiz ve böylece hatalar."

Hâlâ hoşuna gitmiyordu ama Black'e dönüp baktığında, onun hâlâ aynı boş ifadeyle dalgın dalgın kendisine baktığını gördü. Sanki onun bir şey söylemesini bekliyormuş gibiydi. Hafif bir nefes verdi ve sessizce başını salladı, neredeyse belli belirsiz... Bu konuda tartışacak gücü yoktu.

Ders kısa süre sonra bitti ve Arabella'yla birlikte her şeyi konuşabilmek için Gryffindor kulesine giden uzun yolu tuttular.

"Ne olduğunu düşünüyorsun?" Bella kaşları çatılmış bir halde yüksek sesle merak etti. Yapmakta oldukları iksirden bahsediyordu. Lily cevap olarak başını salladı ve şöyle dedi,

"Tahmin bile edemiyorum. Sanırım Dumbledore bize ne olduğunu söylerse bunun bir şekilde zararlı olacağını düşünüyor olmalı."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," diye başını salladı Arabella, "Cesaretimizin kırılacağını düşünmüş olabilir... ama demek ki gerçekten gelişmiş bir şey olmalı."

Lily de aynı fikirdeydi ve "Doğru, ama sanırım bizi bu yüzden gruplara ayırdı," dedi.

"Lafı açılmışken... Black'le birlikte olduğuna inanamıyorum." Lily omuz silkerek, "Neden? Önemli bir şey değil, gerçekten." diye cevap verdi.

"Evet ama sen daha çalışmaya başlamadın bile," diye karşılık verdi Arabella, ses tonu tüm durum hakkındaki fikrini açıkça ortaya koyuyordu. Ayrıntıya girmesine bile gerek yoktu.

"Bella, eminim her şey girecek... Onun hakkında başka ne söylersen söyle, o iyi bir öğrenci. Mükemmel notlar alıyor."

"Gerçekten mi?" diye hevesli olmayan bir şekilde cevap verdi.

"Evet, gerçekten. da bizimle aynı sınıfta, değil mi? Bak, sadece rahatla. *her şey çatışma olmak zorunda değil, değil mi?*"

Bella ona yan gözle baktı ve Lily kendini kontrol etti... sesinin nasıl çıktığını biliyordu. Yorgunluğunu gizlemek, tamamen bitkin değilmiş gibi davranmak giderek zorlaşıyordu. Ancak bunu yapması gerektiğini de biliyordu... Eğer yapamazsa, Arabella hastane kanadına gitmesi için yeniden baskı yapmaya başlayacaktı. Lily, sınıfta kitabını unuttuğu için neredeyse ağlamaya başladığı olay yüzünden zaten ince bir buz üzerinde olduğunu biliyordu. İç çekerek ekledi,

"Ayrıca, onunla kesinlikle daha fazla çalışmam gerekecek gibi görünmüyor... Görevleri bölüşmemizi istiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani birlikte gitmek için büyük bir plan yapmamıza gerek yok..."

"Harika," diye usulca araya girdi Bella ve kısa bir kahkaha attı.

Lily cevap vermekten kaçındı ve Bella onun bu konuda daha fazla konuşmak istemediğini hissetmiş gibiydi. Yolun geri kalanını ortak odaya kadar rahat bir sessizlik içinde yürüdüler ve bu noktada de yatağa gitti. Arabella hemen uykuya daldı... Lily nefes alış verişinden bunu anlayabiliyordu. Kaçınılmaz olarak, yaklaşık bir saat sonra Lily ayağa kalktı ve derslerine çalışacağı bir başka gece için aşağıya indi.

~~

Bir hafta sonra Lily oturmuş parşömenine bakıyor, aklına anlamlı bir şey gelmesini istiyordu. Kendini soğuk algınlığına gibi hissediyor ve bunun kendi kafasında bile ne kadar saçma görüldüğüne inanamıyordu.

Sonuçta, kendi kız kardeşine mektup yazmak kadar basit bir şey nasıl bu kadar zor olabilirdi?

Yine de... tüm yıl boyunca karşılaştığı en büyük zorluklardan biriydi. Belki de karşılaştığı çoğu şeyden daha zordu.

hiç yapmamıştı. Petunia'ya ne yazacaktı ki... Annesiyle babasının öldürüldüğünü söylemek için bile hemen mektup yazmamış olan Petunia'ya? O zamandan beri onunla iletişim kurmak için hiçbir girişimde bulunmamış olan? Yazdığı son mektuba kim cevap vermemişti? Bu işe kalkışmalı mıydı?

İç geçirerek saatine baktı... saat neredeyse sabahın dördüydü. Lily kalemını bırakıp sandalyesinde arkasına yaslandı ve başını çevirerek neredeyse hiç görmeden pencereden dışarı, karanlığa baktı. Bazen burada, ortak salonda otururken, küçük bir kızken yatak odasında hissettiğine benzer bir duygu hissediyordu. Böyle soğuk gecelerde yatağında doğrulup yüzünü pencere camına dayar, buz gibi camın yanağını sarsmasına ve uykusunu izin verirdi. Nefesi camı buz gibi yapar ve gözlerini sokağından aşağıya dikerdi. Kendisine bu kadar tanıdık gelen bir şeyin gece tarafından biraz uğursuz hale getirilebileceği fikrine hayret ederdi.

Yatak odasının sıcaklığında, Petunia odanın diğer ucundaki yatakta, babası da alt katta otururken başına hiçbir şey gelmeyeceğini bilmek rahatlatıcıydı. Evde olmanın güvenli bir yanı vardı... kimsenin size zarar veremeyeceği bir sığınak. Bu düşünce onu uyuturdu.

Şimdi, pencere kenarını kaplayan pelüş kırmızı minderde oturmuş, Hogwarts'ın ay ışığıyla aydınlanmış bahçesine bakarken... içinde o duygunun küçük bir kıpırtısını hissedebiliyordu. Yine de... hatırladığı her şeyle karşılaştırıldığında gerçekten de zayıftı.

Ve bunun onu uyutmayacağını biliyordu. Bu sefer değil.

Usulca iç çekerek elini karmakarışık saçlarında gezdirdi ve sonra geri çekip yüzünden uzakta bağladı. Öne doğru eğildi ve tüy kalemını mürekkep şişesine daldırdı... mor mürekkep. Her zaman Petunia'nın en sevdiği renk olmuştu... Ne kadar çocukça da Lily, belki de bu kadar küçük bir şeyin, kız kardeşinin bunca yıldır beslediği kızgınlık kabuğunu kırabileceğini düşünmeden edemiyordu. Belki de bu ona Lily'nin yatağında oturduğu günleri hatırlatacaktı.

Petunia' Paskalya Pazarı'nda giydiği eflatun elbiseyi kıskanmıştı... Lily gözlerine uysun diye hep yeşil giymişti. Belki bu ona hâlâ kardeş olduklarını hatırlatırdı.

Tüy kalemi parşömenin üzerine koydu ve ne olursa olsun aklına gelen her şeyi yazmaya başlamak için kendini zorladı. En azından o zaman bir şeyler başarmış olacaktı ve bu yapmacık değil, dürüstçe olacaktı. Parşömeni katlarken elleri yavaşladı... Sabah ilk iş olarak onu baykuşhaneye götürmeyi planlamıştı ama belki de bu o kadar iyi bir fikir değildi. Bu durumda, zamanın bu belirli anında... belki de sadece normal postayı kullanması daha iyi olurdu. Zihninin bir köşesinde, bu düşünce karşısında fazla acı ya da üzüntü hissetmemesine şaşırdığını fark etti. Sadece bir tür uyuşukluk. Sandalyesinden kalkarken bu onu pek endişelendirmedi ama... kız kardeşiyle olan ilişkisinde duygularının inişli çıkışlı olduğunu biliyordu. Bir gün neredeyse yabancı oldukları gerçeğini sakın bir şekilde kabullenmenin tadını çıkarırken, diğer günler her şeyin asla eskisi gibi olmayacağı fikrini tamamen reddederek kalbinin yeniden kırıldığını hissediyordu.

Merdivenlerden yukarı çıkmak üzereydi ki birden durdu. Portre deliğine doğru döndüğünde, o sabah iksire bazı malzemeler eklemeleri gerektiğini hatırladı. Nefes alıp dışarı çıkarken, bunu şimdi yapabileceğini ve Sirius Black'i erken kalkma zahmetinden kurtarabileceğini düşünö... Ne de olsa yatağına gidip uzanmak pek hoşuna gitmiyordu.

Nemli koridorlardan korunmak için pelerinini kaparak zindana doğru ilerledi.

Ertesi gün sınıfta Lily iksire baktı, kaşları çatılmıştı ve boş yere tam olarak ne gördüğünü anlamaya çalışıyordu. Talimatlara göre iksirin şimdiye kadar kokusuz ve deniz salyangozu mavimsi bir renkte olması gerekiyordu. Onlarınki öyle bir şey değildi... Arduvaz grisiydi ve haşlanmış lahana gibi kokuyordu. Tim

Asasını usulca içine daldırdı kaşlarını çatıp başını sallayarak biraz karıştırdı.

"Anlamıyorum," diye mırıldandı, çoğunlukla kendi kendine, "Her şeyi *doğru* yaptık... ne oldu?"

Sirius omuz silkti, yüzü yumuşaktı ama masaya yaslanırken gözleri hayal kırıklığını ele veriyordu. "Belli ki yanlış bir şey yapmışız."

"Ona en son ne zaman bir şey yaptın? İksire yani?" Tim onlara sordu.

Sirius masadan kalktı ve kazanın üzerine eğilerek, "Dünden beri dokunmadım... Pırasaları ekledim. Bunun dışında o şeyin yanına bile yaklaşmadım."

Sözlerinin Lily'nin kafasında yer etmesi bir an aldı. Sonunda anladığında göğsüne bir sızı saplandı ve iri gözlerle başını kaldırdı. "Dün mü? Sen... pırasaları *sen* mi ekledin?"

Sirius başını salladı, ona bakmadan harap olmuş iksirin kalıntılarını gereksiz yere karıştırmaya devam ederken Lily gözlerinin kapanmasına izin verdi. Tim ona sorunun ne olduğunu sorana kadar başka bir şey söylemedi ve sonra usulca bir nefes verdi ve neredeyse fısıldadı, "Pırasaları ekledim."

Bir duraksama oldu ve sonra Tim kesin bir ifadeyle, "Hayır, Siyah yaptı. Sıra ondaydı, hatırladın mı?"

Lily başını salladı ve cevap verdi, "Biliyorum öyleydi ama... ben kendim yaptım. Sabahın dördü civarıydı ve uyuyamadım..."

Gözlerini açtı ve kendisine bakan Sirius Black'e odaklandı. Sonra yenilgiye uğramış bir halde sözlerini bitirdi: "Özür dilerim. Ben sadece... Seni biraz zahmetten kurtardığımı düşünmüştüm."

Bunu korkunç bir sessizlik izledi, sadece tamamen durgun olması gereken iksirin tek tük fokurdamasıyla bozuldu. Lily bırakmak istedi... bir an için bunu içtenlikle düşündü. Yere batmak, büzölmek ya da kendisini onların şaşkın bakışlarından uzaklaştıracak herhangi bir şey yapmak istiyordu. Sonunda Tim boğazını temizledi ve normalden biraz daha sert bir tonda konuştu,

"Bir not ya da... ya da başka bir şey bırakmayı düşünmedin mi?"

Lily çaresizce ona baktı, kendini anlaşılmaz derecede aptal ve yavaş hissediyordu. Elbette bir not bırakmalıydı... her aptal bunu düşünebilirdi. Ancak o sırada bu aklının ucundan bile geçmemişti. "Ben... Bilmiyorum, sanırım aklımdan çıkmış. Sadece adımlı erkenden atmak ... Başka kimsenin dokunacağını düşünmemiştim. Ta ki..."

"Ne zamana kadar? Şimdiye kadar olması gerekirdi," diye araya girdi Tim, ondan hafifçe uzaklaşıp başını sallayarak, "Demek istediğim, not bırakmayı unuttuğunu fark , neden ertesi sabah kahvaltıda bizden birine haber vermedin?"

Lily çaresizce başını salladı ama yine de bir tür savunma yapmaya çalıştı: "O sabah kahvaltıda değildim, ben... geç yattım."

"Ama o sabah dersteydin, değil mi? Black'le dersin yok muydu?" Tim karşı çıktı ve Lily aniden bunun bir mazereti olmadığını gördü. Tim'in kınamalarına daha fazla dayanamayarak ve onun kendisine bakışlarından belli belirsiz uzaklaşarak bakışlarını Sirius'a çevirdi ve onun konuşmaya dikkat bile etmediğini görünce şaşırdı. Kısa bir sessizlik oldu ve sonra aniden Sirius konuştu.

"Evet, bir not bırakabilirdi," dedi ve kazanı kapıp masanın üzerinden kaldırdı. Büyük bir gürültüyle arkalarına koyduktan sonra boş bir kazanı masanın üzerine kaldırdı. "Ama en azından bir şey eklemeyen önce ona bakabilirdim."

Tim gözlerini Sirius'a dikti ve hafifçe itiraz etti, "Şey... evet, ama bakmayı bilemezdin..."

"oldu. Bu ikimizin de hatası," diye kesin bir araya girdi

Sirius. "Grup dinamiğinizin bir hatası olduğunu söyleyebilirim."

Bunun üzerine hepsi dönüp baktıklarında Dumbledoreun yıkık iksirin yanında durduğunu ve burnuna taktığı gözlüklerin ardından eleştirel bir bakışla iksiri incelediğini gördüler. Sonra onlara ciddi mavi gözlerle baktı ve devam etti, "Başta bunun bir ekip çalışması olması gerektiğini açıkladığımı biliyorum. Eğer işi bölüşüyorsanız, zaten başarısız olmuştunuz demektir."

Sessiz kaldılar, buna tam olarak nasıl cevap vereceklerinden emin değillerdi. Tereddütlerini gören Dumbledore, başka kimsenin duymaması için sessizce devam etti: "Yeniden başlayacaksınız. Üçünüze Hogsmeade'e gidip daha fazla malzeme almanız için özel izin vereceğim... birlikte. Eğer grup olarak çalışmayı kendinize yediremiyorsanız, ayağa kalkıp bu odayı terk edebilirsiniz."

Başlarını salladılar ve diğer ikisinin ne hissettiğini bilmese de, kendisinin perişan olduğunu biliyordu. Sınıfın geri kalanında hiçbiri birbiriyle pek konuşmadı... iksirleri işe yaramadığı için yapacak bir şey yoktu. Sadece sessizce oturdular, her biri eski yöntemlerinin ne kadar aptalca olduğunu düşündü ve sonunda ders bittiğinde, Cumartesi öğleden sonra saat birde Hogsmeade'e gitmeye karar verdiler. Lily sessizce Gryffindor Kulesi'ne döndü ve belki de bu gecenin gerçekten uyuyabileceği gecelerden biri olacağını düşündü... sadece dünyadan kaçmak için bile olsa.

~~

"Bir sorun mu var Bayan Evans?"

Profesör Flitwick'in nazik sesi onu hayal aleminden kopardı. Kendini böyle kaybettiği için utanarak gülümsedi ve "Hayır... önemli değil Profesör. Özür dilerim."

Flitwick başıyla onayladı ama gözleri kızın elindeki kitaba takıldı ve sordu: "Auror'luk mesleğiyle ilgileniyorsun, değil mi?"

Lily tereddüt etti ama Flitwick'in nazik gözlerindeki bir şey son derece tanıdık ve rahatlatıcıydı ve birden onunla bu konuda konuşabileceğini hissetti. "Ben... bilirsin, aileme olanlardan sonra... aileme olanlardan sonra. Dumbledore'un sınıfındayım."

Flitwick yavaşça başını salladı ve mırıldandı, "Elbette... elbette öylesin."

Acıyarak başka tarafa bakmadı ya da ihtiyacı olmayan taziyelerde . Bunun yerine, tüm tavırları onu devam etmesi için cesaretlendirdi.

"Ama," diye devam etti, bir kez daha özlemle kitaba bakarak, "içimde var mı diye merak etmeye başladım."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Şey," diye yanıtladı, "ben... ben zor zamanlar geçiriyorum gibi hissediyorum. Bilmiyorum..."

"Biliyorsunuz Bayan Evans," diye yorumladı Flitwick, kitabı ondan alıp sayfalarını çevirirken, "Karanlık güçlere karşı savaşta yardımcı olmak için izleyebileceğiniz pek çok yol var."

"Ne demek istiyorsunuz efendim?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Ona kitabını geri verdi ve gözlerinin içine baktı ve Lily onun gözlerinin kendisine duyduğu güvenle parladığını fark etti. "Güçlü yönlerine oynamalısın Lily. Hayatta bir yol seçmek bununla ilgilidir. Pek çok farklı türde auror var... pek çok farklı uzmanlık alanı."

Adamın yüzü küçük bir gülümsemeyle aydınlanırken Lily bir süre ona baktı. O da gülümsedi ve sordu, "Efendim, sizce sahada... cazibe çalışması gibi bir şey için herhangi bir çağrı var mı?"

Flitwick gülümseyerek başını salladı ve "Kesinlikle öyle olduğunu biliyorum, Bayan Evans," diye cevap verdi.

Lily ona teþekkür edip aceleyle kütüphaneye doğru giderken heyecanını güçlükle bastırabildi. Elbette savaşta çalışan tılsım uzmanları olacaktı... Bu çok mantıklıydı. şu anda formunun zirvesinde olmayabilirdi ama hangi konuda iyi olduğunu biliyordu ve tılsım konusunda iyiydi. Hatta olağanüstü. Artık bu fikir aklına yerleştiğine göre, bu konuda okuyabileceği her şeyi okumak için sabırsızlanıyordu. Ancak bir sonraki köşeyi döndüğünde, koridorda bir tür dram yaşandığını duydu. Yaklaştıkça, kanını donduran ve ayaklarının durmasına neden olan bir şey duydu.

"Zavallı küçük Çamurkanlar," diye bir erkek sesi geldi, "Çok sakarlar, değil mi?" Bu sesin ardından iki erkek gülmeye başladı... ve bir kız da ağlıyordu. Lily yaklaştıkça sorunun ne olduğunu görebiliyordu... yaşça büyük iki Slytherinli çocuk, küçük bir Hufflepuff kızına eziyet ediyordu. Çantası omzundan sarkıyordu, yırtılmıştı ve eşyaları soğuk taş zemine saçılmıştı. Kız çılgınca onları toplamaya çalıştıkça, oğlanlar asalarını kullanarak eşyaları onun ulaşamayacağı yerlere taşıyorlardı. Lily birden midesinin bulandığını hissetti ve bir anda kütüphaneyi unuttu, rozetini teslim edeceğine dair ettiği yemini unuttu... önünde olup bitenlerle ilgilenmek dışında her şeyi unuttu. Gölgelemin arasından sıyrılarak kendi asasını çıkardı ve açıkça söyledi,

"Expelliarmus."

Çocukların asaları daha ne olduğunu anlamadan ellerinden uçup gitti ve Lily onları avucunun içinde yakaladı. Onlar şaşkınlıkla ona bakarken, Lily yavaşça görüş alanına doğru ilerledi. Kaşlarını bile çatamayacak kadar kızgın olduğu için yüz ifadesini tamamen boş tuttu. şu anda hissettiği şey yakıcı bir öfke değildi... daha çok iğrenme gibiydi ve midesinde soğuk bir metal yumrusu gibiydi.

"Az önce buradan çıkış biletinizi satın aldınız. Bunları geri alamayacaksınız ve bu gece toplanmaya başlamanızı tavsiye ederim," dedi sakince yaklaşırken ve yüzlerinin çirkin nefret ifadelerine dönüşmesini izledi.

"Bizi kovamazsın... Gücün yok," diye tükürdü içlerinden biri ona. O sadece bir kaşını kaldırdı ve cevap verdi,

"Ben yapamam. Ama Müdür kesinlikle yapabilir ve inanın bana... yapacaktır. Bu haliyle, Slytherin'den elli puan alıyorum."

Gözlüğü burnundan düşen perişan Hufflepuff kızıyla yüzleşmek için arkasını döndüğünde iki çocuk şaşkınlıkla ona baktı. Lily gözyaşlarının onu kayganlaştırdığını fark etti, kalbi sert bir sempati çekişiyle saldırıya uğradığında. Birden, hâlâ orada duran çocuklardan biri şöyle dedi,

"Ne yaptığın önemli değil... uzun vadede değil. Sen sadece rozeti olan bir Mudblood'sun ve bunun pek bir değeri yok."

Lily boğazındaki safranın yükseldiğini hissetti ama bu iki değersiz yobazın önünde kontrolünü kaybedemeyeceğini biliyordu. Boyun eğmemeliydi... sadece onlar için değil, en çok da orada durup tüm bu olanları izleyen küçük kız için. Dönerek, gözleri kararlılıkla yanmasına rağmen hafifçe cevap verdi,

"Şimdi Slytherin'den yüz puan. Konuşmaya devam edip evinizi eksiye ya da arkanızı dönüp gözümün önünden kaybolabilirsiniz. Seçim sizin tabii ki."

Görünüşe göre ilk seçeneğin ikisinden daha az arzu edilir olduğuna karar vererek öfkeli bir sessizlik içinde döndüler ve yatakhanelerine doğru uzaklaştılar.

Lily kıpırdamadan duran kıza döndü ve gülümsedi.

"İşte... hadi şu eşyaları yerden kaldıralım." Yere diz çöktü ve kızın eşyalarını toplamasına yardım etmeye başladı. Elbette mürekkebi kırılmıştı ve kitaplarının yarısı maviye bulanmış durumdaydı. Lily onları temizlemek için gerekli büyüü yaptı ve arada kızın bir konuşmaya ihtiyacı olduğuna karar verdi.

"Adınızı bildiğimi sanmıyorum," diye nazikçe söze girdi ve kız şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Ingrid Powers."

Lily ona sıcak bir şekilde gülümseyerek, "Ben Lily Evans," diye cevap verdi.

Ingrid onun gülümsemesine hafifçe karşılık verdi ve "Biliyorum. Sen baş kızsın, değil mi?"

Kızın ağlamaklı kahverengi gözlerine bakarken, birdenbire bir Baş Kız'ın görevlerinin sadece Hogwarts duvarları içinde önemli olmadığını fark etti. Aniden cebinde durduğu yerden kalçasına baskı yapan rozetinin ağırlığının farkına vardı... Birdenbire elindeki tek yolla bir fark yaratabildiği için kendini iyi hissetti.

Ingrid'in sorusunu "Evet...öyleyim" diye yanıtladı ve devam etti, "Ve sana söylemek istediğim bir şey var. Gerçekten çok önemli, tamam mı?" Kız başını salladı ve Lily, "Kaç yaşındasın Ingrid?" diye sordu.

"On bir," diye uysalca cevap verdi ve Lily devam ederken ona biraz daha yaklaştı.

"Hogwarts'a gitmen için altı buçuk yılın kaldı... ve bana bir söz vermeni istiyorum."

Ingrid tekrar başını salladı ve Lily, "Kimsenin sana bu okula gidenler kadar iyi olmadığını söylemesine izin verme, anladın mı? Bu doğru değil... ve bunu hatırlamanı istiyorum."

Kız başını salladı ama gözlerini yere dikti. Lily elini kızın omzuna koydu ve yumuşak bir sesle, "Ne?" diye sordu.

Ingrid omuz silkti, belli ki Lily'ye ne düşündüğünü söylemek isteyip istemediğinden emin değildi. Sonunda başını kaldırıp Lily'nin anlayışlı gözlerine baktığında ise omuz silkti ve neredeyse duyulmayacak şekilde, "Bazen yalnızken insanlara karşı koymak zordur," diye cevap verdi.

Lily kalbinin sıkıştığını hissetti... bu kız fark ettiğinden çok daha fazla kendisine benziyordu ve onun korku ve güvensizliğinin her bir parçasını derinden hissediyordu. Bu kız sorunlarına bir çeşit cevap arıyordu ve bu Lily'nin ona veremeyeceği bir şeydi... tüm cevaplara sahip değildi, özellikle de şimdi. Ona *verebileceği* tek şey cesaretlendirmektir. Ingrid'e biraz daha yaklaştı ve içtenlikle şöyle dedi: "Ingrid... kimse yalnız değildir. Ne olursa olsun hatırlaman gereken başka bir şey de bu."

Bir süre Lily'nin sözlerini dinledikten sonra Ingrid gözle görülür bir şekilde rahatladı ve Lily ayağa kalkarak Ingrid'e onarılmış ve doldurulmuş çantasını uzattı. Ingrid çantayı alırken Lily ekledi: "Dinle... eğer biriyle konuşmaya ihtiyacın olursa bana gel. Ne zaman bir şeye ihtiyacın olursa. Bana birinci sınıftaki halimi hatırlatıyorsun ve eminim aynı deneyimleri paylaşıyoruzdur."

Bu onu son derece neşelendirmiş görünüyordu ve Lily'ye teşekkür edip adeta zıplayarak uzaklaştı. Lily onun koridorda uzaklaşmasını izledi ve ihtiyacı olduğunda gerçekten yardım için gelip gelmeyeceğini merak etti. Yakın gelecekte bir ara Ingrid Powers'ı kontrol etmeye karar verdi. Başını salladı ve ertesi gün olayı Dumbledore'a rapor edebileceği bir zaman düşünmeye çalışarak Kule'ye giden yolun geri kalanına devam etti.

O gece başka bir rüya gördü.

Bu rüya, anne ve babası öldürüldüğünden beri gördüklerinin daha kötüydü. Bu kez rüyasında onların ölümünü görmemişti... rüyasında onların hayatını görmüştü. Gençken birlikte yaşadıkları hayatı. Rüyasında o ve kız kardeşi en iyi arkadaşlardı, annesi akşam yemeği hazırlamıştı ve babası verandada oturmuş gazete okuyordu. O ve Petunia müzik çalıyor ve iki prensle evleniyormuş gibi yapıyorlardı. Annelerinin takılarını takarak en güzel elbiseleriyle birbirlerinin etrafında dönerken gülüyorlardı. Köpekleri Jack bahçede sincapları kovalıyor ve babaları da ona gülüyordu. Tüm ev kahkahalarla çınlıyordu.

Uyandığında sanki boğuluyormuş gibi hissetti. Panik içinde doğruldu ve karanlık odada çılgınca etrafına bakındı... Arabella ve Helen uyuyorlardı. Bir elini göğsüne götürdü ve geceliğinin önünü ölümcül bir şekilde kavradı, gözlerini sıkarak kapattı. Tüm gücüyle nefes alış verişini düzene sokmaya çalıştı ama daha da kötüye gittiğini fark etti... Artık kontrolsüzce hıçkırıyordu. Arkadaşlarını uyandırmamak ve olay çıkarmamak için çaresizce

Yorganı üzerinden attı ve olabildiğince sessizce yataktan dışarı çıktı. Bornoza ya da terlikleriyle uğraşmadı... tek yapmak istediği kaçmaktı.

Taş basamaklardan koşarak inerken babasının piposundan çıkan dumanın ve annesinin fırında pişen jambonunun kokusunu hâlâ alabiliyordu... ve bu kokuya artık dayanamıyordu. Sonunda ortak salona girdi ve ateşin önündeki halı kaplı zemine çöktü. Bir hıçkırık göğsünü parçaladı ve gözleri dolup gözyaşları kapaklarından acımasızca dökülürken bir elini yüzüne götürdü. İstese bile tutamazdı ve belki de kederin içinde boğulacağını düşündü. Göğüs kafesi basınç altında çökecek ve ağrıyan kalbini delip . Saatler gibi gelen bir süre boyunca öylece oturdu ve hıçkırıkları dinmedi. Midesine ağrılar girmeye başlamıştı.

Birden arkasında bir ses duydu. Portre deliğinin kayarak açılma sesini tanıyınca gözleri fal taşı gibi açıldı. Lily, odayı dolduran boğuk erkek seslerini duyduğunda kalbinin dizlerine düştüğünü hissetti... ve onları tanıdı. Bunlar James Potter ve arkadaşlarıydı ve belli ki bir yerden gizlice içeri giriyorlardı. Onu hemen görmediler ve Lily bir şeyin arkasına saklanmak için delice bir istek duydu, ama bir saniye sonra Remus Lupin başını hafifçe çevirdi ve onu gördü. Gülümsemesi soldu ve kıpırdamadan durdu. Diğerleri fark etti ve neye görmek için arkalarını dönmeden Lily yüzünü tekrar ateşe çevirdi. Ancak hıçkırıklarını hâlâ tam olarak kontrol edemiyordu ve hayatında hiç bu kadar utanmamış olması bu durumu daha da kötüleştiriyordu. Ne kadar korkunç görüldüğü neredeyse umurunda değildi ve sadece gitmelerini diledi.

Oda şimdi mutlak bir sessizliğe gömülmüştü ve duyulabilen tek şey ateşin çıtırtısı ve Lily'nin bastırılmış hıçkırıklarıydı. Çok geçmeden Lily onların ayak seslerinin merdivenlerden yukarı çıktığını duydu ve bir kez daha yalnız olduğunu anladı. Acınası bir inilti duydu ve bir kez elleriyle yüzünü kapattı. Onlarla tekrar nasıl yüzleşeceğini düşünmek istemiyordu. Hiçbir şey düşünmek istemiyordu... Sadece acısının geçmesini istiyordu.

Birkaç dakika geçtikten sonra aniden arkasında bir varlık olduğunu fark etti... Düşündüğü gibi yalnız değildi. Arkasına bile dönmeden onun James olduğunu anladı.

Sessizce uzaklaşmasını dilerken, onun yerde oturduğu yere doğru bir adım daha yaklaştığını duydu. Arkasını dönmedi. Onun neden diğerleriyle birlikte yukarı çıkmadığını bilmiyordu ve daha önce hiç olmadığı kadar onunla konuşmaması için dua etti. Bir süre daha orada öylece durdu, görünüşe göre ne yapması gerektiğinden emin değildi... ama tek kelime etmedi.

Bir süre sonra, tam adamın arkasını dönüp gideceğini düşünmeye başlamışken, adamın yavaşça dizlerinin üzerine çöktüğünü hissetti ve eli hafifçe sırtına hafifçe sıçradı. Temas tereddütlüydü ve hoş karşılandığından emin değildi ama rahatlatıcı bir dokunuşun verdiği his hıçkırıklarını dindirdi.

daha da kötüleşti. Sanki duygularını kontrol altında tutan baraj son bir aydır delikler açıyordu ve şimdi tamamen yıkılmıştı. Titreyerek bir iç geçirdi ve adamın elinin karşı omzunu kavramak için yukarı kaydığını hissetti. Adam neredeyse kolunu ona dolamıştı ve kadın omuzlarında sıcak, güçlü bir baskı hissedince içgüdüsel olarak geriye yaslandı. Adam onu biraz çekerek geçici olarak daha da yaklaştırdı ve kız daha bir şey düşünmeden kazağının içine ağlamaya başladı. Bu, adamın zihnindeki tüm belirsizlik izlerini silmiş gibiydi ve çok geçmeden diğer kolu da onu kucaklamak için uzandı.

Hiçbir şey düşünmedi, sadece tüm kızgınlığını ve üzüntüsünü odanın durgunluğuna döktü, şimdi güç aldığı sıcak vücuttan cesaret aldı. Kim olduğu umurunda değildi.

ya da neden dayandığını bilmiyordu. Tek bildiği yalnız kalmak istemediğiydi. *Her şey* kadar tamamen yalnız hissetmekten daha iyiydi. Oturur pozisyona geçmişti ve o ağırlarken onu gevşekçe tutuyordu. Elleri Lily'nin sırtını okşuyor, saçlarını düzeltiyor ve tek bir kelime bile etmiyordu. Lily'ye saatlerce bu şekilde oturmuşlar gibi geldi, ta ki sonunda Lily'nin ağlaması dininceye ve Lily bitkin bir halde ateşe bakarken başını zayıfça onun omzuna yaslayana kadar.

Bir süre sonra yorgunluğun kendisini ele geçirmeye başladığını hissetti ve neredeyse kendi kendine, "Yatmam gerek," diye mırıldandı.

Soru sormadan nazikçe ayağa kalktı ve onun ayağa kalkmasına yardım etti. Bacakları kalkmaya karşı çıkarken kendini bir bez bebek gibi hissediyordu ama aklının bir köşesinde adamın gücüne hayret ediyordu - neredeyse hiç çaba harcamadan onu ayakta tutuyordu. Üzerinde sadece bir gecelik olduğunu hayal meyal hatırlıyordu ama şu anda bunu umursayacak durumda değildi. Merdivenlere doğru yürürlerken kolunu kızın omuzlarından çekti ama yatakhaneye tırmanırken elini kızın sırtından çekmedi. Ona bakmadı... odaya girdiğini duyduğundan beri yüzüne hiç bakmamıştı ve bakmayı da düşünmüyordu. Kapıyı açmadan önce otomatik olarak "İyi geceler" diye

mırıldandı.

Cevap vermedi ve bir cevap beklemeden dönüp yavaşça yatağına doğru yürüdü. Orada yere yığıldı ve rüyasız bir uykuya daldı.

Altıncı Bölümde Devam Edecek

Emmyjean'dan Daha Fazla Fic

www.thehiddentower.net

Kontrolü Kaybetmek

BAŞLIK: "Crossroads"

YAZAR: Emmyjean (emmyjeanbyahoo.com)

SINIFLANDIRMA: J/L

RATING: PG-13

ÖZET: Hogwarts'taki yedinci ve son yılında Lily Evans kendini, hayatını paramparça eden bir trajediyle karşı karşıya bulur. Birdenbire yabancılaştığı bu dünyada yolunu bulmaya çalışırken, hem kendi içinde hem de her zaman tanıdığını düşündüğü bir çocukta var olduğunu hiç bilmediği bir güç bulur.

YASAL UYARI: JK Rowling olmasaydı bunların hiçbiri . Yaratımıyla oynamama izin verdiği için kendisine teşekkür ederim.

YAZARIN NOTLARI: **Bu kurgu TEMMUZ AYI İTİBARIYLA REVİZE EDİLMİŞTİR,**
2003 Zümrüdüanka Yoldaşlığı kanonuna uymak için. Lütfen yazarın detaylarını BURADAN okuyun.

Altıncı Bölüm: Kontrolü Kaybetmek

Lily ertesi sabah uyandığında başı zonkluyordu. Bir elini yüzüne götürdü ve pencereden süzülen güneş ışığına gözlerini kırıştırdı... bir şeyler doğru değildi. Sol tarafındaki yatağa baktığında Arabella'nın orada olmadığını fark etti, Helen da yoktu. Doğrulup baş ağrısını daha da artırarak komodinin üzerindeki saate göz kırptı - saat neredeyse on olmuştu.

İlk iki dersini kaçırmıştı. Tam derse girmek üzereyken Yorgani üzerinden atıp neden her zamanki gibi yedide uyanmadığını yüksek sesle düşünürken, yataktan ayrılmakla ilgili midesinin derinliklerinde gergin bir his olduğunu fark etti... ve sonra nedenini hatırladı.

Bir utanç dalgası onu öyle bir çarptı ki, ağzı dehşet içinde açık kalırken bilinçsizce yastıklarının üzerinde tekrar geriye yaslandı. Uykunun sisi beyninden kalkarken aniden önceki geceyi canlı bir netlikle hatırladı ve delice bir dürtü duydu

Yorganının altına girip dışarı çıkmayı reddetti. Elleriyle yüzünü kapatarak, kendisini zihnine saldıran görüntülerden koruyabilmelerini diledi.

O aptal rüyadan sonra kontrolünü kaybetmişti ve James Potter bunu görmüştü. Sadece görmekle kalmamıştı... buna katılmıştı. Lily hayatında ilk kez James için gerçekten üzülmüştü... Onunla ne yapacağını tamamen şaşırmış . James ona yardım etmeye çalışmıştı ve Lily de teşekkürünü kelimenin tam anlamıyla ona tutunarak göstermişti. Ellerini yüzünden aşağı indirdi ve boğazındaki yumruyu yuttu. Neden onu yalnız bırakmamıştı ki? Neden sadece kendi işine bakamıyordu?

Sadece o değil, diğer arkadaşları da görmüştü. Şimdiye kadar tüm okulun bunu öğrenmiş olabileceğini düşünerek gözlerini ovuşturdu. Bir sınıf dolusu insanın yüzüne nasıl bakacaktı, hepsi de onun çöküşünün farkındaydı? Ne söyleyeceklerdi?

Ona gülüyorlar mıydı, ya da daha kötüsü... ona acıyorlar mıydı? Bu düşünce onu ele geçirmekle tehdit eden mide bulantısı karşısında doğruldu ve Potter ile arkadaşlarına sessizce lanet okudu. ki gecenin bu saatinde portre deliğinden içeri giriyorlardı? Saatin kaç olduğundan ya da James Potter'ın omzunda oturup ne kadar zamandır ağladığından bile emin değildi. Baş ağrısı gibi mide bulantısı da artınca yavaşça yataktan kalkarken parmaklarını karışık saçlarında kabaca gezdirdi.

Boş odaya bakarken, Bitki Bilimi'nde olması gerektiği gibi kendini yerinde hissetmeyerek, makul bir çözüm bulmaya çalıştı... ve hiçbir çözüm olmadığını fark edince paniğe kapıldı. Bundan kurtulmanın bir yolu yoktu... sadece bununla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Yüzleş *onunla*. Yapabileceği en iyi şey kaçınılmaz olanı ertelemektir.

sadece bir dersi aksatmakla kalmayacak, aynı zamanda odadaki her bir çift gözün kafasının arkasına dikilmesine neden olacaktı. Bu düşünceyle yüzünü buruşturarak, buna hazırlanmak için kendine biraz zaman tanımaya karar verdi... Biber almak için hastane kanadına yürüyecek ve onlara hasta olduğunu söyleyecekti. Aslında gerçek buydu... kendini berbat hissediyordu.

Hızlı bir duş alıp giyindi, Potter'a bu konuda nasıl yaklaşacağına karar vermek için önünde koca bir gün olduğu için biraz rahatlamıştı. Şu anda en iyi yolun hiçbir şey olmamış gibi davranmak olduğunu düşünüyordu. O gün daha sonra onu gördüğünde, o da en az kendisi kadar bu konuda gergin olacaktı ve muhtemelen ona bu konudan bir daha bahsedilmesini istemediğini gösterdiğinde rahatlayacaktı. Eğer olmamış gibi davranırsa insanlar bunu yavaş yavaş unutacaktı. Bunu kendi kendine söylerken bile bunun o kadar basit olmayacağını biliyordu. İnsanlar unutmazdı... daha önce ona karşı yumurta kabuğu gibi davrandıklarını düşündüyse, şimdi onun yanındayken nasıl davranacaklarını hayal etmek bile istemiyordu. Gözlerinde yine o tanıdık yanmayı hissederken, içinin mutlak bir aşağılanma içinde kıvrandığını hissetti ve saçında gezdirdiği fırçayı yavaşça yere bıraktı.

Aynada şiş gözlerle kendine bakarken kontrol et, dedi kendi kendine. Dün gece kendini kaybettin ama bu bir daha olmayacak. Kararlılıkla yavaşça başını sallayarak ortak giden merdivenlerden aşağı indi... ve aşağıya indiğinde durdu.

James Potter orada tek oturmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Cübbesini giymişti ve çantası ayaklarının dibinde duruyordu. Onu görünce Bir gece önce ona kısacık bir bakış bile atmamışken şimdi böyle bir şeyle karşılaşmak, kusacakmış gibi hissetmesine neden oldu. Adam onun içeri girdiğini duyar duymaz ayağa kalktı ve orada öylece durup ona baktı. Yüzü yanarken, adamın uykusuzluktan gözlerinin altında koyu halkalar olduğunu suçlulukla fark etti.

"Merhaba," dedi yumuşak bir sesle ve onun gözleriyle karşılaşmamak yere baktı.

"Merhaba," diye cevap verdi. takip eden sessizlik anı sanki sonsuza sürmüş gibiydi, sonunda sessizliği bozdu ve sanki birini uyandırmaktan kaçınmaya çalışıyormuş gibi aynı yumuşak sesle konuştu.

"Bu sabah İksir dersinde yoktun."

Sonra başını kaldırdı ve adamın sanki bir şey bekliyormuş gibi onu dikkatle izlediğini gördü. Ne olduğunu bilmiyordu, bu yüzden sadece gözlemine verdi. "Biraz geç uyudum."

Başını salladı, sonra portre deliğine ve sonra tekrar ona bakarken yutkundu. İnanılmaz derecede gergin görünüyordu. "Sen iyi misin?"

Ses tonu anlam yüklüydü. Yavaşça gözlerini kırptırdı, gözlerini kapalı tutabilmeyi -ya da daha iyisi, odadan dışarı çıkabilmeyi- diledi, sonra da umursamaz bir tavırla, "Evet... evet, iyiyim," diye cevap verdi.

Adamın ipucunu alıp gitmesi için dua etti ama adam . Adam bir anlığına ona baktı. Bu bakışlar altında son derece rahatsızdı ve adamın ya önceki geceden bahsedip konuyu kapatmasını ya da konuşmayı bitirmesini diledi. Tek istediği ondan uzaklaşmaktı. Adam onun görünüşüne baktı ve sonra bir şeyler söyledi,

"Giyinmemişsin. Ders için yani."

Başını salladı ve cevap verdi, "Ben... Ben bugün sadece yataktanemde kalacaktım. Biraz yorgunum."

Bu konuyu açtığı için kendini tekmeleyebilirdi ve boğazını temizleyip "Nereye gidiyorsun o zaman?" diye sorarken gözlerinde bir şey parladı.

"Hastane kanadında," diye cevap verdi ve sonra onun hafif endişeli bakışları karşısında aceleyle ekledi, "Ben sadece... Biraz başım ağrıyor."

Tekrar başını salladı, sonra çantasını almak için eğildi. Bunun konuşmanın sonu olması gerektiğine karar verdi ve tam kapıya doğru yöneliyordu ki

"Seninle gelmemin sakıncası var mı?" diye sorduğunda portre deliği

"Neden?" diye kaçırdı. Omuz silkti ve çantasını biraz daha sıkı kavrayarak cevap verdi,

"Bilmiyorum."

Boğazının düğümlendiğini hissetti... Adam bunun peşini bırakmayacaktı. Bundan daha ileri gitmesine izin veremezdi... onun kendisini kontrol etmek zorunda olduğunu hissetmesini istemiyordu. Onun arkadaşı bile değildi. "Buna gerçekten gerek yok, teşekkürler," dedi yanından geçip portre deliğinden çıkarken. Onun yüzüne bakmadı.

Kollarını önünde kavuşturmuş bir halde koridorda hızla yürürken, portrenin arkasından bir kez daha açıldığını duydu. Adımlarını yavaşlatmadı ve hastane kanadına giden taş merdivenlerden yukarı doğru koşmak için döndü, ama daha fazla ilerleyemeden onun sesini duydu seslen. "Lily."

Adamın sesinin yankısı koridorun duvarlarında yankılandıkça kemikleri titriyordu... işte buydu. Bu konuyu açacaktı. Her nasılsa, daha yüzünü ona dönmeden bunu anlamıştı. Döndüğünde artık hiçbir şüphesi kalmamıştı... Adam ona doğru ilk birkaç adımı atarken parçalanmış ve kararsız ama aynı zamanda kararlı görünüyordu.

"Bahanelerinizi hazırlamamı ister misiniz?"

Başını kaldırıp ona baktı ve sanki zihninin içine bakmaya çalışıyormuş gibi dikkatle kendisine baktığını gördü. Onun ne kadar uzun olduğunu daha önce hiç fark etmemişti ve bir şekilde bu durum kendisini birden fazla açıdan daha da küçük hissetmesine neden oldu. Biraz titredi ve "Hayır, sorun değil" diye cevap verdi.

"," diye usulca araya girdi, "Eğer yapmamı isteseydin."

Başını iki yana salladı. Ondan kaçmayı o kadar çok istiyordu ki. "Başka bir şey var mıydı?"

Adam yavaşça başını sallamadan önce bir süre daha baktı ve o da dönüp koşmadan gidebildiği kadar hızlı gitti ve omzunun üzerinden "Sonra görüşürüz o zaman" diye seslendi.

Koridorlarda hızla ilerlerken hayal kırıklığı gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissetti ve sadece uzanıp utançtan ölmek istedi. Dün geceyi onun hafızasından silmek için çok çalışması gerekecekti... kavgayı bile buna tercih ederdi.

Bu durumun kesinlikle berbat olduğuna karar verdi... ve nasıl devam edeceği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Madam Pomfrey'e uğradıktan sonra baş ağrısı geçti ama gergin midesi yerinde duruyordu. Bütün bir gün ders kaçırmanın aptalca olduğuna karar vererek, özellikle de en çok korktuğu toplantı çoktan gerçekleşmişken, hızlıca cübbesini giymek için yatakhaneye geri döndü ve ardından Herboloji için aceleyle seralara gitti. Son derece geç kalmış olmasına rağmen Profesör Green, Arabella ve Helen'in yanındaki yerini alırken ona hiç kızmış gibi görünmüyordu.

"Ne oldu?" Arabella, tüküren bitkilerin nasıl düzgün bir şekilde gübreleneceğine dair talimatlar verilirken fısıldadı.

"Ne demek ne oldu?" Lily eldivenlerini giyerken tıslayarak karşılık ,
"Beni kahvaltı için uyandırmadın, olan bu.
oldu!"

Arabella kaşlarını çatarak ona baktı ve "Bana bunu söyleme. O kadar korkunç görünüyordun ki seni uyandırmak istemedik... Denemediğimizden değil."

"Lily," diye araya girdi Helen, çok yüksek sesle konuştuğu için Bella'ya bir bakış fırlattı,

"Belli ki bu sabah çok yorgundun... Genelde kendi başına kalkarsın. Bir sorun mu var? Bir şey mi oldu?"

Lily başını hızla salladı ve önündeki masadan sıvı bitki yemi şişesini aldı, ama bunu yaparken James Potter'a bakmaktan kendini alamadı. Gözleri onu bulduğu anda, onun da kendisine baktığını görünce dehşete kapıldı. Gözleri ona takılınca başını çevirdi ama yüzündeki tedirgin ifadeyi çoktan görmüştü.

"Muhteşem," diye mırıldandı nefesinin altında ve sonra Arabella'nın bunu yakalamadığından emin olmak için baktı. Sonra odadaki diğer öğrencilere baktı, hepsi de bitkileriyle meşgul görünüyordu. Bir kez daha merak etti, yüzü yanıyordu, kaç kişi bunu zaten biliyordu. İç çekerek, bunu tamamen görmezden gelmek için orijinal planına devam etmeye karar verdi... hiç olmamış gibi davranacaktı.

Elbette, Potter bütün gün etrafında dolanırken bunu yapmak kolay değildi.

Birkaç kez, onu sınıfta her an bayılacakmış gibi kendisine bakarken yakalamıştı. Daha sonra, korkunç bir Aritmetik sınavına girdikten sonra koridorda koşturarak Charms'a gidiyordu... Aritmetikte iyiydi ama nedense profesör ondan pek hoşlanmıyordu. Lily geçmişte onunla farkında olmadan birkaç entelektüel tartışma başlatmıştı ve Profesör Abernathy'nin bunu onun üstün bilgisine bir hakaret olarak algıladığından şüpheleniyordu. Bu sınav şimdiye kadarkilerin en zoruydu, özellikle de bu sınav için neredeyse hiç çalışmadığı ve Abernathy'nin kâğıtları sıralamasına yardım etmek için onu sonra tuttuğu düşünüldüğünde. Lily, kadının bunu sırf ona inat olsun diye yaptığını bildiği için sessizce söyleniyordu. Sonunda Flitwick'in sınıfının kapısına vardığında tüm sınıfın kapının dışında beklediğini gördü. Lily, Flitwick'in bugün biraz geç kalacağını söylediğini hatırlayınca içten içe homurdandı... Acele etmesine bile gerek yoktu.

Yorgun bir şekilde kapının yanında durup Arabella ve Helen'in nereye merak ederek, bugün teslim etmesi gereken kompozisyonu son bir kez daha gözden geçirmeye başladı.

"Merhaba," diye sol omzuna yakın bir ses geldi ve James olduğunu görmek için başını kaldırdı. James ona hafifçe gülümsedi ve o da hemen kâğıdına baktı.

"Merhaba," diye mırıldandı. O da kâğıda baktı ve sordu,

"Sakin bana bu yüzden geç kaldığını söyleme... Son dakikada bir ödev mi yapıyorsun?"

Gözlerini kırıştırdı ve başını sallayarak hızlıca açıkladı: "Hayır... Aritmetik sınavımı bitiriyordum."

Adam başını salladı ve kadın konuşmanın bittiğini düşünürken hafifçe "Nasıl geçti?" diye sordu.

"Ah, şey..." diye başladı, bakışlarını koridorda onlarla birlikte duran insanların üzerinde gezdirdi. Diğer tarafta duran ve konuşan üç arkadaşını gördü. Kaşları hafifçe çatıldı, kısaca "Umm... iyi geçti." diye cevap verdi.

Başını salladı ve aralarında garip bir sessizlik oluştu. Kadın detaylandırmasını ya da konuşmayı devam ettirmek için ona bir şey sormasını beklediğini biliyordu, ama bunu yapmak üzere değildi. Böyle olmasını istemiyordu... Kendisini ona mecbur hissetmesini Bir şekilde. Bir süre sonra arkadaşlarının yanına gitti ve giderken ona sınıfta görüşeceklerini söyledi. O da ödevini okumaya ya da en azından okuyormuş gibi yapmaya devam etti ve çok geçmeden Flitwick geldi ve onlar için sınıfın kapısını açtı. Her zamanki yerine, James Potter ve Sirius Black'in arkasına oturdu. Bir şeyler konuşuyorlardı ve tam Lily Arabella'nın nerede olduğunu merak etmeye başlamıştı ki, Arabella Lily'nin yanındaki koltuğa oturdu.

"Şu doğu merdiveninden nefret ediyorum... Kendimi seksen yaşındaymışım gibi hissettiriyor!"

Lily sordu, "Neredeydin?"

Bella Charms kitabını ve esasını çıkarırken homurdandı. "Şu Ravenclaw'la tartıştım... hani birkaç hafta önce bana kibirli olduğumu söylemeye çalışan? Dana bir şey... Neyse, biraz zaman aldı."

Lily arkadaşına şüpheyile baktı. "Bana kötü bir şey söyle."

Bella hınzırca gülümsedi ve "Gerçekten kötü bir şey olmadı. Gerçekten kötü demişken... sınavın nasıldı?"

"Gerçekten çok kötü," diye cevap verdi Lily hayal kırıklığıyla,

"Benden nefret ediyor, bunu biliyorum." "Abernathy mi?" Arabella

yüzünde alaycı bir ifadeyle sordu, "Lütfen.

Sadece kıskanıyor çünkü sen o dersi ondan iyi verebiliyorsun. Bu sefer ne oldu?"

Lily başını salladı ve cevap verdi: "Tarif edebileceğim bir şey değil... sadece bir his. Sınav çok zordu, ben... ben yeterince hazırlanmamıştım. Yine de bizim seviyemiz için çok ileri bir sınavdı ve en altta aritmetik öğrenmenin günlük yaşam için faydalarını anlatan bir kompozisyon vardı. Bunu oraya koymasının tek nedeninin geçen hafta ona neden ticari aritmetik konusuna girmemiz gerektiğini sormam olduğunu biliyorum... Dersi sadece teoriyi öğretmek için aldığımızı savundum."

"Hoşlanmadığını bildiğin halde neden onunla böyle şeylere giriyorsun?" Bella öfkeyle araya girdi, "Yani, ben de senden nefret ederdim!"

"Her neyse," diye devam etti Lily, sanki onu duymamış gibi, "O zaman beni sonra tuttu. Evrakları düzenlemek için falan."

Flitwick kürsüye çıkarken Bella başını salladı. Lily yüzünü sınıfın önüne döndü... ve James Potter'ı tam karşısında gördü. Onlara bakmıyordu ama başını öyle bir yana çevirmişti ki konuşmalarını dinlediği belliydi. Flitwick konuşmaya başlar başlamaz, yüzünü sınıfın önüne dönmek için arkasını döndü.

Öğle yemeği için Büyük Salon'a oturduğunda sinirleri neredeyse bozulmuştu. Arabella tabağını iterken ona şaşkın bir bakış attı. "Sorun nedir?"

Lily hafifçe omuz silkti ve "Yok bir şey... Sadece pek aç değilim, hepsi bu" diye cevap verdi.

Arabella çiğnemekte olduğu şeyi yuttu ve "Bir sorunun mu var?" diye sordu.

Lily kaşlarını çatı ve şu anda Arabella'nın onu kendisi kadar iyi tanımamasını dileyerek, "Hayır. Neden?" diye sordu.

Bella ona inanmayan bir bakış attı ve cevap verdi, "Çünkü... kahvaltıda yoktun ve şimdi de öğle yemeğini atlamak istiyorsun. Bugün hiç yemek yemeyi planlıyor musun yoksa bir çeşit oruç ritüeli mi uyguluyorsun?"

Lily, Arabella'nın sadece sorunun ciddiyetini hafifletmeye çalıştığını biliyordu ama içinde oluşan kapana kısılmışlık hissine engel olamıyordu. Neden insanlar onun yok olacaktı gibi davranmadan istediğini yapmasına izin veremiyorlardı? O kırılğan değildi... camdan yapılmamıştı.

"Bak," diye tersledi ve Arabella'nın kara kaşlarının havalanmasına neden oldu, "Sana , sadece aç değilim, tamam mı? Bu sabah kendimi iyi hissetmiyordum, hâlâ da hissetmiyorum. Başım ağrıyor."

Arabella'nın gözleri Lily'nin yüzünü incelerken kısıldı ve eşit bir tonda cevap verdi, "Öyleyse... haftayı gözden geçirelim, olur mu? Yemek yemen gerekirken uyuyorsun, derste zombi gibi oluyorsun, sonra arayı kapatmak için uyuman gerekirken ders çalışıyorsun... ve kim *bilir* ne zaman yemek yiyorsun. Tabii yemek yersen."

Lily iç çekti. "Evet, evet... Biliyorum ama..."

"Ama hiçbir şey... Bu iş kontrolden çıkmaya başladı. Bu daha ne kadar ? Sen ölene kadar mı?"

Lily'nin gözleri Bella'ninkilerle buluşmak için yukarı fırladı ve sessizce, "Hayır," dedi.

"Peki o zaman? Yani, son zamanlarda kendine baktın mı? Şuna benziyorsun... Bilmiyorum, Lily! Daha fazla kilo veremezsin yoksa rüzgar seni uçuracak, gözlerinin altında kalıcı koyu halkalar var..."

"Yapma bunu. I..."

"Lily," diye karşılık verdi Bella sessizce, "Bunu *kendine* yapıyorsun."

Helen araya girdi. "Neden Madam Pomfrey'e gidip biber sürmüyorsun?"

Lily hiç düşünmeden, "Yaptım bile," diye cevap verdi.

"İşe yaramadı mı?" Arabella şaşkınlıkla sordu. Lily ona baktı, nasıl cevap vereceğini bilemiyordu, sonra nedense sağındaki masaya baktı... ve James'in beş koltuk ötede arkadaşlarıyla oturduğunu gördü. Ancak Black ve Pettigrew arasında geçen tartışmaya dikkat etmiyordu... Doğrudan ona bakıyordu. Başını salladı ve kitaplarını aldı, aniden herkesten uzaklaşmaya ihtiyaç duydu. Belki de o sabah derse gitmemeliydi.

"Ben yatakhaneye dönüyorum, tamam mı? İksir dersinde görüşürüz."

Bununla birlikte aceleyle Büyük Salon'dan çıktı ve koridora girdi. Gryffindor Kulesi'ne çıkan merdivene ulaşır ulaşmaz kitaplarından birini tutmayı unuttu... tabii ki bu da hepsinin kollarından yere yuvarlanmasına ve uçuşan kâğıtlardan oluşan bir karmaşaya neden oldu. Hayal kırıklığıyla iç çekerek onları için eğildi... ve birden James Potter yanında dizlerinin üzerine çöktü. Ona gözlerini kırıştırdı, yaklaştığını bile duymamıştı. Hiçbir şey söylemedi ama eşyalarını toplamasına yardım etmeye başladı. Kız onun elindekileri kaptı ve her şeyi göğsüne bastırdı, o kadar hızlı ayağa kalktı ki neredeyse her şeyi tekrar düşürüyordu.

"Teşekkürler, ben hallederim," dedi, gelişigüzel önüne sıkıştırdığı kâğıt, kitap ve parşömen yığınının tutunabilmek için dua ederek. Adam dağınıklığa biraz gergin bir şekilde bakarken her şeyin kontrol altında olduğundan emin görünmüyordu.

"İşte," dedi, yükünün bir kısmını hafifletmek için uzanarak, "Şunların bir kısmını ben taşıyayım."

"Hayır," dedi neredeyse umutsuzca, sarsak bir adım geri atarken gözlerinin yüzüne fırlamasına neden oldu, "Bende var. Yapmak zorunda değilsin."

Elini yavaşça geri çekti ve "Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum" diye cevap verdi.

Etrafta başka kimse olup olmadığını görmek için etrafına bakındı ama herkes salonda mutlu bir şekilde öğle yemeğinin tadını çıkarıyordu. Neden orada arkadaşlarıyla kalamadığını merak ediyordu... yine de içten içe cevabı biliyordu. Muhtemelen hâlâ onunla önceki gece hakkında konuşmaya kararlıydı ve onun kuleye geri döneceğini söylediğini duymuştu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu adam, sessizlik birkaç dakika sürdükten sonra. Bir an için ona yalan söylemeyi düşündü ama sonra aklının ikna edici bir şey bulacak kadar keskin olmadığına karar verdi. Ayrıca, ona bir şeyler uydurmak zorunda olduğunu hissettiren neydi?

"Kuleye geri dönüyorum," diye cevap verdi, sesi düzdü.

"Aç değil misin?" sordu soğukkanlılıkla, bu da Lily'ye gerçekte ne düşündüğünü saklamaya çalıştığını açıkça gösteriyordu. Neden sadece ne demek istediğini söyleyemiyordu ki?

Cevap vermemeyi tercih etti, bunun yerine başını hafifçe salladı ve ona bakmadan yanından geçmeye çalıştı. Dehşet içindeydi ama Her nasılsa şaşırtıcı olmayan bir şekilde, merdivenlere giden açık bir yolu olmaması için hafifçe yana kaydı. Başını eğerek kızın gözlerinin içine bakmasını sağlamaya çalıştı... kız sessizce reddetti. Yapamadı. Bakarsa olacıklardan umutsuzca korkuyordu.

"En azından ögle yemeğini bitirmen gerektiğini düşünmüyor musun?"

Dudaklarını birbirine bastırdı, sonra boğazında yükselen panik hissine rağmen olabildiğince sakin bir şekilde, "Ben sadece... aç değilim. Yorgunum. Sadece ihtiyacım var..."

"Bence uyumamalısın," dedi kararlı bir şekilde. Bu onu şaşırttı ve bakışlarını onun yüzüne *dikmesine* neden *oldu*. "Daha sonra bitkin düşeceksin ve programın altüst olacak."

Onun bakışlarına karşılık verirken, yavaşça fark etti ki içini kaplayan his korku ya da dehşet değildi... öfkeydi. Bunu fark eder etmez, his daha da güçlenmeye, ısınmaya başladı... analiz etmedi ya da anlamaya çalışmadı, sadece hissetmesine izin verdi. Gözlerini biraz kısarak, yumuşak ama kesinlikle keskin bir tonda sordu,

"Bunu söylemek sana düşmez. Dadım olmana ihtiyacım yok."

Ela gözleri hafifçe kısıldı ama sesi değişmedi, "Senin dadın olmaya çalışmıyorum. Ben sadece sana görüş."

"Neden?" diye sordu, cevabın ne olabileceğini düşünemeden.

İlk başta bu soru karşısında biraz telaşlanmış gibiydi, ama kısa sürede kendini toparladı ve kayıtsızca, "Bilmiyorum... çünkü yapmam gerektiğini düşündüm," dedi.

Başını salladı ve "Yapmamalısın, tamam mı? Hiçbir şey yapmamalısın... Buna mecbur değilsin. Eğer kendimi Kuzey Kulesi'nin balkonundan atmak isteseydim, bu benim ayrıcalığım olurdu. Bunun seninle ilgisi yok."

Kısa bir duraklama oldu ve bu sırada Lily son sözünün sertliğinden dolayı yüzünü buruşturdu... aslında tüm bunları kastetmemişti

bu şekilde ortaya çıktı. Sadece *düşünmek* istemişti... ama bunu söylediği için tam olarak pişman değildi.

Sonunda, "Katılmıyorum" diye cevap verdi.

"Neden?" diye tekrar sordu ve adam cevap vermeden önce sinirli bir iç çekti,

"Bilmiyorum. Sanırım ben sadece... dün gecedan sonra..."

"Dur," diye araya girdi, sesi kendi kulaklarına bile garip geliyordu,
"Sadece... dur."

"Neyi durdurayım?" sordu sertçe, sanki onun tepkisini bekliyormuş gibi. Tahmin ediyordu.

"Konuşmayı kes, her şeyi kes!" diye bağırdı, sesi boş koridordaki duvarlarda yankılanıyordu. "Şunu yapmayı kes!"

"Ne yapıyorum? Sana *yardım* etmeye mi çalışıyorum?"

"Bana yardım etmek için bir şey yapabileceğini düşündüren şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum!" diye tısladı, gözleri parlayarak, "Dün gece zayıf bir anımda yanıma geldin diye sanki en iyi arkadaşmışız gibi davranmaya hakkın olduğunu mu sanıyorsun... sanki her şeyin altında hep yakınmışız gibi?"

O konuştukça, yüz ifadesi giderek daha da sertleşti. Bir açıdan nankör ve mantıksız davrandığını biliyordu ama diğer pek çok açıdan da haklı olarak kızgındı. Bunun onun için ne anlama geldiğini anlamıyordu - anlaması mümkün değildi. Kendini ne kadar mahvolmuş, ne kadar yenilmiş hissediyordu... ve şimdi onun bu iyiliği, yenilgisini burnuna sürtmekle eşdeğerdi. Sebeplerinin hepsi kendine hizmet ediyordu... kendini suçlu hissediyor ve vicdanını rahatlatmak istiyordu ya da bir süreliğine kahramanı oynayıp egosunu beslemek istiyordu. Bunların hiçbirine izin vermeyecekti ve onun yükselen öfkesine karşı dimdik durdu. Çenesi sıkıştı ve cevap verdi,

"Ben asla böyle bir şey iddia etmedim. Tek yapmaya çalıştığım sana yardım etmek."

"Yardıma *ihtiyacım* yok!" diye ısırdı, sesi hissettiği tüm öfkeyle yankılanıyordu, "Şimdiye kadar yardıma ihtiyacım olmadı, şimdi de yok! Birbirimizden nefret ettiğimizi unutmuş gibisin."

"Kazağımı ıslatıp kollarımda tırnak izleri bıraktığında benden o kadar da nefret ediyor gibi görünmüyordun," dedi zalimce, kızın isteyeceği son şeyin hatırlatılmak olduğunu biliyordu. İçten içe kasılsa da yine de çenesini bir çentik yukarı kaldırmaya zorladı ve karşılık verdi,

"Bak... ailemin ölmeden önce ilişkimizle hiçbir yoktu ve... şimdi neden bir ilgileri olsun ki? Hiçbir şey değişmedi."

" değil mi? Bana, hayatında olup bitenlerden dolayı kederli *olmasaydın* bile dün gecenin yaşanacağını mı söylüyorsun?"

Bunun doğru olmadığını biliyordu, ama aralarındaki etkileşimdeki herhangi bir değişikliğin onun acımasından başka bir şeye dayanmadığını da biliyordu... ve dün gece sadece onun herkes ve herkes için önemli olma ihtiyacını beslemesine izin vermişti. Onu kibirli tavrından vazgeçirmek isteyerek, "Dün gece yanımda oturan herhangi biri de olabilirdi, umurumda değil. Yüzüne bile bakmadım."

"Ben olduğumu çok iyi *biliyordun*," diye ani bir hiddetle çıkıştı. "Şimdi kim numara yapıyor?"

Başını iki yana salladı. "Her zamanki gibi dinlemiyorsun. Anlatmaya çalıştığım şey *umursamadığım*. Şu anda hayatında başka bir şey olup olmadığını bilmiyorum ama benim için seninle olan ilişkim ya da ilişkisizliğim öncelikler listemin en sonunda yer alıyor. Yeterince sorunum var..."

"Neden kendini beğenmiş gevezeliklerini benden esirgemiyorsun?" diye sertçe araya girdi, ela gözleri parlıyordu. "Biliyor musun, tüm dünyada kimsenin seninki gibi sorunları olmadığına inanmak istiyorsun."

Gözlerini kırptırdı... Sadece şaşırmakla kalmamıştı, aynı zamanda adamın açık sözlülüğü ve kelimeleri ona fırlatışındaki güç de canını yakmıştı. "Beni çözdüğünü mü sanıyorsun?"

"Bu doğru ve sen de bunu biliyorsun," diye karşı çıktı, gözleri hala öfkeliydi ama sesi artık tanıdık bir alaycılık taşıyordu, "Zor bir dönemden geçtiğini herkese unutturmak için çok . Sınıfta oturup herkesi eskisinden daha kötü durumda olmadığına ikna etmeye çalışıyorsun..."

Adamın cüretkârlığına inanamayarak arkasını dönmeye çalıştı. Adam ona doğru bir adım attı ve acımasızca devam ederken eğildi,

"Her gün kendini aptal yerine koyuyorsun, darbeden zayıf düşmemiş gibi davranmaya çalışıyorsun... sanki bunu itiraf etmekte utanılacak bir şey varmış gibi. Kimseye açılmıyorsun... arkadaşlarına bile. Seninle ne yapacaklarını bile bilmediklerini görebiliyorum... sonuçta ne anlamı var ki? Seni zaten anlamayacaklar, değil mi? Gecenin bir yarısı tek başına sinir krizi geçirmek yardım istemekten çok daha iyi."

Bu son sözü alaycı bir tavırla söylemişti ve kadın ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Hiç bu kadar öfkelenmemişti. "Dün gecenin büyük bir olay olduğunu mu düşünüyorsun? Ama değildi. Anlamsızdı, tıpkı diğer tüm zamanlar gibi... kavadaki bir damlaydı. Gecenin bir yarısı... Bu ifade benim için *hiçbir* şey ifade etmiyor, anlamıyor musun? Zaten artık uyuyamıyorum."

"Bundan neredeyse gurur duyuyor gibisin. Sefaletinden gizlice zevk mi alıyorsun?"

Başını salladı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Sadece... bundan sonra beni yalnız bırak, tamam mı?"

"Biliyor musun," dedi kontrollü bir sesle, "gerçekten kendini beğenmişsin. Ya da belki de sadece nankörlük... Bilemiyorum."

"Size minnettarlık göstermek için hiçbir nedenim yok," dedi soğuk bir sesle, "Ve eğer dün gece olanlardan bahsediyorsanız..."

"Bu konuda konuşmamamız gerektiğini sanıyordum?" dedi, dudağı kıvrılmıştı.

"Doğru," dedi kaşlarını kaldırarak ve yemlenmeyi reddederek, "Değiliz."

Kaba bir şekilde başını salladı ve "Peki" dedi.

Topuklarının üzerinde döndü ve koridorda ilerlemeye başladı; arkadan bakıldığında kendinden emin ve derli toplu görünse de aslında hiç de öyle değildi. Öğle yemeklerini bitirmiş olan öğrencilerin arasından hızla geçerken hayal kırıklığı gözyaşları gözlerini yaktı ve uzanıp ölmek istedi, çok yorgundu.

Ondan nefret ediyordu. Acı veriyordu, ondan çok nefret ediyordu.

Koşarak yatakhaneye giden yolun geri kalanında kapıyı iterek açtı ve yatağına yığıldı. Burnu tanıdık kokulu örtülere gömüldüğünde, daha önce hiç kapı çarpan biri olmadığını düşündü... Kendini sakinleştirmek için derin derin nefes alarak uzanmaya devam ederken, uykuya dalma dürtüsüyle savaştı ve bunun yerine Arabella ile az önce yaptığı konuşmayı zihninde tekrar tekrar canlandırdı.

"Yemek yemen gerekirken uyuyorsun, ders sırasında zombi gibi oluyorsun, sonra arayı kapatmak için uyuman gerekirken ders çalışıyorsun... ve ne zaman yemek yediğini kim bilebilir? Tabii yemek yersen."

Lily başını yataktan kaldırdı ve dalgın dalgın baktı. Oda bir mezar kadar sessizdi ve herkesin dışarıda olduğu şu anda garip bir mahremiyet hissi veriyordu. Kasları protesto ederek kendini yataktan kaldırdı ve pencerelerin yanındaki büyük aynaya doğru yürüdü. Aynanın önünde durarak Kendine baktığında midesinde bir düğümün sıkılaştığını hissetti.

"Şuna benziyorsun... Bilmiyorum, Lily! Daha fazla kilo veremezsin yoksa rüzgar seni uçuracak, gözlerinin altında kalıcı koyu halkalar var..."

Cama bakarken birden korktuğunu hissetti, sanki daha önce hiç görmediği bir şeye bakıyordu ve ne yapacağını tam olarak bilmiyordu. Sanki tamamen yabancı birini görüyormuş gibiydi. Tereddütle bir elini yüzüne götürdü ve baktı. Gözlerinin altında halkalar vardı... kötü . Göz kapakları uzun bir uykudan yeni uyanmış gibi hafifçe şişmişti ve saçları nasıl görüldüğünü umursamıyormuş gibi yüzünden sıkıca geriye doğru toplanmıştı.

Bilmiyordu... en azından uykusuz geçen bir gecenin ardından o sabah yataktan kalktığında bilmiyordu. Şimdi... bir şekilde bu konuda farklı hissediyordu. Uzanıp saçındaki bandı çekerken yüzünü buruşturdu ve saçlarının omuzlarından aşağı dökülüştüğünü izledi. Saçları hala aynı canlı kırmızıydı... sadece şimdi teninde herhangi bir parlaklık yoktu. Şimdi kızıl saçları yüzünü daha da solgun gösteriyordu.

Bir adım geri çekildi ve belki de ilk kez ne kadar zayıf görüldüğünü fark etti. Lily uzun boylu değildi... bu kadar zayıf olmaya alışık değildi. Yan tarafa döndü ve sonra tekrar önüne döndü... kıyafetlerinin artık üzerine zor oturduğunu fark ettiğinde gözleri yaşlarla doldu. Öfkeyle gözlerini sildi ve kaşlarını çattı... arkadaşlarından birinin ihmal edilmesine asla izin vermeyeceği şekilde kendini ihmal ediyordu. Sadece bu da değil, durumlar tersine dönseydi tam olarak onlar için yapacağı şeyi yaptığı için arkadaşlarına korkunç davranıyordu... kendisini önemsedikleri için.

Lily ellerini kaldırdı ve saçlarının arasından geçirdi... Onlara kızmaya hakkı yoktu. Yanılıyordu. Aynada kendine bir kez daha bakarken, gördüğü bu yabancıda eski halinden herhangi bir kalıntı olup olmadığını merak etti... fiziksel ya da zihinsel olarak. Eğer varsa... o zaman ölmeden önce onu korumak zorundaydı.

Küçük bir tiksinti sesi çıkararak şifonyerin üstünde duran fırçayı aldı ve kabaca saçlarından geçirmeye başladı. Hâlâ elinde tuttuğu saç bandını fırlatıp attı... onu kullanmayacaktı... bugün değil. Kitaplarını kaptığı gibi koridorun sonundaki banyoya gitti ve yüzünü su ve sabunla kuvvetli bir şekilde fırçaladı. İş bittiğinde yansımasına baktı... hafif bir iyileşme, diye düşündü cildi parlak ve pembe parlarken. Hafif bir kadınlık gururuna yenik düşerek dudaklarında ve kaşlarında bir tılsım kullandı... ilkinin renglendirdi ikincisini hafifçe şekillendirdi. Sonunda kendini tanımaya başladı... ve artık bu kadarının yeterli olduğuna karar verdi. Uyumak için yatakhaneye dönmek , kararlı bir şekilde sınıfa doğru yürüdü... kendini daha iyi hale getirme kararlılığının azalacağını ve bugün iradesi ile kazandığı bir savaş olmasına rağmen... savaşın bitmekten çok uzak olduğunu çok iyi biliyordu.

"En azından söylediklerinizin nedenlerini açıklayamaz mısınız?"

Lily başını çevirdi ve James Potter'ı gözleriyle kıstırdı, keşke onları ateş etmek için kullanabilseydi. Eğer bakışlar öldürebilseydi, şimdiye kadar çoktan işini bitirmiş olurdu. Sınıf sessizdi, tartışma gittikçe hararetlenirken herkes her kelimeye kilitlenmişti.

"Daha önce de defalarca söylediğim gibi," diye tekrarladı, sesi çelik gibi sertti, "Muggle'ların kara büyüye karşı mücadeleye nasıl katkıda bulunabileceklerini gerçekten anlamak için bir Muggle ya da Muggle doğumlu olmak gerektiğini düşünüyorum."

"O zaman belki de muggleların savaşa katılmasına izin büyücülük dünyası adına neden korkunç bir yanlış adım olacağını tam olarak bilmek için bir safkan olmak gerekir," diye karşı çıktı Potter, ona bakmasına rağmen gözleri onunkilerden ayrılmıyordu.

Şimdi odada bir mırıltı dalgalanıyordu ama Lily kulaklarındaki çınlamadan bunu zar zor duyuyordu. Şu ana kadar, o gün Büyük Salon'un dışındaki koridorda yaptıkları kavgadan beri onunla iki kelimedenden fazla konuşmamıştı. Bu neredeyse

iki hafta önce. Şikâyet etmemişti... ondan kendisini rahat bırakmasını istemişti ve o da tam olarak bunu yapmıştı. Kendi payına düşen işi yaptı, görevi gerektirdiğinde onunla konuştu ama daha fazlasını yapmadı. O gece ortak salonda yaşanan o korkunç aşağılayıcı olaydan hemen sonra olduğu aşırı yardımsever, neredeyse boğucu kişiden eser yoktu. Bu tam da istediği şeydi... ama bu gece aniden, sanki onu yeterince rahat bırakmaya karar vermiş gibi görünüyordu. Ders, Bakanlık üzerine hafif bir tartışmayla başlamıştı ve bu hale gelmişti... ikisi arasında hararetli, neredeyse ısırmacı bir tartışma.

Tüm bunlar Muggle'ların kara büyüye karşı mücadeleye katılımı -ya da katılmaması- hakkında tamamen haklı bir yorum yaptığı için olmuştu. Şimdi beklenmedik bir şekilde James Potter'ın saldırısına karşı kendini savunmak zorunda kalıyordu... ve işin en kötü yanı, onun da kendi fikirleri hakkında en az kendisi kadar güçlü hisler beslediğinden şüphe duymuyordu.

Sadece ona göre, adam son derece hatalıydı.

"Safkan olmanın herhangi bir şeyle ne ilgisi var, sorabilir miyim?"

"Muggle doğumlu olmanın herhangi bir şeyle ne ilgisi var? önemli mi?" diye sorduğunda, kaşları çatılmış, sorusuna cevap vermeyi reddederek karşılık verdi. O zaman adamın onu tartışmasında tökezletmeye çalıştığını, mantığından ziyade duygularıyla düşündüğünü kanıtlamaya çalıştığını fark etti. Buna şiddetle içerledi.

"Bu farklı ve sanırım bunu biliyorsunuz. Kültürel bir farklılık var..."

"Bu sana katılıyorum," diye araya girdi, masasında öne doğru eğilerek, "Tartıştığım şey bu değil."

"O zaman neden konunun etrafında dans etmeyi bırakıp sadede gelmiyorsun?" diye sordu soğukkanlılıkla.

"Dans edenin *ben olduğuma* inanmıyorum." "Ne?"

Adam tekrar arkasına yaslandı ve kız onun rahatsızlığından duyduğu neşeyi bastırmak için gösterdiği çabayı açıkça görebiliyordu. "Söylemeye çalıştığın şey, safkan olan ya da Muggle atalarından nesiller uzakta olan büyücülerin Muggle'ların içinde bulunduğu durumun derinliğini tam olarak kavrayamadıkları."

Lily gözlerini kırıştırdı. "Hayır, . Muggle kültürünün inceliklerini bilen birinin, fırsat verilirse Muggle'ların savaşa yapabileceği katkıları tam olarak takdir etmesi gerektiğini söylüyorum... ama bunu daha önce açıkça belirttiğim için şimdi kendimi tekrar ediyormuşum gibi hissediyorum. Birçok kez."

"Peki ya ?" diye araya giren bir başkası James'i zahmetten kurtardı, "Eğer büyülü olmayan dünya olan biten her şeyi öğrenirse, bu James için felaket anlamına gelebilir. herkes!"

"Evet," diye bağırdı arkadan bir başkası, "Ve ben Muggle'ların kendilerini savunacak donanıma sahip olduklarını düşünmüyorum, yenilikçilik yetenekleri hakkında kim ne derse desin..."

Lily bu kişiyle konuşmak için koltuğunda döndü, ama kendini ona yenilmiş buldu.

"Bir insan anlamadığı bir şeye karşı kendini nasıl savunabilir?"

Artık kimin konuştuğunu takip edemiyordu ve oda oldukça gürültülü olmaya başlamıştı. Lily endişeyle Dumbledore'a baktı ama o gürültüye ve tartışmalara aldırıyor gibiydi... Aslında sadece masasında oturmuş, ellerini önünde kavuşturmuş, bir konuşmacıdan diğerine dalgın dalgın bakıyordu. Tartışmanın istediği gibi akıp gitmesine izin vermekten memnun görünüyordu ve Lily'nin bunun biraz saygısızlık olduğu yönündeki korkusunu paylaşıyor gibi görünmüyordu.

"Önceki zamanlardaki kanıtlara bir bakın," diyerek James onun dikkatini tekrar elindeki konuya çekti, "O Muggle kasabaları ve içindeki insanlar bir Muggle saldırısını savuşturmaktan tamamen acizdi.

Deatheater saldırısı. Çoğu zaman *kaçmayı* bile ... Bu size ne anlatıyor?"

"Bu bana aynı tarafta olması gereken insanlar arasında açık bir iletişim eksikliği olduğunu söylüyor!" Lily , "Birlik olmalılar!"

"Muggle'lar savaşta bir yük olur! En iyisi onları bu işin dışında tutmak!"

"Bu dışında mı tutuldular?" diye itiraz etti biri, "Şu anda dışında değiller... ve zaten işin içinde olmaları onların seçimi değil!"

"Ben de bunu söylüyorum!" Lily, gürültünün üzerinde yükselen kararlı sesiyle, "Tartıştığımız gruplar arasında, Muggle'lar en yoğun şekilde dahil olmuş gibi görünüyor... ve en çok mağdur edilenler. O halde kendilerine neler olduğunu bilmeye hakları yok mu?"

"Cehalet mutluluktur," dedi James nefesinin altında, ama Lily onu duydu. O daha cevap veremeden Dumbledore nihayet araya girdi.

"öğrencilerim arasında anlaşmazlık ve gerginliği teşvik ediyordum gibi görünse de, herkesin bu konudaki duygu ve düşüncelerinin böylesine hararetli bir tartışmaya yol açmaya yettiğini görmekten memnuniyet duyduğumu söylemeliyim. Önümüzdeki günlerde, umarım tartışmayı detaylandırmaya devam edebilir ve bir tür anlaşmaya varabiliriz... ama eğer olmazsa, o zaman en azından siyasetin doğasını öğrenmiş olacaksınız. Şimdi başka bir konuya geçmek istiyorum... ama beş dakika ara verelim ki size partner seçebileyim."

Dumbledore onları bir tür ödev üzerinde çalışmak üzere eşlere ayırırken, Lily az önce gerçekleşen konuşmaya . Odanın diğer tarafında oturmuş, sanki dünyada onu rahatsız eden hiçbir şey yokmuş gibi dikkatle müdürü dinleyen Potter'a baktı. Bu gece ona saldırmasına neyin sebep olmuş olabileceğini merak ediyordu, çünkü bu gece ona karşı pek bir şey yapmamıştı.

O gün öğle yemeğinden sonraki tartışmalarından beri ona doğru bakmamıştı. Arabella sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi masaya doğru eğildi ve yakıcı bir şekilde fısıldadı,

"Potter'ın nesi var böyle? Sorun çıkarmak için kontrol edilemez bir ihtiyaı mı var?"

Lily başını salladı ve "Hiçbir fikrim yok. Belki de bu ona kendini önemli hissettiriyordur."

"Bilemiyorum. Bence söylediği şeylere gerçekten inanıyor olabilir."

Lily Bella'ya bir bakış attı ve "Gözlem mi yapıyorsun yoksa onu mu savunuyorsun?" diye sordu.

Bella Lily'ye baktı ve kesin bir ifadeyle, "Başlama bile. Bu konudaki düşüncelerimi biliyorsun."

Lily gözlerini tavana dikti ve sessizce, "Yapabilirdin... Bilmıyorum..." dedi.

"mu?" Bella onun yerine bitirdi ve Lily ona bakınca devam etti, "Biliyorsun konuşurdum Lil... ama emin değilim."

"Emin değil misin?"

Arabella bir an tereddüt ettikten sonra, "Nerede durduğumdan emin değilim," dedi.

"Emin değilim de ne demek? Potter ve... onlarla aynı fikirde değil misin?"

Bella söylemek üzere olduğu şeyi söylemenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyormuş gibi bir an düşündü. Sonunda şöyle cevap verdi: "Hayır... anladığımı sanmıyorum. Ama onların ne demek istediğini anlıyorum... tıpkı seninkini anladığım gibi. Sanırım ikilemde kaldım, hepsi bu. Kimsenin haksız olduğunu düşünmüyorum, gerçekten... ama kimse tamamen haklı da değil."

Lily bir an Bella'ya baktı, bir tür öfke hissetmeyi bekliyordu... ama garip bir şekilde hissetmedi. Nefesini başını sallayarak, "Seni suçladığımı söyleyemem. Bazen keşke..."

Cümle bir an havada asılı kaldı ve Bella nazikçe, "Ne diliyorsun?" diye sordu.

"Keşke... Arada kalabilseydim, karar veremeseydim. Ama yapamam... Yapamam işte."

"Bunda yanlış bir şey yok, Lily. Güçlü bir fikrin var... bu iyi bir şey."

Lily esprisiz bir kahkaha attı ve "Evet, şey... beni bir sürü tartışmanın içine sokuyor görünüyor," diye cevap verdi.

Bella omuz silkti. "Ne olmuş yani? En azından inandığın şeyi savunuyorsun... ve insanlar buna saygı duyuyor."

"Evet... Sanırım. Her şeyin üstüne de bunu yapmama gerek yokmuş gibi geliyor. Ben sadece... Bilmiyorum. Bu konular hakkında konuşurken Petunia'yı çok düşünüyorum..."

"Eminim seni düşünmüyordur," diye araya girdi Bella, sesi sertleşmişti. Petunia ve Arabella'nın tanıştıkları ilk günden beri birbirlerinden nefret ettikleri hiçbir zaman bir sır olmamıştı. Petunia Bella'nın kötü örnek olduğunu, Bella da Petunia'nın kötü bir kardeş olduğunu düşünmüştü. Lily birkaç yılını onları birbirlerine çalışarak geçirdikten sonra bunun bir işe yaramayacağına karar vermiş ve o günden sonra korkunç bir şekilde parçalanmıştı. Şimdi bile, olanlardan sonra, Arabella Lily'nin kız kardeşine karşı herhangi bir sempati duymayı reddediyordu... Aslında, Petunia'nın ebeveynlerinin ölümünü ele alış şekli ve geçtiğimiz aylarda Lily'ye davranış biçimi Bella'nın nefret ateşini körüklemekten başka bir işe yaramamıştı.

"Özür dilerim," dedi Bella aniden, Lily'nin düşüncelerini bölerek, "bölmek istememiştim. Söylediğin şeye devam et."

Lily gülümsedi... en azından çaba göstermeye çalışıyordu. "Hayır, bitirmiştım. Haklısın... muhtemelen beni düşünmüyordur."

"Öyle demek istemedim, Lily. Söylediklerim çok

düşüncesizceydi." "Merak etme... zaten bilmediğim bir şey

söylemedin."

"Arabella yumuşak bir , Bunu bilmek kabul etmek anlamına gelmiyor," dedi.

Lily bunun kesinlikle doğru olduğunu çok iyi biliyordu. İç geçirerek, Dumbledore isimleri okumaya başladığında sınıfın geri kalanıyla birlikte ayağa kalktı ve daha önce hiç tanışmadığı eğitimdeki bir auror olan eşinin oturduğu yere doğru ilerledi. Hızlıca tanışıp işe koyuldular, Lily hâlâ Arabella'nın söylediği her şeyi düşünüyordu... Potter'ın söyledikleri de en iyi arkadaşına mantıklı gelmişti.

Yarım saat sonra, birlikte çalıştığı kız az önce sona eren sınıf tartışmasında ortaya çıkan bir noktayı onunla tartışmakta ısrar ederken öfkesinin yükselmesine izin vermemeye çalışarak oturdu. Neredeyse Bu kızı tanıyordu - Bakanlık'ta bir savunma bölümüne girmek için eğitim alıyordu ve görünüşe göre programa yeni katılmıştı. O akşam stajyerlerle eşleştirilmişlerdi çünkü Dumbledore onların kadim bir rünün şifresini çözmek için birlikte çalışmalarını istemişti. Dumbledore'un düşüncesine göre öğrenciler tılsımlarla ilgili akademik çalışmalara dair yeni bilgiler getirecek, stajyerler de pratik bilgileriyle çalışmayı zenginleştirecekti. Ancak tam o anda Lily bu görevden hiç fayda sağlayamadı... konsantre olamıyordu.

"Bak, sana büyük bir tartışma başlatmaya çalışıyormuşum gibi hissettirmek istemiyorum," diyordu kız, belli ki konuyu kapatamıyor ya da kapatmak istemiyordu, "sadece fikrini bilmek istiyorum. Gerçek fikrini."

"Az önce size gerçek fikrimi söyledim. Bunu tüm sınıfla paylaştım. Daha ne söylememi istiyorsunuz gerçekten bilmiyorum," dedi Lily sessizce ve gözlerini kısarak kâğıdına baktı.

"ama," dedi kız, komplocu bir tavırla eğilerek, "Bana az önce biraz inatçı davranmadığını söyleyemezsin. Bilerek."

Lily başını kaldırıp baktı, şimdi dikkati tamamen dağılmıştı. "Ne demek istiyorsun?" "Şey," diye açıkladı kız, sandalyesinde tekrar arkasına

yaslanarak

Yüzünde sinir bozucu bir şekilde bilmiş bir ifade, "Karşı taraf için iyi noktalar ortaya konduğunda bile bir tür karşılıklı anlayışa tam olarak razı olmadınız. Bunun biraz da gururla ilgisi olmadığını söyleyemezsin."

"Gurur mu?" Lily onun ne ima ettiğini anlayamadan tekrarladı.

"Çünkü kimse seninle aynı fikirde değil!" diye ısrar etti kız, sanki Lily kalın kafalıymış gibi. Lily kalemını yere bıraktı ve ellerini önündeki masanın üzerinde kavuşturdu, artık bu kızla gireceği kelime alışverişini kabullenmişti ve neredeyse bundan zevk alıyordu.

"Özür ... adınız neydi?" Lily, sesi soğukkanlı bir kız tonuyla sordu. Kız ona bir kaşını kaldırdı ve cevap verdi,

"Bess."

"Bess. Bess... Açıkçası ben senin gibi hatırlamıyorum. Hatırladığım kadarıyla birkaç kişi benimle aynı fikirdeydi."

"Bence senin için üzıldükleri için," dedi Bess kesin bir ve bu, Lily'nin kanını kaynattı. Şimdi bunun ne anlayabiliyordu... bu kız onunla aynı fikirde değildi. Aslında Lily'nin söylediği bir şey onu rahatsız etmiş gibi görünüyordu. Belki de Slytherin'deydi.

"Anlıyorum... bu konuda da aynı fikirde olmayacağız. Tüm bu konuşma ve ilerleme eksikliği açıkça benim değil sizin kapalı zihninizin bir sonucuyken, orada oturup *bana* nasıl inatçı diyebildiğinizi anlamıyorum."

Kızın sırtışı aniden kaşlarını çatarak, "Bize karşı belirgin bir saygısızlık gösteriyorsun, biliyorsun," diye suçladı.

"Biz mi?"

Bess elini havada sallayarak, "Ne demek istediğimi biliyorsun," diye açıkladı, "Safkanlar."

Birden Lily'nin kafasında neler olup bittiği canlandı... bir anda bu kızın söylediklerinden alındığını anladı. Lily hiç hesapta yokken kendini kan bağı konusunda bir tartışmanın içine sokmuştu... ve bu konuda kendini pek rahat hissetmiyordu. Böyle şeyler çirkinleşebilirdi ve bu konuda başka bir konuşmayı ne kadar iyi idare edebileceğinden emin değildi. Hâlâ dakikalar önce sona eren konuşmanın etkisinden kurtulmaya çalışıyordu.

"Bak," dedi Lily sessizce Bess'e bakarak, "bu gece bu konu hakkında daha fazla konuşmak istediğimi sanmıyorum. Seni kırdıysam özür dilerim, ama demek istediğim..."

"Beni *kırmadın*," dedi Bess hafifçe küçümseyerek, tekrar kâğıdının üzerine eğildi, belli ki konuşmayı burada bitirmeye karar vermişti. "Bence büyücülük dünyası ve politikalarıyla bu kadar çok sorunun varsa, neden evine gitmiyorsun?"

Lily yüzüne kan hücum ettiğini ve midesinin bulandığını hissetti. Kelimeler içini parçalamış, içini çığ bırakmıştı. Bess'in eğik başının tepesine bakan Lily, kendi kendine kızın az önce ne söylediği hakkında hiçbir fikri olmadığını anlatmaya çalıştı. Sadece güçlü bir noktaya değinmek istemişti ve Lily'nin hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bunu biliyordu... yine de kelimeler kafasının içinde yankılanıyor ve onunla alay ediyordu.

Evi yoktu... artık yoktu. Bu, düşünmekten kaçınmaya çalıştığı bir şeydi ama bazen kendi zihninizden kaçmanın bir yolu yoktu. Şu anda beyninde hızla dolaşan görüntülerden saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Kendini kapatabilmeyi diledi.

Gözyaşlarını engellemeye çalışarak hareket eden gözleri, bakışları beklenmedik bir şekilde James Potter'ın kollarıyla çarpışınca kadar odada kendi kendine dolaştı. James irkilmedi ya da gözünü bile kırpmadı. Tüm konuşmayı duyduğu ve şimdi ona patlamak üzere olan bir bombaya bakar gibi baktığı çok açıktı. Yoğun ela gözlerinde öfke ve acıma karışımı bir ifade vardı... ve Lily bakışlarını ondan ayırdı.

Tam o anda Dumbledore konuştu.

"Hepiniz elinizdeki çözümleri, eksik de olsa, ayrılmadan önce masamın üzerindeki dosyaya koyarsanız sevinirim. Pazartesi günü yanınızda fazladan bir çift saksı eldiveni getirmeyi unutmayın..."

Kendini biraz daha kontrol altında tutmaya çalışırken yüzünün gerildiğini hissedebiliyordu. Oradan çıkana kadar bunu aklından çıkarması gerektiğini biliyordu. Eviyle ilgili düşünceler - artık ayakta olmayan ev, büyüdüğü harap olmuş kasaba - zihninin ön saflarına sızıyordu ve onları durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. O sırada Potter'ın gözlerinin üzerinde olduğunu ve beklediğini hissedebiliyordu. Dumbledore onları kovar kovmaz Potter'ın onunla konuşmaya çalışacağını biliyordu. Kaçamadığı sürece bu kaçınılmazdı.

Tek yapmak istediği yalnız kalmaktı... düşünmek.

"...mektubu gönderme. Sadece bir dahaki sefere yanında getir ve bu konuyu konuşalım. Dağılabilirsiniz."

Sözünü bitirir bitirmez kitaplarını kaptı ve daha kimse eşyalarını toplamadan sandalyesinden kalkıp dışarı çıktı. Gözyaşlarının tufanı yaklaşan aşağılanmayı tehdit ederken boğazının daraldığını hissedebiliyordu ve kaçmaya çalışırken gözlerini açık kapıya dikti.

"Lily..."

Adını söylediğini duydu ve bu onu kaçmak için daha da çıldırttı. Birkaç kişiyi iterek geçti ve oldukça serin olan koridora çıktı... ama onun arkasından geldiğini hissettiğinde ensesindeki tüyler diken diken oldu.

"Lily!" dedi tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde. Onun kendisini yıkılmış görmesine izin veremezdi. Bir daha asla.

Tek umudu koridorun karşısındaki kızlar tuvaletinin kapısıydı. Muhtemelen kalede onu takip edemeyeceği tek yer orasıydı. Kapıya doğru hamle yaptı, titrek bir elle uzandı ve içeri doğru itti, kitaplarını neredeyse gürültüyle lavabolardan birine fırlatırken bile durmadı. Koşarak en yakın kabine girdi, kapıyı çarparak kapattı ve gözlerini yumdu.

Birden banyo kapısının çarparak açıldığını ve duvara çarptığını duydu. Gözlerini açtığında kapının tekrar kapandığını ve sürgünün kusursuz tıkırtısıyla yerine oturduğunu duydu. Kabinin ahşap kapısına sertçe baktı, kalbi göğsünde çarpıyordu ve acısı bir anlığına unutulmuştu.

"Neredesin?" diye sert bir ses geldi lavaboların olduğu yönden. A
Erkek sesi.

Kapıdan geri çekildi ve dehşete düşmüş gözlerinden yanaklarına sıcak yaşlar dökülürken iki eliyle ağzını kapattı.

"Lily," dedi sessizce, sesi artık kapının diğer tarafındaydı, "İyi misin?"

Sanki onu görebiliyormuş gibi başını şiddetle salladı ve duygularını bastırmaya çalıştı ama başaramadı. Hıçkırıyordu ama ağır nefes alıp veriş ve burnunu çekişi boş banyoda yankılanıyordu.

Adamın iç çektiğini duydu ve sonra basitçe, "Lütfen dışarı çık," dedi.

Sesi nazikti ve ses tonunda kendini beğenmişlikten eser yoktu... Her ne sebeple olursa olsun ona yardım etmek için çok çabalıyordu. O

ne hissettiğini, neler yaşadığını bilemezdi... bu konuda haklıydı. Bu onun hatası değildi... onun hatası *değildi*.

Birdenbire kendini çok küçük hissetti ve şimdiye kadar ona davranış biçimi yüzünden korkunçtu.

"James," dedi kırık bir sesle, "yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Lily, hadi ama," diye karşılık verdi, sesinde şimdi bir aciliyet izi vardı, "Sadece buraya gel ve benimle konuş. Her şeyi duydum... Ne söylediğini bile bilmiyordu."

"Biliyorum," dedi gözlerini yüksek tavana dikerek, "özür dilerim."

"Üzgün müsün?" "Ne için?" diye bitirmeden önce bu kez uzun bir sessizlik oldu.

"Ben sadece... Ben sadece. Lütfen, sadece git. Bu şekilde görülmek istemiyorum."

Şimdi kelimelerini çıkarmakta zorlanıyordu ve tüm gücüyle onu daha fazla konuşturmamasını diledi. Sesi acınacak haldeydi.

"Kapıyı kilitledim." demeden önce bir duraksama oldu. Burada sadece ben varım."

"Hayır..."

"Sadece sana yardım etmek istiyorum," dedi, yatıştırıcı olmaya çalışsa sesi biraz acılıydı, "Sana yardım etmeme izin ver, lütfen."

Elleriyle yüzünü tekrar kapattı ve sesi boğuk ve zayıf . "Biliyorum... ve özür dilerim..."

Sessizliğe gömüldü ve hıçkırıkları şiddetlendikçe konuşmaktan .
Avuçlarını kapının serin tahtasına koydu ve

Sonra yanan alnını iki elinin arasına yasladı. O anda kendinden nefret etti... dönüştüğü şeyden nefret etti. Artık bir merkezi yoktu, kendini hissedemiyordu. Ona kim olduğunu ya da kim olması gerektiğini kim söyleyebilirdi ki? Ailesi gitmişti ve o kızın bilmeden de olsa açıkça işaret gibi... bir temeli, gidecek hiçbir yeri yoktu. Kendini çok amaçsız hissediyordu. Kaybolmuştu.

Birkaç dakika boyunca sessizlik sadece Lily'nin çıkardığı seslerin odada yankılanmasıyla bozuldu. Sonunda adam tekrar konuştu ve Lily onun kapının diğer tarafında olduğunu fark etti... muhtemelen yüzünün iki santim ötesinde.

"Seni burada böyle yalnız bırakamam."

Sesi onun hissettiği kadar kaybolmuş geliyordu. Başını tekrar salladı ama cevap vermedi. Kalmak için ısrar edecekse, onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. Zaten enerjisi de yoktu. Öylece kaldı, destek için kapıya yaslandı, boğazı yanıyordu, sonsuz gibi görünen bir süre boyunca. Sonra aniden adamın ayak seslerinin uzaklaştığını ve kapının açılıp tekrar kapanma sesini duydu. Gözlerini sıkıca kapattı... onun gitmesini istemişti.

Ama onun bunu bildiğini bilmek, yalnızlığını daha da tamamlanmış hissettirdi.

Kapıdan uzaklaştı ve yere çöküp oturdu, sanki orada kalsa daha iyi olacakmış gibi hissediyordu. Başını dizlerine yaslayarak sadece yatak odasını düşünebildi... evini. Şu anda kendini oraya ne kadar çok isterdi... cereyanlı bir banyo kabini yerine.

Kısa bir süre sonra kapının tekrar açıldığını duydu ve içeri giren ayak seslerini dinlerken başını kaldırdı. Bir süre sonra duydu,

"Lily?"

Lily kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. "Bella mı?"

"Neler oluyor burada? Ne oldu?"

Lily ayağa kalktı ve kapının kilidini açıp şaşkınca dışarı bakmadan önce şiş gözlerini ovuşturdu. Arabella'nın gözleri onu görünce irileşti... Lily berbat görüldüğünü düşündü. Bunu şimdilik göz ardı ederek, sorduğu gibi gözleriyle odayı taradı,

"Nerede... James nerede?"

Arabella lavaboya baktı ve Lily'nin kitaplarını almaya giderken, "Beni almaya geldi. Burada olduğunu ve bana ihtiyacın olduğunu söyledi. Ne oldu peki? Dersten sonra seni aradım ama gitmiştin."

Lily hemen cevap vermedi... düşüncelere dalmıştı. Arabella'yı almaya gitmişti. Onu yalnız bırakmak istemediğini söylemişti... ve o da ona gitmesini istediğini söylemişti. Sanırım... onun için yapmayı düşünebileceği tek şey buydu. Arabella'nın hâlâ bir yanıt beklediğini hafif bir irkilmeyle fark etti.

"Hiçbir şey olmadı. Kesinlikle hiçbir şey."

"Bu bana söylediğin en büyük yalan. O sınıfta lanet olası bir şey oldu."

"Hayır, demek istediğim... hiçbir şey olmadı dediğimde, hiçbir şey olmadı demek istiyorum. Sadece bana bir şey hatırlattı, hepsi bu. Bazen kaybediyorum. Ben... duygularım eskisi kadar güçlü değil"

Bunu yüksek sesle itiraf etmek Lily'nin canını yaktı. Bella'nın kaşları çatıldı ve "Ve bu yüzden zayıf olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?" dedi.

Lily omuz silkti ve Bella içini çekerek elini Lily'nin sırtına koydu ve "Sana bunun doğru olmadığını söyleyebilirim ama yine de beni dinlemezsin." diyerek onu banyodan dışarı çıkardı.

Bir süre sonra Arabella, "Söylediği bir şey miydi?" diye sordu.

Lily tekrar başını salladı. "Hayır. O sadece... üzgün olduğumu gördü. Yardım etmek istedi."

Lily her nasılsa Arabella'ya onu kızlar tuvaletine kadar kovaladığını ve kapıyı arkasından kilitlediğini söylemek için yanlış bir zaman olduğunu hissetti. Bella hikâyedeki boşluğu görmemiş gibiydi ve "Neden?" diye sordu.

Lily, James'le Bella'dan sakladığı başka bir karşılaşmayı hatırlatınca rahatsız bir şekilde omuz silkti. Şimdi bunu paylaşmaya hiç niyeti yoktu. "Bilmiyorum. Sanırım temiz bir sayfa açmayı denemek istedi."

Bella homurdandı ve "Temiz bir sayfa mı? İkinizin arasında mı? Bu bir şaka. Sizin "temiz sayfanız" temizlenmenin çok ötesinde. Milyonlarca parçaya bölünmüş gibi. Muhtemelen sert kafasının üzerinde. Bu kadar komik olan ne?"

Lily başını salladı ve belli belirsiz gülümsemesi soldu, "Yok bir şey... Sadece bana eskiden sevdiğim bir kitabı hatırlattın. Neyse, bu konuyu kapatabilir miyiz lütfen?"

"Peki, tamam. Yine de bundan nefret

ediyorum." "Neyden nefret

ediyorsun?"

"Ayrıntıları asla bilmemek."

Lily Arabella'ya baktı ve zayıf bir gülümsemeyle, "O zaman kitabı ödünç almana izin versem nasıl olur?" diye sordu.

Bella düz bir yüzle ona baktı ve Lily tekrar ciddileşerek, "Üzgünüm... Biliyorum. Nefret ettiğini biliyorum."

"Hayır," diye araya girdi Bella iç çekerek, "Sorun değil. Bir gün her şeyin açıklanacağını biliyorum. Umarım *bu* hayatta olur."

Lily cevap olarak kolunu Bella'nınkine doladı ve her biri kendi düşüncelerinde kaybolmuş bir halde sessizce Gryffindor Kulesi'ne doğru ilerlemeye devam ettiler.

Yedinci Bölümde Devam Edecek

Emmyjean'dan Daha Fazla Fic

Gizli Kule

www.thehiddentower.net

Döner Sayfalar

BAŞLIK: "Crossroads"

YAZAR: Emmyjean (emmyjeanbyahoo.com)

SINIFLANDIRMA: J/L

RATING: PG-13

ÖZET: James Potter ve Lily Evans'ın Hogwarts'taki son yılları boyunca yaşadıkları uzun yolculuk.

YASAL UYARI: JK Rowling olmasaydı bunların hiçbirini . Yaratımıyla oynamama izin verdiği için kendisine teşekkür ederim.

YAZARIN NOTLARI: Bu sadece bir spekülasyon olarak başladı ve BİRÇOK taslak boyunca tam teşekkürli bir hikayeye dönüştü. Umarım beğenirsiniz.

Yedinci Bölüm

Lily o gece pek uyumadı, bu onun için yabancı bir durum değildi ama de bu sefer daha zarar verici görünüyordu. Uyumaya bile çalışmıyordu... sadece uzanmış, pencereden dışarı, yattığı yerden görebildiği küçük gökyüzü parçasına bakıyordu. Ay yatakhaneyi aydınlatırken parlaktı ve onun altında yürümeyi diledi.

İnsanlar aya bakmanın delilik getirdiğini düşünürdü... ama Lily için bu yumuşak küre her zaman sakinleştirici bir etki yaratmıştı. Evdeki yatağında uzanıp penceresinin dışındaki manolya ağacının karanlık dalları arasından aya nasıl baktığını hatırlayınca yüzünü yastığına daha da gömdü.

Petunia'yı bir kez daha düşünürken gözlerini kısa süreliğine kapattı. Ailelerini öğrendiği günden bu yana ne kadar çok zaman geçerse, kız kardeşine duyduğu ihtiyaç o kadar keskin ve acı verici oluyordu

oldu. Onunla konuşması gerekiyordu... Lily onun kendisini dinleyeceğini biliyordu. Dinlemek ... Artık birbirlerinden başka kimseleri yoktu. Petunia büyüclük dünyasını hiç anlamamıştı... ama onu kim suçlayabilirdi ki? Bir insan parçası olmasına izin verilmeyen bir şeyi nasıl anlayabilirdi ki... kendi gözleriyle görmesine bile izin verilmeyen bir şeyi?

Hogwarts'ı hiç görmemişti bile.

Sırt üstü dönen Lily, içinden gelen kaçıp gitme dürtüsüyle boğuştu. Dünyada yalnız kalacaksa sihirli yeteneklerin ne değeri vardı ki? Aklından görüntüler geçti... sınıfın, Büyük Salon'un... artık bunların sahip olamayacağı düşüncesi onu bir sıla hasretiyle vurdu.

Ama zaten bu yıl bittikten sonra buna sahip olamayacaktı, diye düşündü acımasızca. Ondan sonra nereye gidecekti?

Aklından başka düşünceler de geçip gidiyordu... şato arazisi ve profesörler. Arabella'yı. James'i...

Onu düşündükçe gözleri tekrar kapandı ve kaçma dürtüsü yeni bir güçle içinde kabalaştı. Ona ne söyleyeceğini bilmiyordu... ama bir şeyler söylemek zorundaydı. Ona ne kadar kötü davrandığını şimdi görebiliyordu... ve hiçbir zaman kin tutan biri olmamıştı. Adaletsiz davranmış ve onun tüm uzlaşma girişimlerini reddetmişti... ve bunu düşündükçe midesi bulanmak istiyordu. Onun o gece nasıl davrandığını düşündüğünde Banyo... Tek niyeti ona bir şekilde yardım etmektir.

Arkasını döndüğünde, bu sefer kaçmanın bir seçenek olmadığına karar verdi. Onunla mümkün olan kısa sürede konuşmak zorundaydı... onu bir sonraki görüşünde.

Büyük Salon'da etrafına bakınırken dudağını ısırdı, onu ya da arkadaşlarından birini görmeye çalışıyordu. Onu görürse ne söyleyeceğini tam olarak bilmiyordu... bir şey söyleyip söylemeyeceğini bile. Dün gece James Potter onu ikinci kez görmüştü.

en düşük noktasındaydı ve artık ona nasıl yaklaşacağını tam olarak bilmiyordu. Daha hiç yaklaşmamıştı ama... bir şekilde bu farklıydı.

İlk seferinde, bununla başa çıkmanın tek yolunun hiçbir şey olmamış gibi davranmak olduğuna ikna olmuştu. Bu taktik başarısız olmakla kalmamış, nedense bu sefer istediği şeyin bu olmadığını hissetmişti. Kendini daha az... utanmış hissediyordu. Daha az savunmasız. Başka bir olayın, özellikle de kendisine karşı zayıf görünme korkusunu en aza indirmesinin nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu ama... indirmişti. Belki de o banyoda onunla konuşma şekli ya da olayı ele alış biçimiydi. Sanki o anda tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyordu ve bunu ona vermek için elinden gelen her şeyi yapmıştı... ihtiyacı olan *kendi* yardımı olmasa bile.

Bütün gün, sınıfta ona her baktığında bunu düşündü. Adam ise ona doğru bakmaktan kaçınıyor gibiydi. Belli , ortak o geceden sonra son kez istediğini söylediği şeyden yola çıkıyordu... onu tamamen yalnız bırakıyordu.

Lily ondan ne istediğini bilmiyordu... ama bunun bu olmadığını biliyordu. Bu böyle devam edemezdi.

Yemekten sonra McGonagall'ın ofisinde bir toplantı yaptılar. Korkunç derecede garip görünüyordu ama Lily profesörün olağandışı bir şey fark ettiğinden şüpheliydi. Belki de sadece kendi zihni ona oyun oynuyordu... ama onun tavrında, ses tonunda bir şeyler vardı... buna inanmakta güçlük , ama onun bir şekilde...incinmişti. Yine de, son birkaç haftanın açıkça gösterdiği gibi, belki de onu yılın başında düşündüğü kadar iyi tanııyordu. O zamandan beri çok şey değişmişti.

"Gitmeden önce bir şey daha var," diye seslendi McGonagall toplantının sonunda, kapıdan çıkmak üzereyken, "Birinizin ya da ikinizin bu gece yine kuzey kulesinin balkonunu temizlemenizi istiyorum. Kontrolden çıkmaya başladı."

Bir duraklama oldu ve sonra James sessizce, "Ben yaparım," dedi.

McGonagall ona baktı ve ekledi, "Oraya geç saatte gitmeni istiyorum... on bir gibi. En yoğun zaman o gibi görünüyor. Yukarı çıkıp hemen aşağı inme de... Bir süre orada kalmanı ve gelenleri yakalamanı istiyorum. Anlaşıldı mı?"

James başını salladı ve Lily de onu ofisten çıkarken takip etti. Koridora girdiklerinde James, "Ben . Bununla uğraşmak zorunda değilsin."

Onunla gitmeyi teklif etmek üzereydi ama gözlerindeki bir şey onu durdurdu. Ona kızgın olmadığını biliyordu ama bir şekilde çözüldü. Teklif etmesini *istemedi*... bunu ona borçlu olduğunu düşündüğü için yaptığını düşünecekti. Bu yüzden, zayıf bir onaylamayla başını salladı ve sonra kendi yollarına gittiler.

Ancak o akşam geldiğinde, kendisini saran suçluluk duygusuyla ağırlaştığını hissetti. Bella sonunda hayal kırıklığı içinde elindeki taşları yere attı ve sordu: "Senin neyin var Lil? Tuhaf davranıyorsun."

Lily Bella'ya baktı ve onu rahatsız eden bir şey olduğunu inkâr etmek için ağzını açtı ama bunun yerine içini çekip bir elini alnına bastırdı. "Bilmiyorum. Sadece nasıl değiştiğimi düşünüyorum."

"Değişti mi?"

Lily başını salladı ve kendi taşlarını Bella'ninkilerin yanındaki masaya . "Korkarım daha kötüsü için."

Bella kaşlarını çattı. "Daha kötüye mi değişti? Sen neden bahsediyorsun?"

Lily, Arabella'nın gözlerinin içine bakarak, "Fark etmediğini söyleme sakın," diye hafifçe meydan okudu, "Kendim de dahil olmak üzere herkese nasıl pislikmişim gibi davrandığımı. Bir tımarhaneye aitmişim gibi davranıyorum, her küçük şey hakkında çok paranoyak davranıyorum..."

"Lily," diye araya girdi Bella sessizce, "Zor zamanlar geçirdin. Kendine bu kadar yüklenmeyi bırak."

Lily başını yavaşça salladı, gobstone'ları elinde yuvarladı ve sanki her şeyin anahtarını taşıyorlarmış gibi onlara baktı. Nefes alarak, "Herkes zor zamanlardan geçer, Bella. Hayat böyle... ama bu kimseye diğer insanlara kötü davranma hakkı vermez."

"Ne?" Bella kafası karışmış bir şekilde, "Kime kötü davranıyordun?" diye sordu.

Lily cevap vermedi ama James Potter ayağa kalkıp pelerinini kaparak portre deliğine doğru ilerlerken odanın diğer ucuna baktı. Arabella Lily'nin neye baktığını görmek için sandalyesinde döndü ve sonra gözlerindeki anlayışla tekrar ona baktı.

"Daha önce senin için tam olarak bir prens sayılmazdı, biliyorsun."

Lily gözlerini tekrar kendisine tüm ciddiyetiyle bakan arkadaşına çevirdi. Bella'nın, anne ve babası ölmeden önce olanlardan dolayı James'e karşı hâlâ kin beslediğini biliyordu ama yine de Bella, Lily için her şeyi yaptı. O sırada başka neler olduğu umurunda değildi... ona göre, savunulması gereken kişi Lily'ydi. Lily, o zamanlar aralarında var olan tatsızlığın en az yarısını kendisinin yarattığını içten içe biliyordu... ve şimdi de aralarındaki gerginliğin her bir zerresini kendisi yaratmıştı. Korkmaya başlamıştı... tam olarak neyden korktuğunu bilmiyordu ama bu bir Her günün her anında onu tüketen genel korku. Sanırım incinme korkusu, savunmasız görünme korkusuyla birleşmişti... ve sonuç olarak, kendini bildiğinden daha zayıf gösteriyordu.

Bunu istemiyordu. Bunun üstesinden gelmesi gerekiyordu... hem kendisi için hem de dolaylı ve haksız yere cezalandırdığı kişiler için. Aniden ayağa Arabella'ya veda sözleri mırıldandı ve James'in az önce çıktığı portre deliğine doğru koştu. Kapı açıldı,

Koridora adımıını attığında, onun koridorun en ucunda yürüdüğünü ve köşeyi dönmek üzere olduğunu gördü.

"James!" diye seslendi ve James döndü. Bu mesafeden bile onun şaşkınlığını görebiliyordu. Ona yetişmek için acele etti ve yaklaştıkça James'in kara kaşları çatıldı.

"Ne oldu?" diye sordu, ses tonuna endişe karışmıştı. Kadın cevap vermeden önce sadece bir an tereddüt etti,

"Seninle gelirim diye düşünmüştüm."

Bir an için hiçbir şey söylemedi ama gözleri çelişkili düşüncelerini ele .
"Hayır... sorun değil. Yapmak zorunda değilsin..."

"Sakıncası yoksa ben de isterim," diye araya girdi. Adam kapadı ve merdivene doğru yürümeye başladıklarında başıyla onaylamakla yetindi. Lily koşarken ona ne söyleyeceğini planlamıştı ama şimdi gerçekten onun yanında yürürken her şeyi unutmuştu. Özür dilemek istediğini biliyordu ama aynı zamanda bir özrü kabul etmeyeceğini biliyordu. Kayıtları düzeltmek, kendisi için yaptığı her şey için ona gerektiği gibi teşekkür etmek istiyordu... pek çok şeyi başarmak istiyordu. Nereden başlayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Garip sessizlik uzadıkça, o
Bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu küçükten başlayıp oradan rahat bir yere doğru ilerlemeye karar verdi.

"Hımm," diye söze girdi ve sesi baskıcı sessizlikte bir kırbaç şaklaması gibi duyuldu, "Ben, şey... Sana sınavımdan hiç bahsedemedim."

Adımları neredeyse fark edilmeyecek kadar yavaşladı ve kısa bir sessizlikten sonra şaşkınlıkla, "Pardon?" diye sordu.

Bunun şimdiye kadar yaptığı en aptalca şey olmaması için dua etti, çünkü şu anda söyleyecek başka bir şey düşünemiyordu. Daha önceki soğuk tavrını telafi etmek istiyordu ve bu işe yarayabilir gibi görünüyordu. Küçük bir başlangıç yapması gerekiyordu...

her şeyi ağzından kaçırdı. Küçük bir nefes alarak devam etti: "Sen... geçen gün aritmetik sınavımı mı sordun?"

"Oh," dedi kısık bir sesle, "Oh...evet. Bu doğru."

Kısa bir süre için onun bu aptal sınavı gerçekten umursayıp umursamadığını ya da sadece kibarlık olsun diye mi sorduğunu merak etti... ama onu başından savdıktan sonra sınıfta Arabella'ya endişelerini anlattığında yüzünde beliren ifadenin kısa anısı konuşmasını sürdürmesine yetti.

"Şey, daha önce sorduğunuzda biraz dalgındım... bunun için üzgünüm," dedi hızlıca, sonra aceleyle devam etti, "Gerçek şu ki, kesinlikle korkunçtu."

Konuşmayı bitirmesi ya da devam etmesi için ona bir şans vermek için durakladı, en azından ona seçim şansı verebileceğini düşünüyordu. Bir saniye sonra, "Korkunç muydu?" diye cevap verdi.

Bu kadarı yeterliydi. Profesör Abernathy'yle yaşadığı tüm sorunları anlatmaya başladı ve bir kez olsun saçmaladığını umursamadı bile. *Her şeyin* taş gibi sessizlikten daha iyi olduğunu düşündü ve ayrıca, aksi takdirde kuzey kulesine doğru garip bir yürüyüş olacak olan şeyi kolaylaştırdı. Ona hiç bakmadı... yüzüne bakarsa göreceklerinden korkuyordu.

"Her neyse," diye bitirdi balkona çıkan son merdiveni tırmanırken, "Sence onu sorgulamam yanlış mıydı? Demek istediğim, bunu tüm sınıfın önünde yapmadım... ve soru sormama izin verilmemeli mi? Ya da... bilmiyorum, *siz* ne yapardınız?"

Kısa bir sessizlik oldu ve kısa bir an için adamın onu hiç dinlemediğini ve ona bir şey sorduğunun farkında olmadığını düşündü. Tam tekrarlamak üzereyken, adam sessizce konuştu,

" *Ben olsam* aritmetik dersi almazdım."

Bakışlarını adamın yüzüne dikti ve adamın ela gözlerinde belirgin bir pırıltıyla kendisine gördü. Onunla alay ediyordu.

Damarlarında şaşırtıcı bir güçle dolaşan rahatlama, onu yüzünde bir sıcaklık hissetti. Belki de her şeyi tekrar gündeme getirmesine gerek yoktu... belki de sadece ilerlemek istediğini ona göstermesi yeterliydi. Belki o da her şey hakkında konuşmak istemiyordu.

Sonunda kapıya vardılar ve kız önce kendisinin geçmek istemediğini fark etti. Bu onun en sevmediği Baş Kızlık göreviydi ve geçmişte bunu genellikle onun yapmasına izin verirdi. Bundan hoşlanıyor gibiydi. Onun tereddüt ettiğini fark etti ve önündeki kapıdan geçti. Önünde görebildiği tek şey onun sırtıydı ve daha etrafına bakamadan birkaç metre öteden gelen şaşkın nefes alışları duydu.

"Hadi ama," dedi James, "buraya gelmenin risklerini biliyorsun... herkes . Hufflepuff'tan on puan ve iyi akşamlar!"

Lily gizlice gülümsedi... bu gerçekten hoşuna gidiyordu. Kuleyi boydan boya saran balkonun etrafında dolaşırlarken Lily'nin tek kelime etmesine gerek kalmadı... her şeyi kendisi yapıyordu.

"Jones," diye seslendi yaşlı görünümlü bir Ravenclaw çocuğuna, "Seni geçen sefer burada yakalamamış mıydım? Başka biriyle?"

Çocuk da kız arkadaşı gibi kıpkırmızı oldu. Onlar hızla geçerken Lily bir kıkırdamayı bastırdı. James dönüp ona baktı ve Lily ona onaylamayan bir bakış fırlattı. "Gerçekten güzel."

Omuz silkti ve cevap verdi, "O kendini beğenmiş bir budala. Aksi takdirde bunu söylemezdim."

Son köşeyi döndüklerinde bir heykelin arkasında toplanmış bir çift daha buldular. James başını salladı ve "Allman... tahmin et ne oldu?" dedi.

Christopher Allman adındaki çocuk, yanında dağınık görünümlü bir Hufflepuff kızıyla heykelin arkasından çıktı. Lily onu bir

altıncı sınıf Gryffindor'du ve onu gördüğünde kibarca gülümsedi. O da gülümsedi ve baskı altında gösterdiği zarafet karşısında bir kaşını kaldırdı.

"Hadi ama Potter."

James kaşlarını çattı ve cevap verdi, "Puan yok, ama sadece bu seferlik. Git ve kendine boş bir sınıf bul."

Chris onlara sıırttı, sonra kız arkadaşını elinden tutup kulenin içine doğru sürükledi. Lily etrafına bakındı ve sonra, "Hepsi bu mu?" diye yorum yaptı.

James de etrafına bakındı, sonra başını salladı. "Sanırım öyle... ama burada kalmak zorundayız."

"Evet," diye onayladı Lily, McGonagall'ın o öğleden sonra söylediklerini hatırlayarak. İçini çekerek yakındaki bir çıkıntıya doğru yürüdü ve yavaşça kenarına tünedi. Sonra ona baktı ve yüzünde dalgın bir ifadeyle ona baktığını gördü... hatta biraz da şaşkıındı. Göz göze geldiklerinde bakışlarını hızla kale arazisinin ötesindeki dağlara çevirdi ama Lily'nin üzerine soğuk bir farkındalık çökmesini engelleyecek kadar hızlı değildi. Başka seçeneği yoktu... Onunla konuşmak zorundaydı. Onunla gerçekten konuşmalıydı. Ona bu kadarını borçluydu. Boğazındaki tıkanıklığı yutarak usulca konuştu,

"James."

Adam gözlerini kızın yüzüne çevirdi ve kız loş ışıktı adamın yüz ifadesinin beklenti içinde ve biraz da gergin olduğunu görebiliyordu. Nefes alarak, "Size... teşekkür etmek istedim," diye başladı.

Hemen başını salladı. "Hiç gerek yok. Gerçekten gerek yok."

"Hayır, ," diye karşı çıktı, sesi şimdi daha güçlü çıkıyordu, "Düşünceli olmaktan başka bir şey yapmadın ve..."

"Bak, lütfen bunu yapma," diye sertçe araya girdi, "senden minnettarlık istemiyorum."

Beklenmedik şekilde sertleşen ses tonu karşısında biraz afallamış olmalı ki, yüzüne bir kez baktıktan sonra aceleyle açıklamasına devam etti.

"... Senden hiçbir şey beklemedim. O günden beri kendimi aptal gibi hissediyorum... Büyük Salon'un dışında. Şımartılmak istemiyordun ve kesinlikle bir kavgaya ihtiyacın yoktu. İkisini de bilmem gerekirdi."

"James..."

"Gerçekten Lily," dedi, sesini yumuşatırken ona bir adım daha yaklaşarak, "özür dilemeni istemiyorum."

Kısa bir süre onun itirazlarını görmezden ve özür dilemekte ısrar etmeyi düşündü ama bunun onu rahatsız edeceğini görebiliyordu. Hatta belki de kızgın. Eğer ondan istediği buysa, en azından bunu yapabilirdi. Ne de olsa... onu hiç zorlamamıştı. Ne ortak odadaki ateşin önünde, ne de banyoda. Ona aynı saygıyı gösterecekti.

Başını sallayarak, anlamsız konuşmalar yapmak yerine bir süre sessizliğin hüküm sürmesine izin vermeye karar verdi. Cübbesinin içine uzanarak, buraya kadar yanına getirdiği kitabı çıkardı... ortak salondan aceleyle çıkarken almıştı. James'le 'buzları eritme' planı işe yaramadıysa, en azından tüm zaman boyunca rahatsız edici bir sessizlik içinde oturmaktan kurtulacağını düşünmüştü - ama gerçekten de biraz kitap okuması gerekiyordu. Bu kitap birkaç gün içinde kütüphaneye geri dönecekti ve o daha yarısını bile bitirmemişti.

"Hangisi o?"

Başını kaldırdığında James'in yolun karşısındaki taş uzandığını gördü ve başını eğerek elindeki kitaba baktı. Kız baktı

"Ah... adı, "Çin Büyücülüğü - Kültürel Bir Rehber". Yüzyıllar boyunca büyü tekniklerinin tarihsel gelişimini ve coğrafi etkilerle nasıl ayrıldıklarını karşılaştırmak gerçekten çok ilginç. Bunun çok yararlı olduğunu gördüm..."

Kendini sertçe kontrol ederek sözünü kesti. Arabella ve Helen'la her zaman yaptığı gibi, tüm bunlar hakkında uzun, abuk sabuk bir konuşma yapmayacaktı. Ona savunma tılsımlarıyla ilgili yeni keşfettiği arayışını sormak tehlikeli bir şeydi - sık sık izini kaybettirirdi.

Ona karşı mahcup bir tavırla omuz silkerek, "Eminim bu kadar bilgiye ihtiyacınız yoktu... üzgünüm. İnsanlar bana böyle şeyler sorduğunda kendimi kaptırmaya meyilliyim."

Kaşlarını kaldırdı ve basitçe, "İlgilenmeseydim hiç sormazdım," diye cevap verdi.

Bir an için ona baktı ve ciddiyetini ölçmeye çalıştı. Hâlâ bir tür suçluluk kompleksi taşıdığı için bunu soruyor olabileceği aklına geldi ama artık bunu düşünmeyeceğine karar verdi. Şu itibaren, sadece onun kendisine gösterdikleriyle çalışacaktı... onun güdülleri hakkında yaptığı varsayımlarla değil. Bu sadece onun için değil, diğer herkes için de geçerliydi.

"Sanırım hayır," dedi bir süre sonra, "sadece seni sıkmak istemem."

Hafifçe gülümsedi ve sonra sordu: "Biri beni sıkıyorsa ona haber vermekte hiç tereddüt ettim mi?"

Lily gülümseyerek, "Şey... gördüğüm kadarıyla hayır," diye karşılık verdi.

James başını salladı ve ayağa kalkarak onun yanında durmak için oturduğu yere doğru yürüdü. Araziye bakarak, "Yani... eğer sen olsaydın, söylerdim. Yani sana söylerdim."

Onun profiline bakarken dudağını ısırđı. "Ben... eğer bana seni sıktığımı söylediyse..."

Başını çevirip ona baktı ve ela gözlerinin ona bakarken ne kadar sıcak görüldüğünü görünce birden şaşırdı. Daha önce onları nasıl bu kadar soğuk bulduğunu bir türlü anlayamıyordu. Tekrar kucağına bakarak, "Söz veriyorum... Alınmayacağım," dedi.

Bir an için hiçbir şey söylemedi ve kız tekrar ona için döndüğünde adam hâlâ onu izliyordu. Hızla gözlerini kaçırdı, geri çekildi ve "Yapmayacak mısın?" diye sorarken gözlerini kızın oturduğu duvarda gezdirdi.

Kısa bir sessizlik oldu ve sonra cevap verdi, "Sadece söylüyorum... Olmamak için çaba göstereceğim. Şu andan itibaren."

Bakışları tekrar onunkilere döndü ve bir süre sonra, "Bu benim için yeterince iyi," dedi.

Karnında tuhaf bir his hissetti... aynı anda hem hem de gerginlik hissi veren garip bir karışımđı bu. *Sonunda* bir anlamaya varıyorlardı. Boğazını temizledi ve basitçe, "Pekâlâ... işte bu kadar," dedi.

Adam hafifçe başını salladı ve sonra duvarı incelemeye geri döndü. Kısa bir süre onun neye baktığını merak etti ve sonra taşı kaplayan tüm oyma isimleri hatırladı. Sohbeti henüz kesmek istemediğinden, "İlginç biri var mı?" diye sordu.

Kafasını kaldırdı ve bir kahkaha attı, "Hayır... henüz sürpriz yok. Sadece burada olacağını düşündüğüm insanlar...bak. Mark Reiley burada. zamanlar."

"Beş mi?" Lily tünediğı yerden ayrılmadan görebilmek için boynunu bükerek tekrarladı.

"Hem de beş farklı kızla."

Kadın buna güldü ve adam da onunla birlikte güldü. Birkaç dakika boyunca duvardaki isimleri okuyup güldüler... en aşikârından en beklenmedik olanına kadar. Sonunda başını salladı ve "Biliyor musun... bunu hiç anlamadım" dedi.

"Ne?"

"Bu," diye yanıtladı duvarı işaret ederek, "Adını duvara yazmak. Ne anlamı var ki?"

Omuz silkti ve "Bu sadece burada bulunarak okul kurallarını ihlal ettiğinin kanıtı" diye cevap verdi.

Kaşlarını çattı ve alaycı bir tavırla, "bir şey söyleyeceğini nereden ? Ama gerçekten, sadece... neden böyle bir şeyi taşa bağlamak istiyorsun ki? Ben asla..."

Durdu ve gözlerini sağ tarafındaki Aşk Tanrısı heykelinin arkasındaki duvarda asılı bir şeye dikti.

"Ne?" Lily, "Kim o?" diye sordu.

Taşa biraz daha yaklaştı, gözlüklerinin arkasından gözleri biraz daha büyüdü.

" *Arabella Figg ve Lily Evans burada mıydı?*" diye okudu kuşkuyla ve Lily bunun gerçekten de o akşam arkasına saklandıkları heykel olduğunu fark edince yanaklarının yandığını hissetti. Neyden -daha doğrusu kimden- saklandıklarını hatırlayınca daha da utandı. Bu arada James, yüzünde gülünç bir inanmazlık ifadesiyle ona bakıyordu.

"Şimdi söylemek zorundasın."

Lily yüzünü buruşturarak, "Bu çok saçma... Bu aylar önce oldu," diye cevap verdi.

"Ne kadar aptalca olursa o kadar iyi," diye cevap verdi ve sıçrayarak onun yanına, çıkıntıya . Bu durum onu biraz rahatsız etti ama durumu düzeltmek için bunu sakladı. Gözlerini devirerek yumuşadı.

"Tamam... ama bu balkondan çıkmıyor."

Adam ciddiyetle başını salladı ve kadın açıklarken biraz gülümsedi. Bunu o istedi.

"Her şey Arabella'nın bir kızla iddiaya girmesi yüzünden oldu... Neyse, buraya gelip kızın burada olup olmadığından emin olmamız gerekiyordu. Burada değildi ve..." Lily bunu nasıl söyleyeceğine karar vermeye çalışarak sözünü kesti.

"Evet?" James sabırsızca sordu.

"Şey... biz buradan çıkamadan bir çift geldi... burada her ne yapıyorlarsa, sıkışıp kaldık. Bir saat kadar o heykelin arkasında saklandık ve... şey, *ben* yapmadım."

James gülüyordu ve Lily onun neşesine kendini kaptırdığını hissedebiliyordu. Gülüşü bulaşıcıydı. Bir nefes aldı ve "Bunun asla çıkmayacağını biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Lily içini çekti ve cevap verdi, "Evet... Biliyorum. Dediğim gibi... Onu *ben* yazmadım. Bella yazdı."

"Evet, tamam... ama adının bu duvarda asılı olması, okul kurallarını doğrudan ihlal ettiğinin kanıtıdır. Muhtemelen puan almalıyım."

Bir kahkaha ve cevap verdi, "Sadece dene. Devam et."

Genişçe sırttı ve cevap verdi, "Hayır... Bu seferlik buna izin vereceğim. Ama bir şartla..."

Lily ona baktı ve kaşlarını kaldırarak sordu: "Hangisi?"

Mümkün olduğunu düşünmemiş olsa da, "O gece kimden saklandığını söyle bana," diye sorarken sırtışı genişledi.

Yüzü kızardı... Bu tam da kaçınmaya çalıştığı şeydi. Konuşmanın kontrolünü kaybetmeyi nasıl başarmıştı? Pembeleşme ihtimaline karşı tekrar kitabına bakarak sert bir şekilde, "Kesinlikle hayır," diye cevap verdi.

"Neden?"

"Çünkü," dedi, bırakması için dua ederek ama bırakmasını beklemeyerek, "Bu bir güveni yıkmak olur... Bunu yapamam."

"Hadi ama," diye ısrar etti, biraz öne eğilerek onun kısık gözlerini yakalamaya çalıştı, "Bunu hak ediyorlar... Buraya gizlice gelen onlardı. Ayrıca, asla bilmeyecekler."

"Hayır."

"Lily," dedi ikna edici bir sesle, "Anlatmak istediğini biliyorsun... Yüzünün her yerinde bunu görebiliyorum. Ayrıca, sen söyleyene kadar peşini bırakmayacağım... ve neredeyse tüm derslerini benimle alıyorsun, bu yüzden bunu güçlü bir tehdit olarak düşünmek isteyebilirsin."

Ona baktı ve gözlerinin şakacı bir şekilde parladığını gördü... onunla alay etmek için fazla iyi bir zaman geçiriyordu. Ona kim olduğunu söyleme konusunda birden fikrini değiştirdi... söylememekte kararlıydı ve bu konuşmayı başlattığı için kendine lanet ediyordu ama şimdi belki de ona kendi ilacının tadına baktırabileceğini düşündü. Şantajla oynayabilecek tek kişi o değildi.

Hafifçe gülümseyerek sordu,

"Gerçekten bilmek istiyorsun, ha?"

Yavaşça başını salladı ve kızın bakışlarındaki meydan okumayı kavradı. "Pekâlâ, sana kızın kim olduğunu söyleyeceğim... ama oğlanı kendi başına bulman gerekecek."

Gözleri bir an için parladı ve "Daha da iyisi. Bu ne zaman oldu... Ekim sonunda mı?"

Evans başını salladı ve adam ona sırtıttı. "Tahmin edemeyeceğimi sanma, Evans. Bu tür şeylerde çok iyiyimdir."

Tekrar kitabına baktı ve gizemli bir şekilde, "Eminim," diye cevap verdi.

Çıkıntıdan atlayarak ondan birkaç hafif adım uzaklaştı ve kitabına dalmış gibi yaptı. Yüzünü nötr tutarak açıkça "Carmelina Thompson" dedi.

Bir süre durakladı ve onun kafasında ikiyle ikiyi bir araya getirdiğini düşündü. Gülmek için dudağını ve onun bir şey söylemesini bekledi... ama söylemedi. Bir süre sonra başını kaldırdığında onu hareketsiz, yüzünde tuhaf bir ifadeyle ayaklarının dibindeki yere boş boş bakarken buldu. Tam olarak şok olmuş gibi görünmüyordu... ama kesinlikle gülümsemedi. Bunu komik bulmamıştı. Onu kızdırmış olması gerektiğini fark ettiğinde midesinde bir batma hissi duydu... belki de bundan kaçınılamazdı. Kitabını kapattı, sayfasını parmağıyla tuttu ve tereddütlerle ilerledi,

"James?"

Yutkundu ve sessizce "Neden bir şey söylemedin?" diye sordu.

"Üzgün müsün?" diye sordu. Eğer mecbur değilse bunu ona daha önce anlatması gerektiğini söylemek istemiş .

"Yani... onca zaman orada oturmak zorunda değildin."

Bunu suçlayıcı bir tavırla söylemiyordu... Sanki onu beklettiği için özür diler gibiydi, ki bu çok saçmaydı. Adam mahcup görünüyordu ve kızın istediği ya da beklediği şey bu değildi.

Utanmıştı, belki biraz da üzülmüştü... ama utanmamıştı. Başını salladı ve geçmişte elde etmeyi başardıkları yoldaşlık duygusunu mahvetmek istemediğini düşünerek durumu hafifletmeye çalıştı

bir saat kadar. "Şey... Bu şartlar altında pek de iyi geçeceğini düşünmemiştim."

Gölmek ya da gülümsemek yerine ona baktı ve bakışlarını sabit tuttu. "Bu daha önceydi... her şey değışmeden önce."

Adam tamamen ciddi idi. Gülümsemeyi bıraktı ve yavaşça başını salladı, gözlerini aşağıya çevirerek oturduğu yerin altındaki duvardaki isimlere baktı. Bir süre sonra devam etti,

"Nerede yanlış yaptık? Yani... ne zaman yanlış bir başlangıç yaptık?"

Soruya şaşırdı ama bir dakika düşündü. "Bilmiyorum... Bence bu sadece çatışan kişilikler meselesiydi. Hiçbir zaman arkadaş olmadık."

İçini çekti ve cevap verdi, "Evet... sürekli kızgınlığıma rağmen. O zaman senden hoşlanmışım. Hatırladın mı?"

Yüzünün renklendiğini hissedebiliyordu... bunu tamamen unutmuştu. Kısa bir süre gülerek, "Evet... Hatırlıyorum." diye cevap verdi.

Kendi kendine alaycı bir şekilde gülümsedi ve sonra sessizce, "Sonra o gece vardı, beşinci yıl... o ateşle birlikte." dedi.

O geceyi düşününce cız etti... genç hayatının en kötü gecelerinden biriydi. Bir şey söyleyemeden devam etti: "Bu konuda McGonagall'a gittiğin için sana hep kızdım ama şimdi anlıyorum ki gerçekten hatalı olan bendim. Bunu rapor etmekte sonuna kadar haklıydın. Keşke *ben* de o kadar sorumlu olsaydım."

Şimdi onun gözlerinin içine bakıyordu ve o da ona bakıyordu. Sanki bir itirafta bulunuyormuş gibiydi... ve o geceye dönüp baktığında suçlu olduğu bir şey daha olduğunu fark etti. Onu görevlerini hafife almakla, gevşek bir Başöğretmen olmakla suçladığı onca zamanı düşündü kısaca... Şimdi bunu söylediğine pişman olmuştu, çünkü görünüşe göre

düşündüğü gibi bir etki yarattı. Nefes aldı, bu konuyu açmak için iyi bir zaman olduğundan emin değildi, yine de söyledi,

"O gece hakkında bilmediğin başka bir şey var." Göz temasını kesmeden kaşlarını hafifçe kaldırdı ve "McGonagall'a o yangından hiç bahsetmedim," diye itiraf etti.

Kaşlarını çattı ve sonra sordu: "O zaman nasıl öğrendi?" "Madam Pomfrey'den öğrendi."

James ona bir an için delirdiğini düşünmüş gibi baktı, kafası tamamen karışmıştı. Birden James'in bunu zaten bilmemesinin ne kadar aptalca olduğunu fark etti ve James'in daha fazla detay vermesini istemesine fırsat vermeden açıkladı: "Perdeler çubuklardan indiğinde tam kolumun üzerine düştüler. Kötü bir şekilde yandım ve hastane kanadına gitmek zorunda . Madam Pomfrey gitmeme izin vermedi.

Ta ki ona nasıl aldığımı söyleyene kadar ve yüzden söylemek zorunda kaldım. Zaten biliyordu... ama ona isim vermedim. Söylemiş olmalı. McGonagall ben daha odadan çıkmadan, çünkü ben o gece döndüğümde profesör ortak salondaydı."

Adam sadece ona baktı. Sinirli bir şekilde yutkundu, kızgın olup olmadığını merak ediyor, bir şey söylemesini diliyordu. Bir süre sonra söyledi.

"Neden bana söylemedin?"

Yavaşça omuz silkti. "Gerçekten bilmiyorum. Sanırım ben... ben isyan ediyordum. Eğer sorma zahmetine girmezsen bilmeyi hak etmediğini düşündüm."

Sonra yere baktı, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. Sessizliğe dayanamadı ve ağzından kaçırıldı, "Aptalcaydı... Bunu şimdi anlıyorum. Sana hemen söylemeliydim."

Başını salladı ve cevap verdi, "Hayır... hayır, haklıydın. Suçlamalarda bulunmadan önce hikâyenin tamamını öğrenmeliydim."

Bir an sessiz kaldılar ve sonra adam ona baktı. Gözlerinde büyük bir duygu vardı... üstü örtülüydü ve Lily karanlıkta onun tam olarak ne hissettiğini anlayamadı. Basitçe, "Özür dilerim," derken sesi sessizdi.

Ciddiydi. O da başını salladı ve içtenlikle, "Ben de," diye cevap verdi.

Lily tekrar rahatsız hissetmeye başlamadan önce bir dakika boyunca birbirlerine baktılar. Kasveti dağıtmak için başını sallayarak hafifçe, "Ne büyük bir kayıp, değil mi? Yani, pek çok şeyi önleyebilirdi. Eğer bu kadar haklı bir öfkeyle dolu olmasaydık, birçok varsayımı ortadan kaldıracak kadar birbirimizi tanıyabilirdik."

Kadın biraz gülümsedi ve adam başını salladı. "Evet... Biliyorum."

Kısa bir duraksamadan sonra boş boş, "Senden neden nefret ettiğimi biliyor musun?" dedi.

Başını salladı, adamın açık sözlülüğü karşısında biraz şaşırmıştı. Bu doğrudu elbette... Birbirlerinden nefret ediyorlardı. Kısık bir sesle açıkladı, "Sanırım yangın olayından önce başladı, ama bu benim için onu sağlamaştırdı. Senin tanıdığım en kibirli, en kendini beğenmiş, en züppe kız olduğunu düşünürdüm."

Söylediklerinden uzaklaşmak için ona baktı, gözleri dostça bakıyordu. Gülümsedi ve cevap verdi, "Şey... muhtemelen bunlardan bazılarında çok uzak değildin."

"Ah, evet öyleydin," dedi yumuşak bir sesle ve kadın midesindeki o tuhaf duyguyu yeniden hissetti. Böyle bir ilerleme kaydettikleri için çok rahatlamıştı. "Sadece senden çok hoşlandığım içindi ve sen bana zaman ayırmadın ve ben bunu *anlamadım*. Tam bir pisliktim."

Güldü ve "Sadece sen değildin, biliyorsun. Senin ne olduğunu düşündüğümü söylemek bile istemiyorum."

"Yine de yap," dedi inip ona yaklaşırken, "Terapötik bir şey."

Tereddütle gülümsedi ve elindeki artık kapanmış olan kitaba bakarak, "Bilmiyorum. Sanırım senin bir ahmak olduğunu düşündüm. Müdürü olarak sorumluluklarını yerine getirirken takındığın tavırdan hoşlanmadım... ama tek nedeni benim bu konuda çok gergin olmamdı."

"Hayır... değildin."

"Evet, ," diye ısrar etti, şu anda ona karşı aşırı bağışlayıcı davrandığını biliyordu, "pozisyonu tamamen fazla ciddiye aldım."

"Yine de haklıydın... Çok hoşgörölüydüm," dedi ve başını salladı.

"O zaman ikimiz de hatalıyız."

Konuşmada bir anlık bir kesinti oldu ve sonra James, "Sana çok kötü davrandım, değil mi?" dedi.

Arkasındaki gerçeği hafifletmek için ağzını açtı, ama o elini kaldırdı ve devam etti, "Biliyorum ben... bunu söylemek zorunda değilsin. Söylediğim pek çok şeyden şimdi gerçekten pişmanım. Sanırım... Sanırım bu bir savunma mekanizmasıydı. Her zaman bir şeyleri yapma şekli mi eleştiriyordun ve içten içe çoğunlukla haklı olduğunu biliyordum. Bunu kendime itiraf yerine, senin özsaygını paramparça etmeye çalıştım."

Başını kaldırdığında adamın kendisine ciddiyetle baktığını ve yüz ifadesine suçluluk duygusunun karıştığını gördü. Başını salladı ve "Özür dilemene gerek yok" dedi.

Esprili bir şekilde güldü ve karşılık verdi, "Evet, yapıyorum. Çoğunlukla kendi suçluluk duygumu hafifletmek için."

Tekrar yere baktı... Kendini hâlâ korkunç derecede suçlu hissediyordu. Vicdanını temizleme sürecindeydi, tıpkı onun gibi

düşündü. Ancak o cevap vermeden önce ekledi: "Ama tek neden bu değil. Artık aramızın garipleşmesini gerçekten istemiyorum... Bir kereliğine ve sonsuza dek bu işin peşini bırakmamız gerektiğini hissediyorum. Ben ki..." durakladı ve sonra sözlerini şöyle bitirdi: "Her şeyin farklı olmasını istiyorum."

Ondan birkaç adım uzaklaştı, aniden boşluğa ihtiyacı olduğunu hissetti. Çıkıntıya gitti ve Hogwarts arazisine baktı... gerçekten de çok güzel bir geceydi. Gece gökyüzüne karşı orman ağaçlarının siyah hatlarını ve gölden yansıyan ay ışığını görebiliyordu. Bir süre sonra, "Bu kadar eleştirel olmamalıydım. Buna hakkım ... ve haklı da değildim. Hem de hiç. Sen..."

Sonra omzunun üzerinden ona baktı ve onu elleri pelerininin ceplerinde ayakta dururken buldu. Küçük bir etti ve sözlerini şöyle bitirdi: "Düşündüğüm kişi değilmişsin."

Dönüp uzaktaki Quidditch sahasına baktığında, bayrakların serin esintide dalgalanışını izledi. Artık Mart ayının sonuna yaklaşıyordu ve havadaki bahar kokusunu şimdiden alabiliyordu. Hava mevsim normallerinin dışında sıcaktı. Arkasında ayak sesleri duydu ve geçmeden James çıkıntıda onun yanında duruyordu. Bir süre sessiz kaldılar, kendi düşüncelerini düşünüyorlardı, ta ki sonunda James yumuşak bir sesle konuşana kadar,

"Sanırım ikimiz de hoş bir sürpriz yaşadık."

Uzun zamandır bu kadar rahatladığını hatırlamıyordu... Sanki bu, aylardır onun için yolunda giden ilk şeydi. Orada dururlarken, sadece bir saat kadar düzgün bir sohbetten sonra onunla bu kadar rahat hissedebilmesinin ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Ona açılmaya ne kadar istekli olduğuna ve sonunda kendisiyle ilgili ne kadar çok şey anlattığına kendisi bile şaşırmıştı. Ona güvenebileceğini hissettirmişti, ki bu asla mümkün olabileceğini hayal edemeyeceği bir şeydi.

Belki de onun arkadaşı olabilirdi. Ona bakmak için döndü ve onu zaten kendisine bakarken buldu. "Saat kaç?" diye sordu.

Saatine baktı, sonra yüzüne bir gülümseme ve "Saat bir" diye cevap verdi.

Bu yanıt karşısında sıçradı ve "Sabah mı?" diye haykırdı.

Adam başını salladı kadın kendini taş parmaklıklardan iterek kapıya yöneldi. "İki saattir buradayız! Geri dönmeliyiz... Bu hiç iyi görünmüyor."

"İyi görünmüyor mu?" diye tekrarladı, onu takip ederek. Başını iki yana salladı ve yanaklarının ısındığını hissetti - kulağa pek doğru gelmemiştir.

"Ne demek istediğimi biliyorsun... temizlememiz gerekiyordu ve sonra burada iki saat boyunca konuşuyoruz? Bu hiç adil değil."

Bunu söyledikten sonra elindeki kitabı düşürdü. Almak için hızla eğildi, doğruldu ve onu önünde buldu. Şimdi onu takip ederken, kapı aralığında aniden durunca neredeyse sırtına çarpacaktı.

"Callahan," dedi James sinirlenerek, "Ne sanıyorsun sen? Saat sabahın biri!"

Lily onun omzunun üstünden bakmaya çalıştı ama adam çok uzundu. Adamın yeni gelen bir öğrenciyle konuştuğunu düşündü ve sonra çocuğun alaycı bir sesle, "Doğru, Potter... Sanki sen daha iyisin. Başöğretmen ol ya da olma... Eminim her zamanki gibi burada geçirdiğin zamanın karşılığını almışsındır."

Lily, James'in sırtının tehlikeli bir şekilde gerildiğini gördü ve cevap vermeye fırsat bulamadan onu atlatıp kendini tanıttı. Çocuk - George Callahan - karanlıkta onu tanıyınca beti benzi attı.

"Oh...Lily. Ben, uh... Seni görmedim..."

"Biliyorsun," dedi, "senin gibi okul politikasına aykırı olarak buraya gelmekte *ısrar eden* insanlar olmasaydı burada olmak zorunda kalmazdık. Şimdi sizinle aşağıya kadar yürüyeyim mi yoksa kendi yolunuzu kendiniz mi bulursunuz? Geri mi?"

Şimdi kıpkırmızı oldu ve yanındaki hayal kırıklığına uğramış gibi görünen kıza bakarak, "Hayır... gidiyoruz. Hadi gidelim."

Onlar gittikten sonra James'e döndü ve gülümsedi. "Burada kalmamız iyi oldu, sanırım... tamamen boşa gitmedi."

Ama James o kadar da hevesli görünmüyordu... Son derece tedirgin görünüyordu. "Um... bunun için üzgünüm. Neden bahsettiğini bilmiyordu."

Beklediğinden daha az mizahla karşıladı - belki de onun alındığını düşündü. Gülümsedi ve cevap verdi, "Ah... bunun için endişelenme. Yine de gerçekten gitmeliyiz... geç oldu."

Bir an ona baktı, sonra başını salladı. Sanki az önce yaptıkları konuşma ikisini de yormuş gibi nispeten sessiz bir şekilde ortak salona doğru yürüdüler. Ancak bu kez Lily'nin doldurma ihtiyacı hissetmediği rahat bir sessizlikti. Onunla arkadaş olmanın ne kadar kolay olduğuna bir kez daha hayret etti... eğer gerçekten de öyle olmaya başladıysa.

Ertesi sabah Arabella'nın omzunu sarsmasıyla sersemlemiş bir şekilde uyandı.

"Hadi... kalkma zamanı."

Lily başını yastıktan kaldırdı ve pencereden dışarı, kapalı gökyüzüne bir bakış . Yağmur yağıyor gibi görünüyordu. "Ne, şimdiden mi?"

Bella sırtıttı ve "Evet, zaten. Geçen hafta yaşadığımız gibi bir olay daha yaşamak istemeyiz, değil mi?"

Lily gözlerini devirdi ve yorganını üzerinden attı. Ayağa kalkarak üniformasını ve cüppesini aldı ve duşa doğru ilerledi. Hepsi giyindikten sonra kahvaltı için salona indiler. Günlerdir ilk kez Lily'nin midesi gergin değildi ve gerçekten de aç olduğunu fark etti. Masada boş bir yere doğru yürürken James ve arkadaşlarının yanından geçtiler. James geçerken Lily'ye baktı ve ona küçük bir el salladı. Lily de ona küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi ve sonra aniden durunca neredeyse Bella'ya çarpıyordu.

"Şuraya oturalım... sıranın sonuna," dedi ve masanın en ucundaki banka oturdu. Helen onun karşısına oturdu ve Lily de onu takip etti. Oturduktan ve bir parça tost yedikten sonra Bella, "Demek artık Potter'la birbirinizi boğazlamıyorsunuz, öyle mi?" diye sordu.

Lily başını salladı ve "Hayır, değiliz." diye cevap verdi.

Arabella hiçbir şey söylemedi, sadece başını salladı. Lily, James'le gerçekten konuştukları için kendini daha iyi hissettiğini itiraf etmek zorundaydı ama Jamesi gördüğünde, daha önce nasıl davrandığını hatırlayınca vicdanı biraz sızladı. Ancak bunun geçmişte kaldığına ve üzerinde durmaması gerektiğine karar verdi. Adamın hâlâ kendisiyle meşgul görüldüğü gerçeğinin de üzerinde durmamalıydı. Daha sonra, öğle yemeğinde, her zamanki gibi kendini güçlü bir yorgunlukla vurulmuş buldu. Yemeğini karıştırdı, elleriyle bir şeyler yapmaya çalıştı, böylece dikkatini odaklayabileceği bir şey olacaktı... ama buna karşı koyamadı. Göz kapakları sanki kurşundan yapılmışlardı. Zilin çaldığını duyup herkesle birlikte ayağa kalktığında, kendini halsiz ve mutsuz hissederken, bunun hiç bitip bitmeyeceğini merak etti.

Ertesi gün Pazar'dı ve Lily o günü kütüphanede oturup tılsım işleriyle ilgili en yeni kitabını okuyarak geçirdi. Şimdiye kadar okuduğu en ilginç kitaplardan biri olduğu için son birkaç gününü bu kitabı karıştırarak geçirmişti. Doğrusunu söylemek gerekirse, tılsımlar bölümündeki hemen her kitabı ve savunma raflarındaki birkaç kitabı okuduğu için biraz endişelenmeye . Hepsini bitirdiğinde ne yapacağını bilmiyordu... bunu düşünmekten gerçekten hoşlanmıyordu

o. Belki de Profesör Flitwick'ten ders dışında kendisine biraz fazladan eğitim vermesini isteyecekti... Bu, Dumbledore'un dersi ve okumaları arasında, savunma tılsımları işinin nasıl yürütüldüğüne dair iyi ve gerçekçi bir his edinmesi kaçınılmazdı.

Kendi kendine hafifçe gülümsedi... *başka* şeylerin arasında zaman geçirmek için kitap okuyacağı günü göreceğini hiç düşünmemişti. Kitabının sayfalarını çevirmek için uzanmıştı ki aniden elinden kapıldı. Şaşkınlıkla başını kaldırdığında James'in kendisine sırtarak baktığını gördü. Tembelce masanın karşısındaki koltuğa oturdu ve şöyle dedi,

"Demek bütün gün bunu yapıyordun. Okuldan atıldığını falan düşünmeye başlamıştım."

Ona gülümsedi ve şöyle cevap verdi: "Kovulmak mı? Baş Kız olmaktan kovulmaya düşmek için gerçekten korkunç bir şey yapmam düşünmeliydim."

Ona kitabını geri verirken omuz silkti, işaret parmağı hala onun yerini tutuyordu. "Hiçbir şey imkansız değildir, değil mi?"

Başını ona doğru salladı ve o da gülümsedi. Herkesin yaptığı her şeyi analiz etmekten kaçınma konusundaki yeni keşfettiği kararlılığıyla hayatın çok daha kolay ilerlediğini kabul etmek zorundaydı. Son birkaç gün içinde her şeyin her zaman kendisiyle ilgili olmadığını çabucak öğrenmişti ve bunun ona sağladığı özgürlük hissini seviyordu. Bunun da ötesinde, James Potter'la yeni keşfettiği yoldaşıktan oldukça keyif alıyordu... Birbirlerinin arkadaşlığından gerçekten keyif alıyor gibi görünüyorlardı. Yıllar önce neden bir araya gelmediklerini sürekli merak ediyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu ona, bir kâğıt parçasıyla sayfasını işaretlerken. Adam kaşlarını çattı, etrafına bakındı ve cevap verdi,

"Bilmiyorum... Bir yerde yanlış yola sapmış olmalıyım. Yiyecek arıyordum."

Güldü... ki son zamanlarda bunu çok daha fazla yapıyordu. Ona bir bakış atarak, "Hmm... evet, yanlış merdiveni kullandın. Acele etsen iyi olur... Duyduğuma göre öğle yemeğinde tarta veriyorlarmış."

Bir süre ona baktıktan sonra "Yemek yemedin mi?" diye sordu.

Kadın başını olumsuz anlamda salladı ve adam "Benimle aşağıya yürümek ister misin?" diye sordu.

Bir an tereddüt etti... uykusuzluğunu hâlâ atlatamadığı için yarım saat uyumaya çalışmayı planlıyordu. Adam onun aklından geçenleri okumuş gibiydi ve "Kule'ye geri dönmeyeceksin" dedi.

Ona bir kaşını kaldırdı. "Ben değil miyim?"

"Hayır," dedi ve ayağa kalktı, "Ve de, sanırım puan toplantılarını akşamları yerine öğle yemeğinde yapmaya başlamalıyız."

"Neden?" diye sordu, bastırmak için elinden geleni rağmen sesine öfke karışmıştı. Adam cevap verirken umursamaz görünüyordu,

"Çünkü her gün öğle yemeği boyunca uyuyamazsın."

Bir süre ona baktı, sonra tuttuğu nefesini bıraktı ve başını salladı. "Şey... bu iyi, ama bu haftada sadece bir gün. Haftanın diğer dört günü ne olacak?"

Ona bir bakış attı ve şöyle cevap verdi: "Belki de birdenbire insanlara karşı çok katı olurum. Verdiğim puanları üç katına çıkarırım."

Gülümsedi ve "Ama sadece diğer evlerin üyelerine tabii ki" dedi.

Ona sıırıttı. "Şey... Gryffindor'lar mükemmelse elimden bir şey gelmez."

Lily güldü ve "Bırak da eşyalarımı toplayayım," dedi.

Kız kitaplarını çantasına atarken sessizce bekledi ve sonra ayağa kalktı. Kütüphaneden çıkarken, "Arkadaşların nerede?" diye sordu.

Omuz silkti ve "Muhtemelen bir yerlerde benim ne kadar sıkıcı biri olduğumdan bahsediyordur" diye cevap verdi.

"Sen mi?" diye tekrarladı, gülerek, "Neden?"

Ona kaşlarını kaldırarak cevap verdi: "Ne demek 'neden'? Çünkü yapacak bir sürü başka şey varken son iki günümü kütüphanede kitap okuyarak geçirdim. Ayrıca öğle yemeği boyunca uyuyorum... *İşte bu* benim ne kadar sıkıcı olduğumu *gösteriyor*. Şimdi buna göre karar verebilirsiniz."

Kıkırdayarak, "Hayır... Sanırım bu noktada yapmasam daha iyi olur," diye karar verdi.

Tekrar konuşmadan önce bir süre sessizlik içinde yürüdüler. "Yani... kitap *o kadar* iyi, ha?"

Heyecanla başını salladı ve "Evet... bölümler uçup gidiyor. Ya da en azından siz okurken öyle görünüyor."

"Savunma tılsımları normal daha mı karmaşık, yoksa sadece farklı bir tür meselesi mi?" diye sordu. Karnının heyecanla zıpladığını hissetti... Daha önce hiç kimse ona bunu sormamıştı. Bu konuyu konuşabileceği birinin olmasını çok isterdi ama görünüşe göre hiçbir arkadaşı bunu sorabilecek nitelikte değildi... Bella hariç, ama *her şeyi* ona yükleyemezdi.

"Bu cazibeye bağlı, ancak genel halka açık olmamalarının ana nedeni güçleri... özel olarak eğitilmeniz gerekiyor."

Düşünceli bir şekilde başını salladı ve sonra sordu: "Yani bu kitapların hiçbiri size bu tılsımların nasıl *yapılacağını* anlatmıyor mu?"

Kadın başını salladı ve adam bir nefes alıp verdikten sonra şöyle dedi:
"Bununla yaşayabileceğimi sanmıyorum. Bazılarını nasıl yapacağımı bulmam gerekecek."

Gülümsedi ve "Şey... muhtemelen okuldan atılırsın" dedi.

Ona baktı ve biraz gizemli bir şekilde gülümsedi. "Okuldan atılmadan hangi kuralları çiğneyebileceğinizi bilseniz şaşırdınız."

"Şaşıracığımı *umardım*... ama şaşırmayacağımı düşünmeye başlıyorum. Her neyse, mesele hangi kuralların çiğnendiği değil... mesele yakalanmaktan kaçınıp kaçınamayacağınız."

Gülümsemesi sinsi bir sırıtışa dönüştü. "Ah... işte yetenek burada devreye giriyor. İşte *ben* bu konuda mükemmelim."

Güldü ve "Bunu duymamış gibi yapacağım" diye cevap verdi.

"Teşekkürler."

Köşeyi döndüler ve Büyük Salon'un kapısından geçtiler. Lily etrafına bakındığında Arabella ve Helen'in henüz orada olmadıklarını ama Remus Lupin'in masada oturmuş beklediğini gördü. Onların yaklaştığını görünce başını kaldırdı ve hoş bir şekilde gülümsedi. Lily onun oturduğu yerin biraz aşağısında bir yere oturdu ve James masanın karşısından ona bakarken biraz yavaşladı. Lily'yi biraz şaşırtan James, Lily'nin karşısındaki sıraya oturdu ve çantasında bir şeyler aramaya başladı.

"Şimdi hatırladım... McGonagall'dan sana vermem gereken bir not var."

"Öyle mi?" Lily kaşlarını kaldırarak, "Nedir o?" diye sordu.

Ona bir bakış gönderdi ve başını sallayarak, "Merak etme - sanırım ay sonundan önce yapmamızı istediği şeylerin bir listesi... Bende de bir tane var," dedi.

Kadın başıyla onayladı ve adam masanın üzerinden ona bir rulo parşömen uzattı. Kadın parşömeni alamadan, adam parşömeni onun elinden çekip aldı ve

"Teşekkürüm nerede?" diye sordu.

Ona alaycı bir bakış fırlattı ve parşömeni elinden kaptı. Adam hafifçe güldü ve kadın şöyle dedi,

"Çok teşekkürler. Şimdi, seni bekleyen insanlar yok mu?"

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ses James'in hemen arkasından geldi ve Lily şaşkınlıkla başını kaldırıp bakınca Arabella olduğunu gördü... ama Arabella hiç de mutlu görünmüyordu. James'e soğuk bir şekilde bakıyordu.

kaşlarını kaldırdı. İçinden bir ses Lily'ye bunun sonunun iyi olmayacağını söylüyordu ama Lily bir şey söyleyemeden Bella küçümseme dolu bir sesle devam etti: "Şimdi... benim yerimdesin."

En korkunç embesil bile onun ses tonundaki düşmanlığı fark edemezdi ve Lily kendini koyu pembe renkte hissediyordu. James ise hiçbir şey söylemedi... ama onun ani ve sert müdahalesi karşısında ilk şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra, Arabella'nın yoğun bakışlarına karşılık verirken gözleri tehlikeli yarıklara dönüştü. Kaşlarını kaldıran Arabella yüz ifadesini sahte bir kayıtsızlığa çevirdi.

"Peki," dedi beklenti içinde, "Hoşça kalın."

Eğer Arabella'yı öldürmeden susturmanın bir yolu olsaydı, Lily bunu yapardı. Ama olan olmuştu... James, Lily'nin onu hiç görmediği kadar öfkeli görünüyordu. Çenesi gerilmiş ve kaşları koyu bir çatıklıkla birbirine yaklaşmıştı. Her ikisinden de kaynaklanan nefret hissediliyordu... ama bu ateşli bir nefret değildi. Soğuk ve duygusuzdu ve her şeyden çok bir irade savaşıydı. James'i dikkatle izliyordu... Arabella hırçın ve zaman zaman gürültücü biriydi ama Lily, James'in bu konuda onunla boy ölçüşemeyeceğini biliyordu. Onun jilet gibi keskin diline ve kıvrak zekâsına sayılamayacak kadar çok kez maruz kalmıştı ve eğer isterse Arabella'yı alt edebileceğinden hiç şüphesi yoktu... her ne kadar başa baş bir mücadele olacak olsa da.

Bunun yerine, taş gibi sessiz kaldı... ve biliyordu ki onu muhtemelen istediği şekilde cevap vermekten alıkoyan tek şey Lily'yi gücendirmekten duyduğu korkuydu. Eğer Bella, Lily'nin en iyi arkadaşından başka biri olsaydı, şimdiye kadar kafasını koparmış olurdu. Bir milyon dayanılmaz yıldan sonra James ayağa kalktı... yavaşça, neredeyse küstahça, tam boyuna geldi. Arabella irkilmedi. Sonunda onunla göz temasını keserek Lily'ye baktı ve yüz hatları gergin olmasına rağmen gözle görülür bir şekilde yumuşadı.

"Sonra görüşürüz, tamam mı?"

Kadın sessizce başını salladı ve adamın uzaklaşmasını dikkatle izledi. Adam arkadaşlarının yanına oturup kulak misafiri olmaktan çıkar çıkmaz masaya doğru eğildi ve "Bunu neden *yaptın*?" diye tısladı.

Arabella gözlerini Lily'ye , belli ki olumsuz bir tepki bekliyordu. Hafifçe arkasına yaslanarak, sanki Lily'nin sesini duyurmak için sesini yükseltmesini istiyormuş gibi, sakince cevap verdi: "Sadece çok rahat etmesini istemiyorum, hepsi bu."

"Geçtiğimiz hafta boyunca bu ilişkiyi en azından birbirimizin yanında rahat olabileceğimiz bir noktaya getirmek için yaptığım onca çalışma ve sen her şeyi mahvetmek üzeresin!"

Bella masanın üzerinde neredeyse burun buruna gelene kadar eğildi. "İlişki... şimdi böyle mi oldu? Nesiniz siz... birdenbire *arkadaş mı oldunuz*? Bak, bir duruma kendini kaptırdığında gerçekleri gözden kaçırmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim... inan bana, bilirim. Senden faydalanılmasına izin ver... Hala gerçekten savunmasızsın, biliyorsun."

"Ne?" Lily bu konuşmayı yaptığına inanamayarak tekrarladı. Bella ona bir kaşını kaldırdı ve şöyle dedi,

"Evet, ."

Lily başını salladı, "Bakın, bana göz kulak olduğunuz için teşekkürler, ama... şey, beni rahat bırakın!"

Bella homurdandı ve Lily devam etti, "Ondan hoşlanmadığını biliyorum ama son zamanlarda bana karşı çok iyi olduğunu kabul . Bella...ama. Bunu inkâr edemezsin."

Bella gözlerini devirdi ve James'in arkadaşlarıyla oturduğu yere baktı ve Lily onun mavi gözlerindeki isteksiz anlaşılmayı görebiliyordu.

"Lily sonunda Arabella'nın düşüncelerini bölerek, "Onu rahat bırak, tamam mı?" diye sordu.

Bella omuz silktili ve çatalını çeri domatese sapladı. "Sadece kendisi hakkında büyük fikirlere kapılmasını istemiyorum, hepsi bu. *Senin* ona çaresizce ihtiyacın olduğunu düşünmeden de yeterince büyük bir kafası var."

"O böyle düşünmüyor. Ayrıca ben kendi başımın çaresine bakabilirim Bella... Ben camdan yapılmadım ve bunu en iyi senin bilmen gerekir."

Bella orada oturup uzun bir süre onu inceledi ve Lily gözlerini onun bakışlarından ayırmadı. Bella'nın kendi kararlarını verebilmesi için ona güvenmesine, pek çok insan ona inanmazken onun kendisine inanmasına ihtiyacı vardı. Eğer en iyi arkadaşı onun mantıklı düşünme yeteneğine inanmazsa, o zaman her gün dünyayla yüzleşmek için yeterli güveni nasıl inşa edeceğini bilmiyordu. Sonunda Bella iç çekti.

"Tamam... tamam, iyi. Ama yine de ondan hoşlanmıyorum."

Lily gülümsedi. " değil. Ondan hoşlanmak *zorunda* değilsin."

Günün geri kalanını olaysız geçirdiler ve Lily'nin endişesine rağmen James ona karşı herhangi bir kin besliyor gibi görünmüyordu. Charms'tan çıkarken ona sırtıttı, Lily de ona gülümseyerek başını ve James'in bunu daha önce olanlar için bir tür özür olarak algılayacağını umdu. Ona, ne demek istediğini anladığını ve kızgın olmadığını göstermek için küçük bir omuz silkme hareketi yaptı... ve onu kelimeler olmadan iletişim kurmanın mümkün olduğuna hayret etmesi için bıraktı.

Tanıdık sesle döndü ve Profesör Dumbledore'un kendisinden bir metre kadar uzakta durduğunu gördü. Dumbledore gülümsedi ve o da karşılık verdi. Artık okul müdürünü her gördüğünde, ailesi öldükten sonra onu yataktan kalkmaya ve dünyayla bir kez daha tanışmaya ikna ettiği günü hatırlıyordu. Bunun için ona sonsuza dek minnettar kalacaktı ve içinde bulunduğu durumda daha uzun süre kalmasına izin verilseydi neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

"Evet, Profesör?"

Ona işaret etti ve sessizce, "Akşam yemeğine inmeden önce ofisimde bana katılır mısın diye merak ediyordum. Çok uzun sürmez. uzun."

Bella ve Helen'a omuz silkti ve ardından onu ofisinin kapısına kadar takip etti. İçeri girdiğinde sakinleştirici bir nefes almak zorunda kaldığını fark etti. Odayı görünce yüreği ağzına geldi... Buraya en son annesi ve babasıyla ilgili gerçeği öğrendiği zaman gelmişti. Sertçe yutkunarak Dumbledore'un masasına doğru yürüdü ve oturup oturmamakta kararsız kalarak ayağa kalktı. Dumbledore masanın diğer tarafına doğru yürüdü ve eğilerek yerden bir şey aldı. Lily onun kahverengi bir kutuyu önüne koymasını izledi, sonra geri çekildi ve yumuşak gözlerle ona baktı.

"Lily... Bu sabah erken saatlerde postadan bunu aldım. Yanında kız kardeşinden gelen ve senin için olduğunu açıklayan bir not vardı. Sana vermem gerektiğini söylüyordu."

Lily başladı. Onun için mi?

"Nedir bu Profesör?" diye sordu kapalı olmasına rağmen kutuyu incelerken. Başını yavaşça salladı ve cevap verdi,

"Bilmiyorum, Lily. Mektubu ben açmadım ve mektupta daha fazla açıklama da yoktu... Ben bu durumda sadece elçiyim."

"Ah, elbette," diye mırıldandı, kendini aptal gibi hissediyordu. Dumbledore kendisine gelen bir paketi neden açmak istesin ki? Kısa bir süre Petunia'nın bunu neden kendisine göndermek yerine okula gönderdiğini merak etti, ama sonra bunun muhtemelen Lily'nin yanıt vermesini önlemek için olduğunu anlayınca yüzünü buruşturdu. Bu düşünceyi bir kenara iterek, daha fazla talimat bekliyormuş gibi Başöğretmen'e baktı. Müdür hafifçe gülümsedi ve şöyle dedi,

"İçinde ne olduğunu görmek için sabırsızlandığınızı tahmin ediyorum. Devam edin... ama yemek yemeyi unutmayın. Kaynaklarım bana bu akşamın iyi olduğunu söylüyor."

Kadın belli belirsiz gülümseyerek teşekkür etti ve kutuyu alıp ofisten çıkarken içinde ne olabileceğini düşündükçe midesi bulanıyordu. Muhtemelen ne olduğu hakkında oldukça iyi bir fikri vardı ama haklı çıkmaktan korkuyordu. meraklı soruları ve dik dik bakan gözleriyle uğraşmak zorunda kalmadan paketi açmak isteyerek, şaşırtıcı derecede hafif olan paketi dışarı taşıdı. Güzel bir Nisan günüydü ve hava piknik yapmak için uygundu. Lily en sevdiği okuma ağacına kadar yürüdü ve altında diz çökerek kutuyu dikkatlice önüne yerleştirdi. Derin bir nefes daha alarak kutunun kapağını açtı ve içine baktı.

Tam olarak düşündüğü şeydi ve titreyen elini dikkatlice içine daldırırken boğazının kuruduğunu hissetti. Parmakları bir zarfla karşılaştı ve dikkatli gözlerle zarfı açtı. Petunia'dan gelmişti ve içinde bir not ile bir miktar para olduğu anlaşılan bir şey vardı.

İşte eşyaların ve mobilyalardan geriye kalanların yarısı. Size ait olan ve kurtarabildiğimiz bazı eşyaları da gönderdim - fazla bir şey yok. Geri kalan her şey gitti.

Petunya

Lily içini çekerek gözlerini kırıştırdı... kız kardeşinin bir yanıt beklemediğini biliyordu. Zarfı daha sonra incelemek üzere cebine koyarak tekrar kutuya uzandı. İlk gördüğü şey

Bir çerçeve çıkardı... içinde bir resim vardı. Çerçeveyi çevirip gülümseyen yüzlere baktı ve gözleri yaşlarla dolunca yüzler kısa sürede bulanıklaştı. Annesi ona bakıyordu, genç yüzü memnuniyetin timsaliydi... ve kollarına sarılmış Lily'nin kendisiydi. Bu resimde Lily hâlâ bebek sayılırdı... kırmızı bukleleri olan tombul bir çocuk. Lily'nin büyükannesine ait olan sallanan sandalyede oturuyorlardı... Lily annesinin ara sıra akşam yemeği için giyinmesini izlerken o sandalyede sallandığını hatırlıyordu. Kuşlardan ayakkabılara, okyanustan babasına kadar çeşitli şeyler hakkında konuşurlardı. Annesi Lily'nin kutusundaki her denemesine izin verir, Lily de boynunda aynı anda on boncuk dizisiyle yetişkin bir film yıldızıymış gibi davranırdı. Annesi gülerdi... müzikal bir kahkahası vardı. Lily bunu hatırladıkça gülümsüyordu... şimdi neredeyse rüzgârın sesini duyabiliyordu.

Resmi bir kenara bırakarak tekrar elini içeri soktu ve bir kitap çıkardı... ve bu kitabın savunma tılsımlarıyla hiçbir ilgisi yoktu. Bu, tüm genç hayatı boyunca yatmadan önce okuduğu masalların bir derlemesiydi. Sayfalar sararmış, kapak yıpranmış ve aşınmıştı... ama resimler her nasılsa yayınlandığı günden kadar canlı kalmıştı. Sayfaları çevirdi, büyük yataklarında anne ve babasının arasında uzanmış ona ve Petunia'ya kitap okuduklarını hatırladıkça anıları canlandı. Sindirella'nın elbisesi, Pamuk Prenses'in elması, Jack'in fasulye sırığı... Hepsi oradaydı, tam da hatırladığı gibi renkli olarak resmedilmişlerdi. Ön kapağın iç tarafına döndü ve hayatında belki de yüzüncü kez yazıyı okudu.

Lily'ye

Umarız hayatınız her zaman prensler, saraylar ve sihirle dolu olur... ve kötü üvey anneler OLMAZ!

Mutlu Yıllar ve Daima Sevgiler, Anne

ve Baba

Gölümsedi ve hafifçe burnunu çekti... mesaj hiçbir zaman şu anda olduğundan daha anlamlı olmamıştı. *Herhangi bir şey* hakkında başka bir şey okumadan önce, o gece yatağa girdiğinde başlayarak bu kitabı baştan sona okumaya karar verdi. Bu kararla kitabı dikkatlice yanındaki çimlerin üzerine koydu ve tekrar kutuya uzandı. Bu kez, babasına ait olan bir şeyi çıkardı... bir kravat. Bu herhangi bir kravat değildi, Lily'nin ona sekiz yaşındayken Noel'de hediye ettiği kravatı... ve şimdi ona baktığında, hayatında gördüğü en iğrenç şey olduğunu fark etti. Kendi kendine gülerek, babasının onu pijamasının üzerine nasıl giydiğini hatırladı... ve günün geri kalanı boyunca çıkarmadı. Bir kez bile... Ve o günden sonra yıllarca her aile etkinliğinde bunu takmış, insanlara gururla bunu ona güzel bir kızın verdiğini söylemişti. Sonra ona göz kırptı ve o da aralarındaki küçük şakaya gülümsedi. Bazen gür sesi ve iri cüssesiyle diğer insanlar için ne kadar korkutucu olsa da, bir insanın ondan nasıl korkabileceğini şahsen hiç anlayamamıştı.

İçini ve bir süre göle baktı, şimdi yanaklarından sessizce süzülen gözyaşlarını hafifçe sildi... adamın mavi gözlerindeki pırıltı Dumbledore'unkine rakip olmuştu. Geceleri uykuya dalmadan önce gördüğü son şey hep onun gözleriydi ve bu onu tamamen güvende hissedirdi. Babasının yan odada uyuduğunu bildiği için karanlıktan bile korkmuyordu. Gözlerini kapadı ve onları bir kez hayal etmeye çalıştı... ve bunun şaşırtıcı derecede kolay olduğunu fark etti.

Öldüklerine inanamıyordu. Hâlâ tam olarak kabullenememişti... Bir cenaze görmemişti. Bir cenaze töreninde ... evinin yıkıntılarına bile bakamamıştı. Her şey çok gerçeküstüydü... ve bazen çılgınca, belki de her şeyin bir hata olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. Sonunda okulu bitirdiğinde orada olacaktı, tıpkı her zaman hayal ettiği gibi.

Bu hüsnükuruntu ve aptalcaydı. Bunu biliyordu... ama bazen bunu düşünmekten kendini alıkoyamıyordu. Orada oturuyordu.

Her bibloyu, her mücevheri, her kitabı, her resmi incelemek için saatlerce o kutuyla vakit geçirdi. Elinde kalan tek şey bu küçük kutuydu... ve içindeki her bir şeye ayrı ayrı değer veriyordu. Sonunda başını kaldırdı ve aniden havanın karardığını fark etti... Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. İç geçirerek her şeyi dikkatlice bir araya topladı ve şatonun ışığına yürüdü. Portre deliğine vardığında Şişman Kadın yüzünü taradı ve sordu,

"İyi misin canım?"

Garip bir şekilde, kendini aylardır olmadığı kadar iyi hissediyordu. Ancak portre deliğinden içeri adım attığında iyimserlik hissi aniden yok oldu... James ve arkadaşları bir masada oturmuş kâğıt oynuyorlardı. Orada sadece onlar vardı. Başlarını kaldırdılar ve onu görünce oldukça şaşırılmış göründüler. James'in gözleri onun yüzünde gezindi ve geç de olsa banyoya gidip yıkanması gerektiğini fark etti... muhtemelen iyi bir ağlama geçirmiş gibi görünüyordu. Kaşlarını hafifçe çattı ve "Her şey

yolunda mı?" diye sordu.

Diğerlerinin dağılıp kendisini James'le yalnız bırakacakları yönündeki düşüncelerini o anda bertaraf edebileceğine karar verdi ve parlak bir bakış atıp "Evet... her şey yolunda" dedi.

Kutuyu kalçasına kaldırırken Sirius Black'in kutuya baktığını gördü ve yatağa gitmesinin daha iyi olacağına karar verdi... ama bir şekilde oraya çıkmaya cesaret . Arabella'nın uyuduğunu biliyordu ve yatakhanenin karanlık ve davetkâr olmadığını da biliyordu... en azından kendisi için. Etrafına garip bir şekilde bakındıktan sonra odanın uzak köşesindeki bir sandalyeyi seçti ve ona gitti, okumakta olduğu kitap ona kalmak için bir sebep verdiği için şükretti. Bir saat kadar süren okuma nöbetleri arasında dikkatle oyunlarının gidişatını dinledi. Görünüşe göre oraklarının çoğunu Remus'a kaptırdıktan sonra Sirius yüksek sesle esneyerek, "Yeter... bu kadar yeter," dedi.

acınası bir hal almaya . Tüm birikimimi kumarda kaybetmeden önce yatmaya gidiyorum."

Peter kabul etti ve Remus sinsî bir gülümsemeyle ayağa kalktı.

"Dönek." Sirius ona ters ters baktı ve hırladı, "Hilekâr."

Peter, "Yatağa," diye hatırlatarak merdivenlere yöneldi. Diğer ikisi de onu takip etti... ve kısa süre sonra Lily bir kez daha James'le baş başa kaldı. James arkadaşlarını yukarı kadar takip etmek , Lily'nin oturduğu yere doğru yürüdü ve Lily'nin karşısındaki sandalyeye oturdu. Lily ona biraz beceriksizce gülümserken rahatlamış hissetmekten kendini alamadı... onu beklediğini düşünmesini istemiyordu. Gerçekten yapmamıştı... ama yine de, kalırsa böyle olmasını beklemiyor ?

"Seni rahatsız eden bir şey mi var?" diye sordu, sesi rahatsız edici değildi. Onu rahatlıkla reddedebilir ya da ona güvenebilirdi... Sorma şekli her iki seçeneği de onun için basit hale getirebilirdi. Ancak, sonunda ikincisini seçti. "Bugün kız

kardeşimden bir paket aldım."

"Kız kardeşin mi?" diye araya girdi, yüzü şaşkınlığını ele veriyordu, "Kız kardeşin mi var?"

Üzüntüyle gülümsedi ve " yukarı. Artık pek konuşmuyoruz..." dedi.

Düşünceli bir şekilde başını salladı ama neyse ki konuda daha fazla bir şey söylemekten kaçındı. Devam etti, "Her ... bu kutuydu ve evden geriye kalan eşyalarım dolu. Gördüğünüz gibi pek bir şey yok. Ama ben... bu gece kutuyu karıştırırken çok eğlendim."

Ona dikkatle baktı ve "İyi misin?" diye sordu.

Bir süre soruyu düşündükten sonra, "Evet... Yani, bilmiyorum," diye cevap verdi.

Hiçbir şey söylemedi, ama yumuşak ela gözleri onun yüzünde kaldı ve devam etmesini bekledi. Gözlerini kutuya dikerek cevap verdi:
"Yapamam... bunu insanlara açıklamak benim için çok zor ama... sanırım sonunda kederle yaşamayı öğrenmeye başlıyorum. ... tamamen ortadan kalkacak bir şey olarak ama... en azından, nasıl bittiğini hatırlamak zorunda kalmadan iyi şeyleri hatırlamaya başlamayı umuyorum."

Titremesini engellemek için dudağını ısırdı ve ona bakacak cesareti kendinde bulamadı. Bunu yaparsa ağlayacağından korkuyordu... ve elinden gelse daha fazla ağlamak istemiyordu.

"Hatta... son zamanlarda beni gerçekten rahatsız eden ailemin ölümü meselesi bile değil," diye sessizce devam etti ve sonra sözünü kesip ona baktı... adam onu dikkatle inceliyordu ve kız onun bakışlarını karşılayıp küçük bir gülümsemeyle, "Gördün mü? İyileşiyorum... bir ay önce bunu asla söyleyemezdin. Bu."

"Ne diyeyim?"

"Benim... ebeveynlerimin ölümleri" diye tekrarlarken gülümsemesi biraz soldu.

O da gülümsemedi, sadece başını biraz yana eğdi ve gözlerini sempatik bir şekilde ona dikti... ama hiç acıma yoktu. Başını salladı ve devam etti, "Her neyse... dediğim gibi, bu artık en kötü his değil. Kız kardeşimi düşündüğümde... Petunia'yı. O... eskiden iyi geçinirdik. Eskiden en iyi bizdik. arkadaşlar."

Sözünü yarıda kesti ve ayağıyla kutuyu dalgınca tekmeledi. Bir süre sonra, "Eskiden öyle miydin? Ne oldu?" diye sordu.

İçini çekti ve devam etti, "Şey... Ben Hogwarts'ta başladım. Büyü olayını gerçekten anladığımı hiç sanmıyorum."

"Sihirli şey mi?" James biraz şaşkın bir sesle tekrarladı. Kız başını salladı ve şöyle dedi,

"Evet... onunla ilgili her şey. Hiçbir zaman bunun normal olduğunu düşünmedi. Sanırım çoğunlukla bunun bir sakatlık olduğunu varsayıyordu... eninde sonunda atlatacağım bir evre. Annemle babamın buraya gelmeme izin verdiklerine inanmadığını hatırlıyorum. Ona göre burası ciddi bir okul değildi."

Omuz silkti, "Şey... senin için en iyisinin ne olduğunu bildiklerini biliyor olmalıydı, değil mi?"

Lily gözlerini devirdi. "Öyle sanırsın... ama öyle değildi. Yıllar geçtikçe mantıklı düşünen tek kişinin kendisi olduğuna ve diğer herkesin bir tür büyü altında olduğuna inanmaya başladı. Ben... gittikçe uzaklaştım. Beşinci sınıfa geldiğimizde, ailemin müdahale etmek için çok uğraştığı zamanlar dışında, gerçekten hiç konuşmuyorduk."

Tekrar sessizliğe gömüldü ve sonunda James derin bir iç sözlerini şöyle tamamladı: "Ve... artık ailen müdahale etmek için orada olmadığına göre, seninle temasını tamamen kesti."

Lily'nin gözleri parladı ve ısrar etti, "Evet, ama anlamalısın... onun için ailemin ölümü tüm bunların bir sonucu!"

"Neyin hepsi?" diye sordu, kaşları çatılmıştı.

"Büyü... *benim* dünyam. *Benim* tutkum. Ben... Ben onu anlıyorum ve bazen bir tek ben olduğumu düşünüyorum. Arabella ondan hep nefret etti..."

"Ama bu senin hatan değil," dedi, sesi alçaktı, "zaten olacaktı... seninle hiçbir ilgisi yoktu."

"Lily... şu anda ona ihtiyacın olduğunu bilmeli."

Lily'nin gözleri doldu ve James son sözünden pişman olmuş gibi baktı. Öfkeyle gözyaşlarını silen Lily, "Hayır, ama... daha çok çabalayabilirdim. Ben de onun kadar kötüydüm... Sadece o değildi. Ben... onun neden böyle düşündüğünü biliyorum ve beni neden suçladığını da anlıyorum. Denemek ve çaba göstermek zorundayım."

"Görünüşe göre kız kardeşin..."

"Evet, ama bunu yapmak zorunda olan *benim*. Ben onun kız kardeşiyim... çok yakındık. Her şeyi onun bakış açısından görebiliyorum ve... çaba sarf etmekten başka yapacak bir şey yok. Nasıl yapmayayım?"

Bir an için onu dikkatle inceledi, sonra omuz silkti ve şöyle dedi:
"Sanırım sonunda en iyi olduğunu düşündüğün şeyi yapmalısın. Eğer kız kardeşine gitmek istiyorsan, gitmelisin... özellikle de daha sonra pişman olacaksan."

Yine hafifçe gülümseyerek, bir kez daha onunla konuşmanın o kadar kolay olduğunu fark ki, neredeyse James Potter'la konuşuyormuş gibi hissetmiyordu. "Teşekkürler."

Sonra iç çekti, hâlâ şaşkınlığa benzer bir şeyle ona bakıyordu. Başını salladı ve nefes aldı, "Lanet olsun... Bana her zaman hiçbir şey için teşekkür ediyorsun. Ama yine de rica ederim."

Hafifçe güldü ve kutusuna baktı... onu yukarı çıkarması gerekiyordu. "Şey... Yatağa gitmeliyim."

Adam başıyla onayladı ve kadın kalktı. Onunla birlikte sandalyesinden kalkarak, "Bunu senin için taşımamı ister misin?" diye sordu.

Kollarındaki kutuya baktı ve "Hayır, teşekkürler. Ağır değil."

Bu ifade ona biraz üzgün görünmüştü ve bu yüzüne yansımış olmalıydı çünkü adam bir adım daha yaklaştı ve yumuşak bir sesle "Lily... iyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

Başını salladı ve ona gülümsedi. "Evet... evet, ben iyiyim. Ben sadece..."

Duraklayarak bu konuya isteyip istemediğini düşündü. Kaşlarını kaldırdı ve nazikçe "Ne?" diye sordu.

Omuz silkti ve itiraf etti, "Bu kutudan biraz korkuyorum... Bu gece bana bir sürü güzel anıyı hatırlattı. Biraz korkuyorum."

tekrar rüya görmemi sağlayacak."

Ardından gelen sessizliğin bir süre daha devam etmesine izin verdi ve başını kaldırıp baktığında adamın yüzü okunmaz haldeydi. Başını sallayarak, "İyi olacağım. Sanırım kötü bir rüyayla başa çıkmak için bir ay öncesine göre daha iyi ... hatta bir hafta öncesine göre bile."

Yanıt olarak başını salladı. "Peki... iyi geceler o zaman."

Ona iyi geceler diledi ve kutuyu da yanına alarak yukarı çıktı. Birkaç dakika sonra yatağına girdiğinde, o gün olan her şeyi düşündü ve o sabah uyandığından beri üç yıl geçmiş gibi görünmesine hayret etti. Rüya olsun ya da olmasın, uyumaktan memnundu.

Ertesi sabah Lily alışılmadık bir şekilde erken uyandı... Uykulu gözlerle pencereden dışarı baktığında güneşin henüz tam olarak doğmadığını gördü.

Henüz kalkmamıştı. Gerinerek, o anda tekrar uyumaya çalışmanın iyi olmayacağını biliyordu... ailesiyle ilgili bir rüya görüyordu. İşin güzel yanı, soğuk terler dökerek uyanmasına neden olmamıştı... kendini nispeten iyi hissediyordu. Yine de bunu tekrar yaşamak istemiyordu ve bu yüzden komodinden kitabını, yatağının üzerinde asılı duran bornozunu alarak ortak salona yöneldi. Oraya vardığında loş ışıkta etrafına bakındı... ve olduğu yerde durdu.

James hâlâ içerideydi... kanepede uzanmış, derin bir uykuya dalmıştı. Başını bir yastığa dayamıştı ve gözlükleri yanındaki masanın üzerinde duruyordu. Biraz daha yaklaştı, kalbi göğsünde deli gibi atıyordu. Bunu neden yapmıştı ki... üst katta mükemmel bir yatak varken neden bütün gece eski bir kanepede uyumuştı?

Sanki onun orada durduğunu hissetmiş gibi, uyandığında hafifçe irkildi. Gözlerini kısarak ona baktı, gözlerini ovuşturdu ve kendini oturur pozisyona itti.

" kaç?" diye sordu çakıllı bir sesle. Kendi sesini bulmak için bir an uğraştı ve sonra cevap verdi,

"Sanırım saat altı civarı."

Başını salladı ve uykulu bir şekilde gözlüklerine uzandı. Gözlüklerini takarak bir kez daha ona baktı. "Kabus mu gördün?"

Başı dönüyordu ve bu konuda ne yapacağını bilmiyordu. Saat çok erkendi... ve kafası çok karışık. Onun sorusuna cevap vermek yerine kendi sorusunu sordu. "Burada ne yapıyorsun?"

Başını kaşıdı ve omuz silkti. "Uyuyakalmış olmalıyım."

Onun yalan söylediğinden her şeyden emin olduğu kadar emindi. Sanki bir kazaymış gibi davranıyordu... ama bunu neden yaptığını biliyordu. Gecenin bir yarısı bir rüyayla uyanırsa diye burada kalmıştı. Burada kalmış ve rahatsız bir kanepede, kendi kıyafetleriyle uyumuşt, böylece ona ihtiyacı olduğunda hazır olacaktı. Ne söyleyeceğini, düşüneceğini, hissedeceğini bilmiyordu... kaybolmuştu. Adam onun yoğun incelemesi altında huzursuz olmuş gibiydi, bu yüzden ayağa kalktı ve şakayla karışık şöyle dedi

"Cumartesi günü sabahın köründe kalkmak *sizin* eğlence anlayışınız olabilir ama korkarım ben aynı fikirde değilim. Yukarı en az üç saat daha uyuyacağım."

Onun yanından geçip merdivenlerden yukarı çalıştı ama ne yaptığını düşünmeden uzanıp elini koluna koydu. Adam dondu kaldı. Ne söylemek istediğini bilmiyordu... Kafasında o kadar çok kelime karmakarışık ki, hiçbirisi başarılı bir şekilde ağzına ulaşacak gibi görünmüyordu. Ona biraz daha yaklaştı ve hâlâ önüne bakıyor olmasına rağmen yüzüne bakmaya çalışarak ağır ağır konuştu,

"James... *teşekkür ederim.*"

Yutkundu, çenesi sıkılmıştı. Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre sonra başını çevirdi ve kızın bakışlarıyla karşılaştı... Gözlerindeki ifade kızın nefesini kesmeye yetmişti. Endişeye benzeyen bir şeyle renklenmişlerdi... başka bir şeyle karışık. Kadın

Birdenbire daha önce orada görmediğine inanamadı. Boğazını biraz zorlukla temizleyerek, neredeyse bir fısıltı, neredeyse bir yalvarış gibi bir sesle cevap verdi,

"Bana teşekkür etme."

Adam yavaşça yanından uzaklaştı ve merdivenlerden yukarı çıktı... ve kıza kanepeye çöküp zihnini kontrol altına almaya çalışırken boşluğa bakmaktan başka yapacak bir şey kalmadı. Aklından milyonlarca soru geçiyordu. Hiçbirine cevap veremiyordu ama bir dakika önce o kadar net gördüğü şeyden de tam olarak emin değildi. Hiçbir şeyden emin değildi... aylardır aşırı derecede yorulmuş sezgilerine güvenmemişti... neden şimdi başlasındı ki? Özellikle de düşündüğü şey çok... dışardayken?

Birdenbire tek bir şeyden emin olduğuna karar verdi... oradan uzaklaşması gerektiğinden. Yapması gereken ve uzun zaman önce yapması gereken şeyler vardı... ve biraz kendine zaman ayırması gerekiyordu.

Düşünmek için.

Devam Edecek

Emmyjean'ın Gizli Kule'deki

diğer yazıları

www.hiddentower.50megs.com

Kapalı Kapı, Açık Pencere

BAŞLIK: "Crossroads" YAZAR:

Emmyjean) SINIFLANDIRMA:

J/L DERECELENDİRME PG-13

ÖZET: Hogwarts'taki yedinci ve son yılında Lily Evans kendini, hayatını paramparça eden bir trajediyle karşı karşıya bulur. Birdenbire yabancılaştığı bu dünyada yolunu bulmaya çalışırken, hem kendi içinde hem de her zaman tanıdığını düşündüğü bir çocukta var olduğunu hiç bilmediği bir güç bulur.

YASAL UYARI: JK Rowling olmasaydı bunların hiçbirisi . Yaratımıyla oynamama izin verdiği için kendisine teşekkür ederim.

YAZARIN NOTLARI: **Bu kurgu TEMMUZ AYI İTİBARIYLA REVİZE EDİLMİŞTİR,**
2003 Zümrüdüanka Yoldaşlığı kanonuna uymak için. Lütfen yazarın detaylarını BURADAN okuyun.

Sekizinci Bölüm - Kapalı Kapı, Açık Pencere

Lily pencereden geçen tarlalara ve kasabalara bakarken saçlarında oynayan temiz bahar havasını içine çekti. Sanki aylardır dışarı çıkmamış gibi hissediyordu, ki bu elbette saçmaydı... ama kısa da olsa yeni keşfettiği özgürlüğün getirdiği tuhaf bir huzur vardı. Geçirdiği çalkantılı sabah düşünüldüğünde, bu kadar sakin hissedebilmesine biraz şaşırmıştı ama bunun durumdan en azından biraz uzaklaşmış olmasıyla da ilgisi olduğunu düşündü.

"Nerede bu tramvaycı kız?" Arabella, Lily'nin düşüncelerini yüksek sesle merak etti. Lily, karşısındaki koltukta tembel tembel uzanan arkadaşına dönerek cevap verdi,

"Şimdiden acıkmış olamazsın. Daha yeni yedin!"

Arabella bir gözüyle kaşlarını çatarken diğer gözüyle esnemeye başladı ve itiraz etti: "Neden bahsediyorsun? Bu üç saat önceydi... ve hiçbir şeyin tadını çıkarmaya fırsatım olmadı, o kadar hızlı yiyordum ki."

Bella ayağa kalkıp koridora bakmak için kompartımanlarının kapısını açtığında Lily omuz silktilti. İçini çekti ve mırıldandı, "Belki de gidip onu bulmalıyım. Sen ne dersin?"

Lily başını salladı ama hafifçe gülümseyerek, "Devam et... eğer ona nasıl bir domuz olduğunu göstermeyi umursamıyorsan," dedi.

Arabella omzunun üzerinden ona pis bir bakış fırlattı ve "Kapa çeneni," diye mırıldandı.

"Domuz," diye tekrarladı Lily.

"İnek," dedi Bella, sonra sıırttı ve Lily gülerken kapıdan sıvıştı. Doğruyu söylemek gerekirse, Arabella olmasaydı bu trende bile olmayacaktı. O sabah, James yukarı çıktıktan sonra Lily otuz dakika boyunca kanepede oturmaktan başka bir şey yapamamış, aklını tamamen yitirmedeğinden emin olmak için zihnini kontrol etmeye çalışmıştı. Sıcak basması ve soğuk ter arasında gidip gelirken, sonunda yatakhaneğine kaçmayı başarmış ve orada yatağının ayak ucundaki sehpanın üzerinde duran, kız kardeşinin ona gönderdiği kutuyu görmüşü. Birdenbire annesinin tavsiyesine, annesinin tesellisine... bir şeye ihtiyaç duydu. Kutuyu eline aldı ve karıştırmaya başladı ama içinde ne bulmayı umduğunu tam olarak bilmiyordu. Gürültü Arabella'yı uyandırmış ve Lily'ye neler olduğunu ve neden bu kadar erken kalktığını sormuştu. Lily sadece aniden ailesini görmeye çok ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Arabella, gerçek bir arkadaş olarak, başka soru sormadı... sadece bunun olmasını sağladı. McGonagall'a gidip ikisinin de okuldan ayrılmalrı için izin istemişti.

McGonagall bu izni, her zaman birlikte kalmaları ve Pazar akşamına kadar dönmeleri şartıyla vermişti. Şimdi, üç saat sonra, Londra'ya giden Hogwarts Ekspresi'ndeydiler. Umarım bu, Lily'nin hayatının bu acı tatlı bölümünü sona erdirmek ve nihayet devam etmek için ihtiyaç duyduğu kapanış olur.

Arabella, kolları yiyeceklerle dolu olarak kompartımana yeniden girerken, "Kesinlikle çok kabaydı," diye homurdandı "Sanırsın ki treni durdurmasını ben istedim."

"Muhtemelen oraya dalıp şekerleme dilenerek onun tüm programını altüst ettin!" Lily, Bella'nın her şeyi yanındaki koltuğa bırakmasını izlerken haykırdı. Bella sıırttı ve şöyle dedi,

"Sabahları şekerimi almalıyım... bunu biliyorsun."

Lily, Arabella'nın getirdikleri arasında en az şekerli olan balkabağı pastasını alıp ağzına fazla bir şey koymadan yerken gülümsedi. Sağlıklı düşünebilmek için her şeyden uzaklaşması gerekiyordu.

"Ne?" Arabella Lily'ye dikkatle bakarak sordu. Lily bakmakta olduğunu fark edince gözlerini .

"Hiçbir şey... üzgünüm. Sadece... düşünüyordum, sanırım." O anda her şeyi anlatmak istemiyordu... hatta bu konuda çok fazla düşünmek bile istemiyordu. James'le ilgili kaygılarını - o sabah gözlerindeki bakışı - aklından geçirmeye başlarsa, onu açıklanamaz bir şekilde ele geçiren sakin duyguyu kaybedeceğini biliyordu ve bunun olmasını istemiyordu. Yine de muhtemelen aşırı tepki verdiğini biliyordu.

"Lily," diye başladı Arabella kısık bir sesle ve Lily bir an ona soracağı şeyden korktu, "Gittiğinde... bilirsin işte, onları görmeye... seninle gelmemi ister misin?"

Lily bir an düşündü... Açıkçası ne istediğini söyleyemiyordu. "Aslında bilmiyorum. Sanırım daha sonra karar vermem gerekecek."

Bella başını salladı ve sonra Bertie Botts fasulye kutusundan güzel tatlar seçmeye devam etti. Lily gülümseyerek, "Neden bunlarla uğraştığını anlamıyorum... Ben onları hiç sevmemişimdir," dedi.

"Sen nasıl bir cadıydın ki," diye sordu Bella alaycı bir öfkeyle, "Botts fasulyelerini umursamıyorsun?"

Lily omuz silkti ve cevap verdi, "Hadi ama! Tatların üçte biri iyi, üçte biri kötü ve diğer üçte biri de sevdiğim şeylerin tatları... ama sadece jelibon formunda değil."

"Evet, yani?"

Lily kaşlarını kaldırdı ve "Ama hepsinin *ödemek* zorundasın!" dedi.

Arabella kahkahayı bastı ve cevap verdi, "Ah, Lily... sende hiç macera duygusu yok. Amaç da bu zaten... tatların yarısını beğenmezsen, tadı güzel olan bir tada rastladığında daha da ödüllendirici olur!"

"Bunun ne var? Neden sadece yiyebileceğin ve baştan sona sevebileceğin bir şey almıyorsun? Hem zaten kutudan beğendiklerini seçiyorsun. Onları renklerinden tanıyabilirsin... böylece asla kötü bir tane *almazsın*."

"Dur bakalım," dedi Bella parmağını kaldırarak, "Ne zaman bunlardan bir kutu alsam, daha önce hiç görmediğim en az üç tat alıyorum. Bu yüzden, tanımadıklarımın mandalina mı yoksa...bilmiyorum...sarımsak mı olacağını merak etmek heyecan verici. Sarımsak."

"Ama de bu," dedi Lily, "sarımsağı severim. Sadece jelibonun içinde sevmiyorum."

Bella gülümsedi ve cevap verdi, "Peki o zaman... dediğim gibi. Macera duygusu yok."

Lily ona şakacı şekilde yüzünü buruşturdu ve sonra kutuyu almak için elini uzattı. "Ver onu."

Lily fasulyeleri uzatırken Arabella'nın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı ve Lily hemen güvenli görünen kırmızı bir fasulye seçti. ağzına attı... ve hemen pişman oldu. Dili sanki alev alacakmış gibi hissetti ve elini ağzına götürürken gözleri sulanmaya başladı.

"Ne oldu?" Arabella gülerek sordu. Lily gözlerini zar zor açık tutabildiği için elinden geldiğince ona ters ters baktı. Sonunda tekrar konuşabildiğinde, homurdandı,

"Acı biber sanırım. Yüce Tanrım... Bu çok akıllıca."

Bella daha sert güldü ve Lily ona kaşlarını kaldırarak, "Pekâlâ, o zaman... en azından ne demek istediğimi kanıtladım. O fasulye için ödediğin paraya *kesinlikle* değmezdi."

Bella kahkahalar arasında bir nefes aldı ve "Ne... dörtte biri mi? Tanrım... Ne büyük kayıp. Hayatım boyunca biriktirdiğim para gitti!"

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye gülümsedi Lily ona, kızarmış yanaklarını yelpazeleyerek. Sonra kendi pencerelerinden dışarı bakmaya geri döndüler ve Lily tekrar anne babasını düşünmeye başladı. Arabella'nın da kendisiyle birlikte gömüldükleri yere gelmesini istiyor muydu, yoksa yalnız gitmeyi mi tercih ederdi? Bu noktada dürüst olmak gerekirse hiçbir fikri yoktu... ve tek umudu gitme zamanı geldiğinde bir karar verebilmesiydi. Bir yandan, destek için yanında birinin olmasını istiyordu... diğer yandan, muhtemelen özel vedasını etmek için biraz yalnız kalmak isteyecekti.

Bu son düşünce Lily'nin gözlerini biraz yaşarttı ve az önce tadını çıkardığı neşeli anı mahvetmek istemediği için bu düşünceyi bir kenara itti ve geçen manzarayı hayranlıkla izlerken zihninin boş kalmasına izin verdi. O ve Arabella kalan bir saat boyunca başka bir şey söylemediler ve Lily daha ne olduğunu anlamadan

Dokuz ve Üç Çeyrek Peronu'na yanaştı. Trenden indiklerinde Lily herkese baktı ve boş boş yorum yaptı,

"Buraya en son geldiğimden bu yana onlarca yıl geçmiş gibi geliyor."

Bella başını salladı ve onayladı, "Biliyorum. Gerçekten ... benim için de öyle."

Küçük bakışlar attılar ve sonra bavullarını alıp aceleyle Diagon Yolu'na doğru yola koyuldular... Sadece iki günleri vardı ve oyalanarak vakit geçirmek istemiyorlardı. The Leaky Cauldron'a vardıklarında, işletmenin kısa süre önce Hogwarts öğrencilerine sunduğu ücretsiz floo tozunu kullanarak doğrudan kaldıkları hana gittiler. Lily hâlâ ne olduğunu bilmiyordu.

Dumbledore'a nasıl teşekkür edeceğini bilemiyordu... Ona ne yapmak istediğini açıkladığı anda, hiçbir şey için endişelenmesine gerek kalmayacak şekilde gerekli düzenlemeleri yapmıştı. Ufak tefek, kel kapıcıya kendilerini tanıtip merdivenlerden yukarı, küçük ama son derece temiz odalarına çıktıklarında, Lily yola çıkma hevesiyle neredeyse titrerken buldu kendini.

"Bugün gitmek istediğine emin misin?" Bella, Lily'nin köşedeki masanın üzerinde duran saate endişeyle baktığını fark edince temkinli bir şekilde sordu: "Yarına kadar bekleyebilirsin."

Lily başını sallamadan önce bir süre düşündü. "Sanırım bunu şimdi yapmalıyım, yoksa bu gece hiç uyuyamayacağım."

Bella başıyla onayladıktan sonra, "Seninle gelmemi ister misin?"

diye sordu. "Hayır, teşekkürler. Sanırım... bu kendi başıma

yapmam gereken bir şey." "Tamam."

Lily başını kaldırdığında Bella'nın merakla ona baktığını gördü. Lily aniden ve beklenmedik bir şekilde yanaklarının suçluluk duygusuyla alevlendiğini hissetti, çünkü Bella'ya tüm bu yolculuk hakkında söylemeyi unuttuğu tek şeyi düşündü. İç çekerek yatağa oturdu ve ellerini kucağında birleştirdi

ve itiraf etti, "Bella... başka bir şey daha var. Bilmediğin bir şey."

Arabella cevap vermedi ve Lily de başını kaldırıp ona bakamadı. Onun yerine gözlerini dizlerine sabitleyerek devam etti, "Ben... ah, lütfen kızma ama sen Dumbledore'dan Hogwarts'tan birkaç günlüğüne ayrılmamız için izin istemeye gittiğinde, ben... evet diyeceğini biliyordum. Sen yokken, eşyalarımı toplamaya başlamadan önce, ben... Petunia'ya baykuş postasıyla mektup yazdım."

Durdu ve Bella'nın konuşmasını bekledi; Bella cevap vermeyince Lily başını kaldırıp ona bakmak zorunda kaldı. Hemen bakmamış olmayı diledi... Arabella yüzünde korkutucu derecede boş bir ifadeyle ona bakıyordu. Bella'nın öfkelenip ona saldırmaya başlamasının neredeyse daha iyi olacağını düşünen Lily aceleyle devam etti, "Fazla bir şey söylemedim... sadece benimle buluşmasını istemek için kısa bir nottu, hepsi bu. Bunu o anda yapmalıydım, yoksa biz buraya gelmeden önce ona ulaşamazdı."

Arabella bir süre daha sessiz kaldı ve sonunda sordu: "Ve sen ona nerede olmasını söylediyse orada olacağını mı düşünüyorsun? Sana bu şekilde davrandıktan sonra notunun onun için bir anlam ifade ettiğini mi düşünüyorsun?"

Lily yutkundu ve ellerine baktı. "Bilmiyorum. Belki de değil... ama denemek zorundaydım."

Arabella bir nefes verdi ve elini siyah saçlarında gezdirirken başını sallayarak pencereye doğru yürüdü. Kollarını kavuşturarak, yüzünde dalgın bir ifadeyle aşağıdaki sokağa baktı.

"Eh," dedi sonunda, "eğer yapmak istediğin buysa, o zaman sanırım yapabilirsin de. Ne de olsa bunca yolu geldin."

Lily ne beklediğini ama kesinlikle bu değildi. Bu ilgisizlik.

Lily daha fazla ne söyleyeceğini bilemeden, "Bunu kendime neden yaptığımı bilmiyorum," diye mırıldandı. Bella omuz silkti ve sonra kaşlarını kaldırarak ona döndü ve şöyle dedi,

"O senin kız kardeşin."

"Evet, ama neden çaba üstüne çaba göstermekte ısrar ediyorum, sadece yüzüme geri fırlatması için mi? Hayır, bekle... O yüzüme hiçbir şey fırlatmıyor. Cevap verme zahmetine bile girmiyor."

Bella yine omuz silkti ama bir şey söylemedi. Lily, Bella'nın tepkisi karşısında açıklanamaz bir şekilde sinirlendiğini hissetti ve "Kan bağı her şey olmayabilir ama *bir* değeri vardır." dedi.

Arabella kaşlarını çatarak sakince cevap verdi: "Seninle tartışmıyorum Lil. Sana söyledim... ne yapmak istiyorsan onu yapmalısın."

Lily karşılık vermeye başladı ama bunun yerine dudaklarını birbirine bastırdı. Birden bunun aptalca olduğunu fark etti... sebepsiz yere kavga çıkarıyordu. Hafif bir ceket alarak odanın kapısına doğru yürüdü ve tokmağa uzanırken geri döndü. "Sanırım bu işi halledeceğim."

Kapıyı çekerek açtı, başka bir şey söylemeden dışarı çıktı, kalbinin üzerinde bir ağırlık vardı.

Lily onları uzaktan görebiliyordu, etraflarında birbirinin tıpatıp aynısı olan düzinelerce taş vardı. Doğru taşlara baktığından nasıl bu kadar emin olduğunu bile bilmiyordu... sadece biliyordu. Yaklaşırken gözlerini kısarak Petunia'yı aradı... Kimseyi göremedi. Gözleri ufku taradı... kimse yoktu. Nemli, kasvetli mezarlıkta tamamen yalnızdı.

Ne de olsa gelmemiştii. Lily, Petunia'nın mektubu aldığını biliyordu... baykuş geri gelmişti. Almıştı, okumuştı... ama yine de gelmemiştii. Belki de... belki de hiç okumamıştı bile. Belki de zarfa şöyle bir bakmış ve çöp kutusuna atmıştı.

Lily boğazında büyüyen yumrunun onu boğmakla tehdit ettiğini hissedebiliyordu... bunu tek başına yapıp yapamayacağını bilmiyordu. Bu çok zordu... yapamazdı. Petunia'ya ihtiyacı vardı... gelmesi için ona yalvarmıştı. Zamanı geldiğinde ona ihtiyacı olacağını biliyordu... kız kardeşini istiyordu. Tam ters yöne doğru koşma niyetiyle arkasını döndüğünde donup kaldı ve ıssız mezarlığın üzerindeki gökyüzünün uzak griliğine boş boş baktı.

Bunu yapmak zorundaydı. Başka seçeneği yoktu... ya ailesini sonunda huzura kavuşturacaktı ya da hoşnutsuz kâbuslarla dolu bir gelecekle yüzleşecekti.

Petunia onun için kaybolmuştu... bunu değiştirecek gücü yoktu. En azından Lily değiştirme gücüne sahip olduğu şeyler üzerinde biraz kontrol sahibi olabilirdi.

Gözlerini sıkarak derin bir nefes aldı ve yumruklarını iki yanında sıkarak kederiyle yüzleşmek için geri döndü. Kendisini mezar taşlarından ayıran mesafenin geri kalanını kat etmek, arkasındaki rüzgâr onu ileriye doğru itse bile sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu. Artık taş kazınmış isimlerini görebilecek kadar yakındı... ve sonra gözleri yaşlarla dolarken harfler bir bulanıklık içinde birbirine karıştı. Yumuşak bir inilti çıkararak onların önünde dizlerinin üzerine çöktü... hiçbir şey onu o anda hissettiklerine hazırlayamazdı. Uzanıp parmaklarını babasının yazıtının üzerinde gezdirdi ve soğuk beyaz mermer onunla alay ediyor gibiydi. Babasına ne kadar da benzemiyordu... Onunla ilgili anılarına hiç uymuyordu.

Elleriyle yüzünü kapatan Lily sonunda kendini bıraktı ve soğuk bahar havasına doğru acı acı ağıladı. Orada onu duyacak ya da yargılayacak kimse yoktu ama tüm dünya orada durup onu dinliyor olsaydı bile umurunda olmazdı. Buz gibi bir el kalbini sıkarken, her şeyin bundan ibaret olduğunu fark etti... daha fazlası yoktu.

en derin, en karanlık köşelerinde bir yerlerde, bugün buraya gelip harap olmuş evini gördüğünde, duyduğu her şeyin yanlış olduğunun ortaya çıkacağını umduğunu sanıyordu. Her şeyin korkunç bir hata olduğunu ve annesinin buna gülüp geçeceğini ve evine dönmeden önce ona yemek pişireceğini

Okul. Şimdi, annesinin tabutunu örten toprağa acıyla bakarken, bunun olmayacağını biliyordu. Anne ve babası artık dışarıda bir yerlerde, ona yardım etmeye ya da onu cesaretlendirmeye hazır değillerdi... gitmişlerdi. Geri gelmeyeceklerdi... Onları bir daha asla göremeyecekti. Gerçekten yalnızdı.

Acınası bir şekilde iç çekerek başını salladı ve uzaklara bakarak boğuk bir fısıltıyla onlarla konuşmaya başladı. "Burada olamadığım için özür dilerim."

Dikkatini tekrar mezar taşlarına çevirerek devam etti, "Daha önce dönmeliydim. Neden yapmadığımı bilmiyorum. Belki de Petunia yüzündendi. Yine de ne dediğini umursamamalıyım. düşündüm."

Elinin tersiyle gözlerini ovuşturdu ve burnunu çekti. "Size veda bile edemedim. Hiçbirinize."

Hıçkırıklar onu ele geçirdiği için bir an devam edemedi ve ellerini tekrar yüzüne götürdü. Nefes alış verişini kontrol altına aldıktan sonra derin nefes aldı ve ellerini tekrar mezar taşlarının üzerinde gezdirdi. "Umarım biliyorsunuzdur... ben... ben ikinizi de seviyorum. Her zaman da seveceğim... Başıma ne gelirse gelsin."

Çok uzun gibi görünen bir süre boyunca bu şekilde devam etti, sadece konuştu... aklındaki her şeyi, son aylarda düşündüğü her şeyi onlara anlattı. Yaptığı her şeyi. Konuştukça kendini o kadar sakinleştirdi ki, sanki onlara her zamanki gibi, tatillerde eve geldiğinde yaptığı gibi hayatından haberler veriyordu. Bu tek taraflı bir konuşmaydı ama cevaplarının ve tepkilerinin ne olacağını hayal edebiliyordu... bir şeyler söylediğinde yüzlerindeki ifadeyi gözünde canlandırabiliyordu. Sanki kendini bir tür terapiden geçiriyor gibiydi... ve işe yarıyordu.

Onlara Petunia'dan bahsetti, eğer hâlâ hayatta olsalardı durumun bu haliyle kalplerini kıracağını . Özür diledi ve onlara işleri yoluna koymaya çalıştığını söyledi. O

Petunia'yı suçlamadığını açıkladı... bazen böyle şeyler oluyordu ve kimsenin bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Petunia'nın kendisinin bile bu konuda bir şey yapabileceğinden emin değildi. Kız kardeşi onun hislerini kimsenin değiştiremeyeceğinden daha fazla değiştiremezdi ve o da kendi kalbinin sesini dinlemek zorundaydı. Bunu annesine ve babasına söylerken, içini büyük bir korku kapladı... Sanki Petunia ile olan ilişkisinin nihayet geçmişte kalmasına izin vermek için ilk kesin adımı atıyordu.

"Belki sen... bir şeyler yapabilirsin," diye sordu kararsızca, "Her , belki... belki senin ona bir şekilde ulaşman benim ulaşmamdan daha kolay olur, hatta... her şey."

Onlara Arabella'dan ve onun nasıl olduğundan bahsetti. Onlara Arabella'nın tüm yıl boyunca ilgilendiğini, Lily'nin iyiliğini düşünmeden hiçbir şey yapmadığını söyledi. Lily Bella'dan bahsederken kendini suçlu hissetti... Handan çıkmadan önce yaptıkları tartışmayı düşündü.

"Bunun aptalca olduğunu biliyorum. Bildiğim bir şey varsa, o da hiçbir şeyin kesin olmadığıdır. İnsanlar birbirlerini asla kötü bir notla terk etmemelidir. Her zaman söylediğin gibi, baba... asla yatağa kızgın gitme."

Sonunda söyleyecek sözü kalmadığında ve tüm enerjisini harcadığında, yavaşça ayağa kalktı ve gözlerini ovuşturdu. Çok yorgun hissediyordu... ama o sabah uyandığından daha iyi hissediyordu. Aylardır hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu. Altındaki toprakta yeşeren yeni çimlere bakarken birden James'i düşündü... ve neredeyse vatan hasretine benzeyen bir duygu dalgası onu ele geçirdi. Kendine şaşırdı ve neden olduğu çelişkili duygulara rağmen birkaç dakikasını onu düşünerek geçirdi.

İlk haberi alması dışında, ailesinin ölümünden bu yana yüzleşmek zorunda kaldığı her duygusal sınavda yanında olmuştu. Başöğretmenlikten vazgeçmeye çalıştığında da yanındaydı, ortak salonda sinir krizi geçirdiğinde de yanındaydı, o gece kız yurdunda tam da ihtiyacı olan şeyi ona vermişti.

Tuvalet, ve o kutuyu aldığında onun için orada olduğundan emin olmuştu... ve her nasılsa, kederini dinlendirirken ona destek olmak için şimdi burada olmaması biraz yanlış hissettirdi. Kaşlarını çatı... çok ciddi düşünceler.

"Anne," diye nefes aldı, yanağını annesinin mezar taşına yaslayarak, "Benim için sırada ne var?"

Elbette sözlü bir cevap alamadı... ama bir şekilde sormak ona kendini daha iyi hissettirdi. Başını sallayarak temizledi ve anne babasının mezar taşlarına birer beyaz zambak yerleştirmek için eğildi. O Bunun biraz aptalca bir jest olduğunu biliyordu ama onlara orada olduğunu fiziksel olarak gösterme ihtiyacından daha az aptalca görünüyordu. Zaten bildiklerinden emindi... ama bu başkalarından çok kendi huzuru içindi. Alacakaranlık gökyüzünde süzölmeye başlayana kadar orada durdu ve sonra sessizce dönüp uzaklaştı. Mezarlıktan ayrılırken, yakında oraya geri döneceğini biliyordu... ve bu düşünce onu biraz rahatlattı. Şimdilik, ilk kez kendini iyileştirme yolunda büyük bir adım attığını hissediyordu.

Her zaman bir yara izi kalacaktı... ama bundan sonra acısı azalacaktı. Bunu biliyordu... ve bu ona bir tür güç veriyordu. Giderken hafifçe gülümseyerek son bir kez arkasına döndü.

"İyi geceler," diye fısıldadı onlara... ve bir yerlerde onların da bu duyguya karşılık verdiğini hayal etti.

Kullandıkları odanın kapısından içeri giren Lily, Arabella'nın pencere kenarındaki bir sandalyede oturduğunu gördü. Düşüncelere dalmış gibiydi ve kapının kapanma sesini duyana kadar Lily'nin içeri girdiğini bile duymamıştı. Arabella yorgun gözlerle Lily'ye baktı, Lily de ona baktı... ve sonra hafifçe gülümsedi.

"Haklıydın... orada değildi."

Bella başını salladı. "Ne düşünürsen düşün... Haklı olmak istemedim Lil."

Lily içini çekti ve ceketini çıkardı. "Hayır... belki de onu bu kadar savunmamalıyım. Sen... sen onun hakkında hep haklıydın, gerçekten. Sadece bunu kendime itiraf etmek istemedim."

"Tabii ki ... ve onu savunmak için her hakka sahiptin. Dediğin gibi... o senin kız kardeşin."

Lily omuz silkti. "Belki de kız kardeş olmanın *daha iyi* bir yanı vardır." Bakıştılar ve sonra birbirlerine gülümsediler. "Bir şey yedin mi?" Bella sordu.

"Hayır... sen?"

Arabella başını salladı ve "Hadi aşağı inelim ve burada neler sunduklarını görelim," diye önerdi.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, caddenin aşağısındaki bir barda yemek yedikten sonra, yorgun bir şekilde hana geri döndüler ve paylaştıkları büyük yatağa çıktılar. Geceliklerini giydikten sonra yatağa tırmandılar ve uyumak için yerleştiler. Ancak Lily nedense bir türlü uyuyamıyordu.

"Bella?"

Arabella homurdanarak cevap verdi... uykuya dalmasına iki saniye kalmıştı. Lily bir an için zifiri karanlığa baktı, olanlardan sonra bu konu hakkında konuşup konuşmaması gerektiğini düşündü... ve sonra başka seçeneği olmadığına karar verdi. Bu noktada mümkünse bir kez olsun iyi bir gece uykusu çekmek istiyordu. Gözlerini sıkarak kapattı ve zihinsel olarak kendini bir şekilde ifşa ettiği hissini bastırarak fısıldadı, "Bir arkadaşla... başka bir şey arasındaki farkı nasıl anlarsın?"

"Hmm?" Bella'nın şaşkın , yüzünü gömdüğü yastık tarafından boğuklaştırıldı. Lily yutkundu ve açıklığa kavuşturdu,

"Yani... hiç birinin... sana karşı bir şeyler hissettiğini ama bundan emin olmadığını düşündün mü?"

Bir an tam bir sessizlik oldu ve Lily, Arabella'nın onu duyup duymadığını ya da Lily'nin bu cümleyi ağzından çıkarması için geçen on yıl içinde uyuyup kalmadığını merak etti. Tam adını tekrar söyleyecekken, Bella'nın başının yanındaki yastığın üzerinde hafifçe döndüğünü duydu.

"Kimden bahsediyorsun sen?"

Lily de Bella'yla yüzleşmek için döndü, her ne kadar burnunun iki santim ötesini göremiyor olsa da. "Ben sadece... Kafam karıştı."

Bir duraklama daha. "James Potter'dan mı

bahsediyorsun?" Lily hafifçe içini çekti, "Evet."

"Lily," dedi Bella ve yüzünü tamamen ona dönerken Lily yorganın hışırtısını duyabiliyordu, "Açık konuş, olur mu? James Potter'a karşı bir şeyler hissediyor musun?"

Lily tereddüt etti ve sonra, "Hayır, kastettiğim bu değil. Bella..."

Lily düşüncelerini toparlamak için bir an durdu ve devam etti: "Biliyorsun onunla ben... şey, her zaman iyi geçinemedik."

"Bu yetersiz bir ifade. Birbirinizden nefret ederdiniz."

"Evet, biliyorum," dedi Lily sabırsızca, "Ama... annemle babam öldüğünden beri o... ondaki değişikliği fark etmiş olmalısın, Bella."

Bella karanlığa doğru iç geçirdi ve sonra, "Ben . Diğer insanlar da öyle."

"Diğer insanlar... ne?"

"İkinizin artık birbirinizin kafasını ısırp koparmanın eşiğinde olmadığınızı fark ettim."

"Biz değiliz. Hatta ona arkadaşım diyecek kadar ileri gidebilirim. Hayır... Ona kesinlikle arkadaşım derdim. Çok az insanın yapabildiği bir şekilde yanımda oldu... tabii ki sen hariç. Ne zaman birine ihtiyacım olsa, hemen yanımdaydı... bunun yarısı tesadüftü, yarısı da kendini tam karşıma koyduğu içindi. Başta bu yüzden ondan nefret ettim... ama sonra onun için ne kadar minnettar olduğumu anladım. onu."

"Peki ya diğer her şey? Tüm nefret ve anlaşmazlıklar?"

"Doğruyu söylemek gerekirse çoğunlukla yanlış anlamalar. İster inanın ister inanmayın, bunun hakkında konuştuk."

"Hmm," diye mırıldandı Bella usulca ve Lily devam etti,

"Ben sadece... endişeliyim."

"Ne hakkında?"

Lily, "Belki de... Daha fazla yanlış anlaşılma olmasını istemem ve..." diye söze başladı.

Adamın kendisine nasıl baktığı zihninde aniden canlanıp nefesini kesince durdu. Sanki tam karşısında duruyormuş gibi net bir şekilde görebiliyordu ve bu yüzünü ısıttı. Bir süre sonra Bella sabırsızca fısıldadı,

"Ve ne?"

Lily içini çekti. "Bunun yargılayıcı ve benim için yaptığı her şey ve kurmayı başardığımız arkadaşlık için son derece nankörmüşüm gibi göründüğünü biliyorum ama... değil... Ondan ne istediğim konusunda yanlış bir fikre kapılmasını gerçekten istemem Bella. Ben bir...bir...'e yakın bir şey bile istemiyorum."

Arabella araya girdi, "İlişkinizi arkadaşlıktan başka bir yöne çekmeye çalıştığınızı düşünmesini istemezsiniz, değil mi?"

Bella bunu söylerken Lily rahatladığını hissetti ve "Kesinlikle," diye cevap verdi.

"Şey," dedi Bella karanlığa doğru, "James Potter'ı çok iyi tanımıyorum, bu yüzden kesin bir şey söyleyemem. Ancak size paranoyak olabileceğinizi düşündüğümü söyleyebilirim."

"Ne?" Lily şaşırılmış bir halde sordu.

"Aylardır kimseyle birlikte olmadı. Demek istediğim, hiçbir kızla birlikte olmadı... en azından kendi seçtiği biriyle. Tahmin etmem gerekirse, belki de tüm bu olanların onun üzerinde de bir etkisi olduğunu söyleyebilirim. Belki de daha ciddi olmak için ilham almıştır. Okul ödevleriyle, özellikle de Dumbledore'un sınıfıyla çok yakından ilgileniyor... Bir de Başöğretmenlik görevleri var. Gazetelerde çıkan her şeyi de çok ciddiye alıyor... Hogwarts'ta Muggleborn'lara karşı ayrımcılık söz konusu olduğunda öfkeden kuduruyor. Her küçük olayı araştırıyor... Sanki bir arayış içindeymiş gibi. Sanki her şeyi çok kişisel algıliyormuş gibi ve içinde bir *damla bile* Muggle kanı yok. Bunu herkes fark etti."

"mi?" Lily onun bu kadar bilgisiz olmasına şaşırarak sordu, "Şey, ama... yani?"

"Şey, büyük bir değişiklik yaptı... ve belki *de* bu kısmen seninle ilgilidir. Belki de sana bakıyor ve kendinde bir hata buluyor."

Lily, Bella'nın göremediğini bildiği halde başını salladı ve "Bundan şüpheliyim. Her zaman olduğu gibi kendinden emin."

"Dürüst olmak gerekirse, bunu her zaman yaptı... sadece şimdi değişti, buna farklı bir şekilde tepki veriyor. Eskiden için senden nefret ederdi, şimdi ise sana hayranlık duyuyor. Bu senden bir şey istediği ya da bir art niyeti olduğu anlamına gelmiyor."

"Evet, ama onun her zaman gizli bir yok mudur?"

"Ne?"

"James Potter'ın önünde her zaman bir hedef yok mu? Bir şey elde etmedikçe hiçbir şey yapmaz, değil mi?"

Arabella bir an cevap vermedi ve sonra ciddi bir şekilde sordu: "Ben Eskiden buna inandığını biliyorum ama... hâlâ inanıyor musun? Bana anlattığın onca şeyden sonra?"

Lily durakladı... ve daha önce Petunia hakkında konuşurlarken yaptığıнын aynısını yaptığını fark ettiKız kardeşini savunmaya o kadar hazırды ki, Bella her zaman yaptığı gibi Petunia'nın karakterini tartışmayı başaramayınca Lily hazırlıksız yakalanmıştı... ve sanki kavgayı olumlu bir şekilde bitirebilmek için başlatmak zorundaymış gibi hissetmişti. Çok aptalcaydı ama şimdi aynı şeyi James'le yapmaya başlamak üzereydi çünkü nedense Bella onun hakkında kötü konuşmuyordu... ve bu onu korkunç hissettiriyordu.

Lily sessizce, "Hayır... hayır, gerçekten bilmiyorum," diye cevap verdi. Bir süre sonra Bella şöyle dedi,

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama... ben de etmiyorum. Onun bir aziz olduğunu düşündüğümünden değil ama... büyüdüğünü kimse inkar edemez."

Lily, Bella'nın söylediklerinin kesinlikle doğru olduğu gerçeğiyle uğraşırken bile, aklına korkunç bir düşünce gelmeye başladı. "Bella... bu tavır değişikliğini fark edenlerin sadece sen ve ben olmadığımızı söylemiştin?"

"Doğru... birçok insan fark etti."

Lily yutkundu. "Ya... ya bazı insanlar... *onun düşündüğünden* endişelendiğim şeyi düşünürse? Yani bu konuşmayı yapmadan önce?"

Bella tereddüt etti ve sonra cevap verdi, "Sana yalan söylemeyeceğim. Konuşmalar oldu.

İnsanların onu merak etmesiyle başladı ve sonra... bilirsiniz işte. İnsanlar sadece kendi sonuçlarını çıkarırlar."

Lily boğazının düğümlenmesine karşı yutkundu. "Düşünmüyorlar... bizim..."

"Hayır... öyle düşünmüyorlar. Sadece hoşuna gideceğini düşünüyorlar, hepsi bu."

Lily gözlerini kapadı ve avuç içleriyle ovuşturdu. "Bütün bunlardan haberi mı?"

"Biliyorsa da umurunda değil... Sen de umursamamalısın. Lily, zaman zaman spekülasyon yapmaktan hoşlanan birkaç kişi her zaman vardır. Bu konuda yapabileceğin bir şey yok... o yüzden kimin umurunda? Eğer yanılıyorsa, sadece kendilerini aptal yerine koyuyorlar demektir. Birkaç kişinin koridorlarda el altından fısıldaştığı şeyler durumun gerçekliğini değiştirmez... James Potter'la nihayet normal, hatta dostane bir ilişki kurdunuz ve birbirinize güveniyorsunuz. O yüzden belki de bundan daha fazlasını hissederse sana karşı dürüst olacağını bilecek kadar ona güvenmelisin, tamam mı?"

Lily nefesini bıraktı ve başını salladı. "Pekâlâ... evet. Haklısın." "Güzel..."

"Şimdi kapa çeneni de biraz uyuyabileyim."

Lily usulca gülerek ve kendini milyonlarca kez daha iyi hissederek arkasını döndü ve "İyi geceler Bella..." diye fısıldadı.

Uykuya dalmadan hemen önce, "...ve her şey için teşekkürler" diye ekledi.

Bella bir dakika boyunca cevap vermedi ve sonra geri dönen fısıltısını duydu, "Her zaman."

Londra'dan ayrılan trene bindiklerinde Lily kendini bitkin hissediyordu... ama bu yorgunlukla birlikte garip bir sakinlik de gelmişti. Hogwarts'a dönüş yolculuğu boyunca, aylardır onu durmaksızın rahatsız eden o belirsiz, her yerde var olan gerginlikten çok az şey hissetti. Annesi ve babasıyla son kez vedalaşırken omuzlarından büyük bir yükün kalktığını hissetti.

Her ne kadar onlar olmadan asla eskisi gibi olamayacak olsa da, nihayet karşılıksız kederinin kapısını nazikçe kapatabildiği için rahatlatıcı bir iç huzur hissetti. Artık onların ölümlerine odaklanmayı bırakıp sadece hayatlarını ve kendisi için ne ifade ettiklerini hatırlamaya başlayabilirdi.

İç çekerek koltuğuna yerleşti... Arabella'nın yolundan gitmeye ve yolculuğun geri kalanında uyumaya karar verdi. Uzun zamandır ilk kez kâbus görmekten korkmuyordu.

Hogwarts'a dönmeleri birkaç saatlerini aldı ve çok geç çıktıkları düşünülse, gün batımına kadar yurtlarına adım atamadılar. Helen'la eşyalarını yerleştirdikten sonra bir süre oturmak için ortak salona indiler. Lily, Çapulcuların oturduğu odanın karşısındaki masaya baktı... biri hariç hepsi.

James'in ortak salonda hiçbir yerde olmadığını fark edince kaşlarını çatı.

"Ne?" diye sordu Bella. Bella sordu ve Lily şaşkınlıkla başını yana eğdi.

"James nerede acaba? Döndüğümüzden beri onu görmedim... Buluşup bazı okul meseleleri hakkında konuşmamız gerekiyordu."

Arabella kısa bir süre sonra, "Eminim nerede olduğunu biliyorlardır," diye cevap verdi.

'Onlar' derken başını James'in üç arkadaşına doğru tatsız şekilde salladı. Lily onlara tekrar baktı ve neredeyse sessiz bir kâğıt oyununa dalmış olduklarını gördü. Bir anda patlamıyordu ve yüzlerindeki ifadeye bakılırsa pek de eğlenceli görünmüyordu. Kaşlarını çatı ve Arabella'ya şöyle dedi onları."

"Neden

olmasın?"

"Çünkü," diye cevap verdi sertçe, "Birinin cinayetini planlıyor gibi görünüyorlar. Bunu bölmeyeceğim."

Bella sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir iç çekti. Lily bunun son olduğunu düşündü ama bir süre sonra Bella nefesinin altından, "Korkak," diye mırıldandı.

Lily kaşlarını çattı ve sonra Çapulcuların masasına baktı. Remus Lupin ayağa kalktı ve uzaktaki raftan bir kitap almak için odanın diğer ucuna yürüdü.

Sirius'un huysuzca, "Ne yapıyorsun?" diye seslendiğini duydu.

"Aklıma bakmak istediğim bir şey geldi," dedi Remus, raftan bir sözlük alıp karıştırmaya başlarken. Sirius küçümseyerek başını salladı ve Lily gülümsedi. Ayağa kalktı ve elindeki kitabı yüzüstü masaya bırakarak hızla Remus'un kitaplığına yaslandığı yere doğru ilerledi. O yaklaşırken başını kaldırıp baktı, kaşları kalkmıştı.

"Merhaba, Remus."

"Lily... ?"

Gözleri kızın yüzünü tararken bu soruyu sordu ve yumuşak bir sesle, "Ben... uzun zamandır olmadığım kadar iyiyim," diye cevap verdi.

Başını salladı. "Güzel."

Ona gülümsedi ve ardından "James'in nerede olduğunu biliyor musun acaba?" diye sordu.

Remus'un gözleri espriyle parlayarak cevap verdi, "O, şey... bugün maçtan sonra oyalandı. Sanırım kaptan takımla her şey hakkında konuşmak istedi."

Bugün bir oyun olduğunu unutmuştu... tabii ki onun olduğu yerdeydi. Gözlerini Remus'a dikerek diğer ikisinin oturduğu masaya baktı ve Sirius'un onları hafif bir ilgiyle izlediğini gördü. Remus'a döndü ve sordu, "Biz... biz
Kazanmak mı?"

"Biz mi kazandık?" Sirius homurdanarak araya girdi ve onu şaşırttı. "Orada olmadığın için şanslısın Evans... tam bir rezaletti. Yenildik."

"Öyle mi?" diye sordu şaşıracak. O yıl henüz hiçbir maçı kaybetmemişlerdi.

"Evet," diye katıldı Peter, sandalyesinde dönüp ona bakarak, "Slytherin'e karşı da."

"Sirius sözlerine şöyle devam etti: "Bütün bu olanlar tamamen ve şu anda tüm ekip ağır bir dayakla cezalandırılrsa hiç şaşırmam."

"Oh, hayır," diye mırıldandı, döndüklerinden beri ortak salonun üzerinde dolaşan olumsuzluk sisini aniden anlamıştı. Remus bir kahkaha patlattı ve ekledi,

"Evet... ve James de en kötüsüydü." "En kötüsü mü?"

"Ben de aynı şeyi yapardım... lanet olası Slytherinler," dedi Sirius karanlık sesle, "Bunun için puan alman gerekebilir, Evans. Bir kavgaya karıştı."

"Kavga mı? Ne demek istiyorsun?"

Sirius gülümseyerek açıkladı, "Diğer takımdan bir kovalayıcıyla. Piç kurusu onu takip ediyordu ve on birinci faulden sonra Prongs kendini kaybetti."

"Süpürgesinden piçin *üzerine* atladı!" Lily gözlerinin açıldığını hissederken Peter heyecanla araya girdi. Onay almak istercesine Remus'a döndü ve Remus ona komik bir şekilde bakarak şöyle dedi,

"Son birkaç gündür oldukça keyifsizdi... Sanki her şey böyle bir şeye doğru gidiyormuş gibiydi. Her neyse... ikisi de

oyundan atıldı."

"Neden kaybettiğimizi düşünüyorsun?" Sirius öfkeyle Remus'a sordu, o da omuz silkip tekrar Lily'ye döndü.

"Şey... eğer onunla konuşmak istersen muhtemelen sahada ona yetişebilirsin."

Lily başıyla teşekkür etti ve portre deliğine doğru döndü... adamın nasıl bir ruh hali içinde olduğu umurunda değildi. Kararını vermişti... Onunla bugün bu konuyu konuşacaktı. Rol yapmaktan ve duygularını herkesten saklamaktan bıkmıştı ve umutsuzca her şeyi bir kez ve herkes için açıklığa kavuşturmak istiyordu. Yarı yürüyerek, yarı koşarak sahaya indi, tam takım soyunma odasından çıkarken oraya vardı. Çoktan duş almış ve üstlerini değiştirmiş görünüyorlardı ve kaptan hâlâ hayal kırıklığı içinde bağırıyordu.

"Eğer böyle olacaksa neden bir sonraki maçtan çekilmiyorum bilmiyorum!" diyordu öfkeyle, takımın geri kalanı birbiriyle bakışırken. İlk başta James'i görmedi ama sonra en son onun çıktığını fark etti... grubun en arkasındaydı ve karanlık bir şekilde dalgın görünüyordu.

"ama Greg," dedi birisi kaptana, "Bu sadece bir maç. Olur böyle şeyler."

"Öyle değil, değil! Her şeyini verdiğini söylemek isterdim ama şimdi bunu bile yapamam, değil mi?"

Bununla birlikte James'e döndü ve devam etti, "Ve sen! En güçlü kovalayıcımız, oyundan atılmış... kenarda oturmanın bize ne faydası var? Bunu söyle bana!"

"Yeter, tamam mı?" James, "Bunu duymaktan bıktım," diye karşılık verdi.

"Belki de bir dahaki sefere bu fikri aklına getirdiğinde önce düşünmelisin. kendinizi başka bir oyuncunun üzerine fırlatın!"

"En azından o dövüşü kazandı," dedi dayakçılardan biri şaka yapmaya çalışarak.

"Oh, zafer diye buna mı diyorsun, ha?" Greg öfkeyle dönüp ona baktı: "Biliyor musunuz? Belki de bir sonraki antrenmanda neyin 'zafer' olduğunu gözden geçirmeliyiz... ve bu yarın sabah tam altıda olacak!"

Bir inleme korosu oluştu ve konuşma oradan devam etti.

Greg hâlâ "Oyundan atıldım" homurdanıyordu, "Seni uzaklaştırmalıyım!"

"Hadi o zaman, yap şunu!" James aniden patladı ve bu patlamayı beklemeyen birkaç oyuncunun zıplamasına neden oldu... ve Lily de onlarla birlikte. "Beni askıya al, sonra bak bakalım bir daha kazanabilecek misin? maç!"

Greg öfkeden deliye dönmüştü. Diğer oyunculardan birkaçı da gözlerini kısmıştı. "Bu takımdaki tek oyuncunun sen olduğunu mu sanıyorsun? Böyle mi düşünüyorsun, Potter?"

"Bu *tek* kayıp için kopardığınız yaygaraya bakılırsa, varabileceğim tek sonuç olurdu, değil mi?"

"Kendini her *zaman* diğer oyunculardan üstün görmemiş gibi davranma... kurallardan, her şeyden üstün. Bunu herkes biliyor ve insanların senden hoşlanması sadece senin şansın," diye hırladı Greg, bir oyuncu itiraz etti ve bir başkası ekledi, "Maç yüzünden için için yiyor."

Bu arada James, Greg'e doğru bir adım atmıştı ve Lily artık gerçekten bir kavga çıkmasından endişelenmeye başlamıştı.

Lily onun dikkatini çekmesi gerektiğini biliyordu... ya şimdi ya da asla. Onlara doğru koşmaya karar verdi, böylece onu

Orada durduğunu ve her şeyi duyduğunu düşünmenin utancıyla, kendini biraz aptal hissederek biraz ileri doğru koştu.

"James!" diye seslendi, ekibin geri kalanına endişeli bir bakış attı. Neyse ki dikkatini çekmek için yaptığı ilk denemede döndü ve yüzü onu orada gördüğüne şaşırdığını ele veriyordu.

"Merhaba," dedi basitçe ve yavaşça Lily'nin durduğu yere doğru yürüdü. Lily onun arkasından Greg'e baktı, Greg şimdi başını sallıyor ve ekibin geri kalanını kaleye kadar takip etmek için dönüyordu. İçinden rahat bir nefes aldı... en azından savaşa da savaşmasa da olacakları engellemişti. Her halükarda hoş bir şey olmayacaktı. James biraz uzakta durdu ve sadece ona baktı. Gözleri aynı anda hem temkinli hem de arıyordu ve sanki tam olarak Ne diyeceğini bilemiyordu... Belli ki kavgadan ne duyduğunu ölçmeye çalışıyordu. Konuşmak için boğazını temizledi.

"Um... Bugün zor bir maç geçirdiğini duydum."

Gözlerini kırptırdı ve sonra cevap verdi, "Oh...oh, evet. Evet, kaybettik." Başını salladı, "Biliyorum... Duydum. Bu... bu tam bir saçmalık!"

Adam onun sertliği karşısında tamamen şaşırmış görünüyordu ve o da tam olarak yapması gerekenin bu olduğuna karar verdi... ona tüm arkadaşlıklarının sadece *kendi* sorunlarıyla ilgili olmadığını göstermek istiyordu. Başını sallayarak ve kaşlarını çatarak ona doğru yürüdü ve devam etti, "Yani, neden seni oyundan atmak zorundaydılar ki? Özellikle de Slytherin'in taktiklerinin tamamen etik dışı olduğunu herkes biliyorken. Ne de olsa bu, sporun kurallarını tamamen hiçe saydıkları ilk sefer değil ve..."

"Lily," diye araya girdi, ağzının kenarlarını hafifçe yukarı kaldıran bir gülümsemeye, "Sorun yok... hâlâ zirvedeyiz."

Konuşurken ona biraz daha yaklaştı. Aşırı dramatik olmadığını umduğu bir şekilde iç çekerek ve biraz da şaşıarak

Aslında kaybettiği için hayal kırıklığına uğramıştı, hafifçe döndü ve sahaya doğru yürümeye başladı. "Biliyorum, ... yani *gerçekten* bilmiyordum. Yine de... adil bir galibiyet gibi bile görünmüyordu..."

Biraz güldü ve "Oyunu görmedin bile!" dedi. "Evet, ama... kulede

zaten bir efsane var ve duydum ki

Herkesin hesabı..." birden durdu, bir şeylerin farkına vardı ve yüzünü ona döndü. O da durdu ama biraz şaşkın olduğu belliydi. "James... Bu yıl *hiçbir* maçına gitmedim."

Kaşları hala hafifçe birbirine yaklaşmış halde başını salladı ve "Ben... önemli değil, meşguldün" diye cevap verdi.

"sonra hepsine geleceğim," diye ilan etti. "Lily..."

"Quidditch'i gerçekten seviyorum... yani bildiğim kadarıyla. Kuralları gerçekten anlamıyorum. Belki de bir sonraki maçtan önce biraz okurum... Sanırım kütüphanede quidditch' ayrılmış koca bir bölüm var... oyunun tarihi, ünlü takımlar ve oyuncular, oyun kuralları... o bölüme hiç girmedim... muhtemelen kütüphanede girmedığım tek bölüm..."

"Lily!" diye araya girdi, onun heyecanını dizginlemeye çalışırken biraz da gülerek, "Quidditch'e bu ani kudurmuş ilginin nedeni ne? Bunu anlamsız, gerilim artırıcı bir aktivite olarak gördüğünü sanıyordum... ya da buna benzer bir şey."

İçini çekti ve anlatmaya başlarken tekrar yürümeye başladı, "Dün ilk kez anne ve babamın mezarlarını ziyaret ettim. Özgürleştiriciydi. Daha iyi hissediyorum."

"mi?" diye sordu ve kız başını salladığında sessiz bir içtenlikle, "Güzel... Sevindim," dedi.

"Başka pek çok şey hakkında da düşünmeye başladım," diye devam etti, "Tüm değişikliklerden sonra hayatımın şu anki halini düşünmeye başladım. Sanırım en başından beri bildiğim şeyi nihayet kabul etmeye başlıyorum... hiçbir şeyin bir daha eskisi gibi olmayacağını ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını. Olan oldu ve hayatımın o kısmı annem ve babamla birlikte öldü."

Araya bir şey sokmak ister gibi bir ses çıkardı ama sonunda vazgeçmiş olmalı ki sessiz kaldı ve onun devam etmesini bekledi.

"Arabella olmasaydı ne yapardım bilmiyorum... Her şeyde yanımda oldu ve beni hiçbir zaman yapabileceğimi düşündüğümünden fazlasını yapmaya zorlamadı. Her şeyi kendi hızımda yapmama izin verdi. Bu onun benimle ilgilenme şekli."

"Onun gibi bir arkadaşına sahip olduğun için şanslısın" demeden önce bir süre bekledi.

Lily bir nefes aldı ve "Evet, ... ama sahip olduğum için şanslı olduğum tek kişi o değil" dedi.

Ona baktı ve o da durup yüzünü ona dönerek devam etti: "Biz asla arkadaş olmadık... Aslında hiç olmadık. Yine de bir şekilde, Bella dışında bu son aylarda onsuz yapamayacağımı düşündüğüm tek kişi sensin. O destekleyici ve şefkatliydi... ve sen bana tamamen farklı ama aynı ihtiyacım olan bir şey verdin. Her zaman yaptığın şeyi yaptın... Bana meydan okudun. Hiçbir şeyden vazgeçmeme izin vermedin. Sanırım *sen olduğun* için yaşadığım şok, sana doğru dürüst teşekkür etmeyi unutmama neden oldu."

Tüm konuşması boyunca orada öylece durmuş, yumuşak gözlerle ona bakmıştı. Söylediklerinin onun için bir anlam ifade ettiğini görebiliyordu... Ondan gelen böylesine gerçek bir övgü karşısında aynı anda hem rahatlamış hem de rahatsız görünüyordu. Kadın ona cevap verme şansı vermek için konuşmayı kestiğinde, adam kelimelerini toparlamak için bir an durdu ve gülümsedi.

"Bana teþekkür *ettiniz*... birkaç kez. Ve keþke dursan. Sana söyledim, minnettarlığını beklemiyorum ya da istemiyorum."

"Ben...þey, çelişkili görünme riskini göze alarak, ne istediğin gerçekten umurumda değil."

O zaman sırttı ve o da ona gülümseyerek devam etti, "Ve her neyse, bu sadece teþekkür etmek değil... dün fark ettiğim şey buydu. Sanırım bir şeyleri geri vermemin zamanı geldi. Arabella'ya ve sana. Tek söylemeye çalıştığım, Quidditch'i seviyorsun. Yani... Oyunlarınıza *geliyorum*. Bunu yapmaktan mutluyum. Bunu yapmak *istiyorum*... tamam mı?"

Uzun bir süre ona baktı ve sonra başını salladı. "Teþekkürler."

Memnun bir nefes verdi ve çok da uzak olmayan kaleye doğru ilerlemeye devam etti. Konuşma sessizleşmişti ve yere bakarken düşüncelerinde kaybolmuş görünüyordu. Bir kez olsun ciddi bir notla bitirmek istemedi, sırttı ve şöyle dedi,

"Sizin de küçük bir kavgaya karıştığınızı duydum."

Bir cevap vermedi, sonra "Evet, görüldüğü kadar kötü değildi" dedi.

Hafifçe gülümsedi ve "Oyundan atıldın" diye cevap verdi.

Bir kahkaha attı ve "Evet... neden kaybettiğimizi sanıyorsun?" dedi.

Sirius'un da aynı şeyi söylediğini hatırlayınca güldü. Bir süre sessiz kaldı ve gökyüzünün turuncudan pembeye doğru yavaşça kararmasını izledi. Birden adamın sesi düşüncelerini .

"Onun yüzünü görmeliydin." "Kimin?"

Ela gözleri mizahla parlayarak ona ve "McGonagall. O puan aldı, biliyorsun."

Kadın ona gözlerini devirdi ve adam sırtarak, "Güzel... bunu hak ettin," dedi.

"Evet, şey... Gryffindor yine de maçı kazansaydı, her şeyi daha çabuk unutturdu diye düşünmeden edemiyorum."

"Gerçekten onun süpürgesine mi atladın?"

"Şey, hayır... Ben *onun* üzerine atladım. Bizi tutan şey onun süpürgesi idi... en azından bir süreliğine."

"Bu utanç verici. Buna inanamıyorum... Başöğretmen böyle bir şey yapıyor."

Ona bir bakış atarak, "O zaman sana düzenli olarak çiğnediğim diğer kurallardan daha iyi olur," dedi.

Kaşlarını kaldırdı ve "Hayır, bence yapmamalısın" diye cevap verdi.

Bundan sonra bir süre sessizce yürüdüler ve sonra, "Aslında... bana her şeyi anlatmak yerine, neden bana şimdiye kadar yaptığın *en kötü* şeyi söylemiyorsun?" dedi.

Şatonun kapısını iterek açmak için uzandığında kaşlarını kaldırdı ve "Bir şey seçmemi mi istiyorsun?" diye sordu.

"Evet."

Gülümsedi ve "Aklım yüzüyor" diye cevap verdi.

Yüzünü buruşturdu ve "Yani bana söylemeyecek misin?"

dedi. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Kadın başını salladı ve adam bunu düşünürken içini çekti. Adam geçmişteki kabahatlerini zihninden geçirirken yüzündeki gülümsemenin genişlediğini görebiliyordu ve sonra merakla

gölümsemesi soldu. Onun yerini tam bir ciddiyet aldı ve sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir sürenin ardından nihayet ona baktı... ve gözlerinde okunamayan bir duygu vardı. Sanki önemli bir karar veriyormuş gibiydi.

"Bilmek istediğine emin misin?" diye sordu.

Yutkundu... Ne kadar kötü ki? "Evet... anlat bana."

Bir süre daha ona baktıktan sonra aniden, "Sana bir animagus olduğumu söylesem ne derdin?" diye sordu.

Gölümsedi ve gözlerini devirdi, adamın sorudan kaçmak için iyi bir iş çıkardığını düşünüyordu. "Bir şaka boyunca nispeten düz bir yüz tutma konusunda büyük bir yeteneğiniz olduğunu söyleyebilirim."

Yavaşça başını salladı. "Ya şaka yapmıyorsam?"

"Hadi ," dedi başını sallayarak, "Bu imkânsız."

Omuz ve "Sanırım öyle değil, çünkü gerçek bu. Üç yıl boyunca bunun üzerinde çalıştım... ve nihayet beşinci yılda nasıl yapılacağını öğrendim."

Yürümeyi bıraktı ve bir an ağzı açık öylece durdu. O da durdu ve dönüp ona baktı... Bir şey bekliyor gibiydi. Bir tepki mi? Lily onun kendisini kandırdığını ve kendisinin de buna kanmakta olduğunu düşünerek içten içe ürperdi... ama her nasılsa içinden bir ses onun şaka yapmadığını söylüyordu.

"Hayır... şaka yapıyor olmalısın. Sen... sen *kayıtlı* ve her şey olmalısın!"

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı ve "Evet... eğer bunu yasal yoldan yapmak istiyorsan" dedi.

Tamamen şaşkına dönmüştü ve bu şok edici bilgi karşısında ona uygun bir tepki gösterecek kadar bile kendini toparlayamadığını fark etti. Tek yapabildiği orada durmak ve

şaşkın şaşkın baktı... o kayıtsız bir animagus muydu? Şu anda aklına gelen tek garip düşünce, onun sandığından çok daha zeki olması gerektiği... ve neden söyleyecek başka bir şey bulamadığını bilmiyordu. Bunu kesinlikle söyleyemezdi... ve adam orada durmuş, kıpırdamadan ona bakıyor, bir tür yanıt bekliyordu.

"Ben sadece... Buna inanamıyorum."

Adam yine omuz silkti, hâlâ bekliyordu. Yutkunurken, tamamen sönük olmayan bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu. Bunu ona söylemesi belli ki büyük bir olaydı... eski düşmanı olması falan. Bunun daha kolay bir yol olduğunu düşünerek ve birdenbire içtenlikle bilmek istediği için, "O zaman hangi hayvana dönüşüyorsun?" diye sordu.

Kadın nihayet konuştuğunda bir nefes verdi, hafifçe gülümsedi ve "Tahmin et," dedi.

İçini çekti, bu açıklamadan sonra hâlâ doğru düzgün düşünemiyordu. Adamın kendisine hiçbir uyarıda bulunmadan bunu ağzından kaçırdığına inanamıyordu. Okul kurallarını düşünüyordu ve burada ona ciddi bir bakanlık yasasını çiğnediğini itiraf ediyordu. Hâlâ bunu düşünürken, dalgın bir şekilde kendisine James Potter'ı hatırlatan hayvanların bir listesini zihninden geçirdi ve en belirgin olanını seçti.

"Bir aslan olmalı, değil mi?"

Durdu ve ona bakarken gözleri hafifçe büyüdü. Ellerini ceplerine soktu ve biraz kıpırdandı, sanki nasıl cevap vereceğini bilmiyormuş gibi... kesinlikle bir tahminde bulunmuş olamazdı?

"Bunu sana söyleten nedir?" diye sordu sessizce.

Omuz silkti ve açıkladı, "Şey... Yani, her şeyden önce sen bir Gryffindor'sun. Sen... sen cesursun ve her zaman doğru olduğunu düşündüğün şey için savaşırsın.

Doğru. Baş ... güçlü, atletik... ve gururlu."

Her kelimesinde yüzündeki ifade biraz daha yumuşuyordu. fırlattı ve öfkeyle sözünü kesti. Tamamen fazla ileri gidiyordu.

Sonunda zorlukla yutkundu ve sonra sertçe cevap verdi, "Beni çok yüksekte tutuyorsun. Ben sadece bir geyiğim."

şimdi şaşırma sırası ondaydı. Bir geyik mi? Bunu asla tahmin edemezdi... bir milyon yıl geçse bile. James Potter gibi bir çocuğun kendisini bir kadar güzel bir hayvana dönüştürmeyi seeeğinden asla şphelenmezdi... hele de seebileeği tüm hayvanlar alemi varken.

"Bir geyik mi?" diye sordu ve adam başını salladı, hala onu yakından izliyordu, "Neden bir geyik?"

Adam güldü ve yürümeye devam ettiklerinde kız glşnde biraz gerginlik sezdiğini düşündü. "Buna inanmak çok mu zor?"

Başını salladı, "Oh, hayır... Öyle değil. şey, bu sadece... alışılmadık bir şey. Yani, pek çok genç erkek bir geyik seçmez. Ben olsam... bilirsiniz, kocaman..." durakladı, doğru kelimeyi bulmaya çalışıyordu, "...dişleri olan bir şey."

şimdi ciddi bir şekilde kıkırdadı ve cevap verdi, "Eğer hayal etmeni kolaylaştıracaksa, ben çok büyüğüm... ve boynuzları."

şimdi onunla birlikte gülüyordu ve bir an için sessizliğe gömüldüler. Bir dakika sonra, daha fazla merak etmeye dayanamadı ve hızlıca sordu, "Nasıl... başka kaç kişi bunu biliyor?"

Hemen cevap vermedi ve cevap verdiğinde de sesi çok kısıktı. "Neredeyse hiç kimse. Sadece diğer ... ve şimdi de sen."

Başını kaldırıp adama baktı ve onun zaten kendisine baktığını gördü. "Bana bunu söyleyecek kadar güveniyor musun?" diye sormadan önce bir süre onu düşündü.

Bir süre sonra ciddiyetle, "Az önce yaptım, değil mi?" dedi.

Bir an için başka bir şey söylenmedi. Sonra, zihninin bulanıklaşmasını engellemek için, "Ben... Sana hiçbir şey söylemeden gittiğim için özür dilerim," dedi.

"McGonagall bana hafta sonu için gittiğini söyledi ama başka bir şey söylemedi. Bunun annen ve babanla ilgili bir şey olduğunu düşündüm. Sen... sen gerçekten iyi misin?"

"Evet," dedi sonunda, neredeyse fısıltıya dönüşecek kadar alçak bir sesle, "iyi ki gitmişim. En azından şimdilik pek çok şeyi geride bıraktım. Sanki... sanki şu anda yapmam gereken şeylere gerçekten konsantre olabilirmişim gibi hissediyorum."

"Bunlar ne?" diye sordu adam ve kadın cevap vermeden önce bir an düşündü,

"Şey... Dumbledore'un dersi, tabii ki, ve okul ödevlerim. Son zamanlarda kitap okumayı ihmal ettim... ama sadece bunlarla ilgili değil. Bunu yüzeysel görünmeden nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

"Dene bakalım," dedi ve dirseğini hafifçe dürterek onu cesaretlendirdi. Kadın gülümsedi ve açıkladı,

"Şey... bu yıl olanlara rağmen, Hogwarts benim için her zaman güvenli bir yer oldu. Evimin yanı sıra - ki artık evim yok - dünyada en çok sevdiğim yerd. Sanırım buradaki son anlarıma üzüntü, öfke ya da herhangi bir pişmanlıkla bakmak istemiyorum. Bitmeden önce kalan zamanımın tadını çıkarmaya konsantre olmak istiyorum... çünkü klişe gibi görünme riskini göze alarak, asla geri alamazsınız. Anlıyor musun?"

Tepkisini görmek için ona baktı, çünkü bunu dile getirirken biraz aptalca hissediyordu. Ancak kafası karışmış gibi görünmüyordu... belli belirsiz başını sallıyordu. "Evet... Anlıyorum."

"Yani, burada harika arkadaşlarım olduğunu fark ettim, o halde neden hepimiz farklı yönlerle gitmeden önce onları her gün görebilme hediyesinin tadını çıkarmayalım?"

Kısa bir süre güldü ve "Bilmiyorum... belki bazılarımız Hogwarts'tan sonra da her gün birbirimizi görmeye devam edeceğiz," dedi.

Kız şaşkınlıkla ona baktı, o da kıza açıkladı: "Auror eğitimi falan, yani."

"Ah, doğru," diye yanıtladı ve sonra devam etti, "Bilmiyorum... Kaybettiğim zamanı telafi etmem gerekiyor ve şimdi gerçekten yapabileceğimi hissediyorum ve bu sadece göstermelik olmayacak."

"Anlıyorum" dedi ve ona gülümseyerek sordu: "Yani... belki de şimdi şaklatmayı öğrenmek için iyi bir zaman olabilir, ha?"

Yutkundu, grafiksel olarak yanmış yüzleri ve kömürleşmiş mobilyaları hatırladı. "Bilmiyorum... belki de hemen atlamadan önce biraz daha gözlem yapmalıyım."

"Tabii, " diye cevap verdi ve sonra eğilip "Korkak," diye fısıldadı.

Lily cevap veremeden adam Şişman Hanım'a parolayı vermek için döndü ve Lily irkilerek çoktan kulenin girişinde durduklarını fark etti. Başını sallayarak, "Beni kışkırtmayı bırakacak mısın?" diye sordu.

Adımını atarken omzunun üzerinden şöyle bir baktı ve "Umarım öyle değildir" diye cevap verdi.

Kendi kendine gülerek onu takip etti... ve belki de bir süre oturup
Çapulcuların oyunlarını izlemenin iyi bir fikir olacağına karar verdi. Belki
bir şeyler öğrenebilirdi.

Ayrıca... içinde bir şeylerin tutuşacağına dair sarsılmaz bir his vardı.

Dokuzuncu Bölümde Devam Edecek

Emmyjean'dan Daha Fazla Fic

Gizli

Kurs Dışı

BAŞLIK: "Crossroads" YAZAR:

Emmyjean J/L RATING: PG-13

ÖZET: Hogwarts'taki yedinci ve son yılında Lily Evans kendini, hayatını paramparça eden bir trajediyle karşı karşıya bulur. Birdenbire yabancılaştığı bu dünyada yolunu bulmaya çalışırken, hem kendi içinde hem de her zaman tanıdığını düşündüğü bir çocukta var olduğunu hiç bilmediği bir güç bulur.

YASAL UYARI: JK Rowling olmasaydı bunların hiçbirisi . Eseriyle oynamama izin verdiği için kendisine teşekkür ederim.

YAZARIN NOTLARI: **Bu kurgu TEMMUZ AYI İTİBARIYLA REVİZE EDİLMİŞTİR,**
2003 Zümrüdüanka Yoldaşlığı kanonuna uymak için. Lütfen yazarın detaylarını BURADAN okuyun.

Dokuzuncu Bölüm - Rota Dışı

Sınıfın kapısı büyük bir gürültüyle açıldığında Lily ve Sirius irkilerek başlarını kaldırdılar. Akşam yemeğinden beri Dumbledore için hazırladıkları iksir üzerinde çalışıyorlardı... Tim hafta sonu hastalandığı ve son parti malzemenin ilk yarısını karıştırmak için aşağı inebildiği için ellerinde az malzeme vardı. Lily bitkin düşmüştü ama şimdi onlara doğru koşan genç kızın çılgın gözlerine bir kez bakmak onu uyandırmaya yetmişti.

"Gelsen iyi olur," dedi kız kararlılıkla. Lily cüppesine baktı ve onun bir Slytherin olduğunu gördü. Kaşlarını çatarak sordu,

"Sorun nedir?"

"Bir kavga oldu... kötü bir kavga. Birinin gelmesi gerekiyor."

Bunu söylerken kızın gözleri Sirius'a kaydı. Ancak Lily bunu fark etmedi bile... Çoktan kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı. "Ne kadar kötü?"

"Orada... Sanırım bazı ciddi yaralanmalar var. Tamamını görmedim... sadece sonunu..."

"Kimdi o?" Sirius, Lily'nin hemen arkasından kapıdan çıkarak sordu. Lily'nin aklından ona gelmek zorunda olmadığını söylemek geçiyordu ama sonra vazgeçti... Biraz yardıma ihtiyacı olabilirdi.

"Kuzenin," diye cevap verdi kız, sesi suçlayıcı bir ton almıştı. Herkes onun Gryffindor'a seçilmesinin Black ailesinde büyük bir skandal olduğunu biliyordu... ve bu skandal daha da büyümüştü. Lily ile aynı yaşta olan kuzeni, Black ailesinin yetiştirdiği en kötü çocuklardan biriydi ve Hogwarts'ın kısıtlayıcı sınırlarını aştığında ne hale geleceğini düşünmek Lily'yi ürpertiyordu. Şimdi Sirius'un da kendisiyle gelmesini ve neler olduğunu görmesini istediğini biliyordu... Slytherin'ler üzerinde sınırlı bir etkisi vardı ve özellikle Bellatrix Black pek de mantıklı bir insan sayılmazdı.

Lily bunların hiçbirini yüksek sesle dile getirmede ve daha fazla soru sormadı, gerçi... bunu yapacak zaman yoktu. Kız dönerek onları zindan alanına götürdü ve Lily daha ne olduğunu anlamadan o güne kadar karşılaştığı en tüyler ürpertici sahneye bakıyordu. İlk fark ettiği şey Bellatrix'in gözleri kapalı bir şekilde duvara yaslandığı, kireç gibi yüzünün terden sıırılsıklam olduğu ve yanında diz çökmüş birkaç Slytherin olduğuydu. Lily onun bilincinin yerinde olup olmadığını anlayamıyordu, bu yüzden gözlerini koridorun karşı tarafına, rakibinin tek başına yattığı yere çevirdi... ve tam o anda Sirius'la birlikte koşmaya başladıklarında Lily'nin kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Arabella'ydı. Yüzüstü yatıyordu, kıpırtısız ve korkutucu bir şekilde hareketsizdi ve Lily sadece başının arkasını görebiliyordu... uzun, kalın siyah saçlarını nerede görse tanırdı. O an Lily

Ona ulaştığında dizlerinin üzerindeydi ve omzundan hafifçe sarsıyordu.

"Bella?"

Arabella yanıt vermedi ama Lily onun derin olmayan nefes alışını duyabiliyordu ve bir rahatlama dalgasının onu kapladığını hissetti... ama bu sadece saniyeler sürdü çünkü Sirius Bella'nın diğer yanına çömeldi ve acımasızca küfretti. Lily Bellatrix'e baktı ve onun da baygın olduğunu gördü, sonra da olay yerinin etrafında tahmin ettiğinden fazla öğrencinin geçici bir çember oluşturmuş olduğunu gördü... ve aniden durumun ciddiyeti midesine inen bir yumruk gibi yüzüne çarptı. Bu basit bir ağız dalaşı değildi.

Sirius aceleyle, "Onu ortak geri götürmeliyiz," diyerek onun düşüncelerini böldü.

"Birini bulmalıyız," diye ısrarla karşı çıktı, sesi titriyordu.

"Kim gibi?"

"İkisini de hastaneye götürmeliyiz," dedi, midesinin çukurundaki mide bulandırıcı kurşuni hisle kendini düşünmeye zorlayarak. Konuşurken Arabella'yı yavaşça kendisine doğru çevirdi ve birkaç dakika önce Sirius'un lanet okumasına neden olan manzarayla karşılaştı... Bella'nın yüzünün bir tarafı çirkin morluklarla kaplıydı. Alt dudağı yarılmış ve şişmişti, yaradan akan kan hâlâ çenesine yapışmış, kurumuş ve kirle karışmıştı. Kırmızı yaralar Bella'nın teninin solgunluğu yüzünden daha da korkunç görünüyordu... soluk, neredeyse beyazdı. Lily boğazındaki yumruyu yuttu ve ellerini gözlerine götürme isteğine direndi.

Sirius sessizce, "Onları hastaneye götürürüz ve birkaç saat içinde herkesin bundan haberi olur," deyince Lily sonunda başını kaldırıp ona baktı. Siyah gözleri onunkilere dikilmiş, ne yapmak istediğini soruyordu. Onun ne demek istediğini anladı... ama yapacak bir şey yoktu.

"Ona bak. İkisine de bakın.. *Hastaneye gitmeleri gerekiyor.*"

Bellatrix sözlerini noktalamak istercesine aniden ileri atıldı ve üzerine kustu. Sirius ona baktı ve yüzünde iğrenmiş bir ifadeyle baktı ve sonra başını sallayarak toplanan öğrencilere, "Ne oldu?" diye bağırdı.

Kimse cevap vermedi... hepsi sadece birbirlerine baktılar. Lily onların belirgin bir şekilde tedirgin göründüklerini fark etti... hatta belki de korkuyorlardı. Sirius öfkeyle tekrarladı, "Burada ne oldu böyle? Biri konuşsa iyi olur..."

"Bilmiyoruz," diye cevap verdi büyükçe bir çocuk. Sirius'un ona attığı öldürücü bakış karşısında içini çekti ve ekledi: "Başta burada olanlar kaçtı... geri kalanımız nasıl başladığını görmedi."

"üzerinde hangi lanetleri kullandılar?" Lily sordu, çocuğa bakarken hissettiği aciliyete rağmen sesi yumuşaktı. Çocuk gözlerini tavana kaldırıp cevap vermeden önce onunla kısa bir süre göz teması kurdu,

"Ben...bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, yarısını duyamadık..."

"Diğer yarısını ise hiç bile."

onun için bitirdi. Sirius ve Lily birbirlerine baktılar ve ortak bir karar verdiler. Onun dediğini kabul eden Sirius şöyle dedi,

"Tamam... sen git yardım getir. Ben burada kalacağım."

Tam itiraz edecekti ki, birden orada aylak aylak dolaşan küçük kalabalığın içinde tek bir Gryffindor... ya da Ravenclaw veya Hufflepuff bile olmadığını fark etti. Bella'ya baktı ve bunu yapması gerektiğine karar verdi. Başını sallayarak ayağa kalktı ve birkaç öğrenciyi iterek geçti ve Madam Pomfrey'i almak için hastane kanadına doğru ayaklarının taşıyabildiği kadar hızlı koşmaya başladı. Merdivenlerin tepesine ulaşan Lily köşeyi döndü ve gözlerini uzun koridorun sonuna dikti. Ciddi bir yaralanma olmaması için sessizce dua etti. Tek bildiği buydu.

dua edebilirdi, bu noktada... hasar diğerk her anlamda tamamlanmıştı.

Lily önündeki kapıyı iterek açarken, ağır tahtanın sert taşa çarpma sesi hastanenin içinde uğursuzca yankılandı. Kırılmış ve dövülmüş arkadaşının görüntüsü hâlâ bir güneş lekesi gibi gözlerinin önündeydi ve zihni başka bir şeye odaklanmayı reddediyordu.

"Nerede o?" diye sordu yataklardan birinin oturmuş biberli içecek içen bir öğrenciye.

Hafifçe kaşlarını çatı. "Kim?"

"Madam Pomfrey. Nereye gitti?"

Tam cevap verecekti ki Lily aniden bir bölmenin arkasından çıkan kadının topuklarının taş zeminde çıkardığı tıkırtıyı duydu. Hemşire gözlerini Lily'ye dikerek şüpheyle, "Ne oldu?" diye sordu.

"Size ihtiyacımız var... Korkunç bir kavga oldu..."

"Öğrenciler mi?"

"Evet... ama bilmiyorum... birbirleri üzerinde ne kullandıklarını bilmiyoruz."

"*Düello* muydu?"

Lily bir an tereddüt etti, sonra başını salladı.

"Tamam... göster bana," dedi Madam Pomfrey, bir çanta kapıp Lily'nin önünde kapıdan çıkarken. Lily hemşirenin peşinden koşarken yataktaki çocuğun şaşkın bakışlarını geldi.

Sonraki birkaç saat Lily'nin en kötü kâbuslarından biri gibiydi. Hemşireyle birlikte geri döndüğünde kalabalık gitmişti ve Sirius orada yalnızdı... Dumbledore'la birlikte.

GörünüŖe bakılırsa o da getirilmiŖti ve Arabella ile Bellatrix'e bakarken tüm bu duruma karşı kontrollü ama hissedilir bir öfke yayıyordu. Lily'ye baktığında mavi gözleri hafifçe yumuŖadı ama kısa süre sonra Madam Pomfrey'in sedyeleri getirmesine ve bilinci yerinde olmayan iki kızı hastane kanadına götürmesine yardım ediyordu. Sirius ve Lily onu takip etmeye çalıştılar ama o onları durdurdu.

"ArkadaŖlarınız için endiŖelendiđinizi biliyorum," dedi kararlı bir Ŗekilde, "ama hemŖiremizin müdahale etmeden iŖini yapmasına izin vermeniz konusunda ısrar etmek zorundayım. İkinizin de ortak odanıza geri dönmenizi istiyorum ve daha fazla Ŗey anda haber göndereceğim... ama önce, bu gece burada ne olduğunu bilmek istiyorum."

İkisi de hemen konuşmadı. Sonunda sessizlik gerginleŖince Lily cevap verdi: "Bilmiyoruz. Biz buraya gelene kadar her Ŗey bitmiŖti."

"Yani kimin kışkırttığını bilmiyor musunuz?"

Lily başını salladı, bu hareket Sirius'un bakıŖlarını üzerine çekti. AnlaŖılmaz bir Ŗeyi anlamaya çalışıyormuŖ gibi gözlerini ona dikti ve test edercesine, "Kalın kafalılık ediyorsam özür dilerim, ama bunu kimin başlattığı oldukça *açık* değil mi? Onlardan birinin buralarda özellikle etkileyici bir ünü yok mu?"

"*İkisinin* de buralarda bir Ŗöhreti var," diye cevap verdi Lily, kendini bile ŖaŖırtarak. Dumbledore uzun bir süre Lily'ye baktıktan sonra, "Bana vereceğin bilgi bu kadarsa teŖekkür ederim, Gryffindor Kulesi'ne dönebilirsin. Dediğim gibi, bu akŖam yeni bir geliŖme olursa sizi çağıracağım... aksi takdirde sabah onları ziyaret edebilirsiniz."

Bununla birlikte, dönüp Madam Pomfrey'in ardından gitti... ve Lily artık boş olan koridorun sessizliğinde, görünüŖe göre çileden çıkmıŖ bir Sirius Black ile kalakaldı. Kollarını kavuŖturmuŖ, Lily'nin karşısına geçerek, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye çıkıŖtı.

Boyun eğmiŖ bir halde ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun! Onu savunmak için yapabileceğinin en iyisi bu muydu?"

"Onu savunamam, ben bir şey *görmedim*."

"Sen baş kızsın! Yapabilirsin..."

"Hayır, yapamam."

Gözlerini tekrar ona dikti. "Neden olmasın?" "Her şeyden

önce, bu etik değil..."

"Etik dışı mı?" diye sordu, kollarını tekrar kavuşturup kızın daha fazla açıklama yapmasını beklerken ses tonunda alaycı bir ifade vardı.

"Evet, öyle... öyle olduğunu *biliyorsun*. Dumbledore'a görmediğim bir şeyi gördüğümü söyleyemem ve sırf Baş Kız olduğum için benim sözüme inanmasını bekleyemem. Bu benim konumumu tamamen zayıflatır..."

"Baş belası kız. kişi senin en iyi arkadaşın, değil mi?"

Başını salladı ve sesi öfkeyle yükselirken cevap verdi, "Anlamıyorsun, hepsi bu. Bu Baş Kız'la ilgili değil... bu sadece *yanlış* olurdu ve hepsi bu!"

"Hayır, anlamıyorum!" diye tersledi, "Yüksek ve yüce prensiplerini, sözde en iyi arkadaşın olan bir insan için iyi olanın önüne nasıl anlamıyorum!"

"Bunların hepsini biliyorum!" diye

karşılık verdi. "Bunun için okuldan

atılabilir!"

"Bu bizim bir karar değil! Buna Dumbledore karar verecek... ve belki de adil olması için ona güvenmeliyiz!"

"Doğru... iyi bir arkadaşsın, Evans."

"Evet, sen de iyi bir kuzensin Black." O kadar kızgındı ki... bunu söylemek istememişti, ağzından kaçırırvermişti. Şimdi bunu söylediğine göre, en azından kavgayı sona erdirdiğini görebiliyordu, çünkü adam dönüp uzaklaşırken, nefesinin altında mırıldanıyor ve küfrediyordu. Bir an için adamın kendisine vuracağından emin olduğunu düşündü... ve Tanrı şahidimdir ki, o da ona vuracaktı.

Ne kadar gergin ve öfkeli olursa olsun, ortak salona geri dönüp tüm o insanlarla yüzleşemeyeceğini biliyordu. Dönüp Sirius'un gittiği yönün tersine doğru yürüyerek, serinlemek ve birkaç dakika yalnız kalıp düşünmek için astronomi kulesine yöneldi. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak, attığı her adımda içini küçük bir endişe parçasının delip geçtiğini hissetti.

Bu noktada onu rahatlatan tek şey Madam Pomfrey'in yaraları konusunda fazla endişeli görünmemesiydi... belki de savaştıkları vahşet karşısında şok olmuştu ama hemşirenin onları götürürken Dumbledore'a her zamanki net ses tonuyla iyileşmelerinin en iyi ihtimalle birkaç gün süreceğini söylediğini duymuştu. Bu, Lily'nin en azından kimsenin kalıcı bir zarar görmeyeceğine ve Madam Pomfrey'in üstesinden gelemeyeceğini düşündüğü hiçbir şey olmadığına yol açmıştı. Ancak bu durum Lily'nin kafasını rahatlatmak yerine, üzerinde durması gereken bir dizi başka sorunla baş başa bırakmıştı.

Bunun olacağını biliyordu. Garip bir şekilde, tehlikenin geçtiğine kendini ikna etmeyi başarmış olsa bunu bekliyordu. Elbette şimdi fark ediyordu ki, buna inanmasına izin vermesinin tek nedeni bütün yıl boyunca bunu gerçekten düşünmek için hiçbir neden bulamamış olmasıydı. Çok meşguldü... ve uzun zamandır aralarında bir olay olmamıştı. Gözlerini kısa bir süreliğine kapatarak, en son yüzleştikleri zamanı acıyla hatırladı... Dumbledore'un ne dediğini hatırladı. O onun da unutmadığını ve önceden uyarılmış sonuçlara katlanmak zorunda kalacağını biliyordu.

Bunun şimdi olduğuna inanamıyordu... *şimdi*, onca zaman içinde. Sona bu kadar kısa bir süre kalmışken.

Sonunda astronomi kulesine ulaştığında, kollarını kavuşturup gece gökyüzüne bakarken soluklanmak için durdu. Sirius'la o konuşmayı yapmamış olmayı diledi... zaten öfkeli olan duygularına yeni bir boyut eklemişti. Gerçek şu ki, doğru şeyi yapıp yapmadığını bilmiyordu... Dumbledore'un en iyi arkadaşının hayatını ciddi şekilde etkileyebilecek bir karar vermesine izin vermenin doğru olup olmadığını bilmiyordu. Lily içini çekti ve gözlerini kapadı... Yapacağı katkının müdürün vereceği kararda bir fark yaratıp yaratmayacağını bile bilmiyordu. Olmayacağından oldukça emindi... ama en azından denemesi gerekmez miydi?

Yine de cevherini ortaya koymak istememesinin bazı nedenleri vardı. Bir şekilde Bella'nın kendi kararını verdiğini ve müdahale etmeye çalışmanın yanlış olacağını düşünüyordu... ve Lily'nin beyninin yarısı ona bu mantığın hiçbir anlam ifade etmediğini söylüyordu. Arabella sonuçlarına katlanmaya hazır olmasaydı, kavgaya hiç karışmazdı diye düşünmeden edemiyordu. Arabella saldırıya uğrasaydı ve Bellatrix Black yara almadan kurtulsaydı neyse... ama Lily Bellatrix'i kendi gözleriyle görmüştü. Sadece Arabella'nın nefsi müdafaası yüzünden aldığı yaralardan dolayı acı çekmiyordu. Lily tam olarak görememişti ama... yüzünü görmüştü. Yanında sallanan kolunu görmüştü, işe yaramaz ve kırıktı. Kanı görmüştü... Bellatrix Black de Arabella kadar berbat durumdaydı.

Bella tam olarak ne biliyordu. Etkisini azaltmaya çalışmak... bir şekilde saygısızlık gibi görünüyordu ve Lily bu konuda kendi mantığını hâlâ zar zor anlayabiliyordu. Sadece hissetmişti.

Farkına bile varmadan uzun bir zaman geçmişti... Bunu uzaktaki ağaçların üzerindeki yarım ayın konumundan anlayabiliyordu. Orada dururken her şeyi düşünmüştü... sadece Bella'nın davasına karışıp karışmamayı değil, aynı zamanda Bella okuldan atılırsa bunun nasıl bir şey olacağını da. Lily ailesi öldürüldükten sonra, Petunia'nın ona ulaşma çabalarını reddetmesinden sonra yalnız kaldığını düşünmüştü... ama umutsuzluğa düştüğünde Arabella'nın onu yakalayacağına her zaman güvenebilmişti.

Bütün bir yıl boyunca Lily'nin yanında olmuştu... hatta ondan önce bile, uzun yıllar boyunca ona Petunia'dan çok kız kardeş gibi davranmıştı. Lily onsuz o yerde olmayı hayal bile edemiyordu.

Lily nefesini tutarak döndü ve dönmek üzere merdiven boşluğuna girerken ürperdi. Yavaşça yürüdü, zihnini normal işleyişine geri döndüremiyordu... Sanırım tüm bu olanlar onu sersemletmişti. Üç saat önce, en iyi arkadaşını kaybetme ve hayatının bir başka sert dönüş yapma ihtimaliyle karşı karşıya değildi... ve şimdi öyleydi. O anda fark ettiğinden çok daha fazla etkileneceğinden ve ancak daha sonra yatağında uyumaya çalışırken bunun kendisini gerçekten etkileyeceğinden endişe ediyordu.

Bu geceyi öylece bırakamayacağına karar veren Lily hastane kanadına . İçeri girmeye bile fırsat bulamadı ama... dışarı çıkmakta olan Dumbledore'a rastladı.

"Ah... Bayan Evans."

"Özür dilerim efendim," diye söze başladı, onun yanından geçip loş odaya bakmaya çalışarak, "Ama... Bir şey var mı diye bakmaya geliyordum. herhangi bir şey...oluyor."

Onun ne demek istediğini anladı ve ciddiyetle cevap verdi, "İkisi de iyileşiyor... her ne kadar ayrılmak zorunda kalmış olsalar da. Kısa süreliğine bilinç kazandılar... ve Madam Pomfrey bağırışlara dayanamadı."

Lily yüzünü buruşturdu ve devam etti, "Bayan Evans... İlgili tarafların aileleriyle temasa geçmek ve ardından en iyi hareket tarzının ne olduğuna karar vermek gibi tatsız bir görevim var. Bu durumun ciddiyetini size anlatmama gerek olduğunu sanmıyorum."

Umutsuzca başını salladı. "Hayır, efendim."

Bir an için ona baktı, görünüşe göre bir şeyler düşünüyordu ve sonra şöyle dedi: "Bu sadece küçük bir kız öğrenci anlaşmazlığı değildi.

Bu, birçok açıdan son derece ilgili, yetişkinlere yönelik bir düelloydur. Bu dövüşün bu okulun duvarlarının çok ötesine geçen bir zihniyeti yansıttığını düşünmekte yanlışımı sanmıyorum."

Lily ona baktı, ne demek istediğini anlamaya başlamıştı ve kendisinin de ona aynı şeyi söyleyebileceğini hissediyordu. "Yıllardır birbirlerinden nefret ediyorlar... şiddetle."

"Başka olaylar da hatırlıyor gibiyim."

"Evet," kabul etti, bunu inkâr etmenin anlamsız olduğunu biliyordu, "Bella bir şekilde son birkaç yıldır Bellatrix'ten uzak durmayı başardı... Bunu ondan hoşlanmadığı için mi yoksa... bunun olacağını bildiği için mi yaptı bilmiyorum."

"Belki de her ikisinden de biraz," dedi sessizce, "Ama büyüclük dünyasında son zamanlarda yaşanan olaylar hiç şüphesiz bazı konulardaki farklı görüşlerini artırdı."

Deatheater gücünün yükselişinden ve Muggleborn'lara karşı hareketten bahsediyordu. Lily'nin midesi bulandı ve bu yüzüne yansımış olmalıydı çünkü sözlerini bitirmeden önce cevap vermesi için onu zorlamadı, "Her halükarda... Sanırım yarın sabah seni burada bulacağım?"

Başını salladı ve itiraf etti, "Ben... sınıfa gitmeyi planlamıyordum. En azından bunu yapabilirim."

"Anlıyorum Bayan Evans... ve özür dilerim."

Bunu garip bir ses tonuyla söylemişti... Sanki sadece olanlar için değil, bu durumun onu nasıl etkilediğine dair saymaya bile başlayamayacağı bir dizi şey için özür diliyordu. Sadece başını salladı ve sordu,

"İçeri girmeyeyim mi?"

"Her birine bir uyku kuraklığı verildi."

Başını salladı ve onun ötesine son bir kez bakıp hiçbir şey göremediğini fark ederek ona iyi geceler diledi ve Gryffindor Kulesi'ne geri döndü. Açılan portre deliğinden geçip merdivenlere yöneldi, doğrudan yatağa gitmek istiyordu ki şöminenin yanındaki bir ses onu durdurdu.

"Lily."

Döndü ve James'in orada tek başına elinde bir kitapla oturduğunu görünce şaşırmadı. Hafifçe gülümsedi ve odanın etrafına bakındı. "Sirius nerede?"

Öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayayarak cevap verdi, "Bir süre önce yukarı çıktım. Yukarıda seni bekliyordum."

oturduğu yere doğru yürüdü ve karşısındaki sandalyeye kendisi oturdu. Elinden geldiğince neşeli bir ses tonuyla, "Bunu tahmin edebilirdim," diye alay etti.

Adam da ona gülümsedi ama gözleri yüzünü aradı. Bir anlık sessizlikten sonra, "İyi misin?" diye sordu.

Yerdeki halıya baktı ve bir süre düşündükten sonra, "Evet... Ben iyiyim," diye cevap verdi.

Adam cevap vermeyince başını kaldırıp ona baktı ve adamın hâlâ kendisine inanmıyormuş gibi baktığını gördü. Bir kahkaha atarak ona güvence verdi, "Gerçekten... Ben iyiyim. Yani, hayatımın en iyi gecesini geçirmiyorum ama..."

"Ne oldu?" diye sordu sessizce, gözlüklerini burnuna doğru iterek.

"Ben... sadece henüz her şeyi bilmiyorum. Muhtemelen size Sirius'tan bildiklerinizden daha fazlasını söyleyemem."

Tereddüt etti, sonra çekti ve sandalyesinde yaslanarak kitabını yanındaki masaya koydu. "Evet... dinle, bunun için üzgünüm."

"Ne?"

"Sirius... bana kavga ettiğinizi söyledi."

Başını iki yana salladı. "Özür dileme. Onun bakış açısını anlıyorum, gerçekten anlıyorum."

"Sen ne?" diye sordu, belli ki şaşırılmıştı.

"Ben... onu suçlamıyorum. Neden bu kadar ilgisiz davrandığımı anlamıyor. Bunu görebiliyorum."

Bir süre durakladıktan sonra itiraf etti: "Şey, onu savunmaya isteksiz görüldüğünüzden bahsetti."

"İsteksiz değil," diye açıkladı, kendisinin de tam olarak anlamadığı şeyi ona açıklayacak kelimeleri bulmaya çalışırken hafifçe kaşlarını çatarak, "Sadece... bunun yapılacak doğru şey olduğundan emin değilim. Arabella çok inatçı James... her zaman öyleydi. Eğer , bu durumdan suçlanmadan kaçmak için kendine bir alan bırakabilirdi... ama yapmadı. Savaşmayı seçti... ve ben onunla konuşana kadar onun adına konuşamazmışım gibi hissediyorum."

Bir an için bunu düşündü, ateş ışığı gözlüklerinde dans ediyordu ve sonra yorum yaptı, "Sirius'un bana söylediğinden daha derin bir şeyler olduğunu varsaydım... ve sen onu herkesten daha iyi tanıyorsun. Sanırım bu kendin için vermek gereken bir karar ve bunu açıklamak zorunda değilsin."

Ona baktı, birdenbire bütün bu hakkında ne düşündüğünü bilmek istedi... onun fikrini öğrenmeye ihtiyacı vardı. "... sence Arabella'yı Dumbledore'a karşı savunmamakla hata mı ediyorum?"

Bakışlarını tekrar ona çevirdi ve bir an için esrarengiz bir ifade belirdi. "Bence gerekçeniz mantıklı."

"Bana dürüstçe söyle," diye ısrar etti, bunu sadece onu daha iyi hissettirmek için söylediğinden korkuyordu. Adam ona bir bakış attı ve cevap verdi,

"Sana yalan söylemem. Bu konuda değil. Bence Sirius'un bu kadar kızgın olmasının nedenlerinden biri de... aslında bunun seninle hiçbir ilgisi olmamasıydı. Bunu bana henüz itiraf etmedi ama sanırım tüm olanlardan kendini sorumlu hissediyor."

Başını yana eğerek, "Nasıl? Orada bile değildi... Benimle birlikteydi," diye sordu.

"Evet, ama Bellatrix onun kuzeni... her ne kadar birbirlerinden nefret etseler de. zaman diğer insanların gözünde Siyahlarla olan bağını asla tamamen koparamayacağını düşünmüştür... Yani, hangi evde olsun aynı ismi paylaşıyorlar. Ailesinin savunduğu şeylere her zaman karşı çıkmıştır... ve arkadaşınıza her zaman saygı duymıştır."

Lily kaşlarını kaldırdı. "Arabella mı?"

Başını salladı. "Bunu asla bilemezsin ama... Sirius'un biriyle iyi anlaşamaması ona kişisel olarak saygı duymadığı anlamına gelmez. Arabella Figg... güçlü bir kişiliği var ve iyi bir cadı. Buna saygı duyuyor."

Lily bu bilgi karşısında tamamen gafil avlanmıştı ve Bella'nın Sirius Black'in kendisinden nefret ettiğine ne kadar ikna olduğunu düşününce neredeyse glmek istiyordu. Ellerini kaldırdı ve şöyle dedi, "şey... onu benim Arabella'yı tanıdığım kadar iyi tanıyorsun. Muhtemelen haklısın."

"Evet... ama bunu söylediğimi ona söyleme. Beni eşek sudan gelinceye kadar dver."

Bir süre sessiz kaldılar, öylece oturup ateşe baktılar, kendi düşüncelerinde kayboldular. Bir süre sonra, "Gerçekten iyi misin, yoksa bu konuda konuşmak istemediğin için mi böyle söylüyorsun?" diye sordu.

Biraz gülümsemekten kendini alamadı. "İkisinden de biraz, sanırım."

Onun yanıtını cesaretlendirici bulmuş gibi göründü ve yumuşak bir sesle, "Ona kızgın mısın?" diye sordu.

Soru karşısında irkildi ve kaşlarını çatarak ona baktı. Adam başka bir şey eklemedi... sadece orada oturup ona baktı, ela gözleri araştırmadan ilgileniyordu. Onunla konuşmak ya da bu konuyu gerçekten tartışmak istemediğini söylemek konusunda aynı derecede rahat hissedebilirdi... ama sonunda ilkinin seçti. "Bilmiyorum... Sanırım belki biraz öyleyim."

"Neden?"

Bir an düşündü, ne düşündüğünü yüksek sesle söylemek istemiyordu ama bir şekilde onunla bu konuda konuşmanın kendisini daha iyi hissettireceğini biliyordu. "Bilmiyorum... Sadece sona bu kadar yaklaşmışken bunun olmasından nefret . Yani, sanırım ona gerçekten kızgın değilim... sadece duruma kızgıyım."

Bunu anladıktan sonra, "Yani sence karşılık vermemeli ?" diye sordu.

"Hayır... Yaptığı şeyi yaptığı için

memnunum." Biraz şaşırmış görünüyordu.

"Öyle mi?"

Başını sallayarak, "Evet... Biliyorum, benim gibi değil. Ben sadece... o her zaman Bellatrix'ten nefret etmiştir. Daha önce de kavga etmişlerdi... bunun gibi bir şey değildi ama... Arabella Bellatrix'in savunduğu her şeye karşı çıkmıştı, ayrıca bana davranışlarından da nefret ediyordu."

Kaşları çatıldı. "Kimler?"

"Biliyorsun," diye cevap verdi, yanakları biraz karararak, "Slytherinler. Ayrımcılık yapma şekilleri... ve Bellatrix de farklı değil. Aslında o en kötülerinden biriydi."

"Demek uzun zaman oldu, ha?"

Lily hafifçe omuz silkti. "Belki... ama Dumbledore daha önce bana olan biten her şeyin durumu daha da kötüleştirdiğine dair bir şeyler söylemişti. Deatheater'larla ilgili her şeyin, yani. Korkunç şeyler yapanlar."

Durakladı ve aralarına derin bir sessizlik çöktü. Ebeveynlerinin ölümüyle ilgili kendi durumunun aralarında bir perde gibi asılı kalmasına dayanamayarak, biraz daha zayıf bir sesle devam etti, "Sanki... Arabella tüm bunları reddettiğini göstermek için elinden geleni yapıyordu... tüm o korkunç zihniyeti desteklediğini bildiği bir öğrenciyle düello yapacak kadar ileri gidebilse bile. Ben sadece Bellatrix'in yaralanmak zorunda kalmasına üzıldüm. hepsi."

"Onu neden önemsiyorsun ki zaten? Eminim o seni umursamazdı..."

Bellatrix'in, Lily'nin kendi mirası yüzünden pislikten daha aşağı olduğunu düşündüğü apaçık ortadaydı. Söylenmesine gerek yoktu... ve James'in bu yola girdiği üzgün olduğunu anlayabiliyordu. Başını umursamazca salladı ve cevap verdi,

"Arabella tam da bu yüzden kaçmak yerine savaşmaya karar verdi... ve eğer bunu yapmayı seçtiyse, ben de onun arkasındayım, ama bu iş onun bildiği şekilde bitmeli. Bellatrix'i önemsemişimden değil... Gerçekten önemsemiyorum. Sadece keşke..."

Durdu, cümleyi nasıl bitirmek istediğinden emin değildi. Aniden ve hiçbir uyarı olmadan boğazına bir yumru geldi. Gözlerini kapatarak elini şakağını ovmak için kaldırdı, ani endişe dalgasının mümkün olduğunca acısız geçmesini diledi. James'in yüzüne doğru tuttuğu elinin arkasını görmek için öne doğru eğildiğini hissetti ve sonra onun bir nefes verdiğini duydu.

Başını salladı ve "Ben... Ben iyiyim. Ben sadece... Keşke bunlar olmasaydı."

"Biliyorum. Ben de biliyorum... gerçekten."

Sözlerini ona nazikçe söylerken sesindeki gerçek sempatiyi duyabiliyordu. Ona tekrar bakmadan önce birkaç dakika bekledi ve "Sana garip bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu.

Başını salladı. "Elbette... ne olursa."

Bir nefes aldı ve açıklamaya çalıştı. "Sanki... garip bir şekilde bunun şu anda gerçekleşiyor olmasına neredeyse seviniyorum. Bunu kulağa aptalca ya da hastalıklı gelmeden nasıl söyleyeceğimi tam olarak bilmiyorum... ama bu yıl başıma gelen tek şey bu olsaydı çok daha kötü olurdu gibi hissediyorum. Ben... ben... bu kadar kısa bir süre içinde bu kadar çok trajediyle başa çıkmak zorunda kaldığım için, şu anda bu durumla başa çıkmaya daha hazır olduğumu hissediyorum. Bu bir anlam ifade ediyor mu?"

"Evet..."

"Hayır, gerçekten," diye araya girdi, ona doğru daha fazla dönerek ve elinden gelenin en iyisini çalışmasına rağmen biraz umutsuz bir ses çıkararak, "Kalbim olabileceklerin endişesiyle yeniden kırılıyormuş gibi hissediyorum.

Yarın... ama bu yüzden sanmıyorum. Belki üstesinden gelirim gibi hissediyorum. Bu kötü mü?"

Başını yavaşça salladı, ela gözleri yumuşacıktı. "Hayır, değil."

Başka bir şey söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu... kadın kendini daha iyi hissediyordu. Bir öylece oturup birbirlerine baktılar, kız en azından bir şeye daha sahip olduğunu hissetti... her ne olacaksa ona yardım edecek bir şeye daha. Birdenbire, kaderin o yıl ona oynadığı başka bir oyun olmasaydı çok daha kötü durumda olacağını fark etti. Kendini bundan vazgeçirmeden önce sessizce şöyle dedi,

"Sevindim... Yani... teşekkürler. Beni beklediğin için."

Başını salladı ama konuşmadı. Biraz güldü ve ekledi, "hep beni bekliyormuşsun gibi geliyor."

Yine hemen cevap vermedi... sadece onu izlemeye devam etti. Sonunda ayağa kalktı ve elini ona doğru uzattı.

"," dedi alçak bir sesle, "yarın erken kalkacaksan biraz uyumalısın."

Birden iki şeyin farkına vardı... adamın haklı olduğunu ve *gerçekten* de kendini bitkin hissettiğini. Mekanik bir şekilde uzanıp adamın elini tuttu ve kendisini sandalyesinden çekmesine izin verdi. Dönerek merdivene doğru ilerledi ve ilk kata çıktı. Yollarını ayırmak zorunda kalacakları sahanlığa geldiklerinde ona döndü ve şöyle dedi,

"Bunun seni endişelendirmesine izin verme... Ne yaparsan yap, ne olursa . Kendine ve Arabella hakkında söylediklerine güven... belki de her şey hakkında iyi hissediyordur."

Lily başını salladı, büyük olasılıkla doğru söylediğini düşünüyordu. Elini aniden Lily'nin saçına götürdü ve Lily'nin gözlerinin içine bakması için başını eğdi, sonra da kimseyi uyandırmak istemiyormuş gibi neredeyse fısıltıyla, "İyi *emin* misin?" diye sordu.

Adamın gözlerindeki bir şey boğazındaki yumrunun geri gelmesine neden oldu... ama bu sefer bu yumru endişe ya da üzüntüden kaynaklanmıyordu. Birdenbire ona karşı duyduğu muazzam minnettarlık dalgasının sonucuydu... Konuşacak birine en çok ihtiyaç duyduğu anda hep yanında olmayı başarmış ve genellikle kendisini en azından biraz daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

Bir dürtüyle uzanıp kollarını adamın boynuna doladı ve onu kendine doğru çekerek sıkıca sarıldı. Adam önce şaşkınlıkla sertleşti ama birkaç saniye içinde gevşedi ve kollarının beline dolandığını hissetti. Yanağı adamın omzuna yaslanacak şekilde başını çevirdiğinde ve adam ellerini yavaşça sırtında gezdirdiğinde sıcak ve rahatlamış hissetti. İç çekti ve gözlerini kapattı. Kendini güvende hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ve bunu bırakmak istemiyordu. Adam yüzünü onun saçlarına çevirdi ve boynunu gıcıklayan nefesini hissedince belli belirsiz kucaklaşmanın istediğinden daha uzun sürdüğünü fark etti ve geri çekildi.

Ona kısa bir süre baktı ama göz göze gelmedi, hızlıca bir iyi geceler mırıldandı ve kız yatakhanelerine giden merdivenlere açılan kapıdan geçti.

Kapı arkasından kapandığında Lily gözlerinin odada dolaşmasına izin verdi. Işıklar karartılmıştı ve Madam Pomfrey görünürde yoktu... aslında, kadarıyla odadaki tek kişi, kapının açıldığını duyunca başını çeviren Arabella'ydı. Bir odanın diğer ucundan birbirlerine baktılar ve Lily bu mesafeden bile Bella'nın tavrının değiştiğini görebiliyordu... gözleri artık soğuk değil... sadece yorgun görünüyordu.

Lily hafifçe iç çekerek odayı geçti ve Arabella'nın yatağına oturdu. Bir süre hiçbir şey söylemeden birbirlerine baktılar. Lily ise ne söyleyeceğini bilemiyordu... hissettiklerini ifade etmek için hangi sözcükleri kullanacağını bilemiyordu, özellikle de arkadaşının aklında ne olduğundan hâlâ emin değilken.

Sonunda Arabella konuştu, sesi sadece bir törpüye dönüşmüştü. "Şey... beni kovuyorlar."

Bunu söyledikten sonra hafifçe gülümsedi ve Lily kalbi kırılacakmış gibi hissetmesine rağmen gülümsemeye karşılık verdi. "Sanırım iyileşene kadar kalabilirsin. En azından birkaç gün."

Bella başını salladı ve Lily bir an arkadaşının durumuna sessizce hayıflandı. Yüzündeki şişlik azalmıştı ve Madam Pomfrey görünüşe göre hasarın çoğunu onarmıştı... ama o bile her şeyi hemen düzeltemezdi. Lily sessizce sordu, "Sesine ne oldu?"

Arabella omuz silkti, "Boğazımdan vuruldum. Hafta sonuna kadar normale döneceğini söylüyor."

Lily gözlerini kapattı. "Tanrım, Bella."

"Biliyorum," dedi Bella ve devam ederken sesi sertleşti, "Ama bunun için üzgün değilim, Lily."

Lily ona tekrar baktı. "Olmamalısın."

Lily'nin şaşkınlığı karşısında Arabella'nın gözleri bir an içinde değişti ve Lily'nin daha önce hiç görmediği bir şey belirdi... korku. Bella yutkunarak, "Daha kötü lanetleri bilseydik ne olurdu bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Bella... şu haline bak. Başka ne yapmış olabilir ki?"

Arabella başını sallayarak itiraz etti, "Bana ne olacağı konusunda endişelenmiyorum... Ona ne olacağı konusunda endişeleniyorum. Onu öldürmek *istedim*."

Bella konuşurken Lily ani bir ürpertinin kendisini sarstığını hissetti. Sesi sanki kendinden korkuyormuş gibi geliyordu. "Herkes bazen hisseder. Bu gerçekten yapacakları anlamına gelmez."

Bella bir an tereddüt etti ve sonra kayıtsızca, "Bilmiyorum," diye cevap verdi.

Lily bir an sessiz kaldı ve sonra dirseğiyle Bella'nın bacağını dürterek, "Ah, bu kadar hanım evladı olmayı bırak," dedi.

Bunun üzerine Bella bir kahkaha attı sonra inleyerek elini karnına götürdü. "Beni güldürme... canım acıyor."

Lily'nin gülümsemesi soldu ve Arabella ona bakarak açıkladı, "Ormanın eteklerinden ihtiyacımız olan bazı şeyleri dönüyordum... bilirsin, Dumbledore'un dersinde yaptığımız gizemli iksir için. Tam olarak ne olduğunu hatırlayamıyorum. Tek bildiğim, bir an o eski taş merdivenden çıkıp Gryffindor Kulesi'ne doğru ilerliyordum... ve bir an sonra taş zeminde yüzüstü yatıyordum."

Lily yüzünü buruşturdu.

Bella başını salladı ve "Acı hissettiğimi bile hatırlamıyorum... sadece öfke. Lily, kim olduğunu anlamak için arkamı dönmeme bile gerek yoktu.

...onun küçük sosyal uyumsuzlar grubunun kıkırdamalarını duymadan önce bile biliyordum."

Lily'nin zihninde bir grup Slytherin'in bakışları canlandı. "Sonra ne oldu?"

"Ona haddini bildirdim... onu tam kemikli kışına vurdum. Dürüst gerekirse, en fazla bu kadar ileri ... ama etrafıma baktığımda, onunla birlikte olan küçük grubun bize."

"O zaman kapana kısılmıştın," dedi Lily, her şey hakkında rahatsız edici bir şüphe dalgası hissediyor ve belki de arkadaşını temize çıkarmak için daha çok çalışması gerekip *gerekmediğini* merak ediyordu, "Çekip gitmene imkân yoktu."

Bella yine homurdandı. "Lütfen Lily... Onlar bir avuç sümüklü veletti. Gerçekten isteseydim patlatarak geçebileceğimi düşünmüyor musun? *Benden* de Bellatrix'ten korktukları kadar korktuklarını düşünmüyor musun?"

"Evet, ama..."

"Hayır," diye araya girdi, umutsuzca karışmış siyah saçlarını sallayarak, "Yapabilirdim... Yapmamayı seçtim. Çok kızgındım Lil... Onunla dövüşmek istedim."

Bella tek sağlam gözüyle kaşlarını çatarak Lily'ye baktı. "Şu anda orada olanlardan nefret ediyorum. O... o Deatheater'ların inandığı her şeyi temsil ediyor. Ailesinin muhtemelen tüm bu işkence ve cinayetlere karıştığından hiç şüphem yok."

O anda anne ve babasını düşünen Lily'nin kalbi acı dolu bir gümbürtüyle çarptı... ve aniden kendi duyguları onu şok etti. "Bella... Buna inanmayacağını biliyorum ama... seninle gurur duyuyorum."

Arabella yüzünü buruşturdu ve "Gururlu mu?" diye tekrarladı.

Lily başını sallayarak, "bir şeyi savundun. O kavgadan kaçmadığına sevindim."

Arabella sonunda mırıldanmadan önce birkaç saniye birbirlerine baktılar, "Şey... bu senin Baş Kız olarak kariyerinde bir ilk, değil mi?"

Lily omuz silkti. "Ben daha baş kız adayı bile olmadan önce senin arkadaşındım, değil mi?"

Bella ona kaşlarını çattı. "Pek emin değilim. Bence sıralandığın andan itibaren Baş Kız olmak için yarışıyor olabilirsin."

Hafifçe gülüştüler ve sonra her biri kendi düşüncelerinde kaybolurken bir kez daha sessizleştiler. Sonunda Lily bir nefes aldı ve "Şey... Size kahvaltı getirdim," dedi.

Bella ona ihtiyatla baktı, sonra odaya göz gezdirdi. "Tadı güzel olan hiçbir şeyi yememem gerekiyor..."

"değil," dedi Lily, çatalla biraz yumurta alıp ona uzatarak, "Soran olursa, tadının semender gibi olduğunu söyle. dışkıları."

Bella yumurtalara bakarken yüzünü buruşturdu. "Mmm... iştah açıcı."

"Sadece ağzını aç, olur mu?"

Bella söyleneni yaptı ve Lily yumurtaları onun ağzına bıraktı. Çiğnemeyi bitirdiğinde Lily bir parça domuz pastırması uzattı ve Bella dudak bükerek tabağı ondan kaptı.

"Oh, ver şunu bana... Henüz sakat değilim."

Lily ona sırtıttı, sonra Arabella yemeye devam ederken zihninin dolaşmasına izin verdi. Bir süre sonra Lily, "Dersi bitiremeyeceksin," diye mırıldandı.

"Ne?" diye sordu Bella bir lokma tostun etrafında.

"Sınıf... Dumbledore'un sınıfı. Bu olay olduşunda iksir yapmaktan döndüğünü söylemiştin. Dersi bitiremeyeceksin."

Arabella odada başka kimsenin olmadığından emin olmak istercesine kapıya ve boş tabağıını komodinin üzerine bırakıp Lily'ye doğru eğildi. Fısıltıyla, "Bütün bunlar hakkında sana söylemediğim bir şey var," dedi.

Lily'nin kaşları havaya kalktı ve Bella devam etti, "Dumbledore daha önce beni görmeye geldiğinde... şey, bilirsin işte. Her neyse, beni bir öğrenci olarak kaybetmek istemediğini söyledi... Potansiyelim varmış. Bunu kimseye söyleyemeyeceğimi söyledi ama... sanırım sana söyleyeceğimi biliyordu."

"Tamam... Ne?"

"Beni Hogwarts'tan bizden birkaç yıl önce ayrılan bir adamla ön eğitimimi tamamlamam için bir yere gönderiyor... O gittiğinde biz dördüncü sınıftaydık sanırım. Frank Longbottom'ı hatırlıyor musun?"

Lily ismi biliyordu... elbette . O bir kaymakamdı. "Frank Longbottom'la mı çalışıyorsun?"

"Sadece diğer herkesle birlikte auror eğitimine girme hakkımı kazanmamı istiyor... Dumbledore yani. Sen ne düşünüyorsun?"

Lily gözlerini kırptırdı. "Ne mi düşünüyorum? Bence bu

harika!" "Evet, ama... nereye gittiğimi bile bilmiyorum."

"Kimin umurunda? Bu kadar iyi. Nereye gittiğin önemli değil!"

Bella itiraz ederken hâlâ sıkıntılı görünüyordu, "Evet ama ya sen?"

"Ben mi? Bana ne olmuş?"

"Şey," diye açıkladı Bella, biraz rahatsız görünüyordu, "Yani... bunu hep birlikte yapmayı planlıyorduk. Bilirsin işte... buradan çıktıktan sonra bir yer bulmayı falan."

Lily'nin Bella'nın ne söylediğini anlaması bir dakika sürdü. Sonunda anladığında ise ne diyeceğini tam olarak bilemedi... Bir dakika öncesine kadar aklından geçen en uzak şey buydu. Başını sallayarak, "Şey... planlar değişir. Nasıl olduğunu bilirsin. Ayrıca, nasıl olsa daha sonra birlikte antrenman yapacağız."

Bella hiç de alışılmadık bir şekilde dudağını ısırdı. "Bilmiyorum... Dumbledore garip koşullarım yüzünden hangi eğitim programına gireceğimi bilmediğini söylüyor. Aynı programda olmama ihtimalimiz var."

Lily bu haberi yüzeysel olarak iyi karşıladı, ancak bunun ne anlama gelebileceğini anladığında midesinin dibine bir taş düştüğünü hissedebiliyordu. Kendini gülümsemeye zorlayarak ve Bella'nın hiçbir şeyi kaçırmadığından emin olmak için yapması gerekeni yapması gerektiğini bilerek, "Bella... kimin umurunda. İkimiz de yaptığımız sürece, değil mi? O inek Bellatrix Black yüzünden neden hayallerinden vazgeçmek zorunda kalasın ki?"

Arabella'nın gözleri adından söz edilince karardı. "Ona izin vermezdim. Güven bana."

Lily başını iki yana salladı. "Bunun olduğuna hâlâ inanamıyorum."

Arabella ona baktı ve cevap verdi, "Biliyorum... ama belki de öyle olması gerekiyordu, biliyor musun? Yani, hiç değilse ona iyi bir atış yaptığımı ve biraz zarar verdiğimi söyleyebilirim. Belki bir dahaki sefere beni geçerken iki kere düşünür."

"Ya da büyük olasılıkla beş mil yarıçapınızdaki herhangi biri."

İkisi de hafifçe güldü ve Arabella tekrar yüzünü buruşturarak elini yanına koydu. "Yine de bir bedel ödedim... tüm vücudum ağrıyor."

"En azından kalıcı bir hasar yok, Bella."

Arabella ona bir bakış fırlattı ve "Sadece psikolojik" dedi.

"Lafı ... Dün gece Sirius Black'in senin için ayağa kalktığını görmeliydin."

Bella'nın koyu mavi gözleri kısıldı. "Siyah mı?  aka mı yapıyorsun?"

"Hayır, ben çok ciddiym. O ve ben bu yüzden neredeyse kavga

ediyorduk." "Benim yüzümden mi? Bekle... Ne diyordun?"

Lily içini çekti ve açıkladı, " ey...  nce seninle konuşmadan Dumbledore'a senin durumunu tartışmak istemedim. Bilmiyorum... Hâlâ doğru kararı verdi imden emin değilim. Bunu yapmamı ister miydin...?"

"Hayır," diye araya girdi Bella, başını sertçe sallayarak, "Hayır, kimsenin benim için sava masını istemiyorum. Bunun sonuçlarına katlanmaya hazır olmasaydım, bu şekilde olmasına izin vermezdim."

Lily başını salladı ve "Seni tanıdığım için oldukça emindim," diye itiraf etti.

"Evet... endi elenme. Black hatalıydı... ama bu yeni bir şey değil."

Hafifçe g l  t ler ve günün geri kalanını hiçbir şey olmamış gibi konuşarak geçirdiler. G ne  batana ve Madam Pomfrey dolmaya ba layana kadar Lily'nin aklından yatakhaneye dönme düşüncesi bile geçmedi. Sonunda bir nefes aldı ve, " ey... Onlar beni dışarı atmadan önce oraya dönsem iyi olacak. İyi olacak mısın... İhtiyacın olan bir şey var mı?"

"Hayır... Ben iyiyim."

Lily nasıl iyi geceler diyece ini bilemiyordu... İçinde bulundukları durumla ilgili hafızaları yeniden canlanmaya başladıkça gariplik geri dönüyor gibiydi ve her şey çok tuhaf görünüyordu. Sonunda, "Sabah tekrar geleceğim," demekle yetindi.

Bella başını salladı, sanki o anda uykuya dalacakmış gibi görünüyordu ve Lily onun elini sıkıp koridora geri döndü. Gürültü yapmamak için kapıyı dikkatlice arkasından kapattı ve sonra dönüp Gryffindor Kulesi'ne doğru yol aldı.

Bir yanı Dumbledore'un Bella'ya bu kadar sert davranmasının acımasızca olduğunu düşünüyordu... ama bu onun kişisel duygularının baskın olduğu yanıydı. Gerçekte, böyle bir konuda hoşgörüyeye yer olmadığını biliyordu... özellikle de büyücülük dünyasında olup biten onca şeyden sonra. Sonuçta, onları serbest bırakmak öğrenci nüfusunun geri kalanına nasıl bir mesaj gönderecekti? İyi bir amaç içinse bu tür kavgaların kabul edilebilir olduğu mu?

Bu da başka bir şeydi... Lily kavga haberinin önümüzdeki birkaç gün içinde herkes tarafından öğrenileceğini biliyordu ve bununla nasıl başa çıkacağını planlamak zorundaydı. Tüm bunların henüz düşünmediği bir başka yönü daha olduğunu biliyordu ve bunu aklından zorla uzaklaştırdı. Hogwarts'taki son günlerini arkadaşı olmadan geçirmeyi düşünmek istemiyordu... bunu yapamazdı.

Şişman Hanım'ın parolasını mırıldanarak iç ve uyuşuk bir şekilde ateşe doğru yürüdü. Bir süre ateşe baktı ve alevlerin içinde hissettiği soğuğu bir şekilde ısıtmasını dileyerek bir nefes verdi ve kendini halının üzerine bağdaş kurarak oturacak kadar alçalttı. Dirseklerini dizlerine dayayarak yüzünü ellerinin arasına aldı ve avuç içleriyle gözlerini ovuşturarak teselli edecek bir şeyler bulmaya çalıştı. Bella'nın kendisini neşelendirmek için orada olmasını diledi ama tabii ki bunu düşünmek aptalcaydı... bu sadece kendisini daha kötü hissetmesine neden oluyordu.

"Hey," diye bir ses geldi arkasından ve James'in yanında durduğunu görmek için başını kaldırdı.

"Oh... hey," diye cevap verdi, "içeri girdiğimde seni görmedim."

"Biliyorum, beni görmemeni izledim," diye sessizce alay etti, gözleri ciddiyetini koruyordu. Başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama

Sonra daha iyi düşünmüş gibi göründü ve ona bakarken bir an daha sessiz kaldı. Lily dikkatini tekrar önünde kükreyen ateşe verdi... ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ne hissettiğini bile bilmiyordu. Bir süre sonra, bir dizini yukarı çekip diğer bacağını önüne uzatarak onun yanına oturmak için kendini aşağıya indirdi. Gözlerini ateşten adamın çizmelerinde dans eden ateşin yansımasına çevirdi... çizmeler hâlâ quidditch sahasından kalma çamurluydu.

"İyi misin?"

Ona baktı ama onun da gözlerinde dans eden ateşi görebildiğini fark etti... Ateşten kaçamıyor gibiydi. Adam onun yüzünü taradı ve endişesi aşikârdı ama kızın tek yapabildiği omuz silmek oldu.

"Evet... Ben iyiyim."

bir sessizlik geçti ve sonunda usulca, "Burada ne yapıyorsun?" dedi.

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Orada onunla kalmak isteyeceğini ... çünkü sadece birkaç gecen kaldı."

Lily ona bunun saçma olduğunu, hemşirenin geceyi hastanede geçirmesine asla izin vermeyeceğini, Bella'nın yorgun olduğunu ve uykuya ihtiyacı olduğunu söylemek üzereydi... ama durumun gerçekliği soğuk dalgalar halinde üzerine çökerken tek yapabildiği ağzını tekrar kapatmak oldu. Arabella'yla geçireceği son birkaç gün olacaktı... ve ona Tanrı bilir nerede eğitime gideceğini söylediğine göre, onu bir daha ne zaman göreceğini bilmiyordu. Birdenbire, orada onunla birlikte olmaması kesinlikle saçma gelmeye başladı.

"Haklısın," demekten başka bir şey gelmedi aklına ve adam ona gülümsedi.

"Git o zaman... o deli hemþire kapıyı yüzüne kapatmadan önce."

Başka bir şey söylemeden ayağa kalktı ve aceleyle portre deliğinden çıkmaya gitti... ve sonra James onu geri çağırdı. Ona ve şöyle dedi,

"Son gecesini yatakhane geçirmesine izin vermelerini sağlayabilir misin bir bak." Lily gözlerini kırıştırdı. "Ama... nasıl?"

"Sen Baş Kızsın... ve eğer bu işe yaramazsa, onu gizlice içeri sokmak için kullanabileceğin birkaç numara biliyorum."

Ona minnetle gülümsedi, tüm bunları yatağında tek başına geçireceği uzun gecenin olasılığı karşısında kendini biraz önce olduğundan daha iyi hissediyordu ve sonra en iyi arkadaşıyla son birkaç saatini geçirmek üzere portre deliğinden geçerek geri döndü.

Onuncu Bölümde Devam Edecek

Emmyjean'dan Daha Fazla Fic

Gizli Kule

Sınırları Test Etmek

BAŞLIK: "Crossroads" YAZAR:

Emmyjean J/L RATING: PG-13

Özet: Hogwarts'taki yedinci ve son yılında Lily Evans kendini, hayatını paramparça eden bir trajediyle karşı karşıya bulur. Birdenbire yabancılaştığı bu dünyada yolunu bulmaya çalışırken, var olduğunu hiç bilmediği bir güç bulur - hem kendi içinde hem de her zaman tanıdığını düşündüğü bir çocukta.

YASAL UYARI: JK Rowling olmasaydı bunların hiçbirisi . Yaratımıyla oynamama izin verdiği için kendisine teşekkür ederim.

YAZARIN NOTLARI: **Bu kurgu TEMMUZ AYI İTİBARIYLA REVİZE EDİLMİŞTİR,**
2003 Zümrüdüanka Yoldaşlığı kanonuna uymak için. Lütfen yazarın detaylarını BURADAN okuyun.

ONUNCU BÖLÜM: Sınırların Sınanması

Lily yavaşça gözlerini açtı, kendini gibi hissediyordu. elini ağzındaki kanı silmek için yavaşça kaldırdı, tam o sırada Dumbledore'un sesi kulaklarındaki çınlamayı bastırdı.

"Mükemmel, Potter. Çaresiz bir durumda, bu lanet sana bir kaçış yolu araman için gereken zamanı kazandırır... ya da en azından bir düello için kendini daha iyi konumlandırmanı sağlar. İyi misiniz Bayan Evans?"

Lily başını salladı, James'le göz göze geldiğinde ağzının kenarları hafifçe yukarı doğru döndü. "Evet... Ben iyiyim. İyi bir vuruştur."

"Şimdi, Bayan Evans," diye devam etti Dumbledore, düello becerilerini geliştiren sınıfın geri kalanının çıkardığı gürültünün üzerinde, "asanızı elinizde tuttuğunuz için sizi tebrik etmeliyim..."

Yaşamlarla ölüm arasındaki fark anlamına gelebilecek yoğun bir düello. Bu darbeyi önlemek için ne yapabildiniz?"

Soruyu sorarken, bir elini uzatarak onun ayağa kalkmasına yardım etti. Ayağa kalktı ve asasının hâlâ elinde sımsıkı durmasından biraz etkilenmiş halde kendini fırçalayarak, "Dikkatim dağıldı... Tim bana çarptı ve ben de başımı çevirdim," diye cevap verdi.

"Kesinlikle," diye cevap verdi, sonra sesini tüm grubun duyabileceği şekilde yükseltti, "Hayatınız için savaştığınız bir duruma dahil olduğunuzda, bu tam bir konsantrasyon gerektirir. O anda, varlığına önem verdiğiniz tek şey kendiniz ve rakibinizdir... ah, bir de asalarınız."

Sınıfta bir kahkaha tufanı koptu ve Dumbledore devam etti, "Hazır konu açılmışken, asalar hakkında birkaç şey söylemek istiyorum. Hepinizin çok iyi bildiği gibi, eğer Bay Ollivander'dan satın aldıysanız, asa büyücüyü seçer... ya da cadıyı.

Bu küçük bir bilgi değil... asanızın sadece bir alet ya da silah olmadığı anlamına geliyor. O *sizin* aracınız, silahınız... ve aynı zamanda tehlikeli durumlarda en güvendiğiniz müttefikiniz. Siz ve asanız birlikte belirli alanlarda güçlüyken, diğer alanlarda o kadar da güçlü değilsiniz. Bu güçlü ve zayıf yönleri bilmek sizin ve savaşta, asanızın yeteneklerini ne kadar iyi bildiğiniz, sizin tarafınızdan kullanıldığında - büyücü - hayatınızı kurtarabilir."

Dumbledore konuşmasını bitirdikten sonra herkes onun söylediklerini düşünürken bir sessizlik oldu. Lily dalgın dalgın dudağındaki son kan parçasını da silerken, Dumbledore bir süre sonra masasının üzerindeki eski saate baktı.

"Aman Tanrım... Saat on biri çoktan geçti. Hepiniz dağılın ve iyi bir uyku çekin... Yarın dersleriniz var."

Tim ona kuşkululu bir bakış attı ve sordu: "Profesör, izin alamaz mıyız? En azından günün ilk dersi için?"

Dumbledore ona göz kırptı ve gitmek için döndü, "Seherbazlar geçiş almaz, Bay Connelly. Bunu eğitiminizin bir parçası olarak düşünün."

Birkaç kişi güldü ve herkes eşyalarını toplarken iç çekenler oldu. Lily kafasında hesapladı... eğer doğruca yatakhaneye dönüp yatağa giderse, yaklaşık altı buçuk saat uyuyacaktı. Alışılmadık büyüklükteki kitap yığını kalçasına kaldırırken bir ses düşüncelerini böldü.

"Bunlar da ne?"

Çantasını omzuna atmış, kitaplarına başını sallayarak bakan James'e baktı. Biraz mahcup bir şekilde gülümsedi ve cevap verdi, "Evet, şey... belki de biraz abarttım. Bugün fark ettim ki neredeyse bir aydır kütüphaneye gitmemişim."

James kaşlarını çatı. "Sen neden ? Her hafta orada toplantı yapıyoruz."

"Hayır, yani gerçekten oraya *gitmedim*... kitap ya da başka bir şey almak için. Toplantılar sayılmaz... aslında daha da kötüleştiriyor, çünkü gitmeye vaktim olmadığını bile söyleyemem."

Koridorlardan Gryffindor ortak salonuna doğru ilerlerken James bir kahkaha patlattı, Sirius da arkalarından geliyordu. "Nasıl istersen. Şunlardan biraz alayım."

Büyük ciltlerden birkaçını ondan almasına izin verdi. "Teşekkürler."

Başını salladı, sonra da "Hey, dinle... dudağın için üzgünüm" dedi.

Lily onun sözünü kesti. "Oh, lütfen... özür dileme. Harika bir vuruştı! Her neyse, yüzündeki yaranın intikamıydı."

James'in kaşları çatılırken elini çenesine götürdü ve düello seansının başlarında kızın ona verdiği kesiği hissetti. "Huh... Bunu tamamen unutmuşum."

Arkalarından bir kıkırdama duyuldu ve ikisi de Sirius'un James'e kurt gibi sırttığını görmek için döndüler. "Evet... bunu bir daha asla unutamayacaksın. Kocaman bir yara izi bırakacak gibi görünüyor."

James kaşlarını çatarak, "Doğru, sen de bilirsin," diye cevap verdi.

"Şaka yaptığımı mı sanıyorsun?" Sirius ciddiyetle sordu, her ne kadar şaka *yaptığı* belli olsa da, "Ben ciddiyim..."

James gülümsemeye başlamış rağmen omzunun üzerinden, "Defol git," diye bağırdı.

Lily omuz silkti, "Şey... Hoşuma gidiyordu."

"Keyifli aktivitelerden bahsetmişken," dedi Sirius, "şu lanet iksiri bitirebileceğimiz bir zaman seçmek isteyebiliriz. Ben kendi adıma, eğer bu işi anlamına gelecekse, bütün bir öğleden sonrayı buna harcamaktan çekinmezdim."

"Bana uyar," dedi Lily, "zaten NEWTS'ten önce halletmek istiyordum."

"Güzel, pazar günü yapalım."

"Tamam, güzel."

James, "Bizimki çoktan bitti," diye mırıldanmadan önce bir süre sessizlik içinde yürüdüler.

Lily dudak büktü ve Sirius homurdanarak, "Ben olsam bununla gurur duymazdım... Demek ki sosyal hayat için kötü bir bahanen var," dedi.

James kaşlarını çattı ve "O zaman bu senin hakkında ne söylüyor bilmiyorum, çünkü sen benim sosyal hayatımsın" dedi.

Gülüştüler ve sonra Kule'ye giden yolun geri arkadaşça bir sessizlik içinde yürüdüler. Arabella olmadan bir parça eksikmiş gibi hissediyordu ama nedense Lily onu düşündüğü kadar özlemiyordu... Arabella'nın

zaten dışarıda, bir fark yaratmaya hazırlanıyordu. Lily onu her şeyden çok kıskanıyordu ve Dumbledore'a o dövüşü çevreleyen koşulların gerçekliğini incelikle kabul ettiği için minnettar hissediyordu. Arabella'nın güçlü, bağımsız, zeki bir cadı olduğunu ve kendini neye atarsa atsın başarılı olacağını o da en az Lily kadar biliyordu ve Bakanlık onun kendi taraflarında olacağı için yıldızlarına şükretmeliydi.

Yatakhaneinin merdivenlerinin dibinde iyi geceler dileyip ayrıldılar ve Lily yatağına girdiğine sevindi... göğsü hâlâ o lanetten dolayı ağrıyordu. Hiç vakit kaybetmeden yatağına döndü ve uykuya daldı.

Ertesi gün oldukça olaysız geçti. Derslerine devam ederken, kahvaltıda okuduğu Gelecek Postası'ndaki makaleler aklından çıkmıyordu... Artan tehlikeden, Bakanlık'tan, kimsenin bundan sonra ne olacağını tam olarak bilmediğinden bahsediyordu. Her şey çok korkutucuydu ama bir şekilde Lily'de bu işe dahil olma isteği uyandırıyor. Bunun bir nedeni anne ve babasının ölümünün hayatında bıraktığı büyük boşluk ve onları düşündüğünde hissettiği yoğun kayıptı, ama aynı zamanda bir fark yaratabileceğine gerçekten inandığı içindi. Bu konuda ne kadar suçlu hissetse de, tüm bunların -derslerinin ve Hogwarts'ın- bir zamanlar olduğu kadar önemli olmadığını düşünmeden edemiyordu. Orayı çoktan geride bıraktığını hissediyordu ve sadece oradan çıkıp gerçek bir şeyler yapmak istiyordu.

Artık tam anlamıyla değer verdiği tek ders Dumbledore'un dersiydi ve o da normal bir ders bile değildi. Günleri atlatmaya ve YENİ SINAVLARINA odaklanmaya devam etmek zorundaydı, böylece en azından bu yılın sonunda son kez kaleden çıktığında elinden gelenin en iyisini yaptığını hissedebilecekti... ve bunun gerçekleşmesi için ne kadar sabırsızlansa da, yine de üzücü bir düşünceydi.

O gecenin ilerleyen saatlerinde ortak salonda Helen'la oturmuş, onunla İksir dersinde olan bir şey hakkında konuşuyordu. Lily dinlemiyordu... arkadaşının sarışın kafasına bakıyor ve Arabella'dan beri neden ona daha fazla sır vermediğini merak ediyordu.

gitti. Lily, James'in Quidditch antrenmanından dönmesini beklerken Helen' olan ilişkilerini düşündü. Bunun ne zaman olduğunu tam olarak bilmiyordu ama Helen'la bir süre sonra farklı yönler doğr u ilerlemişlerdi. Hogwarts'taki zamanlarının başından beri aynı yatakhane yi paylaşıyorlardı... ama zamanla Helen çoğ unlukla Hufflepuff'larla arkadaş olmuş ve Arabella ile Lily arasında alışılmadık derecede güçlü bir bağ oluşmuştu. Helen onun arkadaş ı olmadığından değil... ama Lily en derin ve karanlık sırlarını ve düşüncelerini sadece Arabella için saklıyordu.

Hayır, sadece Arabella değil, diye düzeltti kendini. Şimdi James de öyle. Hayat gerçekten tuhaftı.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen bir sürenin ardından James, yağmurdan ıslanmış bir halde ekibin geri kalanıyla birlikte portre deliğinden içeri girdi. Gözleri odayı taradı ve hemen onu buldu, sonra ona doğru yürüdü ve önünde durdu.

"Hey... yürüyüş e çıkmak ister misin?"

Lily şu anda birkaç alt ıncı sınıf kız ıyla konuşmakta olan Helen'a baktı ve sonra kaşlarını çatarak ona döndü. "Şimdi mi?"

Biraz gülümsedi ve cevap verdi, "Şimdi olmalı. Bir şeyler yapmam lazım."

"Ne?"

Kaşlarını kaldırarak, "Gitmek istiyor musun, musun?" diye sordu. Lily omuz silkti ve James'in peşinden portre deliğinden çıktı. "Pekâlâ, hadi..."

Ne oldu?"

"Hmm?" diye mırıldandı, hâlâ gülümsüyor ve ona bakmayı reddediyordu.

Sadece yarısı gerçek olan hayal kırıklığına uğramış bir iç çekerek, "Ne yapman gerekiyor?" diye sordu.

Başını sallayarak, "Bak, bu benim için tam bir çıkmaz, çünkü sana şimdi söylersem hemen geri dönebilir ve benimle gelmeyi reddedebilirsin," diye cevap verdi.

Bu onun hevesini değilse bile merakını artırdı. "Her ne kadar kendimden emin hissetsem de, yine de bu önemli kararı tahminlere değil gerçeklere dayanarak vermek istiyorum... bu yüzden lütfen söyler misiniz?"

Güldü ve sonunda pes ederek ona baktı ve "Quidditch kulübesini temizleme sırası bende," diye itiraf etti.

Başını sallayarak yüzünü buruşturdu ve topuklarının üzerinde döndü. Daha sert güldü ve kolundan tutarak yalvardı, "... Yemin ederim eğlenceli hale getireceğim."

Tekrar ona dönerek, "Bu işi nasıl eğlenceli hale getirebilirsin?" diye sordu.

Omuz silkti. "Bunu yapabilecek biri varsa o da benim. Lütfen?"

"Bunu neden şimdi yapmak zorunda olduğunuzu anlamıyorum!" itiraz etti, pencereden dışarı, solmakta olan alacakaranlığa bakarak.

"Yapacak daha iyi bir işiniz mi vardı Bayan Kitap Kurdu?"

Sahte bir kızgınlıkla gözlerini yarıklara kadar kısarak, "En azından bir kitap bana iyi bir arkadaşlık sağlar," diye cevap verdi.

Yüzünü buruşturdu ve elini göğsüne götürdü. "Ah, Evans. Bu acıttı."

Başını salladı ve geri dönmeye hiç niyeti halde tekrar yürümeye başladı. "Sanırım yanıldığımı kanıtlaman için sana bir fırsat vermeliyim."

Onun arkasından, "Doğru... çok teşekkürler" diye cevap verdi.

Ona yetişebilmek için yavaşladı ama yine de bir adım gerisinde kaldı. Omzunun üzerinden bakarak, "Haydi! Gecikme

geride."

Ona sıırttı ve hemen . "Özür dilerim. Şimdi seni neden getirmek zorunda olduğumu anladın mı? Yoksa nerede olurdum?"

"Dalga geçmeyi bırak."

Ona bakarak, "Değilim," diye cevap verdi.

Sahaya doğru iyice yaklaştıklarında, dönüp kararan gökyüzündeki kalenin silüetine baktı. "Onu ilk gördüğün zamanı hatırlıyor musun?"

"Ne?"

"Hogwarts."

"Elbette," diye yanıtladı, dönüp ona da bakarak, "Herkesin vardır. Ben... belki dört yaşıındaydım."

Yürümeye devam ederlerken şaşkınlıkla ona baktı. "Dört mü?"

Başını sallayarak açıkladı: "Babam eskiden bir komitedeydi... Ne olduğunu bilmiyorum ama Grindelwald döneminden hemen sonra koordine etmeleri gereken yeniden inşa projeleriyle ilgili bir şeydi. Küçük bir çocukken bazen onunla birlikte giderdim."

"Gerçekten mi?"

"Evet... hani çocukken ziyaret ettiğiniz bir yere geri dönersiniz ve bir yetişkin olarak deneyimlediğinizde orası size çok daha küçük görünür ya?"

"Evet... "

Bir an durakladı, gözleri ufku taradı ve sözlerini bitirmeden önce, "Hogwarts'ta hiç böyle olmadı. Ben hiçbir şey kaybetmedi... Hiç azalmış gibi görünmedi. Ama son zamanlarda... bana mı öyle geliyor yoksa burası biraz klostrofobik mi gelmeye başladı?"

"Evet," kabul etti, engellendiğini hisseden tek kişinin kendisi olmadığını teyidini alınca beklenmedik bir şekilde rahatladı, "Ben de hissediyorum. Bugünlerde tek yapmak istediğim buradan gitmek. Her şey öyle görünüyor ki..."

Kadın tereddüt etti ve adam da "Anlamsız mı?" diye sordu.

"Evet, aynen öyle. Artık sınıfta oturmaya dayanamıyorum."

Sırıtarak cevap verdi, "Biliyorum. Pencereden dışarıya özlemle bakarak bu kadar çok zaman geçirdiğini hiç görmemiştim... ve bunu yapmıyorsan, saatine bakıyorsun."

Lily omuz silkti, yüzü biraz kızarmıştı. "Elimde değil. Artık endişelenecek çok şey var. Ardiç meyvelerinin bir peri ısırığının yatıştırılmasına nasıl yardımcı olduğuna dair ayrıntıları duymak bir zamanlar sahip olduğu çekiciliğe sahip görünmüyor yaptı."

James kaşlarını kaldırarak, "Doğru, ... Bunu *asla* çekici bulmazdım, ama ne demek istediğini anlıyorum," diye cevap verdi.

Kadın dudak büktü ve bir sessizlik içinde yürüdüler. Hafif esintinin tadını çıkardı ve aklına gelen her şeyi düşündü ve sonra aklına bir düşünce geldi. Ona bakarak sessizce, "Benimle daha önce ailen hakkında konuştuğunu hiç sanmıyorum," dedi.

Bu ani yorum karşısında biraz şaşırmış gibiydi ama kısa sürede toparlandı ve omuz silkti. "Anlatacak pek bir şey yok. Annem ve babam her zaman olduğu gibi aynılar. Erkek ya da kız kardeşim yok, bu yüzden çocukluğumdan beri ailem benden sadece başarılı olmamı bekledi... ve ben de başarılı olduğumdan emin oldum. İstedikleri şeyin bu olduğunu biliyordum."

Bu fırsatı değerlendirerek abartılı bir acıyla, "Belki *de bu* yüzden derslerinde bu kadar başarılısın," dedi.

"Hayır," alaycı bir ifadeyle ve ona gülümseyerek, "Çünkü ben bir dâhiyim."

O devam ederken gözlerini devirdi ve güldü, "Demek , isyankâr bir çizgim vardı. En yüksek notları almak için kıcıımı yırtarak çalışacaksam, bunu yaparken en azından kitaptaki tüm kuralları çiğnemeye hakkım olduğunu düşündüm."

"Biliyorum," dedi kuru bir sesle, "cezayı veren bendim."

Ona baktı ve kurt gibi sıırttı, "Evet, beni cezalandırdığını *sanıyordun*. Çoğu zaman sırf sen gelip beni azarlayacaksın diye kuralları çiğnedim."

Bu konuda iğrenç derecede kendini beğenmiş görünüyordu.
"Affedersiniz?"

"Şey... önce senden hoşlandım, bu yüzden dikkat çekmek için bir yoldu. Sonra senden nefret ettim ve kavga etmek istedim. Her iki şekilde de..."

"Her iki şekilde de, sen bir aptalsın."

Homurdandı ve sonra sessizliğe gömüldü. Sanki konuşmayı bitirmiş ve daha fazla bir şey söylemeyecekmiş gibi görünüyordu. Ancak o pek tatmin olmamıştı... Adamın hayatı hakkında ne kadar az şey bildiğini fark ediyordu ve konu açılmışken biraz daha devam etmek istiyordu.

"Sirius onlardan iyi bahsediyor zaten," diye gözlemledi kız, korkuyla ona bakarak. Adam ona baktı, o da hemen sahaya doğru yürüdükleri patikaya .

"Öyle mi?"

Kadın başını salladı ve adam hafifçe dürterek "Ne zaman?" diye sordu.

"Pek sık değil... Aslında sadece bir kez. Bir gün o iksir üzerinde çalışırken söylediği bir şeydi... Tam olarak ne olduğunu bile hatırlayamıyorum."

James başını salladı, kaşları biraz kalkmıştı. Sirius'un bu konuyu açmasına biraz şaşırmış görünüyordu ve Sirius'un bu konuyu açıp açmayacağını merak etti.

Gerçek olsa bile bunu söylememeliydi. Yine de tekrar konuştuğunda sesi sadece dalgın geliyordu.

"Sirius'un aileme saygı duyduğunu biliyorum... en azından *duyabildiği* kadar Otorite figürlerini pek sevmez."

"Gerçekten mi?" diye sordu alaycı bir tavırla, "Hiç tahmin etmezdim."

Ona bir bakış attı ve sonra devam etti, "Yine de... o gerçekten yargılanacak biri değil. Ailesi bir sürü kaçık. Bellatrix'i yeterince iyi tanıyordun, bu sana bir fikir verecektir."

Lily şok olmuştu. "Evet, ben... en azından onu tanımak istediğim kadarıyla. *Onun* yüz karası olduğunu düşünüyordum..."

"Hayır," diye sert bir sesle araya girdi, "Sirius kesinlikle garip olan. Neredeyse evlatlıktan reddedildi... Hepsi de Hogwarts'ta Slytherin'e bağlı olmaktan her zaman büyük gurur duymuşlardır."

Lily başını salladı, Sirius Black'in karmaşıklığını her zaman hafife aldığını fark etmiş ve biraz üzölmüşü. "O halde... Sirius'un Gryffindor'a seçilmesinin hoş bir haber olmadığını tahmin ediyorum."

James güldü ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Öyle de denebilir, evet. Her neyse, ailem her zaman onu bizimle tatil yapması için getirmeme izin verirdi... ve ona karşı her zaman çok iyidiler."

Kulübeye varmışlardı ve James kapıyı açtığında bir toz onu boğdu.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandı kapıdan geçip küflü mekâna adımını atarken. Adam duvarlardaki küçük meşaleleri yakarak odayı ışıkla yıkadı ve kadın yapılacak epeyce iş olduğunu görebildi. Adam dönüp ona baktı, sonra da yüzündeki ifadeye güldü.

"Sakin ol... Ben işi yapacağım, sen sadece otur. Burada bir bank var."

Eğildi, duvara yaslanmış cılız bir tahta bankı tuttu ve ona doğru çekti. Bankı yere koyduktan sonra omuz silkti ve "Rahat görünüyor, değil mi?" diye yorum yaptı.

"Evet... çok hoş," diye alaycı bir şekilde cevap verdi ama yine de oturdu. Adam ekipmanları düzenlemeye başladığında, ailesi hakkında konuşmaya devam etmeyi düşündü. Doyumsuz hissediyordu... artık biraz bildiğine göre, her şeyi bilmek istiyordu. Ne de olsa, diye düşündü, Hogwarts dışındaki hayatı hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordu. Hakkında hiçbir şey bilmediği bir konu hakkında konuşurken kendini biraz tuhaf hissederek, "Neden ailen hakkında hiç konuşmuyorsun?" diye sordu.

Köşeye gelişigüzel bırakılmış bir demet süpürgeyi çekip alıyordu. Birini eline alıp inceledikten sonra dalgın dalgın, "Öyle değil mi?" diye sordu.

Belki de bunu yapmaması gerektiğini düşünerek, "Hayır, yapmıyorsun," diye bastırdı.

Arka cebinden asasını çıkarıp kolları düzeltmeye başladıktan sonra omuz silkti. "Bilmiyorum... dediğim gibi, onlar hakkında söylenecek pek bir şey yok. Aslında biraz sıkıcılar. Onları seviyorum ve hepsi iyi insanlar ama... bilirsin . Biraz katı olabiliyorlar... biraz soğuk."

Kaşlarını çattı. "Neye kıyasla?"

kaldırdı ve dikkatini işine vermeden önce bir an için onun gözleriyle buluştu. "Başlangıç olarak seninki."

Sadece küçük bir üzüntü hissetti ve bunun adamın ses tonundan kaynaklandığını biliyordu. Onu üzmeye çalışmıyordu... sadece konuşuyordu. Bunu iyi karşıladı ama bir kahkaha patlattı ve biraz alaycı bir şekilde, "Bu korkunç, artık bir tane olmadığına göre." dedi.

Şimdi ona gerçekten bakmak için gözlerini kaldırdı, bakışları doğrudan ve samimiydi. "Ama sen yaptın... ve bana anlattığına göre, ailemden milyon kat daha hoşgörölü ve destekleyici görünüyorlardı."

Başını sallayarak ciddiyetle cevap verdi: "Her aile farklıdır... Bu birinin daha iyi ya da daha kötü olduğu anlamına gelmez. Ailem... şey, ben ve kız kardeşim hakkında her şeyi biliyorsunuz. Kesinlikle destekleyici bir şey yok.
Bu."

"Evet... ama kız kardeşin farklı..."

"Hayır, *ben* farklıyım. Onun amacı da bu zaten," diye itiraz etti yarı şaka.

Gözlerini devirerek, "Peki, *neyden* farklı, asıl soru bu. Bana kalırsa sen normalsin."

Bunun üzerine biraz gülümsemekten kendini alamadı ama konuyu gerçekten değiştirmek istiyordu. Şu anda melankoliye kapılmak istemiyordu ama kendini bu işe bulaştırmıştı... konuyu açan kendisiydi, o yüzden en azından bitirmesi gerektiğini düşündü. Dolaptaki dağınıklığa sinirlenmiş bir surat ifadesi takınan James'e bakarak hafifçe, "Herkesin kusurları vardır. Örneğin babam - *benim* babam - tam bir ayı olabilir. Petunia'nın çocukları - ara sıra akşam yemeği için eve getirdikleri - ondan *ölesiye* korkarlardı."

"Gerçekten mi?" James sordu, el emeğinden yorulduğu için gözleri aniden ilgiyle parladı ve eğitim teçhizatını kendi kendine çözmesi için büyüledi.

Lily başını salladı, "Hep bağırırdı. Bilmiyorum... İstemedenden de olsa bağırırdı. Sadece gürültölü bir adamdı... ama öyle abartılı değıldi, bilirsiniz. Her neyse, her zaman gözlerinde bir parıltıyla etrafına bakardı, sanki bir şeylerin peşindeymiş gibi. Kafasında her zaman bir plan vardı, annemi atlatmanın bir yolunu bulacaktı. Genelde de işe yaramazdı."

James gülümseyerek onu izledi. "Kulağa harika geliyor."

"Öyleydi" diye cevap verirken gözlerinin buğulanmamasına çalıştı.

Görünmez bir konfor çizgisini aşmak üzere olup olmadığını ölçmeye çalışır gibi onu yakından izlemeye devam ederken, yumuşak bir sesle, "Onunla tanışmak isterdim," diye itiraf etti.

, "Bana onu hatırlatıyorsun," dedi.

Bu onu hazırlıksız yakalamış ... yüzü değişti ve ona göz kırptı. "Öyle mi?"

Başını salladı, "Oldukça fazla aslında."

Buna herhangi bir tepki vermemiş gibi görünüyordu. Sadece orada oturmuş, ona bakıyordu. Sonunda göz temasını kopardı ve o an hiç beklemediği bir gerginlikle ağırlaştı... bunu söylerken gerçekten düşünmemişti ama gerçek buydu.

Tekrar başını kaldırdığında, adamın gözlerinin çok yumuşak olduğunu ve hâlâ esrarengiz bir şekilde kendisine baktığını gördü. Biraz utangaçça omuz silkerek, o anı bozmak için duyduğu açıklanamaz ihtiyaçla mizah çalıştı.

"Şimdi sende... *Sana* anneni ne kadar hatırlattığımı söyleyebilirsin."

Bunun üzerine yüzü kocaman bir sırıtışa büründü ve sonunda yere bakıp ensesini ovuşturarak cevap verdi: "Yapacağımı sanmıyorum, teşekkürler. Yalan olur zaten... Anneme hiç benzemiyorsun."

"Hayır mı?"

"Hayır... aslında sen hiç kimseye benzemiyorsun."

Kaşlarını çattı ve "Ben kimse gibi değil miyim?" diye tekrarladı.

Başını iki yana salladı ve yüzünde gizlemediği bir şefkatle ona bakarak, "Hayır... Sizler benim tanıştığım ilk kişilersiniz," dedi.

Çok kızarmıştı ama kulübenin nispeten loş ışığında bunu göremeyeceğini umuyordu. Sürekli olarak daha iyi bir şey düşünmek James Potter'a kalmıştı. Daha iyi bir cevap, daha iyi bir fikir... daha iyi bir iltifat. Ayağa kalktı ve odanın diğer tarafına doğru yürüdü, her yere yığılmış çeşitli Quidditch ekipmanlarına baktı. Potter çalışmaya devam ediyordu ama Potter onun gözlerini üzerinde hissediyordu.

"James?"

"Hmm?"

Sorusunu sormadan önce tereddüt etti, çünkü aşmış olabileceğini biliyordu... ama bilmek zorundaydı, yoksa merakı onu öldürecekti. "Sirius'un ailesi... öyle olduklarını söylemiştin..."

"Lanet olası piçler mi?" diye sözünü bitirdi ve omzunun üzerinden baktığında adamın çenesinin dikleştiğini ve yüz ifadesinin aniden karardığını gördü. Kadın gergin bir nefes verdi.

"Şey...evet. Ben sadece... Yani, kötü bir şey söylemek istemiyorum ama..."

"Lily, sadece sor."

Öfkeyle değil, sadece biraz sabırsızca söylemişti. Cesaretini topladı ve sordu: "Sence bu işin içindeler mi? Peygamber'de yazıp durdukları her şeyle?"

James sorusuna cevap vermeden önce ve kız onun alınmaması dua etti. Sonunda cevap , cevabı düz ve öfkesizdi, "Eminim öyledir."

Onunla yüzleşmek için döndü, cesareti artmıştı. "Öyle olduklarını söyledi mi?"

Başını salladı, ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. "Hayır... o bilemez. Onlarla konuşmaz."

Yumuşak bir sesle, "Neden arkadaşın olduğunu anlayabiliyorum," demeden önce uzun bir süre ona baktı.

James onun kendisine mi yoksa Sirius'a mı iltifat ettiğinden emin değilmış gibi görünüyordu ama gerçek şu ki Sirius bunu her de iltifat olarak söylemişti... ve bu ciddi konuşmalardan sıkılmıştı. Gülümseyerek ona doğru yürüdü ve "Pekala... ne yapabilirim?" diye sordu.

Ona baktı ve "Hiçbir şey... bana eşlik ediyorsun" dedi.

"Bak, ben de katkıda bulunabilirim, böylece daha hızlı ilerler. Ayrıca, benim yardımım olmadan hiçbir şeyi doğru yapamayacağını biliyorum, o yüzden..."

Yüzünü buruşturdu, inanmaz bir şekilde gülümsedi ve tekrar ona baktı. "Daha önce ne diyordun? Benim bir kadın olmamla ilgili bir şeyler Dahi mi?"

Gülerek karşılık : "Ben öyle bir şey demedim... *sen* dedin, her zamanki gibi. Şimdi hadi... bana bir iş ver."

"Çeneni dışında mı?" diye sordu . Kadın kaşlarını kaldırdı ve adam ellerini kaldırarak, "Pekâlâ, pekâlâ... Sen nasıl istersen." dedi.

Sonunda ona boyun eğmesi iyi hissettirdi ve ona azimden asla korkmamayı öğrettikleri için ailesine hızlıca teşekkür etti.

Ertesi Pazar, nihayet haftayı atlattıklarında, dinlenmeye bile pek fırsat bulamadılar... Dumbledore'un dersi için hazırladıkları iksiri bitirmek için kararlaştırdıkları gündü ve Lily'nin ısrarıyla erken başlamışlardı. İlerleme yavaştı, çünkü malzemeleri tam olarak doğru ölçülerde eklerken çok dikkatli olmaları gerekiyordu... ve bu ölçüler tuhaf ve mükemmelleştirilmesi zordu.

Masanın öbür ucuna uzanıp içinde mavi sıvı olan şişeyi aldı ve kaşlarını çattı. Sirius belli ki fark çünkü sert bir sesle, "Ne? Şimdi ne olacak?"

"Yok bir şey," diye cevap verdi başını sallayarak, "sadece bunu doğru şekilde yaptığımızdan emin olmak istiyorum. Bekle, bir şey yapmadan önce bunu bir kez daha okumama izin ver..."

İki çocuk arkalarına yaslanıp tarif sayfasını karıştırırken onu izlediler, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. Yanlış bir şey yapmamış olmak için dua etti... kitabın sorumluluğunu üstlenen kişinin kendisi olduğunu biliyordu ve eğer bir şeyler ters giderse bu onun hatası olacaktı. Tam sıranın mavi şişeye geleceğinden emin olmaya başlamıştı ki, kapının aniden itilerek açılması ve taş duvara çarpması sesiyle irkildi. Kafasını kaldırdığında James'in masaya doğru yürüdüğünü gördü.

"Doğru," dedi sırtarak, "Hâlâ bitmedi mi?" Hepsi gözlerini devirdi.

"Neye benziyor? , olur mu?" Sirius huysuzca konuştu ama James bir sandalye çekip oturduğunda daha fazla itiraz etmedi,

"Bizimkini bir hafta önce bitirdik, biliyorsun."

"Evet, bunu söyledin," diye mırıldandı Sirius, "Şimdi defolup gider misin? Burada çalışıyoruz."

Tim, sesinde sadece biraz kızgınlık vardı, iki ortağına baktı ve alaycı bir tavırla, "Belki bize çay getirmiştir," dedi.

James kaşlarını çattı ve "Evet, seninki de zehirli Connelly," diye karşılık verdi.

"En azından o zaman işe yarar olursun," diye mırıldandı Tim, James'in ona kaşlarını kaldırmasına neden olarak.

James kahkaha atar gibi bir ses çıkardı ama Lily kendi el yazısını okumaya çalışmakla o kadar meşguldü ki bunu umursamadı.

"Orada ne yapıyorsun Connelly?" James aniden hafifçe sordu, Tim'in ne üzerinde çalıştığını görmek için eğildiğinde kaşları çatılmıştı. Tim notlarından başını kaldırdı ve cevap verdi,

"Şimdiye kadar yaptıklarımızı not alıyorum. Bir şeyi iki kez yaparak her şeyi mahvetmemek için takip ediyorum."

James kaşlarını kaldırarak başını salladı. "Ah...doğru. İyi düşünmüşsün."

Lily el kitabından başını kaldırdı ve Tim'e baktı. "Eğer dikkatini vermiyorsa işe yaramıyor, değil mi?"

Tim ona baktı. "Ne?"

"Bunu anladın mı? Lavanta kökünü yeni eklediğimi?"

Tim başını salladı ve dirseğiyle onun kalçasını dürttü. "Doğru ya. Bunun için üzgünüm."

Güldü ve omuz silkti, sonra el kitabına kaşlarını çatarak bakmaya devam etti. Bir süre sonra James tekrar konuştu, ama o sadece yarım kulakla dinledi, çünkü bıraktıkları malzemeleri taradı.

"Çok yazı , değil mi?"

"Hmm?" Tim cevap verdi ve James açıklığa kavuşturdu,

"Yani, bir keresinde buradan çıktığında gazetecilikle falan söylememiş miydin?"

"Oh, evet... evet, sanırım sonunda yer orası olacak." "Peki, boş

zamanlarınızda çok yazar mısınız?"

"Sorun nedir Evans?" Sirius, James ve Tim arasındaki konuşmanın üzerinden konuşarak ona hitap .

Başını sallayarak, "İhtiyacımız olan her şeye sahip olduğumuzu sanmıyorum. Düzenin dışına çıkmamızın bir önemi var mı?"

"Günlük tutuyor musun o zaman?" James söylüyordu ve Sirius ona cevap verdi,

"Bilmiyorum... bazı iksirler işe yarıyor, bazıları yaramıyor. Sanırım bu seferki oldukça karmaşık... Belki de sıranın dışına çıkma riskini almamalıyız. Haftalar süren bir çalışma boşa gitmiş olur."

"Tamam," diye kabul etti, "Bir emin olayım, sonra... Hızlı bir envanter çıkaracağım."

"Bilmiyorum," dedi Tim, James'e omuz silkerek, "Pek çok şey var."

"Bakanlıkta olup bitenlerle ilgili makaleler yazar gibi mi yazıyorsunuz, yoksa daha kişisel şeyler mi?"

"İkisi de, sanırım... Bilmiyorum, aklıma ne gelirse."

Lily içini çekti ve "Siz ikiniz susar mısınız? Düşünmeye çalışıyorum..."

"Üzgünüm Lily," diye özür diledi Tim ama James alçak bir ses tonuyla devam etti,

"Bir süredir günlük mü tutuyorsun?" "Bir süredir, evet,"

diye yanıtladı Tim, Lily'ye bakarak.

James sormadan önce kısa bir duraklama oldu, "Onlara geri dönüp hayatındaki önemli anları okuyabilir misin? Bence bu harika olurdu. Yani, Hogwarts'ta geçirdiğin ilk gece ya da OWLS sonuçların gibi şeyler hakkında yazdın mı?"

Tim kaşlarını çattı ve James'e şaşkın bir bakış attı, sonra gülerek cevap verdi, "Evet, sanırım... lanet olsun, Potter, bilmiyorum. Hatırlamıyorum."

Lily Sirius'a bir soru sormak için başını kaldırdı ama onun James'e şüpheyle baktığını gördü. Lily, Sirius'un bakışlarını James'in garip bir şekilde vurdumduymaz yüzüne doğru takip etmişti ki James aniden Tim'e, "Bir kızla ilk kez yattığın zamanı yazdın mı?" diye sordu.

Sanki biri tüm grubu lanetlemiş gibiydi... Sirius ve Lily farklı seviyelerde şok içinde James'e bakıyorlardı, Lily doğru duyduğuna inanmıyordu. Ancak Tim'in tehlikeli bir sesle söyledikleri karşısında bu düşüncesi fazla uzun sürmedi,

"Pardon?"

James Tim'e soğuk bir şekilde baktı, ağzının köşesi kendinden memnun bir gülümsemeyle yukarı doğru dönmeye başlarken, "Ah... doğru, üzgünüm. Henüz oraya varmadığınızı ima etmek istememiştim."

Tim yavaşça öne doğru eğilirken sessizlik dayanılmaz boyutlara ulaştı ve o daha cevap veremeden James beklenmedik sözlü saldırısında son darbeyi indirdi.

"Ya da... ilgilendiğini bile. Belki de erkekleri tercih ediyorsundur."

Tim bir anda ayağa kalktı, James ve Sirius da aynı anda ayağa kalktılar. Lily oturmaya devam etti, şaşkınlıkla James'ten Tim'e ve tekrar Tim'e baktı... birbirlerine hançer gibi bakıyorlardı. Tim öfkeli görünüyordu, James ise... Lily onun yüzündeki ifade karşısında şaşkına dönmüştü. Küstah, kendini beğenmiş ve kendinden memnun... ama aynı zamanda öfkeli. Sanki öfkelenecek bir şeyi *varmış* gibi. Sonunda, bunu durdurmak için bir şeyler *yapacağını* umarak Sirius'a baktı, ama sonunda konuştuğunda umutları kırıldı. James'e biraz daha yaklaşıp Tim'e şöyle dedi,

"Bırak onu, Connelly. Bunu kazanamayacaksın."

Ne demek istediği açıktı... James'in yanında duracaktı. Lily'nin midesi bulandı.

Tim derin bir sessizlikten sonra başını salladı, yüzü öfke ve tiksinti dolu bir maskeye dönüşmüştü. Notlarını toplayıp Sirius'a fırlattı ve "Bunu kendin hallet," diye tükürdü.

Lily'ye bakmadan çantasını aldı, topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı. James ve Sirius biraz rahatlamıştı.

O gittikten sonra, anlaşılan artık bir kavga için gerilmeleri gerektiğini düşünmüyordu... ama Lily yavaşça ayağa kalktı, bir eli kendi notlarını tutarken diğer elini yumruk yaptı. Sirius başını salladı ve mırıldanarak yerine oturdu,

"Lanet olsun, dostum."

James bir an için Tim'in çıktığı kapıya baktı ve sonra Sirius'a göz attı. Lily birinden diğerine bakarken dudağının kıvrıldığını hissetti... kesinlikle şaşırmıştı ve onlarla aynı odada olmaya bile dayanamıyordu. Kendi notlarını Sirius'un önündeki masaya fırlattı ve Sirius'un ona bakmasına neden olarak, "Benimkileri de alabilirsin," dedi sertçe.

James'e bir bakış attığında, onun da hiç istifini bozmadan kendisine baktığını görünce, kitaplarını kaptığı gibi hışımla odadan çıktı. Merdivenlerden yukarı koşarken Tim'i köşeyi dönmüş, Ravenclaw ortak salonuna doğru giderken buldu.

"Tim!"

Onu görmezden geldi.

"Tim, bekle!" diye tekrar seslendi, kendini o kadar kötü hissediyordu ki onunla konuşmazsa öleceğini biliyordu, "Orada olanlar için çok ama çok üzgünüm..."

Aniden ona doğru dönerek onu şaşırttı. "Ne diye özür diliyorsun? Hatırladığım kadarıyla hiçbir şey söylememiştin."

Konuşma tarzına sinirlenerek, "Biliyorum... bu yüzden özür dilerim. Sözünü kesmeliydim, kesmeliydim..."

"Bak," dedi sözünü keserek, "eskiden James Potter'a karşı koyardın ve bunun için sana hayranlık duyardım. Artık bunu yapacak enerjin -ya da arzun- yoksa, benim için sorun değil. Anlıyorum, tamam mı? Sen ve o yakınsınız, bu büyük bir mesele değil... ama şu andan itibaren,

onu grup oturumlarımızdan uzak tutun. Bu lanet şeyi halletmemiz gerekiyor ve müdahaleye ihtiyacımız yok."

Adam arkasını dönüp kızıdan uzaklaşırken, kızın ağzı bir karış açık kaldı ve sanki boyu iki santim uzamış gibi hissetti.

Akşam yemeğine kadar onu bir daha görmedi. Oraya vardığında saatin neredeyse on olduğunu düşünürsek, görmeyi de beklemiyordu... Çoktan gidip geldiğini varsaymıştı. Büyük Salon'da tek başına oturmuş, Profesör Flitwick'ten ödünç aldığı "Çağdaş Büyücülük" kitabını okurken bir yandan da çorbasını içiyordu ki, aniden karşısına oturdu. Kafasını kaldırdı ve onu kendisine bakarken buldu.

"Ne?" diye sordu soğukkanlılıkla, gözlerini tekrar okumaya çevirerek.

"Ne?" diye tekrarladı, sonra da "Nerelerdeydin?" diye sordu.

Omuzlarını kayıtsızca kaldırarak, "Meşguldüm," diye cevap verdi.

Adam cevap vermek yerine artık canına tak ettiğine karar verip yayını kızın burnunun dibinden öyle bir kaptı ki kız neredeyse kaşığını düşürüyordu. Ona öfkeyle bakarak azarlamak için ağzını açtı ama o söylemeden önce kelimeleri çıkaramadı,

"Konuşmak istiyorum."

"Öyle mi?" diye karşılık verdi, kaşığını masaya vurarak ve olacıklara karşı kendini hazırlayarak, "Üzgünüm... İlgilenmiyorum. Şimdi bana şeyimi geri ver..."

"Böyle mi olacak yani?" diye sordu öfkeyle, "Aylarımı, yıllarımı ya da on yıllarımı senin yanında bir aziz gibi davranarak geçirebilirim ve tek bir omurga gösterisi - kendini beğenmiş bir *ahmağ*ı azarlamak - seni benim saçmaladığıma ikna edecek mi?"

Kaşlarını çattı, başını salladı, "Bir aziz mi? Kim senden aziz olmanı istedi?"

"Yapma," diye homurdandı, dergiyi Gryffindor masasının epeyce uzağına fırlattı, "Beklentilerinin gerçekleşmesi imkânsıza yakın, seni..."

"Beklentilerim mi?" diye araya girdi, adamın ne söylemeye çalıştığını tamamen anlayamamıştı ama şimdi okuma materyalini bu kadar belirsiz bir şekilde elden çıkardığı için daha da kızgındı, "Bak, ne demek istediğini anlamıyorum. Anladığım kadarıyla, kendi yarattığın bir bahsediyorsun, sana söylediğim herhangi bir şeyin başlattığı bir şeyden değil. Dahası, bunu gerçekte olduğundan çok daha karmaşık hale getiriyorsunuz."

"Öyle miyim?" diye alay etti ve kadın cevap verdi,

"Evet. Eğer benimle yapmak istediğin konuşma, konunun etrafında dans ettiğimiz ve olan her şeyi bir şekilde benim suçummuş gibi gösterdiğimiz bir konuşma ise, o zaman ayağa kalkıp buradan çıkıyorum. Konuya *sadık* kalmak istiyorsan, o zaman elbette konuşalım."

Adam bir an sessiz kaldı, ona ters ters baktı ve kadın da kararlı bir şekilde ona baktı. Adam onun şartlarını sözsüz olarak kabul ediyormuş gibi görüldüğünde, sessizce sordu,

"Bunu neden yaptın James?"

Homurdandı, sonra göz temasını kesti ve bakışlarını, neyse ki sadece bir kişinin oturduğu ve bir kitaba daldığı profesörün masasına çevirdi. Sözlerini reddediyormuş gibi başını sallıyordu ve o da devam etti, "Eğer korkunç bir şey söyleseydi, en azından bu onu böyle çamura bulamak için bir *neden* olurdu... ama söylemedi."

Ona tekrar baktı ve kararlı bir şekilde, "Bir çeşit Benimle *sorunu* var... Uzun var. Bu çok açıktı.

odaya girdiğim anda."

"Hatırladığım kadarıyla siz içeri girdiğinizde hiçbirimiz alkışlamadık. Başımız ağrıyordu, iksiri doğru yapmak için o kadar çok konsantre olmuşuk ki. Neyse, mesele bu değil... Mesele şu ki, bunu bilerek yaptınız."

"Ne?"

"Bak," diye başladı şakağını ovuşturarak, "bütün öğleden sonra bunu düşündüm. Kafamda sana bir tür mazeret sunmayı çok istediğimi düşünmüyor musun? Tim'in bugün ona verdiğin sözlü dayağı ve herkesin önünde küçük düşürölmeyi hak etmesi için *tek bir* neden bulabilsem rahatlayacağımı düşünmüyor musun? Bulurdum... ama bulamıyorum. Sadece tamamen sebepsiz olmakla kalmadı, aynı zamanda geriye dönüp düşündüğümde... James, *onu sen* kışkırttın."

"Affedersiniz?"

"Evet... onu görünüşte masum bir konuşmanın içine çektiniz ve sonra onu parçalamak için kendi sözlerini kullandınız. Bu kasıtlıydı ve yapılması gereken korkunç bir şeydi. Ben sadece... Bugün sende gördüğüm kişiyle, olduğunu düşündüğüm kişiye bağdaştıramıyorum..."

Kadın tereddüt etti ve adam "Neydi?" diye sordu.

Sözlerini bitirirken onun gözlerinin içine baktı, "Çok yakın bir arkadaşım olmaya başladı."

Şiddetli bir tepki vermedi ama gözlerinde bunu görebiliyordu... bu onu incitmişti. İncinmişti ve her zamanki gibi bu incinme kendini öfke olarak dışa vuruyordu. Gözleri kısıldı, masanın üzerine eğildi ve tısladı, "Arkadaşlık tanımını nereden aldın bilmiyorum ama hayatım boyunca öğrendiğim kadarıyla bu bir sadakat meselesi. Arkadaşların onaylamadığın şeyler yaptığında onları silip atmazsın... kusurlarını *kabul edersin*, çünkü buna değer. Eğer bunu yapamıyorsanız - kişiliğimin anlamadığınız ya da içinizde bir yerlerde bulamadığınız yönleriyle başa çıkamıyorsanız - o zaman belki de çöp olan *sizsinizdir*."

Dokunaklı, diye düşündü alaycı bir şekilde, sert değerlendirmesinin acısı onu delip geçerken. İç çekerek, birbirlerini incitmeye devam etmenin buna değmeyeceğine karar verdi... bu hiçbir şeyi çözmeyecekti ve bitirdiklerinde kim bilir ne tür bir hasar oluşacaktı. Birkaç kişi daha geç saatte yemek için içeri girerken sesini neredeyse fısıltıya indirebilmek için öne doğru eğilerek, "Sanırım seni ne kadar takdir ettiğimi ve önemsemişimi biliyorsun ve bunu sana hatırlatmama ihtiyacın olduğunu düşünemiyorum," diye cevap verdi.

Bu onu hazırlıksız yakalamış gibiydi... Gözleri yüzünde gezinirken gözlerinin yumuşadığını görebiliyordu. "İyi bir arkadaş olmak, yanlış olduğunu düşünüyorsanız arkadaşınızın yaptığı her şeyi körü körüne onaylamak anlamına da gelmez... ve bence bugün Tim Connelly'ye yaptığınız şey yanlıştı."

Konuşmak için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Sonunda nefesini üfleyerek, kısık bir sesle, "Muhtemelen biliyorum Lily... Olanlara giden yol o kadar inceydi ki Sirius bile hemen fark etmedi. Odaya girdiğim anda Connelly beni orada istemediğini açıkça belli etti."

"James..."

"Yaptırmak istediği işle hiçbir ilgisi yoktu. Yıllardır benimle bir sorunu var... Sadece etkileşime girmiyoruz, bu yüzden fark ettim."

"James, eğer bu kadar ince bir şey olsaydı, görmezden gelebilirdin."

"Hayır," diye ısrar etti, elini saçlarında gezdirerek, "Bilmiyorum, sanırım yapabilirdim... ama yapmazdım."

Kadın bir an için bunu düşündü ve adam detaylandırdı: "Beni diğer insanların ... küçümsemeye çalışıyordu. Onaylamıyor olabilirsiniz ama ben yaptığımın arkasındayım... Orada öylece oturup bunu kabul edemezdim."

Bunu gururlu ve küstahça buluyordu ve hala yaptığı şeyin nihayetinde zalimce olduğunu düşünüyordu... ama bununla nasıl tartışabilirdi ki? Her şeye rağmen

Aşırı tepki verdiğini biliyordu... Dürüst gerekirse bu konuda fazla bir şey bilmiyordu. Omuz silkerek dürüstçe cevap verdi, "Yeterince adil... ama yine de bunu kabullenemiyorum."

Başını salladı ve hevessiz bir şekilde, "Yeterince makul," dedi.

Bir süre sessizce oturup birbirlerini izledikten sonra başını çevirdi ve bir şey gördü. İç çekerek ayağa kalktı ve "Contemporary Charmwork" kitabının kopyasını attığı yere doğru yürüdü. Masanın alıp kırışıklıkları silkeledikten sonra geri döndü ve özür dilemeden ona uzattı. Kadın teşekkür etmeden aldı.

Saatine baktı ve kaşlarını çattı. "Gitmeliyim... Geç kaldım." "Ne

için?"

"Diğer üçüyle buluşmam gerek... Lanet olsun, geç kaldım."

Ayağa kalktı ve eşyalarını topladı. "Pekala, sorun değil... Gidip bunun geri kalanını yatakta okuyacaktım. Yorgunum... Bu sabah erken başladık."

Başını salladı, sonra da Büyük Salon'dan çıkış yolunu gösterdi. Kapıda bir birbirlerine baktılar, ikisi de tartışmalarının çözümü -ya da çözümsüzlüğü- konusunda kendilerini tamamen rahat hissetmiyorlardı. Ancak, bu sadece biraz zaman geçtikçe kaybolacak şeylerden biriydi.

"Sonra görüşürüz," dedi ve dönüp koridorda ilerlemeye başladı.

"Görüşürüz," diye arkasından seslendi ve sonra ters yöne dönerek Gryffindor Kulesi'ne doğru yola koyuldu, bu günün bitmesini dört gözle bekliyordu. Lily yatakhaneye döndüğünde Helen'i çoktan yatakta, soğuk algınlığı nedeniyle hasta bir halde bulunca şaşırdı. Görünüşe göre saatler önce biber tedavisi için hastane kanadına gitmişti ama şiddetli bir sinüs enfeksiyonu vakasıyla uğraşıyordu ve başka bir şey almayı reddediyordu... hiçbir tür ilaçtan hoşlanmıyordu. Sonra

Helen'tek ihtiyacının iyi bir gece uykusu olduğundan ve henüz etkisini göstermeyen çok hafif bir uyku ilacına razı olduğundan emin olan Lily, pijamalarını giydi ve bir süre kitap okumak için yatağa girdi.

Tam esnedi ve belki de geceyi bitirmesi gerektiğini düşünürken, yataktan kapısının bir tıkırtı ve hafif bir gıcırtyla açıldığını duydu. Kitabını kapatıp öne doğru eğilirken kanı dondu, hızla yaklaşan ayak seslerini dinlerken tüm kasları yataktan fırlamaya hazırlanıyordu. Helen'a seslenmeden ya da herhangi bir tepki vermeden yatağının perdeleri kenara itildi ve son derece telaşlı bir James Potter'la karşı karşıya kaldı. Onunla ilgili çok ama çok yanlış bir şeyler olduğunu anlaması sadece iki milisaniyesini aldı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Şşşt," diye uyardı onu, Helen'in hafif içkisinin etkisiyle mışıl mışıl uyuduğu yere hızlıca bir göz atarken, "Sana ihtiyacım var. Çabuk ol."

"Ne?"

"Yardıma ihtiyacım var."

Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu... ayrıca, eli bileğindeydi ve onu yatağından çekip çıkarıyordu. Adam kirliydi ve kıyafetlerinin bazı yerleri yırtılmıştı... ve ona daha yakından bakıp beyaz gömleğinin de kanla lekelenmiş olduğunu fark ettiğinde midesi bulandı.

"Yaralandın mı?" diye sordu, adamın kolunu tutup yüzüne yaklaştırdı, sesi sanki kendini gerçeğe hazırlıyormuş gibi sertti.

", acele et," diye sertçe emretti, sabırsızca kolunu kızın elinden kurtardı ve sabahlığını asılı durduğu yatak direğinden çekip aldı, neredeyse ona fırlatacaktı

Acele et. Adamın gözlerine iyice baktığında onunla tartışmamaya karar verdi... panikten çılgına dönmüşlerdi ve bunu görmek onu çok korkutmuştu. Ayağa kalktı ve iki ayağını da terliklerinin içine sokacak zamanı ancak bulabildi ki adam elini tutup onu arkasından merdivenlerden aşağı, portre deliğinden dışarı ve şatonun koridorlarına sürükledi. Nereye gittiklerini bilmiyordu ve adamın ona bir şey söylemeyi reddetmesine duyduğu endişe ve öfke, tekrar talep ettiğinde onu en iyi şekilde ele geçirdi,

" Cevap ver bana. Yaralandın mı?"

"Hayır," diye cevap verdi, oldukça aydınlık geceye adım atarken etrafına bakındı, hâlâ onu arkasından çekiyordu. "Bu benim kanım değil."

Verdiği şifreli ve son derece rahatsız edici cevap midesini bulandırdı ve onu daha fazla sıkıştırma konusunda temkinli davrandı. Adam kaleden birkaç adım uzaklaştığında, eli hâlâ acı verici bir şekilde onunkini kavrarken tam bir depar atmaya başlayınca nefesi kesildi. Cesurca onun uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışırken ter içinde kaldı, ama onun kadar atletik değildi ve o da bu gerçeğe hiç taviz vermiyordu. Bir noktada terliğini kaybedince tökezledi ve terliği almak için geri dönecekmiş gibi yavaşlamaya çalıştı ama adam buna izin vermedi.

"Haydi, lanet olsun!" diye bağırarak onu ayağa kaldırdı ve o da kararlı bir şekilde diğerini de tekmeledi, Quidditch sahasına doğru koşmaya devam ederken çıplak ayaklarıyla herhangi bir taşla basmamayı deli gibi umuyordu. Neyse ki kızgın olamayacak kadar telaşlı ve korkmuştu. Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir koşudan sonra ve tam da nefes alabilmek için onu yavaşlamaya zorlamak zorunda kalacağını düşünürken, adam tribünlerin yakınındaki bir köşeyi döndü ve kız kendini malzeme kulübesinin önünde buldu. Etrafına hızlıca bir göz attıktan sonra kapıyı açtı ve onu kollarından tutarak önünden içeri itti.

"Lumos," diye mırıldanarak küçük odaya doğru ilerledi. Şimdiye kadar onu bırakmıştı ve karanlık odaya gözlerini kısarak bakarken herhangi bir şeye takılmamak için mücadele etti... tek aydınlatma

tek ve küçük bir pencereden süzülen ay ışığından geliyordu. Sonunda ne gördüğünü anlayabildiğinde midesi bulandı.

Sirius Black bir bankta secde halinde yatıyor, ağır ve düzensiz nefes alıyordu. Giysileri bir şeyle ıslanmıştı ve Lily bunun kan olduğunu biliyordu. Sadece biliyordu. Ona doğru yürürken kokusunu ... İçerideki hava sıcak ve havasızdı, havalandırma da yoktu.

"Tanrım," dedi alçak , kaşlarını çatarak ve alnını ovuşturarak, "Ne *oldu*?"

"Bunu düzeltmen gerek," diye ısrar etti James, sorusunu duymazdan gelerek ve o da dönüp ona baktı, loş ışıkta yüzünü okumaya çalışırken gözleri kısılmıştı.

"Şaka yapıyorsun."

"Bu sana komik mi görünüyor?" diye cevap verdi, tedirgindi ve belli ki arkadaşları için endişeleniyordu. Başını salladı, tüm bunları görmezden geldi ve mantıklı düşünmeye çalıştı.

"*Hastaneye* gitmesi gerekiyor."

"HAYIR," diye nefes nefese kaldı Sirius, sesi barakanın karanlığında bir kırbaç gibi şaklıyordu, "Hastaneye gitmek yok."

Yüzünü ona döndüğünde, hissettiği acıyla çıkmaya çalışan adamın gözlerinin kapalı olduğunu gördü. "Madam Pomfrey tarafından görülmeniz gerekiyor..."

"Sakin hemşireyi çağırayım deme!" diye öfkeyle araya girerken sesi neredeyse hırıltılı çıkıyordu.

James, sanki bu konuşma olmuyormuş gibi hâlâ ona hitap ederek, "Onu iyileştirmelisin," diye tekrarladı.

"Delirdin mi sen?" diye bağırdı, öfkeyle ona doğru dönerek, "Tanrı aşkına şuna *bak!* Ben..."

"Evet, yapabilirsin," diye araya girdi James, tam önünde duracak şekilde öne çıktı, sesi sanki ikna etmeye çalışıyormuş gibi daha yumuşaktı, "Büyü işlerinde harikasin, her zaman öyleydin. *Ben* yapamam ama *sen yapabilirsin.*"

Sirius'un yattığı yere geçip kararlı bir şekilde gömleğini çekerek açarken bile başını salladı. buruşturarak esasını çıkardı. "Lumos."

Yırtık derisine yakın tuttuğunda, artık her yerde yırtıklar olduğunu açıkça görebiliyordu... yüzünde bile. Bilmiyordu ki Ne kadar ciddi olduklarını bilmiyordu ama bunu kabul gerektiğini de biliyordu. Bu, öğrenci kapasitesinin çok dışındaydı... ve bunu yapabilse bile, bu onun haddi değildi.

"Ya bir şey olursa? Ya durumu daha da kötüleştirirsem?" diye sordu, James'e bakarken sesi çelik gibiydi. James başını salladı ve cevap verdi,

"Sen hiç burada olmadın. Kimse bilemezdi."

"Ben bilirdim."

Uzun bir süre gergin bir sessizlik içinde birbirlerine baktılar. Sonra, daha iyi bir yargıya karşı, James'e el salladı.

"Asanı burada tut ki ne yaptığımı görebileyim... bu bir fark yaratırsa."

Anında itaat etti. Gözlerini kapadı ve kendi kendine mırıldanarak bir nefes verdi, "Tamam... tamam, hatırlamam gereken... basit iyileştirme tılsımları, diğerlerini hatırlayacak vaktim yok... karmaşık bir şey yok..."

Saniyeler içinde Black'in yaralarını sınırlı deneyimiyle elinden geldiğince dikkatlice kapatıyor, bu tür bir baskı altında elini sabit tutma becerisiyle kendini şok ediyordu. Birkaç dakika tam konsantrasyonla çalıştıktan ve en azından ona daha fazla zarar vermeyeceğinden biraz daha emin olduktan sonra, "Bana ne halt olduğunu söylemeni istiyorum" diye sordu. oldu."

İkisi de konuşmadı ve o başını kaldırıp James'in gözlerine sabit bir bakışla baktı. "Cevap ver bana."

James'in gözleri yavaşça ondan, sorusu üzerine gözlerini açan Sirius'a kaydı. Şimdi siyah gözlerini James'e dikmiş, tehlikeli bir şekilde uyarıyordu: "Sakın buna cüret etme."

James yutkundu. "Senin parçalanmış bedenini onarıyor, dostum."

"*Hayır* dedim," diye tekrarladı Sirius, sesi soğuk ve kararlıydı.

Lily öfkesinin hızla kaynama noktasına yaklaştığını hissetti... Durum, nazik davranamayacağı kadar vahim, çok saçmaydı. Dişlerini sıkarak Black'in yaralarından birini kapatıp arasını yerleştirirken, oyunlardan vazgeçmeye karar verdi ve "Şimdi nerede?" diye sordu.

İkisi de ona baktı ve Sirius acıyla homurdandı, "Kimden bahsediyorsun sen?"

"Bana aptalmışım gibi davranma!" diye öfkeyle çıkıştı, "Remus. Nerede şimdi o?"

"Onun alakası var?" Sirius karşılık verdi, Lily de yanıtladı,

"Bunu sana o yaptı, değil mi?"

Bu açık sözlü varsayımının ardından tam bir sessizlikten başka bir şey gelmedi ama sözlerini bitirirken herkesin zihninin çalıştığını neredeyse duyabiliyordu

Bir yaraya baktı ve diğetine geçmeden önce alnındaki teri sildi. Sonunda Sirius konuştu.

"Neden Remus'un bu işle bir ilgisi olduğunu düşünüyorsunuz?"

Sinirli görünmeye çalışıyordu ama şaşırmıştı ve bu ses tonundan anlaşılıyordu. Lily başını sallayarak sert bir şekilde cevap verdi, "*Kes* . Ben zaten her şeyi biliyorum."

"Her şey nedir?" Sirius karşılık verdi.

"Bakın," diye açıkladı alnını tekrar sıvazlayarak, "uzun zamandır biliyorum. Bana tek bir şey söyle... Hapsedilmiş durumda mı, yoksa kendisi ya da başkaları için tehlike oluşturacak bir yerde mi dolaşıyor?"

Bunu başka bir sessizlik izledi, ama bu sadece kasırganın gözüydü. Bir anda sanki her yer patlamıştı... Sirius kendini oturur pozisyona getirdi, Lily'nin asasını salladı ve daha önce sağlıklı olan etinde kocaman kırmızı bir ize neden oldu. Hâlâ Lily'ye şaşkınlıkla bakmakta olan James'e bağıırıyordu.

"Bunu *ona* neden anlattın ki? Bu senin sırrın değildi, seni kibirli piç!"

James düşüncelerinden sıyrıldı ve gözlüklerinin arkasından gözleri parlayan Sirius'a doğru döndü. "Kapa çeneni... Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok, lanet olsun. Ona bu konuda hiçbir şey söylemedim!"

"Tüm o sorumsuz, domuz kafalı, bencil..."

"Sana az önce söyledim, seni lanet olası aptal! Buna *as/a* ihanet etmem... Kim olduğu umurumda değil..."

Lily daha fazla dayanamadı... Baş ağrımaya başlamıştı ve Sirius'un aşırı öfkelenerek kendisi için daha fazla acı ve onun için daha fazla iş yaratmasını izliyordu. Ellerini havaya kaldırarak ağladı, "Şunu keser misin?"

Sirius ona döndü ve hırladı, "O lanet kapalı tutabilirsin... bu seni ilgilendirmez."

Bunun üzerine James kendini tamamen kaybetti. "Ondan bize yardım etmesini istediğimizde bunu onun meselesi *haline getirdik* ve bunu hatırlasan iyi olur, seni nankör otuzbirci!"

"Bakın, kimse bana söylemedi," diye öfkeyle araya girdi, "Ben bunu uzun zaman önce anladım! Yani, likantropi konusunda bütün kitapları okuduğumu düşünürsek, buna inanmak çok mu zor? Aslında ipuçlarını doğru okuyabilen herkes için oldukça açık... bu yüzden uzan ve bunu bitirmeme izin ver, yoksa kandan bayılacaksın kayıp."

Sirius ona bir süre daha ters ters baktı, sonra yavaşça ve isteksizce onun dediğini yaptı. İşinin başına döndüğünde tekrar sordu: "Peki, *nerede o?*"

Bir süre duraksadıktan sonra James sessizce, "Hapsedildi," diye cevap verdi.

"Bir hayvan gibi, değil mi?" Sirius acı acı ekledi, sonra Lily kolunu kaldırıp yan tarafında kesik olup olmadığını kontrol ederken yüzünü buruşturdu.

Lily hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Buna inanamıyorum... Bu riski aldığına inanamıyorum. Animagi ya da değil, ben..."

"Doğru," diye araya girdi Sirius, James'e muzaffer bir bakış fırlatarak, "Görünüşe göre ihanet edeceğin bazı şeyler var."

James aya bakarken bir an sessiz kaldı ve sonra basitçe, "Ona kendimden bahsettim, hepsi bu. Gerisini anlamış olmalı."

"Burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmayı kes," diye yakındı Lily, sonra aklına bir fikir geldi ve "Peter nerede?" diye sordu.

Birbirlerine baktılar ve James, "Bilmiyoruz," diye cevap verdi. "Peki, yaralı mı?"

Sirius homurdandı. "İncinmek mi? Yaralanacak zamanı bile olmadı. O kadar hızlı kaçtı ki bulanıklaştı... lanet olası korkak."

"Bilemezsin," diye savundu James kayıp arkadaşını, "O olabilir..."

"O değil, tamam mı?" Sirius ısrar etti, Lily açıkta kalan yarayı kapatmak için gevşek bir deri parçasını nazikçe katlarken sesi acıyla yükseliyordu. James'in Peter için endişelendiği açık olduğu için konuyu değiştirmek isteyen Lily önceki konuya devam etti.

"Bir araya getirmek çok zor olmadı. Ama animagi olsun ya da olmasın, bu tamamen sorumsuzcaydı. Ne kadar kötü olabileceğini düşündüğümde..."

"Oh, bizi bağışla, Baş Kız!" Sirius tersleyince Lily de karşılık verdi,

"Öldürülebilirdin! Ya da başka biri... Bu olayla hiçbir ilgisi biri! Tüm bunlar olduğu için *Tanrı*'ya şükretmelisin!"

Sirius akıllıca davranarak buna cevap vermedi ve o da konuyu uzatmadı. Ne demek istediğini anlamıştı. Bir saatin dörtte üçü boyunca durmadan çalıştıktan sonra Lily sonunda daha ciddi yaraların çoğunu kapatmayı başardı. Geri çekilip ona bakarak endişeyle, "Keşke birini bulmama izin verseydin..." dedi.

"Hayır," diye sözünü kesti James, başını sallayarak, "Başka kimse bilemez. Sorun yok... kontrol altına almayı başardın."

"Ama o çürükler... ve enfeksiyon olabilir..."

Sirius doğrulmak için çaba gösterirken, "Olursa bununla ilgileniriz," dedi, "Sadece... beni Kule'ye geri götürün..."

Belli ki bitkin düşmüştü ve hâlâ acı çekiyordu, bu yüzden James onu banktan kaldırdı ve kapıya kadar yürümesine yardım etti. Dışarı çıkmak üzereyken Lily başladı ve "Ah... kan lekeleri... Onları bırakamayız." dedi.

Dönerek küçük kulübeyi hızlıca temizledi ve her şeyi aldığını umdu. Emin olmak için sabah oraya geri dönmenin bir yolunu bulması gerektiğine karar verdi ve Tanrı'ya yarın için planlanmış bir maç olmadığına şükrederek kapıya doğru döndü ve James ile topallayan Sirius Black'i geceye kadar takip etti. Şatoya doğru yürürlerken Lily kimsenin onları görmemesi için dua etti... her şey bitmiş olacaktı. Sadece birinin onları görmesinden endişelenmiyordu, aynı zamanda dolunay başlarına vururken son derece hissetmekten kendini alamıyordu. Remus'un hapsedildiği konusunda haklı olduklarını umuyordu... çünkü *onlar* amimagi olabilirdi ama kendisinin böyle bir savunması yoktu. Bu düşünce omurgasında bir ürperti yarattı ve bunu aklından uzaklaştırırken titredi.

Black'in durumunu göz önünde bulundurarak yavaş ilerledikleri için sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir yolculuktan sonra nihayet Gryffindor Kulesi'ne varmışlardı. James Sirius'u yatakhaneye götürürken Lily aşağıda bekledi ve yorgun bir şekilde kanepeye oturdu. Yatağa gitmekten başka bir şey istemiyordu ama James'in yaralanmadığına hâlâ ikna olmamıştı ve emin gerekiyordu. Sirius'un nasıl bu kadar kötü durumda olabileceğini ve James'in üzerinde tek bir çizik bile olmayacağını anlamıyordu. Ancak James merdivenlerden geri döndüğünde ona bakmadı bile... doğruca portre deliğine doğru yürüdü ve Lily onun gitmek üzere olduğunu bir sarsıntıyla fark etti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu ayağa fırlayarak.

"Bir şey yapmam lazım," diye kısa bir cevap verdi kadın koşup o gitmeden önce kolundan tuttu.

"Ne?"

Adam omuz silkmeye çalışınca kadın yeniden sinirlendi. Kolunu bırakarak kararlı bir şekilde, "Eğer o portre deliğinden geçersen, yemin ederim hemşireyi çağırırım," dedi.

Dondu kaldı, sonra döndü. "Ne?"

"Beni duydun... Hemşireyi bulacağım. Ya da kim gelecekse."

Bir an için ona tokat atacakmış gibi baktı. "Gerçekten..." demek istemiş olamazsın.

"Yapardım... Beni test etme."

James bir an için şaşkın bir sessizlik içinde durdu ve sonra acımasızca küfrederek tükürdü, "Tüm o aşağılık, *sadakatsiz*... Hepsi benim yüzümden bu duruma düştü! Bu benim suçum! Onlarla buluşmaya geç kaldım çünkü aptalca bir şekilde gidip o lanet PONCE Tim Connelly'ye söylediğim bir şey hakkında SENİNLE yaptığım lanet bir tartışmayı halletmem gerektiğini hissettim!"

"Canının yanmasına izin vermeyeceğim!" diye öfkeyle bağırdı, onun sivri hakaretlerini görmezden gelerek, "Bir dahaki sefere kana bulanmış vücuduna yama yapmayacağım! Bunun olmasını engelleyebilirsem olmaz!"

Bu onun tiradını etkili bir şekilde durdurdu. Hazırlıksız yakalandığı her halinden belli olan adam gözlerini kırıştıtararak, "Canım yanmayacak," diye cevap verdi.

"Bunu nereden *biliyorsun*?"

"Çünkü," bağırdı, belli ki tüm gece boyunca sabrının sonuna gelmişti, "İnsan formunda olmadığımız zaman bize zarar vermiyor!"

"Peki o zaman, bana bir şey söyle," diye karşılık verdi, sabrı da azalıyordu, "Sirius neredeyse ayrıldığında, o gerçekten Sirius muydu yoksa *Padfoot* muydu?"

Şimdi tokat yemiş gibi görünen . Sinirli bir nefes verdi ve iki elini saçlarında gezdirerek çılgınca portre deliğine baktı. Sonunda daha sakin bir sesle, "Bak... Remus'a gitmeyeceğim. Haklısın... Şu anda yapabileceğim bir şey yok. Ben sadece... Peter'ı bulmalıyım..."

"Hayır, James... HAYIR."

"Lily, tek bildiğim *ezildiği!*" diye yalvardı, ona yaklaştı ve göz göze için biraz eğildi, "Gidip iyi olduğundan emin olmalıyım... Sana *söyledim*, Remus ait olduğu yere döndü. Daha önce Sirius'la olanlar şans eseri idi. Onun yanına bile yaklaşmayacağım."

Uzun bir süre ona baktıktan sonra, "Kendini tehlikeye atmayacağına söz veriyor musun?" diye sordu.

"Yemin ederim yanına yaklaşmayacağım."

İç çekti, sonra başını salladı ve "Çenemi kapalı tutacağım" dedi.

Cevap vermedi... sadece döndü ve gitti. Oturup ağlamak ister gibi hissederek kanepeye gitti ve kendini yavaşça kanepeye bıraktı. Baş zonkluyordu ve minderlere yaslandı... Bir saat içinde dönmezse ne yapacağını bilmiyordu, çünkü o dönene kadar kesinlikle yatağa gitmeye niyeti yoktu.

Zavallı Peter'a bir şey olmaması için dua ederek burnunun kenarını sıktı ve gözlerini kapattı. Tekrar uyanıp James'in üzerine eğildiğini kadar uykuya daldığının farkında bile değildi. Kafası karışmış bir şekilde kıpırdanırken, yavaş yavaş James'in elinin onu hafifçe sallayarak uyandırdığını fark etti. Gözlerini doğru bir şekilde odaklamaya çalışarak halsiz bir şekilde "Ne oldu?" diye sordu.

"Onu buldum" derken sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye yanıtladı yorgun bir ifadeyle, yanına oturup başını arkaya yaslayarak, "Az önce yukarı çıktı."

Başını salladı ve kendini . "Güzel... içim rahatladı. Hâlâ dışarıda olduğunu bildiğim için uyuyamayacağımı biliyordum."

Hemen cevap vermedi ama hafifçe elini tutarak onu onayladı. Bir süre sonra, "Bizim aptal olduğumuzu düşündüğünü biliyorum," dedi.

Cevap vermedi, çünkü nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Böyle bir riske girdikleri için aptal olduklarını düşünüyordu, hem de birden fazla kez, ama bunu ifade etmenin zamanı değildi. Remus herkesin sağ dönmüş olması onu rahatlatmıştı ve Remus'un hayatı boyunca bu sorunla uğraştığını hatırlayarak kendini teselli etti. Remus bir şey söylemeyince James gözlerini kapadı ve devam etti,

"Bunun arkasındaki nedenleri açıklamak zor, çünkü bize çok mantıklı geliyorlar ama kulağa saçma geldiğini biliyorum. O kadar çok çalıştık ki... tahmin bile edemezsiniz. Hiçbir şey için kendimi nasıl dönüştüreceğimi bulmak için harcadığım kadar çaba harcamamıştım. Sirius da öyle... İkimiz de her boş vaktimizde kitaplara ve kılavuzlara bakıyor, testler yapıyorduk. Peter için de bir şeyler bulmaya çalışıyorduk... Peter çok iyi bir adam. Pek çok şeyi başaracak akademik yeteneğe sahip değil ama bunu sadakatiyle telafi ediyor."

Başını salladı. "Biliyorum."

İç çekerek devam etti: "Ona -Remus'a- dışlanmış biri olmadığını göstermem gerektiğini hissettim. Onu gerçekten tanıdığımızda, sanki hiçbir zaman normal bir hayat yaşayamayacağı gerçeğini kabullenmiş gibiydi... hatta hiç yaşayamayacağını. Ne arkadaşı, ne de ona sahip olacak bir kız... Bunu düşünmek beni gerçekten rahatsız ediyordu. Bu yüzden yaptık... ve bu yüzden yapmaya devam ettik."

Ne söyleyeceğini bilemedi, bu yüzden dinlediğini göstermek için elini hafifçe sıktı. O da sıktı ve sonra yutkundu, en iyi sakladığı sırrı hakkındaki en derin duygularını anlatırken kaşları sıkıntıyla birbirine yaklaştı. Sözlerini bitirirken sesi biraz çatallaştı, "Animagi formlarımızdayken... bunun nasıl bir şey olduğunu sana açıklayamam. Sanki... sen aynı kişisin, ama farklı şekillerde var oluyorsun."

tamamen farklı bir gerçeklik. Ayda bir gece kendimizi değiştirdiğimizde, sanki o anda hayatımızda ne kadar stres varsa hepsinden uzaklaşıp sadece... var olabiliyorduk. Ve Remus... onun hayatıyla bizimkisi arasında daha az boşluk varmış gibi hissedebiliyordu, çünkü ona herkesten iyi sempati duyabiliyorduk. Bunu bu yüzden yaptık... belki aptalız ama birileri için iyi bir şeyler yapmaya çalışıyorduk."

Sonunda durdu. Bir nefes alıp tüm bunları bir an için düşündükten sonra ona baktı... ve sonra konuşmamaya karar verdi. Bu gece olmaz. Bütün bunları anlatırken sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşmüştü ve şimdi bir şekilde nefes alıyordu... uykuya dalıyordu. Tekrar kalkmak zorunda kalmadan önce en azından birkaç saat geçirmesini isteyerek uzandı ve omzunu sıktı. "James..."

Gözleri çakmak çakmak açıldı ve ayağa kalkarak, "James... ," dedi. "Ne?"

"Biraz yatman gerek... çok yorgunsun," diye ısrar etti, eğilip onu kolundan çekerken kendisi de bitkin hissediyordu. Başını salladı, gözlüğünün altından gözlerini ovuşturdu ve merdivenlerden yukarı, ayrı yatakhanelerine gidecekleri sahanlığa çıkarken kolunu tutmaya devam etti. Oraya vardıklarında, "İyi olacak mısın?" diye sordu.

Ona baktı ve başını salladı, sonra yüzünü iki elinin arasına aldı.

"Teşekkür ederim," dedi usulca, sesinin enerjisi tamamen tükenmişti ama minnettarlığını ifade ederken samimi ve gizlenmemişti. Artık yapılması ya da onarılması gereken başka bir şey kalmadığına göre, neredeyse bir çöküşün eşiğinde geziniyor gibiydi... O anda gözyaşlarına boğulsaydı hiç şaşırmazdı. Bunun yerine eğildi ve dudaklarını sertçe yanağına bastırdı. Çenesinin kirli sakalı çenesini çizirken, kendine rağmen bir ürpertinin kollarına doğru ilerlediğini hissetti ama adam geri çekilmedi.

Yorgun bir şekilde içini çekip alnını onunkine dayamak için indirdiğinde nefesi yüzünü gıdıkladı, tamamen bitkin düşmüştü. Tam o anda uyuyakalabileceğinden endişelenmeye başlayan kadın, başını çevirip burunlarının birbirine sürtünmesini sağladığı anda kalkması gerektiğini söylemek için bir nefes aldı. Ona bir adım daha yaklaşıarak, elleri hâlâ yüzünün iki yanında, onu dudaklarından nazikçe öptü. Kız geri çekilmedi... bir şekilde bu yanlış hissettirmedi. Çok yorucu birkaç saat geçirmişti ve her şey bittiği ve herkes güvende olduğu için o da en az adam kadar minnettarlık ve suçluluk duygusuyla doluydu... Adamın ona hafif bir öpücük vermesi tüm bunların uygunsuz bir ifadesi gibi gelmedi.

Ancak saniyeler geçtikçe ve James geri çekilmedikçe duygusal gerginliğin sisli yargısı altında hareket ettikleri anlaşıldı. İlişkiyi kesmeleri gerekirken James ilişkiyi derinleştirdi... ve kısa süre sonra bunun tamamen platonik olduğunu düşünmenin artık hiçbir yolu olmadığı anlaşıldı. Bir çizgi aşılmıştı.

Onu itmesi *gerektiğini* biliyordu... onu geri öpmemesi *gerektiğini*. Kendini o ana kaptırmaması. Uyanmak ve aralarında bunun kabul edilemez olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmadan önce kendine birkaç dakika daha verebileceğini kesinlikle düşünmüyordu. Adam onu derinden, ağızı açık, durgun bir şekilde öptü... Lily de buna izin verdi. Onun dilini kendi diliyle okşamasına izin verdi ve sonunda, başladığı kadar doğal ve telaşsız bir şekilde bitene kadar nefesinin dudaklarındaki hissinde kendini kaybetti. Adam geri çekildi ve ikisi de normal nefes almaya çalışırken alnını kızın boynunun kıvrımına .

Birkaç dakika sonra, Lily'nin kalbi daha önceki çılgınca hızından biraz yavaşladığında, elini onun omzuna koydu. Adam başını kaldırıp ona baktı, sonra aniden gözlerini kapattı, kaşları birbirine yaklaştı.

"Özür dilerim. *Tanrım...*" diye başladı aceleyle, biraz da çaresizce, sanki sersemlemiş gibi.

"Hayır, değıl," diye sessizce sözünü kesti.

"Lily, ben... Ne olduğunu bilmiyorum..."

"James," diye içtenlikle güvence verdi ona, "Endişelenme... bir gece için yeterince stres yaşadın, tamam mı? Sadece... bu konuda endişelenme."

Buna yutkunmaktan ve başını sallamaya devam etmekten başka bir şekilde karşılık vermedi ve iki elini yüzünü örtmek için yukarı kaldırdı. Şaşkınlık ve kendinden nefret etme duygusuyla hıçkırarak ağlamaya başlayacağından korkan kadın, adamın bileklerinden tutup ellerini yüzünden çekerek gözlerinin içine bakmasını sağladı. Bunun onun zaten kırılğan olan kendine hakimiyetini kırarak bir şey daha olmasını istemiyordu, bu yüzden ısrar etti, "Lütfen biraz dinlen... buna ihtiyacın var. Sabah görüşürüz, tamam mı?"

Adam umutsuzca başını salladı ve kadın tekrar sordu: "İyi olacak mısın?"

"Evet," diye yanıtladı adam huysuzca.

Kendi yatakhaneğine gitmek için dönmeden önce onun kolunu sıktı, şimdi her şeyle birlikte bunu da kafasında kurcalamayacağını umuyordu. Remus, Peter ve Sirius hakkında kendini suçlu hissediyordu... ve şimdi kendinden nefret etmek için bir şeye daha ihtiyacı yoktu. Onun zihniyetini anlıyordu ve o öpücüğe neyin yol açtığının tamamen farkındaydı ve şimdi bundan tamamen pişman olduğunu biliyordu. Yatakhaneğine sürünerek giren ve tekrar yatağına giren Lily, uyuyacak kadar rahatlayamadan önce uzun uzun düşünmeye başladı.

Bunu istememişti... bunu bir daha yapacağını sanmıyordu. Yine de o anda doğru hissetmişti. Daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu; iki insanın gerginlik ve endişelerinin fiziksel bir rahatlık ve minnettarlığa dönüşmesi gibiydi... kaçınılmaz, şaşırtıcı da olsa fiziksel bir çekim dalgasıyla yumuşatılmıştı. Bu ancak böyle bir anda yaşanabilecek bir deneyimdi... o hâlâ yarı uykuluyken ve adam suçluluk duygusuyla kıvrılırken ve ikisi de sadece birkaç saat içinde çok şey yaşamışken.

Gerçekten de anlaması o kadar da zor değildi... faktörler çok açıktı. Hissettiği fiziksel tepkiye gelince, bu konuda o kadar da endişeli hissetmeyerek kendini şaşırtıyordu. Daha yakındılar

Birbirlerine hiç beklemedikleri kadar yakındılar. Bir yıl boyunca çok acı çekmişler ve en derin güvensizliklerini ve sırlarını paylaşmışlardı. Savunmasız oldukları bir anda, karşı cinsten oldukları gerçeğiyle karşılaşmaları... ona o kadar da sıra dışı gelmemişti.

Muhtemelen bu her zaman oluyordu... Daha önce hiç erkek olan yakın bir arkadaşı olmamıştı, bu yüzden emin olamıyordu. Tek bildiği, eğer değişmesini istemiyorlarsa bunun hiçbir şeyi değiştirmek zorunda olmadığıydı.

Sonunda gözlerini açık tutamayarak arkasını döndü ve bir sonraki görüşünde tüm bunları ona aktarabilmeyi umdu.

On Birinci Bölümde Devam Edecek

Emmyjean'ın Gizli Kule'deki

diğer yazıları

Bir Kaya ve Zor Bir Yer

BAŞLIK: "Crossroads" YAZAR:

Emmyjean J/L RATING: PG-13

Özet: Hogwarts'taki yedinci ve son yılında Lily Evans kendini, hayatını paramparça eden bir trajediyle karşı karşıya bulur. Birdenbire yabancılaştığı bu dünyada yolunu bulmaya çalışırken, var olduğunu hiç bilmediği bir güç bulur - hem kendi içinde hem de her zaman tanıdığını düşündüğü bir çocukta.

YASAL UYARI: JK Rowling olmasaydı bunların hiçbirisi . Yaratımıyla oynamama izin verdiği için kendisine teşekkür ederim.

YAZARIN NOTLARI: **Bu kurgu TEMMUZ AYI İTİBARIYLA REVİZE EDİLMİŞTİR,**
2003 Zümrüdüanka Yoldaşlığı kanonuna uymak için. Lütfen yazarın detaylarını BURADAN okuyun.

ONBİRİNCİ BÖLÜM: Bir Kaya ve Zor Bir Yer

Lily ertesi sabah kahvaltıya gittiğinde, böylesine korkunç bir geceden sonra düşünebileceğinden daha iyi hissediyordu. Uyumadan önce her şeyi enine boyuna düşünme zahmetine katlanmasının ona yardımcı olduğunu sanıyordu... bu sayede kendini sudan çıkmış balık gibi hissetmiyor, bir sonraki olayı ya da bir sonraki yüzleşmeyi bekliyordu. Annesi ona her zaman bir şeyleri düşünerek uyumasını söylerdi ama Lily bunun tam olarak ne anlama geldiğini daha yeni yeni anlamaya başlamıştı.

Yine de tüm bunları anlamak James'le yüzleşme ihtimalini kolaylaştırmıyordu. Ne söyleyeceğini bilmiyordu ve onun muhtemelen kalenin içinde bir yerlerde aralarında geçenler yüzünden kendini öldürdüğünü biliyordu. Orada oturduğu sürece, James'in tüm olayı telaşsız bir şekilde geçiştirdiğinden emindi.

önceki gece vicdanını rahatlatmak için yeterli olmayacaktı, özellikle de olan biten diğer her şeyden sonra.

Yenmemiş kahvaltısını kendisinden uzaklaştırarak ayağa kalktı ve kitaplarını toplamaya başladı, ilk dersine geç kalmaya kararlıydı, böylece gidip Remus'un nasıl olduğunu görebilecekti. James'i orada bulacağını biliyordu ve muhtemelen Sirius'u da... en azından Sirius'un orada olmasını umuyordu. Eğer orada değilse, bu onun hâlâ yatakta olduğu anlamına geliyordu... ve bu da onu endişelendiriyordu.

Ancak o masadan kalkmadan baykuşlar sabah postasıyla birlikte içeri dalmaya başladı. Normalde bu durum rahatsız etmeyecekken, tam önüne, soğuk yulaf ezmesinin üzerine bırakılan beyaz bir zarfın sürpriziyle durdu. Lily kaşlarını çattı, sonra kitaplarını tekrar yere bırakıp zarfı ... ve el yazısını hemen tanıyınca midesine bir kaya düşmüş gibi hissetti.

Petunia'dan bir mektuptu.

Açıklanamaz bir şekilde içindekileri okumaktan korktuğundan, ön yüzündeki yulaf ezmesi lekelerini dikkatlice silerek bir an oyalandı. Yutkundu ve sanki gökten başka bir şey düşmesini bekliyormuş gibi tavana baktı, titreyen tırnağını zarfın kenarındaki yuvaya kaydırıp ve yırtarak açtı. Yavaşça mektubu açtı ve okumaya başladı.

Büyük Salon'dan çıkıp koridora doğru hastalıklı bir sersemlikle yürürken James'i görünce kısa bir süre durdu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yolun karşısındaki duvara yaslanmıştı ve belli ki onun dışarı çıkmasını bekliyordu. Çok fazla uyumadığını görebiliyordu... gözlerinin kenarları kırmızıydı, yüzü solgundu ve tıraş olmamış ya da saçını taramamıştı. Cübbesini giymemişti, bu yüzden sadece bugün derse gitmeye niyeti olmadığını varsayabilirdi. Yanına giderek zoraki bir gülümseme sundu ve "Neredeyse benim kadar kötü görünüyorsun," dedi.

Gözleri kızın yüzünde gezinirken başını salladı, sonra da "İyi görünüyorsun," dedi.

"Neden içeri gelip oturmadin?"

Omuzlarını kayıtsızca kaldırdı ve "Aç değilim" diye cevap verdi.

Tek yapabildiği "Oh," demek oldu ve adam "Bak, hastaneye dönmem gerekiyor ama sen derse girmeden önce seni yakalamam gerekiyordu. Seninle konuşmam gerekiyordu."

"O nasıl?" diye sordu o daha devam etmeden, bilinçsizce bu konuşmayla ikisinin de aklındakiler arasına bir tür sözel mesafe koymaya çalışıyordu, özellikle de şimdi onu rahatsız eden tamamen ayrı bir sorunu varken. Adam gözlerini kırıştırdı ve sonra cevap verdi,

"Ee... ?"

"Remus... ya da, bilmiyorum. Sirius, Peter... Yukarıdakilerin hepsi mi?"

"Onlar...şey, Remus oldukça kötü. Kimseyi aşırı endişelendirecek kadar kötü değil... Yani, daha önce de kötü olmuştu... ama yine de, sanırım koşullar nedeniyle daha kötü görünüyor."

Başını salladı ve sonra "Peki Sirius?" diye sordu.

James küçük bir gülümsemeyi başardı. "İyi, elbette. İyi bir yardım aldı."

"Güzel," dedi, onun küçük iltifatına biraz gülümseyerek, "Beni bilgilendirmeye devam et, olur mu? Gerçekten endişelendim... ve hâlâ endişeliyim."

Başını salladı ve kısa bir duraksamadan sonra, "Ben... ayrıca dün gece olanlar için senden özür dilemek istiyorum," dedi.

"James, bunu yapmak zorunda değilsin..."

"Hayır... hayır," diye sertçe araya girdi ve sesinde hafif bir tutukluk olduğunu fark etmekten kendini alamadı, "Bunu sana söylemem gerekiyor, çünkü

Bu sabah uyuyabileceğim azıcık uykuyu da elimden aldı. Bak, seni çok kötü bir duruma soktuğumu biliyorum. Aslında birkaç kez. Seni yatağından sürükleyip bahçeye çıkardım, seni hiç alakan olmayan bir şeye katılmaya zorladım, çoğu zaman bir piç gibi davrandım ve sonra..."

Adam durakladı ve adamın gözleri rahatsız edici bir şekilde onunkilere kayarken kadın ayakkabılarına baktı. Bakışlarında azımsanmayacak bir utanç vardı. Biraz zorlanarak devam etti, "Dün gece, sadece... içim içimi yiyordu. Yaptığın her şey için zaten minnettardım ve Kalkuyruk'u bulduktan sonra şatoya dönerken bunları düşünüyordum. Sonra içeri ve beni beklediğini gördüğümde... sadece... bilmiyorum."

"Biliyorum," diye kabul etti, "İnan bana, "

Gözleri onunkilerle buluştu ve biraz daha kendinden emin bir şekilde devam etmeden önce bir an için onun yüzünü arar gibi oldu, "Bunu... beklediğimi düşünmeni istemiyorum. Gerçek şu ki, size elimden geldiğince içtenlikle teşekkür etmeye çalışıyordum ve... şey, bu şekilde ortaya çıktı. Özür dilerim."

İç çekerek, "Olma. Hiçbir şeyden pişman değilim."

Uzun bir süre ona baktı, sanki yalan söylüyor olabileceğini düşünüyordu ama Tanrı'dan öyle olmamasını umuyordu. "İstemiyor musun?"

"Hayır," diye yanıtladı dürüstçe, "Yanlış hissettirmedi. Yani, sanırım tamamen normal bir şey değildi..."

"İyi hissettirdi," diye sessizce araya girdi, gözleri onu yakından izliyordu.

"Evet," diye kabul etti, "Ben... Biliyorum. Ben sadece..."

Durakladı, kelimeleri bulmakta zorlanıyordu ve ne söyleyeceğini bilemiyordu. Dün gecenin görüntüleri gözünün geldikçe yüzünün ısındığını hissetti... yüzündeki elleri, o öpücük... ama özellikle de gözlerindeki bakış. Onun kendisinden ne istediğini gerçekten bilmiyordu.

Artık neyin doğru olduğunu bilmiyordu. Kafası çok karışık ve bu onu korkutuyordu. Herhangi yardım için çaresizce, yalvarırcasına ona baktı ve onun yüzünü taradığını gördü, ifadesi okunamıyordu.

"Bak," dedi sonunda, sesini alçaltarak ve kimsenin duymaması için ona doğru eğilerek, "Bir şey söylemek zorunda değilsin. Senden gerçekten bunu beklemiyordum... Sadece şu anda benden rahatsız olmadığından emin olmak istedim, hepsi bu. Sadece... bunun hiçbir şeyi değiştirmesine izin vermeyelim, tamam mı?"

Sadece biraz tedirgin bir şekilde gülümsedi ve başını salladı. Bir süre sessizce durdular ve sonra boş boş, "Derse gitmeliyim. Sen...?"

"Oraya geri dönmem gerekiyor," diye cevapladı onun dile getirilmemiş sorusunu, sesi normal volümüne dönmüştü, "Bugün hiç sınıfta olmayacağım. Muhtemelen beni görmeyeceksin, tabii... geç kalmadıysan."

Onun sessiz isteğini doğru okudu ve başını salladı. "Muhtemelen olacağım. Ben... seninle bir şey hakkında konuşmak istiyorum. Başka bir şey hakkında."

Kaşlarını hafifçe çatarak, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Tam olmadığını söyleyecekti ki, aniden, nedense fikrini değiştirdi ve ona gerçeği söylemeye karar verdi. "Sayılır... evet. Bir sorunum var. Biraz yardıma ihtiyacım var, ya da... sadece bir kulağa."

Ona endişeyle baktı ama neyse ki daha fazla yorum yapmaktan kaçındı, sadece başını salladı ve "Elbette. Bu gece daha sonra ortak odaya geri geleceğim... o zaman konuşabiliriz" dedi.

O da başını salladı ve bir süre birbirlerine baktıktan sonra adam arkasını dönüp omzunun üzerinden seslendi: "Sonra görüşürüz o zaman."

"Tamam... Remus'a söyle ben... um... ona söyle..."

"Ona söyleyeceğim."

Sonra son bir el sallayışla günün ilk dersine doğru yürüyordu ve neredeyse başka bir şey yapıyor olmayı tercih ediyormuş gibi hissediyordu... ama yine de kendini dersi atlamaya ikna edemiyordu. Merdivenleri çıkarken iç geçirdi ve gece olmasını diledi... midesi bulanmaya dayanamıyordu ve bunu bütün gün, kız kardeşini her düşündüğünde hissedecekti, ta ki daha sonra bunu üzerinden atana kadar.

Söz verdiği gibi, o gece James'i ortak salonda bekledi. Nihayet içeri girdiğinde saat neredeyse bir olmuştu ve James uykusuzluktan bitkin ve solgun görünüyordu.

"Selam," diye selamladı, neredeyse karşısındaki sandalyeye çöktü ve elleriyle yüzünü ovma için gözlüklerini çıkardı, "Ee, aklında ne var?"

Bir kaşını kaldırdı, "Sağlığınız dışında mı?"

Parmaklarının arkasından ona baktı, sonra bir nefes aldı ve "Ben iyiyim... yorgunluk kimseyi öldürmedi. Remus iyi... Bir hafta içinde hastaneden çıkmış olur. Sirius da iyi, tabii ki... Bana söyleyecek bir şeyin olduğunu söylemiştin?"

Tereddüt etti. "Sen... bunların hiçbiri hakkında konuşmak istemiyor musun?"

Ona ciddiyetle bakarak, "Hayır... şu anda değil. Sadece... bir süreliğine unutmak istiyorum."

Bir an için onu inceledi, ta adam hafifçe rahatsız olup yarı şakayla, "Ayrıca, senin sorunlarını dinlemenin kendi sorunlarımı unutturabileceğini düşündüm," diyene kadar.

Ellerine baktı, kız kardeşi hakkında konuşmak zorunda kalmanın verdiği dehşetle, "Şey... eğer bu işe yaramazsa, hiçbir şey yaramaz... çünkü bu büyük bir sorun," dedi.

Kaşlarını hafifçe çattı ve onu net bir şekilde görebilmek için gözlüklerini tekrar taktı ve dinlemeye hazır bir şekilde sandalyesine oturdu. Kadın ona her şeyi anlattı... ve kadın konuşmasını bitirdiğinde adam sadece ona baktı. Birkaç dakika boyunca odadaki tek ses şöminenin çıtırtısıydı. Sonunda, bir soru sormaktan çok bir açıklama yapıyormuş gibi görünen bir ses tonuyla, "Yani... gelip onunla yaşamayı mı istiyor?" diye açıkladı.

"Evet."

Ona baskı yapmadı... sadece orada oturdu, gözleri örtülü bir ifade taşıyan sabit bir bakışla onunkileri tutuyordu. Yavaşça elini kaldırdı ve gözlüklerinin altından gözlerini ovuşturdu. Kadının nasıl devam edeceğini bilemediği bir anın ardından, "Bu ne zaman olacak?" diye sordu. ne olacak?"

"Hogwarts'tan ayrılır ayrılmaz."

Başını hafifçe salladı, sonra da küçük bir kahkaha patlattı. "Yani... Sanırım daha sonra Seherbaz eğitimine girmeyi unutmanı istiyor?"

Lily yavaşça başını salladı ve "Her şeyi unutmamı istiyor," diye açıkladı.

Gözlerini kısarak sordu, "Bu ne demek oluyor... *her şey mi?* "Her şey,"

diye tekrarladı, "Büyücülük dünyası."

James ona kuşkuyla baktı. "Bunu tam olarak nasıl yaparsın? Sen de bunun bir *parçasısın*."

"Onunla yaşasaydım artık olmazdım. Mesele de bu zaten."

Beynini bu fikre alıştırmakta zorlanıyormuş gibi başını tekrar salladı ve ardından "Ona ne söyledin?" diye sordu.

Lily aniden avuçlarının terlemeye başladığını ve söyleyecekleri yüzünün dehşetle kızardığını hissetti. Nefes aldı,

"Ona henüz hiçbir şey söylemedim... Gerçekten ne yapacağımı bilmiyorum."

Hemen tepki vermedi... kıpırdamadan durdu, kaşları çatık bir şekilde ona baktı. Birkaç saniye sonra gözlerini kırptırdı ve "Ne demek ne yapacağımı bilmiyorum?" dedi.

Nedenini açıklamak için ağzını açtı ama sonra adamın ona bakışındaki bir şey onu yıktı. Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve sinirli bir şekilde fısıldadı, "Ben Ne yapacağımı bilmiyorum, ben sadece... her şey çok gergin ... ve kafa karıştırıcı..."

"Pekâlâ," dedi yatıştırıcı bir sesle, oturduğu sandalyeden kalkıp kızın önüne çömelirken, "Pekâlâ... sakın ol. Sorun yok... hazırlıksız yakalandın. Bu anlaşılabilir bir şey."

"Eğer ona hayır, yapmayacağım dersem, o zaman benimle bir daha konuşmaz bile."

İçini çekti ve onun yüzünü taradı. "Şey... bu senin değiştirebileceğin bir şey gibi görünmüyor, Lily. Bu *onun* suçu, senin değil."

"Biliyorum... haklısın, ama... ona nasıl sırtımı dönebilirim, James? O sahip olduğum tek aile."

"Yine de alternatifini bir düşün," diye karşılık verdi sessizce, "Bunun için çok çalıştın... bu fırsata sahip olmak için. Bana milyonlarca kez yapmak istediğin tek şeyin Deatheater'lara karşı savaşmak olduğunu söyledin... ve kız kardeşinle gitmek bunun sonu anlamına gelecekti."

"Biliyorum ama... ben de onunla barışmayı çok istiyorum. Olan biten her şeye rağmen *bana* yazdı. Bu beni onun yanlış olanı düzeltmek istediğine inandırıyor."

"Telafi etmek için geriye doğru eğilmesi gereken kişi *senmişsin* gibi hissettiriyor... bu doğru değil, Lily."

Bir süre ona baktı, sonra yutkundu ve kendisiyle mücadele ederken eliyle ağzını kapattı. "Senin bakış açılarından belki, ama onunkinden... ah, ne yapacağımı bilmiyorum."

"Sadece kendine karşı dürüst ol," diye ısrar etti, sesi ölçülü ve sakindi, "Onun için her şeyden vazgeçmek *istiyor* musun?"

Bunu uzun bir süre düşündü. Sonunda yavaşça cevap verdi: "Bu eğitimi yapmayı hayatımda istediğim her şeyden daha çok istedim... çünkü ailemin başına gelenler yüzünden. geldiğinde onların intikamını almak istedim ve onları kendime yakın tutmanın tek yolunun bu olduğunu düşündüm. Bilmiyorum, bunu çok iyi açıklayamıyorum. Tek bildiğim Petunia o kapıdan içeri girdiğinde, ailemin onlar öldüğünde gerçekten ne yapmamı isteyeceklerini düşünmeye başladım... ve kız kardeşimle barışmak, onların intikamını almaktan ve bu süreçte muhtemelen kendimi öldürtmekten tartışmasız bir şekilde üstün gelecekti."

Bir süre ona baktı, sonra nefesini dışarı verdi ve ciddiyetle, "Lily, aileni tanı mıyordum. Keşke tanıyabilseydim, ama ne yazık ki onları tanımamın tek yolu senin aracılığıın. Bana onlar hakkında anlattıklarına dayanarak, burada olsalardı bunu istemeyeceklerini düşünmeden edemiyorum. İkinizin barıştığını görmeyi ne kadar çok isteyecekleri umurumda değil... geleceğe dair hırslarından vazgeçmeni istemezlerdi."

Uzun bir süre ona baktı... ve sonra içinde bir şeyler durulmaya başladı. Midesindeki çalkantı azaldı ve aniden bir karar verdiğini fark etti.

"," dedi, sesi artık eşit çıkıyordu, "Haklısın James. Benden yapmamı istediği şeyi yapmam mümkün değil... ve en başta bunu istemesi yanlış."

Başını salladı ama konuyla ilgili başka bir şey söylemedi. Arabella'nın kız kardeşi hakkında söyleyecek birkaç sözü olduğunu ama bunları Lily'ye duyduğu saygıdan dolayı söylemediğini hissetti. Bunun için çok minnettardı... Arabella'nın Petunia'yı kötülemesi onu her zaman çok rahatsız etmişti. Arabella'yı düşününce Lily gülümsemekten ve kaşlarını kaldırmaktan kendini alamadı. James'in kaşları çatıldı ve hafifçe sordu,

"Ne?"

"Yok bir şey, ben... Bella'nın burada olmaması ve bunu bilmemesi iyi bir şey."

James tamamen şaşkın görünüyordu. "Neden?"

"Çünkü," diye alaycı bir şekilde açıkladı Lily, "Cevap mektubunu kendisi yazmakta ısrar edebilirdi... ve o zaman ölüm tehdidinde bulunduğum için polis peşime düşerdi."

Bunun üzerine sırttı, sonra ona bir bakış attı ve "Peki, Arabella'nın yerine tehdit mektuplarına devam etmemi ister misin? Memnuniyetle..."

"Hayır!" dedi, elini uzatarak ve sözlerini bitirirken ayıldı, "Hayır... Ona kendim yazmalıyım. Sadece birkaç gün ne diyeceğimi düşünmem gerekiyor... bu belki de son görüşmemiz olacak."

James ona bakarken gülümsemesi soldu ve sonra, "Özür dilerim... Bu konuda şaka yapmamalıydım. Senin için zor olduğunu biliyorum."

"Hayır, hayır," diyerek onun özrünü elinin tersiyle itti ve ona tekrar gülümsedi, "Sorun değil... sen beni her zaman daha iyi hissettiriyorsun."

James bunu söyledikten sonra sıcak bir şekilde baktı. "Seni daha iyi hissettirmek hoşuma gidiyor, o yüzden... bana teşekkür etme."

"Ben yapmadım."

İkisi de sessizce güldü ve sonra adam yatmaya gideceğini ve onu düşünceleriyle baş başa bırakacağını söyledi. O anda adamın yirmi dört saattir uyumadığını hatırladı. "Hadi git o zaman... ve Tanrı aşkına, merdivenlerden düşme. McGonagall için bir kaza raporu doldurmak zorunda kalmak istemiyorum."

Ona kaşlarını çatarak baktı ve yanından geçerken başını . "Aşağı, Baş Kız."

Adamın elini itti ve ona iyi geceler diledi. O gittikten sonra oturup şöminedeki alevlerin dansını izledi. Petunia'ya ne söylemek istediğini, kararını ona nasıl söyleyeceğini... ve bunu yapmanın bir yolu olup olmadığını ve gelecekte aklına gelirse kız kardeşinin onunla tekrar iletişime geçmesi için kapıyı açık bırakıp bırakamayacağını düşündü. Üç saat boyunca düşündükten ve kendisiyle tartıştıktan sonra, kalbinden ve zihninden geçenleri henüz tazeyken yazabileceğine ve kız kardeşinin bunu nasıl karşılayacağı konusunda endişelenmemeye karar verdi.

Gerçekten yapabileceği tek şey buydu, aksi takdirde kendini delirtecekti. Yorgun bir şekilde masalardan birine gitti ve kendini sorgulamadan önce bunu yapmak için oturdu. Bitirdiğinde katladı ve ders kitaplarından birinin içine sıkıştırdı... Ertesi sabah kahvaltıdan önce gönderecekti. Yatağına doğru ilerlerken, yarınki günü atlatabilmesi için uykuya çok ihtiyacı olduğuna karar verdi. Son zamanlarda olan her şey normalden daha stresli gibi görünüyordu.

Son birkaç aydır akşamları Dumbledore'la birlikte katıldıkları eğitim dersinden ne beklemiş olurlarsa olsunlar, hiçbir şey onları o gece yerlerine yerleştikten sonra yaptığı duyuruya hazırlayamazdı. Dairesel sınıfın içine yayılan şaşkın sessizlik neredeyse boğucuydu. Lily müdürün gözlerinin yüzlerinde gezinişini izledi, tepkilerini ölçerken aynı anda ve sözsüz bir şekilde onlara bunun abartı olmadığını söyledi... ne kadar öyle olmasını isteseler de bu bir tür sınav değildi.

Sonunda biri boğazını temizledi ve sordu: "Hepsi mi? Hepsi gitti mi?"

Dumbledore başıyla onayladı. "Evet, Bay Clemens. Hepsi gitti... ve nerede oldukları henüz bilinmiyor."

Bunu bir sessizlik daha izledi ve Lily'nin boğazı o kadar kurudu ki yutkunmakta zorlandı. Yine de sorması gerektiğini biliyordu... herkesin aklında olan ama herkesin sormaya korktuğu soruyu sorması gerekiyordu... cevaptan korkuyorlardı. Dikkatini çekmek için elini havaya kaldırarak Dumbledore'a, "Ama efendim... Ruh Emiciler ne olacak?" diye sordu.

Dumbledore çenesini biraz kaldırdı ve kasvetli mavi bakışlarını ona dikerek, "Şu anda onlardan haber alınamıyor," diye cevap verdi.

İnsanlar tam olarak ne olduğunu anladıklarında sessizlik yerini şaşkın soluklara ve öfkeli mırıltılara bıraktı. Lily midesinin bulandığını hissetti... Ruh Emiciler, tıpkı Dumbledore ve diğer Bakanlık yetkililerinin uzun zamandır şüphelendiği gibi hainlerdi. Azkaban'da bir kaçış olmuştu... ve onlar da bunun olmasına izin vermişlerdi. Bunun sonuçlarını düşündükçe ürperiyordu. O ana kadar alışılmadık bir şekilde sessiz kalan James şimdi konuştu,

"Bu ne anlama geliyor?"

Herkes Dumbledore'un yanıtını duymak için sustu. "Bu, Bay Potter, bu fenomenin aniden patlayarak kimsenin hayal edemeyeceği kadar ciddi bir duruma dönüştüğü anlamına geliyor. Bu isyanın liderinin - ki artık kendisine Voldemort diyor -

Bir şekilde herkesin en karanlık kabuslarının ötesinde bir yetki ve güç elde etti. Bu, şu ana kadar kitlesel panikten kaçınmak için ihtiyatlı davranan Bakanlığın artık sahip olduğu her şeyle karşılık gerektiği anlamına geliyor. Kısacası, artık bir savaşın başlangıcındayız demektir."

Lily'nin bundan önce bir sessizliğin gürültülü olarak sınıflandırılabilmesine dair herhangi bir şüphesi varsa bile, bu şüphesi sesin yüksekliği karşısında yok oldu.

Bu sözlerin ardından gelen sessizlik. Dakikalarca kimse kıpırdamadı ve sonra yavaş yavaş insanlar başlarını çevirip birbirlerine bakmaya başladılar, sanki çeşit teselli arıyorlardı. Lily gözlerini odanın önünden kaçırdı ve sadece bir kişiyi aradı... ve onun ela gözlerinin kendisine baktığını gördü, siyah kaşları çatılmıştı. Dumbledore her şeyi anlamasına izin verdikten sonra devam etti,

"Bu arada, özellikle zor bir ödev olması gereken şey, geçici bir sınav haline geldi ve yeteneklerinizin son sınavını oluşturuyor." Lily onun iksirden bahsettiğini anladı ve daha bunu merak bile edemeden Müdür, "Sanırım hepinizin Veritaserum iksirini başarıyla hazırladığınızı bilmeniz gerekiyor," diye açıkladı.

Sessiz bir mırıltı salondan geçerken çenesi düştü. oda... Veritaserum? Bu, şüphesiz, karıştırılması en karmaşık ve en huysuz iksirlerden biriydi... kendisi farkına varmadan aylardır bunu yapmakta olduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. Yine de, diye düşündü, tarif çoğu iksir kitabında bulabileceğiniz bir tarif değildi. Sıkı bir şekilde korunuyordu ve bunun iyi bir nedeni vardı... gücü nedeniyle, hepsi uygun olmayan pek çok şey için kullanılabilirdi. Tam bunu atlatmaya çalışırken, Dumbledore devam etti,

"Acı gerçek şu ki, hem Muggle hem de büyücü evlerine yapılan son saldırılar ve şimdi de Azkaban patlaması ışığında, Sihir Bakanlığı'nın bu büyüklükteki bir tehditle başa çıkabilecek donanıma sahip olmadığı açıkça ortaya çıktı. Özellikle Seherbaz bölümü ne yazık ki yetersiz personele sahip. Mümkün olduğunca çok yardıma ihtiyaçları var... ve Bakan'a bu sınıfta aylardır geliştirmekte olduğum muazzam yetenek hakkında gururla bilgi verdim. İçinizde birinci sınıf Seherbaz olma potansiyelinden yoksun tek bir kişi bile olmadığına eminim. "

Dumbledore sözlerini bitirdiğinde herkes nefesini tutmuştu, "Bu zor olacak ve okulu bırakıp kendi işinize başlamanızı gerektirecek. resmi eğitim hemen. İyi bir temel aldınız

ve sizi temin ederim ki akademik kimliğiniz zarar görmeyecek. Ancak... hepiniz kararlarınızı bu gece vermelisiniz. Daha önce de belirttiğim gibi, bu artık bir tehdit değil... bir gerçek. Karşılık vermeliyiz ve biz bekledikçe onlar daha da güçlenecek."

Lily baktı ve James'in gözleriyle karşılaştı... Sanki yapacaklarına dair herhangi bir şüphe varmış gibi sessizce kabul ettiler. James'in bu süreci onunla birlikte geçirecek olması Lily'nin içini rahatlatmıştı. Anlaşıldığı üzere, Dumbledore'un masasına koyduğu parşömeni imzalamak için ayağa küçük tarikatlarının tek bir üyesi bile yoktu... ve müdürlerinin duyduğu gurur, kendilerini hizmete adadıklarında hala uykulu gözlerinde parlıyordu.

Lily birkaç saat sonra kütüphanenin önündeki masaya yaslandı, hâlâ kendi düşüncelerinde kaybolmuştu ama artık midesinin sürekli çalkalanmasına karşı biraz uyuşmuştu. Elbette Dumbledore'un Seherbaz eğitimi için Bakanlığa göndereceği öğrenciler listesine adını yazdırmıştı... Aslında bu durum onu hem heyecanlandırmış hem de korkudan ödünü koparmıştı.

buydu... bir şeyler yapmak için beklediği fırsat. Bunun bu kadar yakında olacağını hayal bile etmemişti ve yapılması gerekenler karşısında hissettiği gerginliği bir kenara itmeye çalışıyordu... ama dünyada hiçbir şeyin onu geride kalmasına izin vermeye ikna edemeyeceğini biliyordu.

"Bayan Evans?"

Lily gözlerini kırptırdı ve onu dikkatle inceleyen kütüphaneciye baktı. "Sadece bunlar mı var?"

"Pardon?"

"İade etmeniz gerekenler sadece bunlar mı?"

"Ah," diye cevap verdi Lily, başını sallayarak ve alaycı şekilde gülümseyerek, "Evet... özür dilerim, ben..."

"değil," diye gülümsedi yaşlı kadın, "hepimizin böyle günleri oluyor, değil mi?"

Lily tekrar normal hissetmeden önce kaç 'gün' geçireceğini merak ederek başını salladı. Belki de bu bildiği normalliğin sonuydu, diye düşündü, bundan fazla rahatsız olmamaya çalışarak. Ne de olsa her şey değişirdi... hayat değişimden ibaretti. Bunu geçen yıl zor yoldan öğrenmişti ve eğer şimdiye kadar hayatta kaldıysa, bununla yüzleşecek kadar güçlü olmalıydı.

En azından bunu umuyordu.

Sonunda portre deliğine geri döndüğünde Şişman Hanım'a parolayı verdi ve uyuşuk bir şekilde bunun son kez yapmak zorunda kalıp kalmayacağını merak etti. Her şeyin bu kadar hızlı geliştiğine inanamıyordu ve o gün bininci kez Arabella'nın gitmemiş diledi. Onunla her şey hakkında konuşmaya gerçekten ihtiyacı vardı... ve bu, Hogwarts'ı geride bırakma fikri konusunda kendisini çok daha rahat hissetmesini sağlayacaktı.

Ortak salona adım attığında, neredeyse tamamen terk edilmiş olduğunu görünce şaşırmadı... ateşe en yakın sandalyelerde uyuyan üç Çapulcu dışında. Lily sıcak bir şekilde gülümseyerek onlara doğru ilerledi ve James'in önünde durdu. Bir süre sessizce , gözlüklerine yansıyan ateş ışığını izledi ve Arabella'nın yokluğunda ona sahip olmasının iyi bir şey olduğunu düşündü. Bir süre sonra eğildi ve James'in adını fısıldadı... James kıpırdamadı bile.

"James," dedi kısık bir sesle, elini onun omzuna koyup hafifçe sarsarken, "James... uyan, geç oldu."

gözlerini açtı ve ona baktı. "Hmm?" "Geç oldu," diye tekrarladı, "Neden yukarı çıkmıyorsun?"

Kaşlarını çattı ve saatine baktı, sonra elini gözlüklerini çıkarmak ve gözlerini ovuşturmak için kaldırdı. Sanki birazdan

Uykuya geri dönmek için elini onun koluna doğru kaydırđı ve çekti. Adam gözlerini tekrar açıp kırptştırırken eli kolunu kavramak için yukarı kalktı.

"Ne?" diye sordu, kafası karışmıştı.

Gülerek cevap verdi, "James... ayağa kalk. Yatağa gitmelisin... çok yorgunsun."

Başını salladı ve itiraz etti, "Önce seninle konuşmak istedim. Bu yüzden bekledim."

Lily gülümsedi ve ona güvence verdi, "Yarın konuşuruz... trende. Biraz uyumalısın. Hadi gel."

Sonunda pes etti ve ayağa kalktı, koca bir merdiven katını tırmanma fikrinden pek de memnun görünmüyordu. Göz ucuyla diğerk ikisine ... Peter usulca horluyordu. James iç çekerek yanına gitti ve Sirius'un ayağına hafif bir tekme attı. Sirius sarsılarak uyandı, huysuz görünüyordu.

"Ne?" diye sordu.

James, Peter'ın omzuna vurarak, " bakalım," dedi, "Gidelim. Annem bizi yatağa gönderiyor."

Bunu söylerken Lily'ye göz kırptı ve Lily iyi huylu bir şekilde gözlerini devirdi. Diğerk ikisinin tökezleyerek yatağa gidişini izledi ve sonra James'in önünden merdivenlerden yukarı çıktı. Merdivenlerin ayrı yatakhanelere ayrıldığı noktaya geldiklerinde James ona döndü ve "Seni yarın beklerim" dedi.

"Sanırım hepimiz birlikte gidiyoruz."

"Yani, ortak salonda... aşağıya birlikte yürüeyebiliriz."

Başını salladı ve ona iyi geceler diledi, sonra dönüp yukarı çıktı, o gece nasıl uyuyacağını merak ediyordu... ve bir daha uyuyup uyuyamayacağını. Yatakhaneye vardığında üstünü değıştirdi.

pijamalarını giydi... ve sonra bir süre yatağına baktı, sonunda olan biten her şeyin sonuçlarını ciddi bir şekilde düşünmesine izin verdi. Dumbledore'un sınıfından çıktığından beri zihninde yüzeye çıkmakla tehdit eden panik boğazında düğümleniyordu ve titreyen ellerini birbirine kenetleyerek yatağının oturdu ve karanlığa baktı.

Bir yanı hala bunun gerçek olduğu fikrini kabullenmekte zorlanıyordu... bunun okulla ilgili başka bir dersten ya da başka bir mücadeleden daha fazlası olduğunu. Bu, sonunda hayatına giren gerçek dünyaydı... ve şimdi burada olduğuna göre, tam olarak nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Ertesi gün bir trene binecek, hayatının bir sonraki bölümüne doğru yol ve ilk kez bunun neleri içereceği ya da yanında kimin olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Günaha boyun eğen Lily arkasını döndü ve yumuşak adımlarla ortak salona geri döndü. umutsuz bir dava olduğunu ve muhtemelen kendisini çaresiz göstereceğini biliyordu ama... öylece çekip gidemezdi ve Petunia'nın, kız kardeşinin herhangi bir şey için kendisiyle iletişime geçmek istemesi ihtimaline karşı, nerede olduğunu merak etmesine izin veremezdi. Masalardan birine oturup cebinden, o sabah kitaplarını kütüphaneye iade etmesini hatırlatmak için kendisine yazdığı notu çıkardı. Kâğıdı bir tüy kalem aldı ve Petunia'ya bir not karaladı. Kısa ve özdü... ama en azından bir şeydi.

Gözlerini kaparken iç geçiren Lily, tüm gerçeği kendine itiraf etti... Petunia'nın ilham alacağına, durumun çaresizliğinin en azından yazıp veda istemesine neden olacağına dair hâlâ küçük bir umut kırıntısı taşıyordu. Ancak bu umut çok küçüktü... ve Lily bunun boşuna olduğunu biliyordu. Kendi aptallığına gözlerini devirerek notu cebine geri koydu ve yavaşça portre deliğine doğru yürüdü.

Bunu şimdi teslim etmek ve aklından çıkarmak istiyordu.

Ertesi gün öğleden sonra Lily şaşkın şaşkın bir bardak suya baktı. James'in anlattıklarını dikkatinin sadece yarısıyla dinliyordu.

Dumbledore'un sınıfından bir grup öğrenci -şimdi eğitimdeki aurorlar- Sızdıran Kazan'da bir masanın etrafında otururken söylüyordu. Beyninin diğer yarısı gün boyunca olan biten her şeyi işlemeye çalışıyordu. Söz verdiği gibi altı buçukta James'le ortak salonda buluşmuş ve birlikte kahvaltıya inmişlerdi. Dumbledore onları almaya gelmeden ve Londra'ya giden trene bindirmeden önce yemek için çok az zamanları vardı. Bu şartlar altında Hogwarts Ekspresi'ne binmek garip bir deneyimdi... Tren neredeyse bomboştu. Yolculuk neredeyse sessiz geçmiş, her biri kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Kasvetli, gri bir gündü.

Londra'ya vardıklarında Dumbledore onlara Bakanlık'taki yerlerini kesinleştirmesi gerektiğini ve ilgili kişilerle konuşup her birinin görevini aldıktan sonra o akşam geri döneceğini söylemişti. Geri için henüz çok geç olmasa da... şimdi tam zamanı olduğunu da açıkça belirtmişti. Kimse bunu düşünüyor gibi görünmüyordu... zaten o ana kadar birbirleriyle neredeyse hiç konuşmamışlardı.

"Uzun zaman önce yardım istemeliydiler," diyerek düşüncelerini James, bardağındaki tereyağı birasını evirip çeviriyor ve oluşan köpüğe kaşlarını çatıyordu. Lily onun bunun yerine ateş viskisi içmeyi dilediğinden şüpheleniyordu.

"Ne demek istiyorsun? Neden?" diye sordu. Tim kaşlarını kaldırarak sordu ve James cevap verirken sandalyesinde geriye yaslandı,

"Bu çok açık. Yani, şu Ruh Emiciler... Eninde sonunda sorun çıkaracaklarını nasıl düşünmediklerini anlayamıyorum. Lanet olası öngörülemmez yaratıklar... ve Azkaban'ı korumak için Bakanlık'ın tercihi onlar mı? Bunu hiç anlamamıştım ve şimdi nasıl sonuçlandığına bakın... bir firarla."

Gözlerini kadehinden kaldıran Lily'nin ağzı ona hak vermek için açıktı ki, birden kapının yanında duran birinin son derece rahatsız ve yersiz görüldüğünü fark etti.

Onlar. Bir anlık boşluk Lily'ye saldırdı, ardından mide bulandırıcı ama bir şekilde coşkulu bir tanıma telaşına kapıldı.

Petunia'ydı.

Sonsuza dek odanın diğer ucunda birbirlerine baktılar. Sonra Petunia öne doğru küçük bir adım attı, elleri çantasını can havliyle tutuyormuş gibi sıkıyordu. Lily orada öylece oturdu, ne nefes alabiliyor ne de gözlerini kız kardeşinden ayırabiliyordu. Petunia'yı bir daha görürse ne yapacağını ve ne söyleyeceğini milyonlarca kez hayal etmişti ve ağlamak bunlardan biri değildi... yine de tam olarak yapmak istediği şey buydu. Petunia'yı son gördüğünden bu yana geçen zamanı ablasının yüzünde daha net görebiliyordu. Sadece bir yaş daha yaşlı görünmüyordu... sanki on yaş yaşlanmış gibiydi. Yüzünde stresten kaynaklanan derin çizgiler vardı, gözlerinin altında torbalar oluşmuştu, solgundu... ve zayıftı. Petunia daha önce uzun ve zayıfsa, şimdi daha da zayıftı... sağlıksız bir şekilde. Bunu görmek Lily'ye acı veriyordu... nedenlerini çok iyi biliyordu.

Birbirlerini incelemekten başka bir şey yapmadıkları uzun bir sessizlikten sonra kız kardeşi göz temasını kesti. Petunia kaskatı kesilmişti, diğerlerine bakıyordu, onlar da garip bir şey olduğunun farkında değillerdi... James hariç. O ağırbaşlı bir sessizlik içinde oturmuş olanları izliyordu. Gözleri kilitlendi ve bir an için birbirlerini değerlendirdiler... Petunia James'i tanı mıyordu ama onun kim olduğunu bildiğini görebiliyordu... onu daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen. Çenesini hafifçe kaldırarak onun merakına meydan okur gibiydi.

Sonunda Lily ayağa kalktı ve dünyada kalan tek ailesinin yanına giderek şaşırtıcı derecede güçlü bir sesle, "Hadi gidip bir kahve içelim," dedi.

Petunia başıyla onayladı ve Lily, Leaky Cauldron'dan çıkıp Londra'nın işlek caddesine doğru ilerledi. Bir blok ötede, onu okula bırakmadan önce ailesiyle birlikte defalarca gittiği küçük kahve dükkânı vardı ve otomatik olarak oraya döndü.

Hemen köşede bir masa bulup ikisi de oturdular. Petunia göz temasından kaçındı ve birkaç dakika boyunca pek bir şey konuşulmadı.

kahveleri geldi. Lily kendi kahvesine dokunmadı. Sonunda Petunia çantasından bir gazete çıkardı ve Lily'nin önüne koydu. Lily gazeteye şöyle bir baktı... emlak bölümü açıktı.

Başını kaldırıp sessizce, "Hareket ediyor musun?" diye sordu.

Petunia'nın sesi düzdü, "Artık evliyim... bir ev istiyoruz," diye cevap verdi.

Bunun üzerine Lily'nin içine bir acı saplandı... Kız kardeşinin evlendiği adamla tanışmamıştı bile. Kaşlarının birbirine yaklaştığını ve boğazının yanmaya başladığını hissederek, niyet ettiğinden daha kırgın bir şekilde, "Buraya neden geldin?" diye sordu.

Petunia'nın yüz ifadesi değişmedi. "*Bana* yazmışsın."

"Bana ilk sen yazdın. Hem aylar önce sana yazdığımda neden benimle buluşma zahmetine katlanmadın? O mektubu almadın mı?"

"Anladım."

Güçlü bir hayal kırıklığı dalgası onu ele geçirdi. İçten içe Petunia'nın ebeveynlerinin mezarına gelmesini isteyen mektubu almadığını umuyordu. Şimdi artık şüphesi kalmamıştı... Mektup eline geçmişti ve o bunu görmezden gelmişti. Petunia öne doğru eğildi ve devam etti, "Sana söylemem gereken bazı şeyler var."

"Dinlemek istediğimi nereden çıkardın?" Lily yıl boyunca bastırdığı tüm öfkelerini içinden çıkmaya zorlayarak bağırdı. Petunia'nın kendisiyle iletişime geçmesi için yalvarmasına cevap vereceği günün gelmesini dilemiş ve dua etmişti; yapmak istediği son şey bunu mahvetmektir ama anlaşılan duygularının kendi iradesi vardı.

Petunia soğuk bir ifadeyle, "Buraya gelmek zorunda değildin,"

diye karşılık verdi. "Buraya *neden* seninle geldiğimi bilmiyorsun."

"Önemli değil... buradasın. Her neyse, sanırım bana bu kadarını borçlusun."

"Ne?" Lily kızgın bir inançsızlıkla cevap verdi, "*Sana* borçlu muyum? Sana *bir şey* borçlu olduğuma nasıl inanabilirsin?"

Petunia cevap verirken neredeyse fark edilmeyen bir titreme vardı, "Bu yıl bana yaşattığın onca şeyden sonra... Annem ve babam, ev..."

"Tam olarak ne yaptığımı sanıyorsun? Sen bana *danışmadan* ailemizin cenaze törenini planlarken ben lanet olası okulumda tek başıma eğleniyor muydum?"

"Bunun bir an önce bitmesini ve sonlanmasını istedim."

"Bu çok hoş, teşekkürler. Her neyse, tüm bunların sorumlusu tam olarak nasıl *ben* ?"

Petunia sandalyesinde arkasına yaslandı ve Lily'nin gözlerinin içine baktı. "Bütün bunlar o saçma yerle ilgiliydi. Eğer bu ucubelere bulaşmamış olsaydın, bunların hiçbirisi olmazdı."

"Ah, evet olurdu," karşılık verdi Lily, öfkesini şimdi üzerine çöken suçluluk ve üzüntü ağırlığının baskısını örtmek için kullanarak, "Rastgele bir saldırıydı."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Bak, benim dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, bu yüzden bu konuda herhangi bir otoriteyle konuşuyormuş gibi davranma. konu."

"O dünya hakkında hiçbir şey bilmek *istemiyorum*... o dünya neredeyse hayatımı mahvediyordu. Eğer Vernon olmasaydı... Tanrım, kimsem olmazdı."

Lily kız kardeşinin gözlerine baktı, kendi gözlerinden yayılan acıyı gizleyemiyordu. "Yine de bana sahip olacaktın."

Petunia başını salladı ve Lily devam etti: "Seninle bağ kurmak için çok uğraştım. Senden bir şeyler duymaya ihtiyacım vardı..."

Lily düşmüştü, tıkanmaya başlamıştı... ve Petunia'nın gözlerinin de kendisiyle birlikte dolmaya başladığını görebiliyordu. Petunia son derece sakin bir sesle açıkladı: "Kızgındım... Seninle bir daha hiçbir şey yapmak istemedim, eğer bu... nasıl bir şey olduğunu bilemezsin, orada değildin. Ben... Ben dışarıdaydım. Vernon'un kız kardeşiyle birlikteydim, düğün hakkında konuşuyorduk ve ondan nefret ediyorum... Eve gidip anneme şikayet etmek için çok sabırsızlanıyordum. Geç saate kadar kaldım ve beni eve bırakmadı - sarhoştı - bu yüzden yürümek zorunda kaldım. Yaklaştığımda bir şey olduğunu anladım. Dumanı görebiliyordum... ve bağırان insanlar vardı. Köşeyi döndüm ve bloğun yarısının yok olduğunu gördüm."

Lily irkildi ve gözlerini kapadı... Bunu duymak istediğinden emin değildi ama dinlemesi gerektiğini biliyordu. Petunia bu konuda haklıydı, en azından... bunu *görmeye* zorlanmamıştı. Görmek zorundaydı. devam etmesine izin ver.

"Yolun geri kalanını dua ederek koştum... Ben..."

Durakladı, kendini yeniden kontrol etmeye çalıştı. Sonunda devam etti: "Her şey gitmişti. Ev... sadece bir duvar kalmıştı. Mutfağın arkası... mobilyaların bir kısmı oradaydı, kömürleşmiş ve etrafa saçılmıştı. Sana gönderdiğim eşyaları bu şekilde kurtardım."

Lily, "Annem ve babam mı?" diye sordu.

Petunia başını salladı. "Onları hiç görmedim. Görmek de istemedim. Bazı adamlar bana doğru koştu ve her şeyin kontrol altında olduğunu söylemeye başladı... Ne olduğunu sordum, yangın mı çıktı? Sürekli aynı şeyleri tekrarladılar ve sonra içlerinden biri o korkunç şeylerden birini çıkardı."

"Ne?"

Petunia, "Bir... asa," diye cevap verirken söylemekte zorlanıyor gibiydi.

"Hafızanı değiştirmek için," dedi Lily ve Petunia omuz silkti.

"Bilmiyorum... Sanırım. Ben bağırmaya başlayınca durdular... Bunun senin suçun olduğunu anlatıyordum, senin ve okulunu yöneten o çılgın yaşlı adamın. Asalarını yere bıraktılar ve başka bir adam geldi... bana öldüklerini söyledi. Ondan sonra ne olduğunu hatırlamıyorum. Bayılmış olmalıyım... Sonra bildiğim tek şey, Vernon'la uyandığımdı... ve ona söylemek zorundaydım. Anlatmak zorundaydım. Kendimi ihanete uğramış ve tamamen yalnız hissettim."

Lily masanın karşısındaki kız kardeşine baktı ve aniden öfkesine daha fazla dayanamadı... rahatladığını hissetti. Kız kardeşinin - etten ve kemikten - karşısında oturuyor olması çok değerli bir şeye tutunuyormuş gibi hissetmesine neden oldu. Bütün yıl bunu dilemişti ve artık gerçektir. İç çekerek usulca, "Özür dilerim. Ben... Beni suçladığını biliyordum ve anlıyorum. Ben de kendimi suçladım."

Petunia başını kaldırdı. "Öyle mi?" Lily

başını sallayarak, "Ben de kendimi yalnız

hissettim.

Petunia uzun bir süre ona baktı ve sonra, "Ayarlamaları sensiz yaptığım için özür dilerim," dedi.

Çok fazla bir şey değildi ve oldukça monoton bir sesle konuşulmuştu ama Lily için bu bir zeytin dalıydı. Nasıl devam ededeğini bilemediğinden, "Buraya neden geldin?" diye sordu.

Petunia'nın gözleri değişti... kararlı bir hal aldı. "Mektubunu aldım ve seninle yüz yüze konuşmak istedim... fikrini değiştirmek hakkında."

"Petunia..." Lily bıkkınlıkla söze başladı ama Petunia susmak bilmiyordu.

"Hala onların arasında nasıl yaşayabiliyorsun? O dünyada... o insanlarla insanlar."

Lily zeytin dalı üzerindeki hakimiyetini kaybettiğini hissetti. "Büyülü insanları mı ? Ben de onlardan biriyim, Petunia."

"Hayır," diye araya girdi Petunia, şaşırtıcı bir hiddetle, "*Değilsin* aslında. *Hiç* ... orada doğmadın. Ailen orada değil... Bu yüzden sana o mektubu yazdım. Bu yüzden sana teklifte bulundum."

"Ama..."

"Sen oraya *ait* değilsin. Sorumlulukların var," Petunia sandalyesinde tekrar öne doğru eğildi, yüzündeki renk onu Lily'nin tanıdığı Petunia'ya daha çok benzetiyordu. "Orada olmamalısın. Hâlâ normal olma şansın var. Ben... bak, annemle babamı öldürenlerin... o *insanlar* olduğu gerçeğini affedebilir miyim bilmiyorum. Nedenlerini anlamıyorum ama... böyle olmasını isteyeceklerini sanmıyorum."

"Kim?"

"Annem ve babam. Aylardır konuşmadığımızı bilseler ne derlerdi sence? Olan biten her şeyi görmezden gelip o yerde devam edeceğini düşünselerdi?"

"Hiçbir şeyi görmezden gelmiyorum! Yaptığım şeyler var... senin şeyler. Savaşmak isteyen pek çok insan var Petunia. Büyünün iyi ve kötü biçimleri var..."

"Kavga mı? Ne için? Varlığından bile haberimiz yokken iyiydik... *sihirli* saçmalık!"

"Dinle, Hogwarts'a hiç gitmemiş olsaydım ve büyülü olmasaydım ve söylediğin her şey doğru olsaydı bile... kasaba yine de saldırıya uğrardı! Sana söylüyorum, bunun benimle hiçbir ilgisi yok!"

"Hayır," diye karşı çıktı Petunia soğuk bir şekilde, "Bunun *benimle* hiçbir ilgisi yok... ama yine de sonuçlarına katlanmak zorunda kalıyorum. Benim gibi insanlar... annem ve babam gibi... evleri yıkılıyor ve aileleri başlarına gelenlerle ilgili gerçeği bile öğrenemiyor. Hiç kimse

Bu büyük sırrı öğrenmemize izin verilmeli... ama hepimiz diri diri yansak da olur..."

"Kes şunu, Petunia."

"*Gerçek* bu. Gerçekten bir fark yaratabileceğinizi düşünüyor musunuz? Bu her neyse, gidişatı değiştirecek herhangi bir katkıda ?"

"Belki şimdi değil... Bilmiyorum. Bir gün belki ..." "Hadi oradan."

"Ne *istiyorsun*?" Lily umutsuzca sordu, dışarı kaçmak istiyordu.

"Lily... birbirimiz hakkında ne hissedersenek hissedelim, gerçek şu ki biz kardeşiz. Her gün her dakika annem ve babamı düşünüyorum... ve bu beni hep aynı şeye götürüyor, bir daha birbirimizle konuşmazsak dehşete . Sanırım bunu onlara borçluyuz. Ve belki de... Bilmiyorum, belki de bunu kendimize borçluyuz. Annemle babamın ve yaşanan bu şeyin deneyimini paylaşan tek kişiler biziz."

"Ben de tam olarak bunu istiyordum Petunia," dedi Lily yorgun bir ifadeyle, "Neden beni bir şeye ikna ediyormuş gibi davranıyorsun? Bu işe çomak sokan sensin."

"*Hiçbir* konuda tavrım değişmedi," dedi açıkça, "o dünyayla daha fazla temas kurmak istemiyorum. Mektupta da söylediğim gibi... Hayatımdan tamamen çıkmasını istiyorum. Seçim yapmak zorundasınız."

"Yapamam..."

"Bu pek de bir seçim sayılmaz. Ya bir kadınla *evlenmeyi* bir gelecek ya da değil."

Lily bu söz üzerine başını kaldırdı ve midesinin bir korku hissetmeye başladı. "Ne?"

"Eğer yerden devam etmek istiyorsan," dedi Petunia, sesinde Lily'nin uzun zamandır duymadığı bir yumuşaklık vardı, "O zaman tamamen çaba göstermelisin. Ben... bir kız kardeşim olmasını özlemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum."

Lily onun gözleriyle buluştu ve bir anlığına, yedi yıl teker teker asılan kırgınlık ve yanlış anlama perdeleri kalktı ve geriye sadece iki kız kardeş, ortak bir çocukluk... ve ortak bir acı kaldı.

Petunia devam etti, "Vernon bir süre bizimle kalmanın sorun olmayacağını söyledi... Sen orayı bitirene kadar bizim de bir evimiz olur."

"Petunia..."

"Bu... bu aptal programı bitirdikten sonra nereye gideceksin?" Petunia tükürdü, sesinde bir parça da olsa

"Artık annen ve baban yok ve eğer şimdi arkanı dönersen ben de olmayacağım. Kime sahip olacaksın?
Aileniz dışında kime güvenebilirsiniz?"

Lily ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı. "Arkadaşlarım var, tamam mı? Harika arkadaşlarım..."

Petunia homurdandı, "O Arabella gibi mi? Nerede şimdi o? Onu barda seninle birlikte görmedim."

"Onun hakkında konuşma, Petunia."

"Kimse seni öncelikler listesinin başına koymayacak, Lily."

"Hayatımı bırakamam. Sorumluluklarım var..."

"Annemi ve babamı ölümlerinde onurlandırmak gibi bir sorumluluğun var." "Ama... ama eğitimim... Bunu kendim için yapmak *istedim*..."

"Yapma Lily!" Petunia öne doğru eğilerek yalvardı, "Bu eğitimin ne hakkında olduğunu bile anlamıyorum, ama söylediğin kadar tehlikeliyse... annemle babamın seni bu işe bulaştırmak isteyeceklerini gerçekten düşünüyor musun?"

"Onlar... onlar beni desteklerler..." Lily cevap verdi ama kararlılığı sarsılıyordu. Petunia bunu sezdi ve devam etti,

"Ayrıca, *bana* karşı olan sorumluluğun ne olacak? Elimizde kalan tek şey , pek çok açıdan. Eğer bundan vazgeçersen, o zaman... , geriye ne kalır? Söyle bana!"

Lily yenilmiş bir halde, "Bilmiyorum," diye fısıldadı, "Bilmiyorum... Ah, Petunia, lütfen... bana bunu yaptırma."

Petunia sandalyesinde arkasına yaslanıp o kadar sessiz konuştu ki Lily onun tamamen samimi olduğuna neredeyse yemin edecekti, "Seni hiçbir şey yapmaya zorlamıyorum," dedi, "teknik olarak bir seçeneğin var. Eğer o ucube okulun senin için bundan daha önemliyse... o zaman elbette git ve orada yaşa. Ama bu benden duyduğun son şey olacak, anlıyor musun?"

Lily kendini bir kâbusun içine girmiş gibi hissediyordu ve neredeyse Petunia'nın hiç gelmemiş olmasını dileyecekti. En azından o zaman bu kararla karşı karşıya kalmazdı... bu korkunç, imkânsız kararla. Avuçlarıyla alnını ovuşturdu ve sonra başını kaldırıp kız kardeşine baktı. Petunia bir süre ona baktı ve sonra Lily onun dudaklarının hafifçe titremeye başladığını gördü.

"Lily," diye fısıldadı, gözleri Lily'nin bir daha görmeyi hiç düşünmediği bir şekilde duyguyla parlıyordu, "Lütfen. Seni hayatımızdan çıkarmama neden olma."

Orada oturmuş kız kardeşine bakarken Lily bir cevap vermesi gerektiğini biliyordu... ve o an için en güvenli olan cevabı verdi. Bunu daha sonra, kendi başına kaldığında düşünebilirdi.

"Tamam... iyi. Gelip seninle yaşayacağım."

Petunia'nın yüzü mutlak bir rahatlama ifadesiyle gevşedi... ve sonra kendini topladı. Dik oturup gazeteyi masadan alarak, "Güzel... Doğru kararı vereceğini umuyordum. Surrey'e dönmek için hâlâ 7:45 trenini yakalayabiliriz."

"Ne?"

"Yine de acele etmeliyiz."

"Petunia!" Lily dehşet içinde itiraz etti, "Şu anda seninle gelemem. *dakika!* Okulu bitirmek zorundayım!"

"Az önce tüm bu saçmalıklardan vazgeçmeye hazır olduğunu

söyledin!" "Evet, ama... Hogwarts'ı bitirmek *zorundayım*. Aksi takdirde Nitelikler ve hayatımın son yedi yılını çöpe atmayacağım... Sadece birkaç hafta kaldı ve bitiriyorum. Uzlaşmak zorundasın Petunia... En azından bunu yapmama izin vermelisin."

Petunia bir an onu düşündükten sonra sinirli bir şekilde kabul etti, "Tamam... Dönem bittiğinde seni almak için burada olacağım. Ama bu kadar, anlıyor musun? Bundan sonra bu saçmalıklar yok."

"Peki," diye kabul etti Lily, düşünebilmek için ondan uzaklaşmaktan başka bir şey istemiyordu.

"Doğru... Şey... Hala o treni yakalamam gerekiyor, yani..."

"Pekâlâ," dedi Lily, kız kardeşiyle birlikte ayağa kalkarak, "yaklaşık bir ay sonra görüşürüz."

Petunia son bir kez başını salladı ve başka bir formaliteye gerek duymadan kafeden ayrıldı... Lily de onu takip etmeden önce sadece birkaç dakika öylece durdu.

Ortasına sarılarak caddede yürürken, her nasılsa çok uzakta gibi görünen her yerdeki koşuşturmayı duyabiliyordu. Ürünlerini satan satıcıları, sağa sola gidip gelen insanların konuşmalarını ve volta atışlarını duyabiliyordu. Bunun bir parçası olmayı diledi,

Geleceğinin heyecanından başka düşünecek bir şeyi yoktu. Kendini yalnız ve kendinden şüphe ettiği gerçeğini inkâr edemiyordu... Petunia'nın şartlarını kabul etmekle doğru şeyi yaptığını düşünüyordu ama kocaman bir parçası bunun yanlış olduğunu haykırıyordu.

Sonunda kendini The Leaky Cauldron'un kapısında buldu. Bir an durdu ve bahar akşamında kollarını birbirlerine dolamış, gülerek dışarı çıkan birkaç kişinin yanından geçmesine izin verdi. Bu onu bir şekilde rahatsız etti ve yanlarından geçerek loş ışıklı bara girdi. Kapıdan içeri girdiğinde gördüğü ilk şey James oldu... James orada oturmuş onu bekliyordu. Onunla göz göze gelir gelmez ayağa kalktı ve kaşları çatılmış bir halde ona doğru yürüdü.

"Ne oldu?"

Başını salladı ve en yakındaki masada oturan ve onlara hiç dikkat etmeyen insanlara baktı. Yine de herkesten uzaklaşmak, onunla yalnız kalmak ve ona her şeyi anlatmak için büyük bir istek duyuyordu.

"Lily?" dedi, yüzüne bakabilmek için başını hafifçe eğerek.

"Bir yere gidebilir miyiz?"

Yaklaştı ve "Nereye gitmek istiyorsun?" diye sordu. "Hadi... hadi yukarı çıkalım. Sessiz bir yere."

"Senin odan

mı?" "Evet."

Başını salladı, sonra elini tuttu ve onu gürültülü, kalabalık bardan çıkarıp merdivenlerden yukarı götürdü. Programdan başka kimseyi görmedi... hepsinin yukarıda son mektuplarını yazdıklarını varsaydı

ailelerine. İç çekerek boştaki elini gözlerine götürdü ve aniden kabaran gözyaşlarını sildi. James onları odasına götürdü ve içeri girdikten sonra kapıyı sessizce arkasından kapattı. Dönerek ona baktı, tam o sırada boğazındaki yumrunun önceki boyutunun on katına çıktığını hissetti. Kaotik bir ortamdan özel bir ortama geçişle ilgili bir şey onu kargaşa daha da kötüleştirdi. Gözlerini sıkarak kapattı ve gözyaşlarının içinde kalmasını diledi, ellerinin yüzünü kavradığını ve başını yukarı eğdiğini hissetti.

"Ne oldu?" tekrar sordu, bu sefer başparmaklarıyla yüzündeki ıslaklığı temizlerken acı dolu bir sesle. Kadın hayal kırıklığı içinde yüzünü adamın elinden çekti ve gözleriyle onu kıstırdı.

"İki yıl sonra nerede olacağız James?" "Ne?" kaşlarını çattı, belli ki şaşırmıştı.

İç çekerek açıkladı: "Geleceğin herkes için her zamankinden daha belirsiz olduğunu sen de benim kadar biliyorsun... ama en azından diğer insanların hayatlarında *bazı* sabitlikler var. Ya şimdi eğitime başlarsam ve bittiğinde herkesle bağlantımı kaybedersem? Her şey bittikten sonra eve dönebileceğim bir ailem bile olmayacak. Tamamen yalnız kalacağım."

İçini çekti ve başını salladı, "Hayır, yapmayacaksın."

"Nereden *biliyorsun*?" diye sordu, gözleriyle onu kıstırarak, endişesini gidermesini diledi ama bunun imkânsız olduğunu *biliyordu*.

"Sadece biliyorum. Böyle bir şey olmayacak."

Başını sallayarak, "Böyle sözler veremezsin James. Dumbledore'un ne dediğini duydun... nitelikli auror sıkıntısı var ve herhangi birimizin birlikte atanma olasılığı yok."

"Ne olmuş yani?" diye sordu, ama sesine sinen belirsizliği duyabiliyordu ve bu onun korkularını doğrulamaktan başka bir işe yaramadı.

"Demek istediğim, kimse iki yıl sonra nerede olacağını bilmiyor. Arada birbirimize yazmamıza izin verilmeyecek... Güvenlik riski nedeniyle bu yasak."

"Lily," dedi sessizce, sesinde hafif bir hayal kırıklığı vardı, "Neden seni önemseyen insanlara en ufak bir güven bile gösteremiyorsun? Arabella Figg'i olabildiğince iyi tanımamış olsam bile, ikinizin kardeş kadar yakın olduğunuzu herkes görebilirdi. Her şey bittiğinde seni bulacağını bilmiyor musun, seni bulacağını... ya da *benim bulacağımı*, bu yıl birlikte bu kadar yol kat ettikten sonra?"

"James," diye itiraz etti usulca, duygulanmıştı ama yine de tüm hayatını sadece bir olasılık üzerine pazarlık konusu yapamazdı, "ikinizden de bunu yapmanızı bekleyemezdim... böyle bir şeye bağlı kalmanızı. Herkesin kendi hayatı var ve o zamana kadar hepimiz bambaşka yollara sapmış olacağız. En azından Petunia ile aramızda bir bağ var..."

"Pardon?"

"Aramızda bir *kan* bağı var ve bugün bana bu bağı korumak istediğini açıkça ifade etti."

Adam durdu ve uzun bir süre gibi görünen bir süre boyunca ona baktı. Adamın yüzünün değiştiğini görebiliyordu, sanki zihni bir şey üzerinde yoğun bir şekilde çalışıyordu... gözlerinde garip bir ifade vardı. Sonunda, "Bak, istikrarı garanti altına almanın başka yolları da var, eğer kendini daha iyi hissetmen için bu gerekiyorsa her şey."

"Ne gibi? Ne demek istiyorsun?"

"Frank ve Alice Longbottom'ı hatırlıyor musun?" diye cevap vermeden önce bir süre onu düşündü.

"Tabii ki onları hatırlıyorum... Frank'i başöğretmen zamanlardan çok iyi tanırdım."

"İşte böyle. Onlar evlendiler, böylece
"Ayrıldık," dedi ve Lily bir an için ona baktı, sözünü sakınmadan devam etti: "İnsanlar bunu her zaman yapıyor."

Yanlış duyduğundan emin bir şekilde gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Bu bir çözüm... bir amaca ulaşmak için bir araç," diye devam etti biraz daha hevesli bir şekilde, çünkü fikir gerçekten zihninde şekillenmeye başlamıştı, ona sunarken gözleri aciliyetle parlıyordu, "Bir düşün... birlikte görevlendirilmemizi sağlayacak ve yalnız kalma ya da herkesle iletişimini kaybetme konusunda endişelenmene gerek kalmayacak. Bu sadece küçük bir sigorta, hepsi bu."

"*Hepsi* bu mu? Ciddi olamazsın!" diye bağırarak ayağa kalktı. Ellerini uzattı ve bir adım öne çıktı, gözleri kendi dehasına güven ve planı için artan coşkusuyla parlıyordu ve karşılık verdi,

"Bakın, kaybedecek neyimiz var ki? Gerçekten, herkes için daha iyi olur."

Lily o kadar şaşırmıştı ki ne bilemiyordu... beyninin yarısı onun kendisiyle dalga geçtiğini söylüyordu ama sonra bunun mümkün olmadığını fark etti. Yaptıkları konuşma böyle bir şakayı tamamen uygunsuz ve anlaşılmaz bir şekilde kaba hale getirirdi... ve onun bunu kendisine yapmayacağını biliyordu.

Yine de geriye bir olasılık daha kalıyordu... bu konuda ciddi olması ve bunu kabul etmek daha da zordu.

"James... aklını tamamen kaçırmışsın! Bunu makul bir çözüm olarak gördüğüne *inanamıyorum*..."

"Bu makul bir çözüm. Sadece bir düşünün."

"Bunu düşündün mü?" diye tekrarladı, "Bunu yaptığını bile sanmıyorum!"

"Bunu önerdim, değil mi?" alaycı bir şekilde gülümseyerek konuşmayı hafifletmeye çalıştı, ama o büyüklük taslanmasını reddederek cevap verdi,

"Bu bir şaka değil James. Aceleci davranıyorsun ve teklifinin ne anlama geleceği konusunda hiçbir fikrin yok gibi görünüyor," dedi kararlı bir şekilde, ona kızmanın eşiğindeydi ama henüz tam olarak o noktada değildi, "Bak, ben... jestini takdir ediyorum James, ama... bunu yapsak ve birlikte görevlendirilsek bile, bir cephe oluşturmamız gerekecek. Bu sadece imzalayacağımız bir kağıt parçası olmayacak ve sonra da bitecek... Bu o kadar basit değil. Bunu gerçekmiş gibi göstermemiz gerekecek... birlikte *yaşamamız* gerekecek."

"Evet, aslında şu anki durumumuzdan pek de farklı değil. Son yedi yıldır neredeyse birlikte yaşıyoruz."

"Bu farklı ve sen bunu biliyorsun! Farkında olduğunu düşündüğümde çok daha farklı."

"Öyle olmak zorunda değil," diye güvence verdi ona, heyecanını bastırıp onu ikna etmeye çalışırken sesi yeniden , "Artık birbirimizi yeterince iyi tanıyoruz, değil mi? Her şeyden sonra mı? Birbirimize, herhangi bir beklenti ya da başka bir şey olmayacağını bilecek kadar güvendiğimizi düşünmeliyim."

Adam cümlesini bitirirken gözlerini bir an için kaçırdı ve kız bunun imaları karşısında çok kızdı. Yine de meydan okurcasına devam etti: "Peki ya sonrası?"

"Sonrasında mı?"

"İki yıllık eğitim bittikten sonra ne olacak?"

"Lily, bu sadece seni daha iyi hissettirmek için söylediğim bir şey değil. Gerçek şu ki, ben... o gece seni ortak salonda ağlarken buldum, tek hissedebildiğim senin yanında *olma* ihtiyacıydı. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim... Omzumda ağlamanı *istedim*. Seninle ilgilenmek istedim... Hiç yardım istememiştin, özellikle de benden, ama ihtiyacın olan şeyi sana veren kişi olmak *istedim*. Sana karşı saygının ötesinde duygular beslediğimi ilk kez o zaman kendime itiraf ettim... ilk kez gerçekten arkadaşın olmak istediğimi düşündüm."

Muhtemelen ona karşı en utanmaz olduğu andı. Her şeyi anlamaya çalıştı, adamın anlattıklarına ayak uydurmaya çalıştı ama her şey hızla akan zihninde karmakarışık bir hal alıyordu ve ona dokunuldukça kafası daha da karışıyordu. Adam kararlılıkla devam etti,

"Zorlaştığında bir şeyden kaçtığımı hiç gördünüz mü? Ben öyle yapmam. Eğer bir şey hakkında güçlü hislerim varsa, ona sadık kalırım. Onun için savaşıyorum... ve sana başka ne diyebilirim bilmiyorum ama başarmak için hiç seninle hissettiğim kadar büyük bir motivasyon hissetmemiştim. Nedenini gerçekten bilmiyorum... belki de tanıdığım en dürüst ve cesur insanlardan biri olduğun ve seni çok önemsemişim içindir. Sana sahip olduğum için kendimi şanslı sayıyorum ve öylece çekip git. Bunu yapacağımı nereden çıkardın bilmiyorum ama... böyle bir şey olmayacak. Eğitim olsun ya da olmasın."

Lily ona döndü ve ne demek istediğini anlamaya başladığında gözleriyle karşılaştı... James ona, her ne sıfatla olursa olsun ona bağlı olma fikrinden nefret etseydi bunu yapmalarını önermeyeceğini söylemeye çalışıyordu. Geçtiğimiz yıl boyunca James'i çok iyi tanımişti ve onun ne söylemeye çalıştığını hecelemesine gerek kalmadan biliyordu doğrudan... eğitim bittikten sonra bile onunla birlikte olmayı umursamayacağını... onunla anlaşmaya istekli olduğunu söyledi.

Bu ona, söyleyebileceği her şeyden daha fazla dokundu ve orada durup ona bakarken, bunu kabul etmeyi reddetmeye dayanamadı. Ona bunu söylemenin bir yolunu bulması gerekiyordu... bunun basitçe yapabileceği bir şey olmadığını ve bunu tamamen yanlış nedenlerle yaptığını ona açıklamanın bir yolu olmalıydı. Belki de haklıydı... belki de bazı insanlar bunu yapabilirdi. Sadece o değil. Sinirden ve duygusallıktan titreyerek bir nefes aldı ve "Bu muhtemelen birinin bana söylediği en güzel şey... şimdiye kadar." dedi.

Adam cevap vermedi... sadece orada durup onu dikkatle izledi, gözleri yumuşak ama yoğun. Devam etti, "Düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım var. Sadece..."

"Sorun değil," diye başını salladı, "anlıyorum... bugün çok şey yaşadın. Zaten Dumbledore gelmeden önce aşağı inip bir şeyler yemeyi planlıyordum. Senin için yukarı bir şeyler getirmemi ister misin?"

Kadın başını salladı ve adam bir an tereddüt ettikten sonra ona "Bana ihtiyaın olduğunda orada olacağım, tamam mı?" dedi.

Lily başıyla , o da ona küçük bir gülümseme verdikten sonra dönüp odadan çıktı ve kapıyı usulca arkasından kapattı. Bir süre öylece durup baktı, sonra gidip yatağın üzerine oturdu. Ellerini kucağında sıkıca kavuşturmuş, tam olarak ne aradığını bilmeden odaya bakıyordu... ve sonra yüzü buruştu ve hıçkıra hıçkıra ağlayarak ellerini avuçlarının içine indirdi.

Bir saat sonra, zihninin en karanlık köşesine doğru ağlayıp acı çektikten sonra, bar alanına giden merdivenlerden yavaşça aşağı indi. Işık loştu ve bir sürü sohbet ve kahkaha duyabiliyordu... neredeyse geri dönüp yukarı çıkacaktı.

Hâlâ ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Bir saati daha önce hiç hissetmediği bir çaresizlikle Arabella'yla konuşabilmeyi dileyerek, kendisini bu kadar mutsuz ettikleri için hem Petunia'ya hem de James'e lanet okuyarak... ve sonunda yukarıdan bir tür rehberlik için ailesine yalvarıp yakararak geçirmişti. Gelmedi... ve en kötüsü de James'in teklifini kabul etmeyi ciddi ciddi düşündüğü bir anın olmasıydı. Bu onu o kadar korkutmuştu ki odadan çıkıp onu bulmak için aşağı inmişti... artık yalnız kalmak istemiyordu. Sanki kendi zihni ona karşı çalışıyordu ve birkaç saat önce ona çok çekici gelen odanın sessizliğiyle ilgili bir şey aniden baskıcı ve korkutucu hale geldi.

Merdivenlerin dibine ulaştığında orada oyalandı, gözleri kalabalığı tarayarak James'i aradı. Önce gruplarındaki diğer birkaç öğrenciyi gördü ve James onlarla oturuyordu. Nedenini bilmiyordu ama bakışlarındaki bir şey onu onlara doğru ilerlemekten alıkoydu. Hepsi de Dumbledore'un ziyaretinden duydukları heyecanla harareti bir şekilde konuşuyorlardı.

Görevlerini tamamlayıp dönmeleri ve muhtemelen hayatlarının en büyük, en zorlu macerasına doğru yola çıkmaları yaklaşıyordu. Onları izlerken göğsünde çirkin bir kıskançlık dalgası yükseldi... Tim birkaç içki daha alıp masaya geri dönüyor, Sophie Spaulding Sirius Black ile ciddiyetle konuşuyor ve James Eileen adında bir Ravenclaw ile gülüyordu. Bunun onlar için bir kariyer kararından çok daha fazlası olduğunu fark etti. Seçilmek şeyden çok bir onurdu... ve onun için geri dönüşü olmayan bir noktaydı.

Tam üst kata geri dönmek üzereydi, yüklü beklentilerine kasvet getirmek istemiyordu, James ona baktı ve orada durduğunu gördü. Yüzündeki gülümseme soldu ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. Onu çağırmadı... sadece döndü ve odasına geri döndü. Adamın onu takip edeceğini biliyordu... ve bir yanı da takip etmemesini diliyordu. Adam kapıdan girip arkasından kapatmadan önce odada sadece üç saniye yalnız kaldı.

"Üzgünüm," dedi sessizce, "seni orada görmedim."

" değil... Sadece birkaç dakikalığına orada dikiliyordum." "Neden gelip beni almadın?"

Omuz silkti, sonra da "Kimseyle konuşmak istemedim, gerçekten" diye itiraf etti.

Bunun üzerine yavaşça başını salladı ve sonra bir daha konuşmadı. Adam onun konuşmasını bekliyor ve kadın bunun nedeninin adamın söyleyeceklerini çoktan söylemiş olması olduğunu biliyordu. Ona karşı dürüst olma sırası kendisindeydi... ve hemen konunun özüne inebileceğini düşündü.

"Eğer bunu kabul eder ve Petunia ile bağlarımı kalıcı olarak koparırsam, eğitimim tamamlandığında gidecek hiçbir yerim ve kendimden başka güvenilebileceğim kimsem . Bana bir sabit sağlamak istediğini iddia ediyorsun... ama bunu kendi üzerine almana izin veremem. Ne olacağını biliyorum... Bana mecbur hissetmekten yorulacaksın ve

haklı olursun. O zaman kimsem kalmaz ve bu riski göze alamam."

"Lily," diye yorgunca araya girdi, "Hepsi senin kafanda. Kendini bir tür yük gibi görüyorsun ve bu senin hakkında düşüneceğim son şey. Sana söyledim, bununla başa çıkabilirim. Eğer yapamayacak olsaydım senden bunu hiç istemezdim..."

Başını sallayarak bir elini kaldırdı ve "James, hiçbir şeyi halletmek *zorunda değilsin*. Az önce seni aşağıda grupla konuşurken gördüğümde..."

"Ne olmuş yani?"

"Fark ettim ki, ikimizin de bilebileceğinden çok daha fazlasını çöpe atmış olacaksın! Kendini hiçbir yükümlülüğün olmayan bir şeye adanmış olacaksın... ve eğitim programı zaten yeterince bağlayıcı. yaparsak pişman olursun... ikimiz de pişman oluruz ve sonra birbirimize kızmaya başlarız. Belki birbirimizden nefret etmeye bile başlarız... ve ben kendimi aptal gibi hissedirim. Özellikle de bunun önlenebileceğini düşünürsem."

Daha ağzını bile açmadan ruh halindeki değişikliği hissedebiliyordu, ancak bunun nereden geldiğini tam olarak anlayamamıştı. Esprisiz bir kahkaha attı ve bir an için yere baktı, çenesi kilitlenmişti. Sonunda konuştuğunda, kadının şüpheleri doğrulanmıştı... adam kızgındı.

"Peki," dedi, sesi keskindi, "aşağı gelseydin ve ben tek başıma oturmuş perişan halde olsaydım ne olurdu? Yine de fikrini değiştirir miydin?"

Onunla alay ediyordu... ve konuşma daha da kötüye gitmeye başlayınca kızın kıllarının diken diken olmaya başladığını hissedebiliyordu. "Hayır... sen anlayan..."

"Haklısın, anlamıyorum. Anlamıyorum."

Kendisinin telaşlandığını hissedebiliyordu... James ona karşı bu ses tonunu kullanmayalı uzun zaman olmuştu ve o zamanlar bile bunu idare etmekte pek becerikli değildi. Yavaşça ayağa kalktı ve açıkladı, "Fikrimi değiştirmedim, James. En başta beni hiç ikna etmedin. Burada oturmuş seni geri çevirmek için arkadaşlığımızı bozmayacak bir yol bulmaya çalışıyordum... ki buna çok değer veriyorum. çok."

"Evet, doğru. Açıkçası, sana verdiğim hiçbir şeye değer vermiyorsun gibi görünüyor. İhtiyacın olanı vermek için bütün yıl çok uğraştım. Hiçbir şey senin için yeterince iyi değil, değil mi?"

" *Affedersiniz?*" dedi, gözleri kısılmıştı, "Benim için bir tür fedakârlık yaptığınızı ve minnettar olmam gerektiğini mi ima ediyorsunuz? Çünkü eğer öyleyse, sizden *hiçbir şey* istemediğimi hatırlatmak zorundayım."

Gözleri alev alev yanarak ona baktı. "Pek çok şey gibi 'davranıyorsun'... bana güveniyormuş gibi davranıyorsun ama aslında güvenmiyorsun. Aksi takdirde iki yıl içinde senden uzaklaşmak istemem konusunda endişelenmezdin."

"Bunun güvenle bir ilgisi yok ve tüm suçu sana yüklemiyorum... Bence *birbirimizden* uzaklaşmak isterdik. Biz tamamen farklı iki insanız... Yani, anlaşabilmemiz bile bir mucize! Az seni o grubun içinde ve mutlu bir şekilde görünce işin aslı ortaya çıktı - bu iş yürümezdi. Birbirimizi öldürürüz."

Kaşları birbirine çarptı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey."

"Hayır, sanmıyorum. Haklı olduğumu anladığında ve hayatı bu kadar karmaşık ve *berbat* olan biriyle takılıp kalmak istemediğine karar , o zaman..."

"Bunu yapmak isteyip istemediğime ben karar veririm!"

"Hayır, değil" diye karşılık verdi, "Mantıklı davranmıyorsun. Nefrete, hakaretlere, küskünlüğe geri döneriz... Şu anda bile pek çok konuda anlaşılamıyoruz."

"Ama... önemli değil. Önemli konularda hemfikiriz."

Başını iki yana salladı. "Bu yüzden çok iyi arkadaş oluyoruz... ama bu birlikte *yaşayabileceğimiz* anlamına gelmiyor. Ben senin için fazla ciddiym ve seni sadece aşağı çekerim. Ben... Ben Muggle doğumluyum..."

Kaşları birbirine çarptı. "*Bu* da ne demek oluyor şimdi?"

"Yani, bu da ortak noktamız olmayan bir başka şey."

"Dinle," diye öfkeyle araya girdi, ona doğru bir adım attı ve öfkeli görünüyordu, "Beni *bu* saçmalıklara inanmakla suçluyorsan, o zaman belki de beni hiç tanıımıyorsun."

"Güzel, çünkü şimdi her şey yerine oturdu," dedi ona doğru dönerek, "Eşit düzlemdeyiz... Ben seni tanımiyorum, sen de beni tanıımıyorsun. Hayatımın koca bir bölümünü unutmanın bu kadar kolay olduğunu düşünüyorsan hayır... Bu arada, bu hayat Hogwarts'a geldiğimde *başlamadı*. Bir ailem vardı... ve sadece Muggle rağmen onları sevdim ve kim olduğumu sihirli dünyadaki her şeyden ya da herkesten daha fazla şekillendirdiler! Kendi geçmişime, kendi yetiştirilme tarzıma sırtımı dönemem..."

"Senden *hiçbir* şeye sırtını dönmeni istemiyorum. Senden seçim yapmanı bile istemiyorum... bu senin lanet olası kız kardeşin olur."

Kız ona ters ters baktı, öfkesi tavan yapmıştı. "Onun hakkında tek *kelime* daha etme. Onu tanıımıyorsun... Buna hakkın yok. Senin için, Arabella için ya da lanet olası dünyadaki herhangi biri için bir şey ifade etmese bile... *benim* için bir şey ifade ediyor. O benim her şeyim ve bu, onun şartlarını kabul etmemem için bana verebileceğin her türlü sebepten daha önemli."

"Bu saçmalık" diye tersledi, "Sahip olduğun tek şey o *değil* ve keşke bunu söylemeyi bıraksan. Davan var, hırsın var, yılın başından beri bir şeyler yapmak için duyduğun arzu var... Her şeyden sonra sana gelip taleplerde bulunmaya nasıl cüret eder? Hayatının en kötü deneyimini yaşarken sen yokmuşsun gibi davrandıktan sonra?"

Lily ayağa kalktı, *onun* haklı noktalara değindiğini biliyordu ama kız kardeşi adına açıklanamaz bir şekilde savunmacı ve incinmiş hissediyordu, "Bu aynı zamanda hayatının en kötü deneyimiydi. Bunu unutamam... ve ilk başta tepkisinin kötü olduğunu biliyorum ama çabalıyor. Bunu telafi etmeye çalışıyor. Doğru..."

"Onun için tüm hayatından vazgeçmeni söyleyerek mi?" diye araya girdi, ona doğru bir adım atarak, "Bu denemek değil. Bu kişisel çıkar, hepsi bu."

Cevap vermedi... sadece göz temasını sürdürdü ve onu tekrar konuşmaya cesaretlendirdi. Bir an için ona tokat atacakmış gibi göründü ve sonra öfkesini tutma konusundaki tüm görünüşünü kaybetti. Yüzünde neşeden değil, tamamen hayal kırıklığından doğan bir gülümseme belirdi ve başını ona doğru sallayarak tiksintiyle, "Sen bir korkaksın, Lily. Orada durup istediğin kadar acıyabilirsin, ama bu başına bir şeyler gelmesine *izin verdiğin* gerçeğini değiştirmez. İşlerin gidişatını beğenmiyorsun ama bir değişiklik yapacak cesaretin bile yok. Başka seçeneğiniz olmadığı fikrinin arkasına saklanıyorsunuz."

Bu son diken diğerlerinden daha çok canını yaktı. Adamın ona yem attığını, başka ne yapacağını için var gücüyle saldırdığını biliyordu. Yine de, konuşma dilindeki en iğrenç isimlerden biri olduğunu düşündüğü bir isimle çağrılmaktan dolayı öfkelenmekten kendini alamadı ve gözlerini ona dikti.

"İyi... ve kararlarınız sürekli olarak doyumsuz *kahraman kompleksiniz* tarafından yönetiliyor! Bu iğrenç! Git *kullanacak* başka birini bul ki kendini iyi hissedebilesin ve beni suçlama çünkü yaptığın ve söylediğin her şeyin

Harika! Benim için en iyisinin ne olduğunu bilmiyorsun ve sen benim parlak zırlı şövalyem değilsin, o yüzden *bırak şunu!*"

Adam ona saf nefretten başka bir şey olmayan, onu korkutacak kadar yoğun bir bakış fırlattı. Adam öne atılıp şiddetle kolunu yakalamadan önce toparlanacak zamanı olmadı. Acıdan yüzünü buruşturdu ama konuşmadı... adamın da umurunda değil gibiydi. Adamın yüzü kızınkinden sadece birkaç santim uzaktaydı ve konuştuğunda kelimeleri tıslıyordu. Onu aylardır böyle görmemişti... aslında onu hiç böyle görmediğinden de emin değildi.

"Herkesin senin zeki olduğunu düşündüğünü biliyorum Lily, ama değilsin... tamamen kalın kafalısın ve bu *acınası* bir durum. Senin için bir şey tek nedeni sana o kadar aşık olmam ve kendimi umutsuz bir göt haline getirmiş olmam."

Hızla başını kaldırdı ve sonra adamın gözleri onunkileri yakalayıp bakışlarını bırakmayı reddedince keşke bakmasaydım dedi. Gözleri... korkunçtu. "O gece, ortak odanın ateşinin önünde sana sarıldığımda - zar zor nefes alabiliyordun, çok üzgündün - kalbimin kırılacağını hissettim. Bunu asla unutmayacağım. O gece nasıl hissettiğimi. Ne söyleyeceğimi bilemedim, bu yüzden ağzımı tuttum... Eğer bir şey söyleseydim, bu beni *öldürdüğü* için ağlamayı kesmen için yalvarmak olurdu."

Adamın eli kadının kolunda bir mengene gibiydi ve sözlerini vurgulamak için onu sertçe sarstı. Kız hâlâ konuşmuyordu... konuşamıyordu. Tek yapabildiği, dehşete düşmüş bir halde ona kaşlarını çatmak ve gitmesine izin vermesini dilemektir... zamanı geri sarıp söylediklerini geri alabilmeyi diledi.

"Son yedi ayımı seni izleyerek, sana yaklaşmak için çok çabalayarak, bana karşı önyargılarını aşmak için savaşıarak geçirdim... Hayatında olmak için *çaresizdim*. Bana güvenmen için her şeyi yapardım... *her* şeyi. Bunların hiçbirini görmüyorsun... ve şimdi orada durup beni hasta olmakla suçlayabiliyorsun."

Kız yüzünü buruşturdu ve ondan uzaklaşmaya çalıştı, ama adam ona bir sarsıntı verdi ve tükürürken onu kendine yaklaştırdı, "Beni ciddiye alacağını düşünseydim Dumbledore'a cehenneme gitmesini söyledim, Muggle Londra'bir ofis işi bulurdum. Yaptığım her şey senin içindi. Bir dahaki sefere *kız kardeşinden* bir iyilik istediğinde bunu hatırlamalısın."

Konuşmak, bir tür yanıt vermek için ağzını açtı ama ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu... ve bu yüzden sessiz kaldı. Sonunda, sesinde hem onun hem de kendisi için bariz bir tiksintiyle sözlerini bitirdi: "Bunun en zor kısmı duygularımı senden saklamaktı. Bilmeni istemedim... Kaçmandan korktum çünkü ihtiyacın olan şey bu değildi. Tek umursadığım şey buydu... senin ihtiyacın olan şey. Neye dönüştüğümü düşünmek beni hasta ediyor... ama kendime hep buna değeceğini söyledim. Ama sen bunların hiçbirini takdir etmiyorsun. Kör ve kalın kafalısın ve umarım Muggle banliyösünde, bencil kız kardeşin ve onun henüz *tanışmana* bile izin verilmeyen lanet olası aptal kocasıyla birlikte lanet olası bir evde keyifli bir hayat yaşarsın."

Bu sözlerle onu kendisinden uzaklaştırdı ve odadan çıktı, de kapıyı çerçevesine çarptı. Bir süre kapıya baktı, nefes alış verişini kontrol altına almaya çalıştı. Elllerine baktı... korkunç bir şekilde titriyorlardı. Petunia'ya veda ettiği kafeden dönerken kendini hazırladığı onca şey, James'e niyetini söylediğinde onunla arasında geçebilecek onca şey hakkında kafasında canlandırdığı onca senaryo arasında bunu hiç hayal etmemişti. Bu... tahmin edebileceğinden çok daha kötüydü.

Gözlerini kapatan Lily başını geriye attı ve derin bir nefes aldı. Gözleri yanıyordu ama sanki içinde hiç gözyaşı kalmamış gibiydi... içi uyuşmuştu. Başı zonklayarak soğuk ahşap karyola direklerinden birine yaslandı ve alt kattaki kalabalığın döşeme tahtaları arasından gelen seslerini dinledi.

Bir gün içinde, sevgili kardeşi hayatına geri dönmüştü... ve en iyi arkadaşı hayatından çıkıp gitmişti. İçinde bir şeyler hissetmeye başladı

Birinin diğeri için ödenmeye değer bir bedel olup olmadığından emin olamıyordu. Ancak şimdi her zamankinden daha fazla... gerçekten fazla seçeneğı yoktu. Ayağı kalktı ve küçük odanın duvarları üzerine kapanıyor gibi görünürken çığlık atma isteğini bastırarak eşyalarını toplamaya başladı.

Sabah Hogwarts'a dönüş yolculuğı için hazırlanması gerekiyordu.

On İkinci Bölümde Sonuçlandırılacak

Emmyjean tarafından yazılan diğeri yazılar

Kader

BAŞLIK: "Crossroads" YAZAR:

Emmyjean J/L RATING: PG-13

Özet: Hogwarts'taki yedinci ve son yılında Lily Evans kendini, hayatını paramparça eden bir trajediyle karşı karşıya bulur. Birdenbire yabancılaştığı bu dünyada yolunu bulmaya çalışırken, var olduğunu hiç bilmediği bir güç bulur - hem kendi içinde hem de her zaman tanıdığını düşündüğü bir çocukta.

YASAL UYARI: JK Rowling olmasaydı bunların hiçbirisi . Yaratımıyla oynamama izin verdiği için kendisine teşekkür ederim.

YAZARIN NOTLARI: **Bu kurgu TEMMUZ AYI İTİBARIYLA REVİZE EDİLMİŞTİR,**
2003 Zümrüdüanka Yoldaşlığı kanonuna uymak için. Lütfen yazarın detaylarını BURADAN okuyun.

ON İKİNCİ BÖLÜM: Kader

Lily sanki saatlerdir koşuyormuş gibi nefes nefese yatakta . Göz kapaklarını sıkarak kapattı ve alnındaki tere yapışan saçlarını titreyerek temizlemek için elini kaldırdı. Derin, sakinleştirici bir nefes alarak ve midesindeki ekşi, acı verici hissin onu ezmesine izin vermemeye çalışarak tekrar uzandı ve sadece beklemeye çalıştı.

Tam olarak bir kabus değildi... aslında çoğunu hatırlayamıyordu bile. Hatırlayabildiği tek şey uyanmadan önceki son andı ve o da çok canlı olduğu içindi. Dumbledore'un ofisinde, müdürün boş masasının önündeki sandalyede oturan, omuzları çökmüş, dağınık siyah saçları kirli ve terli James'in arkasında duruyordu. Sıkıntıyla ona doğru gitti ve elini onun elinin üzerine koydu.

..ama döndüğünde, ona bakan kendi yeşil gözlerini görünce irkildi ve geri sıçradı, gözlerinde anlaşılmaz bir acı ve kavurucu bir öfke parlıyordu.

Lily bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu... kendi rüyalarını analiz etme yeteneği yoktu. Onlara çok yakındı... ve Arabella bu konuda her zaman çok iyiydi. Londra'dan trenle tek başına Hogwarts'a döndüğünden beri bir an bile huzur bulamamış olmasının bununla bir ilgisi olduğunu düşündü. Gece gündüz, o zamandan beri her düşüncesi verdiği kararlarla ilgiliydi... her iki kararıyla da. Bir hata mı yapmıştı? Gerçekten de ailesinin istediği şeyi mi yapıyordu? Hatta kendi istediğini mi yapıyordu ve bunun bir önemi var mıydı?

En çok da durmadan James'i ve o gece aralarında geçen her şeyi düşünüyordu. Leaky Cauldron'daki odasını hışımla terk etmesinin üzerinden sadece bir hafta geçmişti ama bu anının ona verdiği acı sonsuzmuş gibi geliyordu. O gece ne olması gerektiğini bilmiyordu... Aralarındaki ilişkinin farklı bir şekilde sona ermesi için yapabileceği farklı şeylerin ya da söyleyebileceği veya söylemeyebileceği sözlerin alternatif gerçekliklerini birbirine yapıştırarak zamanını harcayamazdı ve harcamayacaktı, çünkü bu anlamsızdı. Ayrıca, mesele bu değildi.

Sorun şu ki, kalbine çok yakın bir şey ona bu işin hiç bitmemesi gerektiğini haykırıyordu.

Yorganı bacaklarının üzerinden atıp yataktan kalktı, bir süre öylece durdu, ağır ağır nefes aldı ve yine hasta olabileceğini düşündü... o hafta kendine yaşattığı tüm o korkunç iç gözlemlerin bir başka sonucu. Bir elini gezdirerek, sabahlığını almaya bile zahmet etmeden yataktan dışarı fırladı... Yapacak bir şeylere ihtiyacı vardı. Birden banyo yapmak istedi, sanki bu sorunlarından arınmasını sağlayacakmış gibi.

Başkanın banyosuna girdiğinde ve kimsenin onu bu saatte rahatsız emin olduğunda, suyun içine gömüldü ve gözlerini kapatarak buharın ve güzel kokulu köpüklerin sınırlarını biraz yatıştırmasına izin verdi. Kalbi normal hızına inmiş olsa da zihni hâlâ hızlı çalışıyor ve baş ağrısı devam ediyordu.

Gerçek şu ki onu çok özliyordu... hem de çok. Bu küçük bir başlangıçtı, onu her düşündüğünde hissettiği hafif bir pişmanlık kırıntısı. Daha sonra, ne zaman onu hatırlatan bir şey görse onu rahatsız eden bir mide bulantısına dönüştü. Quidditch sahası, her zaman toplantı yaptıkları kütüphanedeki masaları... ortak salondaki şömine.

"O gece, ortak salon ateşinin önünde sana sarıldığımda kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissettim. Bunu asla unutmayacağım. yaşı..."

Tanıdık sızlama bir kez daha gözlerine geldi ve adamın sözleri kulaklarında vahşi bir yankı gibi çınlarken küvetin derinliklerine gömüldü. Sonunda cesaretini toplayıp onun sözlerini zihninde tekrarlamaya başladığında, hissettiği acı dolu boşluk hızla dayanılmaz boyutlara ulaştı. İlk başta bunun suçluluk duygusu olduğunu düşünmüştü ama şimdi çok daha fazlası olduğunu biliyordu.

Sertçe yutkunarak elleriyle yüzünü kapattı ve valinin banyosunun yalnızlığında kendi kendine itiraf etti... şimdiye kadar yüzleşmekten çok korktuğu korkunç gerçeği.

Lily sonunda James Potter'ın kaybını Petunia'nın kaybını hissettiğinden çok daha fazla hissettiğini fark etmişti... hatta Arabella'dan bile daha fazla.

Daha fazla dayanamayarak kendini küvetten dışarı attı ve bir havlu kaptı. Banyo buhardan sıcaktı ama o titriyordu. Artık çok geçti... James ve onun kendisi için ne anlama geldiği hakkında ne fark ettiyse, artık çok geçti. James gitmişti. Başını duvardaki serin fayanslara yaslayarak, onu bir daha asla göremeyebileceği acımasız gerçeğini düşünerek kendini daha da cezalandırdı.

O gece ona bir şey söylemeliydi... herhangi bir şey. Öfkeli ve ondan nefret ederek kapıdan çıkıp gitmesine izin vermemeliydi.

"Senin için bir şey tek nedeni, sana o kadar aşık olmam ve kendimi umutsuz bir göt haline getirmiş olmam."

İç geçiren Lily başını arkaya attı ve gözlerini kısarak tavana baktı, saçlarından birkaç parça kuru kalsın diye kullandığı tokalarından çıkıp ıslak omuzlarına yapışmak üzere aşağıya düştü. Hala tam olarak inanamıyordu... adam ona onu sevdiğini söylemişti. Onu sevdiğini.

Bunu duyunca şaşkına dönmüştü... tamamen ve tamamen dumura uğramıştı. Ancak şimdi bunu sindirecek zamanı olduğu için onun haklı olduğunu biliyordu... başından beri bunu göremediği için aptaldı. Yılın ortasındaki ani fikir değişikliği, için yaptığı tüm o küçük şeyler, bağlılığı ve sadakati... hepsi duygularıyla savaşamamasının bir sonucuydu. O gece... onu öptüğü gece... bunun yorgunluktan, minnettarlıktan ya da başka bir şeyden doğan bir öpücük olmadığını görmeliydi. Ne kadar hissetmiş olursa olsun, o gece onu öpmüştü çünkü *öpmemeye* dayanamıyordu... çünkü ona aşıktı ve bu yükün en azından bir kısmını hafifletmesi gerekiyordu.

Kendi nankörlüğünü düşünürken gözleri yaşardı.

Kendini hayal aleminden çekip çıkarmayı başardığında, geceliğini bir kez daha başına geçirip sabahlığını giyecek ve Kule'ye geri dönecek kadar kuruydu. Portre deliğinden içeri adımını attığında, ateşin önünde oturan birini görünce neredeyse çığlık atacaktı... bu Remus'tu.

"Remus?"

Şaşkınlıkla başını kaldırdı... belli ki o kadar derin düşüncelere dalmıştı ki onun içeri girdiğini fark etmemişti bile. "Hey... ?"

"Oh, ben... banyo yapıyordum."

Yavaşça başını sallayarak, neyse ki bunu yapmaya karar verdiği saat hakkında yorum yapmamaya karar verdi ve "Doğru" dedi.

"Yukarıda ne yapıyorsun?" diye sordu, hâlâ kapının yanında beceriksizce duruyordu.

"Ben... Ben uyuyamadım. Sadece düşünüyordum."

Bir an için bir bahane uydurup yatağına dönmeyi düşündü... ama sonra karanlık yatakhanelerini ve onun sunduğu tüm karanlık rüya olasılıklarını düşündü ve bunu yapmamayı tercih etti. Sessizce onun oturduğu yere doğru yürüdü ve usulca, "Size katılmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

"Tabii ki hayır... Otur."

Birkaç dakika sessizce oturdular, kendi düşüncelerinde kaybolmuş ateşe bakıyorlardı... bunun mümkün olduğunu düşünmezdi, ama Bir şekilde onun varlığı kendisini biraz daha iyi hissetmesini sağladı. Onun da kendisinin orada olmasından aynı memnuniyeti duyduğunu umuyordu. Konuşmak istediğinden emin olmamakla birlikte çaba göstermesi gerektiğini düşünerek, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Ona baktı ve bir an tereddüt eder gibi oldu, sonra sessizce, "Geride bırakılmaktan nefret ... ve durumumun yapmaya çalıştığım her şeyin önüne geçmesinden bıktım," dedi.

Ona baktı, açık sözlülüğünden etkilenmişti... Bu konuyu daha önce onunla hiç konuşmamıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Başını salladı ve kaşlarını hafifçe bakışlarını tekrar ateşe çevirdi, "Onlarla ... onun yerine burada sıkışıp kaldım. Ben sadece... sanki hiç başarısız olmayacakmışım gibi. O gece kendimi parçaladıktan sonra hastanedeydim - en iyi arkadaşımдан bahsetmiyorum bile - ve bu yüzden eğitime gidemedim. Bütün yıl Dumbledore'un sınıfında olmama rağmen böyle bir seçeneğim bile yoktu."

Başını salladı, sonra bir utanç dalgası onu vurdu ve kendisinin de eğitimdeki diğer seçilmiş öğrencilerle birlikte orada olması gerektiğini düşündü... ama değildi. Remus ellerine bakarken yakaladı, kaşları sıkıntıyla birbirine yaklaşmıştı. Bir an için onu yakından izledi, gözleri keskin ve anlayışlıydı ama "İyi *misin*?" diye sorarken sesi nazikti.

Ona baktı ve yalan söylemeye başladı... ama sonra bunu yapamayacağını anladı. Titremesini engellemek için dudağını sertçe ısırarak, "Ben... Bilmiyorum." diye cevap verdi.

Cevap vermedi... sadece öne doğru eğildi, kaşları çatıldı ve devam etmesini bekledi. Kendi dertleri ve sorunları varken Remus'un dertleriyle uğraşmak istemiyordu... ama her şey bir yana, biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı. Remus'u her zaman çok sevdiği gerçeğinden bahsetmiyorum bile... uzun bir süre onu James'ten daha çok arkadaşı olarak görmüştü. Sesi titreyerek, "Sence doğru şeyi mi yapıyorum, Remus?" diye başladı.

Remus başını salladı ve "Ne demek istediğini anlamıyorum..." diye cevap verdi. "Sence buraya dönmekte haklı mıydım?"

Yüzü sanki ondan bir tepki saklamaya çalışıyormuş gibi hafifçe değişti. Geçen hafta onu Büyük Salon'un kapısından içeri girerken gördüğünde yaşadığı şaşkınlığı hafifletmek için Hogwarts'a döndüğünde ne yaptığını açıklamak zorunda kalmıştı ama bunu kısa tutmuş ve o anda ayrıntılara girmek istememişti. Yine de, onun boşlukların çoğunu doldurabildiğini hayal etti... belki de James'i içerenler hariç. Ona bunlardan bahsetmemişti. Şimdi onu açıklıkla izliyor, yanıtını ve sonunda onu memnun etti.

"Lily, bunu söylemek bana düşmez. Kendi hayatında doğru kararlar alıp almadığına sadece sen karar verebilirsin, çünkü bu kararlarla yaşamak zorunda kalacak olan sensin."

Bir an sustu... adam elbette ama ondan almayı umduğu somut tavsiye bu değildi. "Geleceği göremezken neyin en iyisi olduğunu bilmemiz nasıl beklenebilir?"

Omuz silkti ve hafifçe gülümseyerek cevap verdi, "Bu ebedi bir soru, değil mi? Herkes için, gerçekten."

Sefilce başını sallayarak, "Biliyorum," dedi.

İç geçiren Remus tekrar öne eğildi ve kısık bir sesle, "Bak... herkes o anda doğru görünen şeylere göre karar vermek zorunda kalır, ama bu daha sonra fikirlerini değiştiremeyecekleri anlamına gelmez. Ben... James ve Sirius bana nasıl animagi olunacağını bulduklarını söylediklerinde, onlara bunun yanlış olduğunu söylemedim. Sanırım içten içe bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum... ama bir zararı olacağını da düşünmemiştim. Daha sonra, çok daha sonra, bunun bir hata olduğunu anladım. Belki de doğru kararı takdir edebilmek için önce yanlış bir karar vermem gerekiyordu."

Bir süre ona baktıktan sonra, "Yani... kötü bir karar verdiğimi mi düşünüyorsun?" dedi.

Cevap vermeden önce birkaç saniye düşündü, kelimelerini dikkatle seçti, "Kız kardeşini sevdiğini biliyorum... ve onunla yaşamak için programdan vazgeçmenin *tek* nedeni bu olsa bile, bu yeterince iyi."

Uzun bir süre ona baktı ve sonunda sözlerini şöyle bitirdi: "Ama... yine de ait olduğun yer orası olmayabilir. Sonunda."

Bunu anladıktan sonra her biri kendi düşüncelerinde kaybolmuş bir halde sessizliğe gömüldüler. Remus'a çok aptal görünmesi gerektiğini biliyordu, çünkü programa katılıp katılmama konusunda seçim yapma şansı vardı ve o buna karşı çıkmaya karar vermişti. Şimdi yıl sonuna kadar beklemek ve diğerlerinin gerisinde kalmak zorundaydı... ve sadece bu da değil, aynı zamanda

Durumu nedeniyle Dumbledore'dan özel izin almıştı. Lily hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu... bir hareket tarzına karar verememek mi, yoksa belirlenmiş bir yola sahip olup o yola girememek mi?

"Kendimi çok... işe yaramaz hissediyorum," dedi yumuşak

bir sesle ve o da, "Evet... ben de," diye karşılık verdi.

Tekrar sessizliğe gömüldüler ve her gibi Lily'nin aklı James'le yaşadığı son etkileşime ve o gece söylenen her şeye gitti.

"Sahip olduğun tek şey o değil ve keşke bunu söylemeyi bıraksan. Davan var, hırsın var, yılın başından beri bir şeyler yapmak için duyduğun arzu var... Her şeyden sonra sana taleplerde bulunmaya nasıl cüret eder?"

Lily'nin karnındaki keskin ağrı, anne babası öldükten sonra hayatıyla ilgili yapmayı planladığı şeye kendini hazırlamak için okuduğu sayısız kitabı düşündükçe arttı... ders tılsımlarını uygulamak için harcadığı yüzlerce, yüzlerce saati, uyanık kalamayana kadar çalışmayı... hepsi boşa harcanmış zamanlardı

Şimdi. Petunia... artık öfkesini bastıramıyordu. İçine kum gibi tane tane akıyordu... ve ne pahasına olursa olsun aralarını düzeltme konusundaki kararlılığını sarsmaya başlamıştı. Ne de olsa, diye düşündü kaşları yavaşça birbirine yaklaşırken, adam haklıydı. Petunia tam olarak anlamadığı bir trajedi yaşadı diye neden tüm fedakârlığı Lily yapmalıydı? Ne de olsa bunu daha iyi anlamak için hiç çaba harcamamıştı, değil mi? James'in sesi Lily'nin zihnine tekrar geldi ve ona meydan okudu.

"Sen bir korkaksın, Lily. Orada durup istediğin kadar kendine acıyabilirsin, ama bu başına bir şeyler gelmesine izin verdiğin gerçeğini değiştirmez. İşlerin senin için gidişatını beğenmiyorsun ama bir değişiklik yapacak cesaretin bile yok. Başka seçeneğiniz olmadığı fikrinin arkasına saklanıyorsunuz."

Ayağa fırlayarak, "Gidip Dumbledore'la konuşmam gerek," dedi.

Adam şaşkınlıkla gözlerini ona dikti. "Pardon?"

"Uzun zaman önce, o zamanlar önemli olduğunu düşündüğüm şeylere dayanarak kendime bir gelecek seçtim... ve bu şeyler *hala* hayatımdaki en önemli şeyler."

" ya kız kardeşin?"

Lily durakladı, çenesi gerilmişti ve uzun zamandır ilk kez, kendinden şüphe duymanın korkunç hissi zihnini bulandırmıyordu, sert bir sesle cevap verdi, "Kendi yolumu çizmek zorundayım... Bunu benim yerime onun ya da bir başkasının yapmasına izin vermeyeceğim."

Bununla birlikte pencereye baktı... gökyüzündeki ışık miktarına bakarak saatin altıya yakın olduğunu ve Dumbledore'un kesinlikle uyanmış olacağını hemen anladı. Onunla konuşmak için bir saniye daha bekleyemeyeceğini düşünerek döndü ve Remus'a son bir söz söyleyerek portre deliğinden içeri girdi.

Korkunç, endişe dolu bir hafta sonra Lily, Dumbledore'un ofisinde, elleri titremesin diye kucağında sıkıca kenetlenmiş halde oturuyordu. Boş odada duvarlarda asılı portrelere baktı ve ona öyle geliyordu ki hepsi de ona bakmıyormuş gibi davranmaya çalışıyordu. Derin bir nefes alarak sinirlerini bastırmaya çalıştı.

Olaylar zincirini tekrar düşündüğünde, her şeyin çok hızlı geliştiğini fark etti. Birkaç gün önce, Dumbledore son NEWT'ini bitirdikten sonra onunla konuşmak istemişti. Sesi oldukça ciddi çıkmıştı ve bu da moralini anında ... O sırada keyfi oldukça yerindeydi, okulun ilk gününden beri korktuğu sınavlardan oldukça iyi bir sonuç almıştı. Hayal kırıklığına uğrayacağından emin bir şekilde yavaşça ofisine doğru yürümüştü... ama adam konuştuğunda onu şaşırtmıştı.

"Sizi özel eğitime alma çabalarım başarılı oldu... ve gecikme için özür dilerim, ancak müzakereler beklediğimden daha uzun sürdü."

"Oh!" haykırdı, kitaplarını göğsüne bastırıp ona gülümserken, "Yani bana bir yer mi buldun?"

"Pek sayılmaz," demişti Dumbledore bıkkınlıkla, ama Lily onun ses tonunda bir sezdiğine yemin edebilirdi, "Dediğim gibi, özel eğitim rejimlerindeki tüm yerler doldu. Seni normal eğitime almak zorunda kalacağımı ve daha sonra savaş eğitimine geçmen için çok yüksek tavsiyelerde bulunacağımı düşünmeye başlamıştım."

Adam tereddüt etti ve kadın onu devam etmesi için teşvik etti. "Ama...?"

"Ama... dediğim gibi, denemek istediğim bir şey daha vardı. Her halükarda, sonuçta bu bizim lehimize oldu ve hafta sonunda başlamak üzere buradan ayrılacaksınız."

"Daha önce... uzmanlık eğitimi *olduğunu* söylemiştiniz, o zaman?" diye sormuştu, normal eğitimi küçümsemesinin nankörlük ve züppelik olduğunu düşünse de bütün bir yıl fazladan çalıştıktan sonra duygularına engel olamamıştı.

"Gerçekten de özel bir eğitim alacaksınız, Bayan Evans... ancak ortamınız oldukça alışılmadık olacak," diye cevap verdi, "Size çalışan bir Seherbazın yanında bir yer ayarladım... resmi bir çok bir çıraklık olacak, ancak sizi temin ederim ki deneyiminizden hiçbir şekilde mahrum kalmayacaksınız."

"Bir... çıraklık mı?" diye tekrarladı, aniden tedirgin olmuştu.

"Ona her yerde, gönderildiği tüm görevlerde eşlik edeceksiniz ve o da yol boyunca size bildiği her şeyi öğretecek. Son birkaç gündür onunla birkaç kez konuştum ve o da bunu kabul etti. Bakanlık ayrıca, bu seçkin Seherbaz ekibinde yer almak üzere eğitim gören diğer kişilere verdiği niteliklerin aynısını size de vermeyi kabul etti, tabii eğitimi aynı sürede tamamlamanız şartıyla."

Lily ne diyeceğini bilememiştir ve o tek yapabildiği yutkunmak ve kısa bir "Teşekkür ederim efendim," demek olmuştur.

"Saçmalama, Bayan Evans," sevgiyle karşılık verdi, elini sallayarak, "sizi ve olağanüstü yeteneklerinizi kaybettığım için gerçekten çok üzülürdüm. Şimdi, eğer Cuma öğleden sonra ofisime gelerseniz, sizi yeni öğretmeninizle tanıştıracam."

Lily başını salladı ve kim olduğunu sormayı bile hatırlamadan şaşkınca odadan çıktı. Şimdi burada, kendisini neyin beklediğinden tamamen habersiz bir şekilde oturuyordu. O anda ofisin üst kapısı açıldı ve Lily Dumbledore'un biriyle sohbet ettiğini duydu... derin, sert sesli bir adamla. Yavaşça ayağa kalktı, kalbi göğsünde acıyla çarpıyordu.

"Ah, Bayan Evans!" Dumbledore onu görür görmez taş parmaklıkların üzerinden sevecen bir ifadeyle, "Mükemmel. Daha fazla gecikmeden sizi yeni öğretmeninizle tanıştırmak istiyorum... Alastor Moody."

Lily, şimdi Dumbledore'un yanında, taş yağmuru altında durmak için öne çıkan ve kendisine bakan adama baktı... ve hayatında hiç bu kadar korkmuş hissetmediğini düşündü. Gülümsemesi ya da bir şeyler söylemeye çalışması gerektiğini biliyordu ama Dumbledore'un onu bu adamla tam olarak neyin içine soktuğunu merak etmekten kendini alamıyordu.

Beklediğinden daha yaşlıydı... Gerçi tuhaf görünüşüne bakarak kaç yaşında olduğunu söylemek zordu. Saçları kahverengiydi ve sağlıksız bir griyle karıştı ve omuzlarına kadar dökülüyordu. Yüzünün her yerinde yara izleri vardı ve bir gözünün üzerinde bir yama vardı... hayal edebileceği en düşmanca yüz ifadesiyle birlikte. Sertçe yutkundu ve ona başını salladı. Adam gözlerini onun üzerinde gezdirdi, kaşları hoşnutsuzluğa benzer bir ifadeyle birbirine kenetlendi ve homurdandı,

"Kaç yaşındasın kızım?"

Adamın sesini duyunca ürperdi... Sinirlerini zımparalamış gibiydi. Yine de şu anda kötü bir izlenim bırakamazdı.

Çenesini biraz kaldırarak net bir sesle, "On sekiz," diye cevap verdi.

Moody kaşlarını kaldırarak Dumbledore'a baktı. Lily, Dumbledore'un söylediği gibi Moody'yi bu konuda ikna etmeyi başardığı izlenimine kapıldı... ama bu çok zorlu bir mücadele olmuştu. Birden kendini tarif edilemeyecek kadar aptal hissetti ve bu gerçeği saklamak için Dumbledore'un masasına .

"Tereddütlerin mi var?"

Düşüncelerine aniden karışan sert sesle başını kaldırdı ve kararlı şekilde başını salladı. "Hayır, efendim."

"Belki de öyle olmalısın," diye cevap verdi, tek sağlam gözünü kısarak, "Dumbledore bu lanet olasıca fikrinin işe yarayacağını düşünüyor gibi... ama ben o kadar emin değilim."

Buna tam olarak nasıl karşılık vermesi gerektiğini bilemediği için Dumbledore'a baktı ve onun kendisine değil de parmaklıktaki eline baktığını gördü. Şu anda onu kendi başının çaresine bakmak zorunda bıraktığı için biraz incindiğini hissederek, sessizce, "Elimden gelenin en iyisini yapmaya niyetliyim," dedi.

"Ama senin en iyinin bir değeri var mı?" Moody meydan okudu ve şimdi öfkesi yükselmeye başlamıştı. Belli belirsiz doğruldu ve kendinden emin bir sesle cevap verdi,

"Bana da öyle söylendi efendim. Ama sanırım bunu bana siz söyleyeceksiniz."

Şimdi Dumbledore ona bakıyordu... ve mavi gözleri gururlu onayını ona doğru ışınılıyordu. Kendini biraz daha güçlenmiş hissederek bakışlarını Moody'ye çevirdi ve onun kendisini yeniden değerlendirdiğini gördü. Kesin bir şey söyleyemiyordu ama adamın ağzının bir köşesinin seğirdiğine yemin edebilirdi. Sonunda Moody uzandı ve siyah

ve Lily gözünün altındakini gördüğünde panikle soluğunu tutamadı.

Boş bir göz çukuru beklerdi... ama onun yerine, yamanın altında Moody diğer gözünü gizliyordu. Ancak bu sıradan bir göz değildi, kafasının içinde doğal olmayan bir şekilde dönüp durdu ve sonunda delice bakışlarını tam ona yöneltti. Sanki onu bir tür ışına tutmuş gibi kıpırdamadan durdu ve bir süre sonra Moody kıkırdayarak gözünü bir kez daha bandıyla kapattı.

"Eh," diye bitirdi açık açık, "En azından iyi bir kalkan olursun sanırım."

Moody buna ağzının hafifçe açık kalmasından başka bir tepki vermeden Dumbledore'a dönerek, "Onu hazırla ve yarın sabah dokuzda trende olsun. Benim göreve dönmem gerekiyor."

Dumbledore, "için tekrar teşekkür ederim, Alastor," diye cevap verdi ve iki adam merdivenlerden Lily'nin sağına inerek onunla aynı hizaya geldiler. Yine de Moody'nin yüzünü görebilmek için başını kaldırması gerekti... Moody neredeyse Dumbledore kadar uzundu. Ona bir daha bakmadı... en azından Lily'nin anlayabildiği kadarıyla. Dumbledore'la birkaç kelime daha konuştuktan sonra dönüp gitti... ve Lily onun topallamasını da ilk kez gördü.

Kapı arkasından kapandığında Dumbledore'a döndü ve sordu,

"Profesör Dumbledore... bunun doğru olduğundan emin misiniz?"

Dumbledore ona gülümseyerek, "Öyle olacak Bayan Evans... size alışır alışmaz. Alastor Moody'yi bir süredir tanıdığımdan ve Bakanlığın bugüne kadar yetiştirdiği en iyi Seherbazlardan biri olduğundan emin olabilirsiniz. Henüz tam olarak eğitilmeden sizi aktif savaşa sokmanın potansiyel tehlikesini göz önünde bulundurarak, bu sorumluluğu ondan başkasına emanet etmezdim."

Lily bir an ona baktı, sonra başını salladı ve biraz isteksizce, "Ne gerekiyorsa yapacağım... ve beni kabul ettiği için onur .

beni al."

Düzenlemeleri konuşmaya devam ettiler... Eşyalarını toplayacaktı ama kesinlikle ihtiyacı olmayan her şeyi geride bırakacaktı.

Eğitimi bitene kadar her şeyi koyabileceği bir evi olmadığı için Dumbledore, tekrar ihtiyacı olana kadar onları Hogwarts'ta güvenle bırakabileceğine dair ona güvence verdi.

"Merak etme," dedi Dumbledore gitmeden hemen önce ona, "Moody'nin havlamasının ısırmasından daha kötü olduğunu herkes bilir."

Adamın kendisinden birkaç adım uzaklaşmasını izledi ve sonra dönüp tekrar ona baktı, gözleri parlıyordu ve ekledi, "Tabii eğer bir suçlu değilseniz."

Perşembe gecesi sandığının mandallarını kapatan Lily, uzun zamandır hayatı olan yatakhanein etrafına baktı.

Her şey Hogwarts'taki ilk günüyle tamamen aynıydı... yatağın üzerindeki aynı kırmızı asmalar, Noel zamanı kestane kızartmak için kullandıkları odanın ortasındaki aynı soba, aynı duvar halıları. Gözleri tanıdık taş duvarlarda ve artık boş olan yataklarda gezinirken birden Helen'e takıldı. Kapıda durmuş, nazik kahverengi gözleriyle Lily'yi dikkatle izliyordu.

"Sen de mi gidiyorsun?" sordu, kapıyı arkasından kapatıp içeri birkaç adım atarak. Lily başını salladı ve eliyle bavulunu işaret .

"Evet... yarın sabah. Dumbledore beni istasyona ve... şey, Londra'ya gitmem gerekiyor."

"Londra," diye mırıldandı Helen ve sonra gülümseyerek sarışın başını salladı. "Ben asla senin gibi olamam, Lily."

"Oh...saçmalık. Benim için bir şey ifade etmiyor."

"Bunu nasıl söylersin?" Helen kaşları sitemle kırışarak cevap verdi, "Bu yıl çektiğin onca şeyi düşündüğümde... başardığın onca şeyi... gurur duymalısın. Çok gurur duymalısın."

Konuşurken sesi titriyordu ve Lily ona sıcak bir şekilde gülümsedi. "Bir şey bilmek ister misin? Şu anda senin yerinde olmak isterdim."

"Ben mi? Neden?"

"Çünkü," diye açıkladı Lily iç çekerek, "O zaman bu kadar korkmak için daha az nedenim olurdu."

"Lily, korkman için hiçbir neden yok," diye ısrar etti Helen metanetle, "Korkması gerekenler sadece seninle birlikte antrenman yapanlar, çünkü hepsini utandıracaksın. Sen her zaman çok iyidindin... sen ve Arabella. Ben asla sizin kadar zeki olamadım."

Lily başını kaldırıp Helen'e baktı ve aniden bir pişmanlık duygusuna kapıldı... onu özleyecekti. Oradaki ilk yıllarından beri ayrı büyümüş rağmen, Helen'i çok özleyeceğini biliyordu. Boğazında bir yumru hissetmeye başlayan Lily, Helen'in yanına gitti ve ona sarıldı. Helen da ona sarıldı ve Lily küçük bir hıçkırıkla göğsünün sıkıştığını hissetti.

"Seni özleyeceğim Lily," dedi Helen Lily'nin omzunun üzerinden, sesi titreyerek, "geri kalan zamanda ne yapacağımı bilmiyorum... önce Arabella gitti, şimdi de sen. Tek başıma kalacağım."

"Merak etme," diye Lily onu rahatlattı, geri çekildi ve kendi adına hissetmeyi dilediği bir güvenle ona gülümsedi, "Uzun sürmeyecek."

Helen başını salladı ve ardından "Yazacak mısınız?" diye sordu.

"Göndereceğim... en azından elimden geldiğince çabuk. Eğitimdeyken mektup gönderip almanıza izin verildiğini sanmıyorum. Güvenlik amacıyla sanırım."

Helen başını tekrar sallayarak, "Dediğim gibi... Senin gibi olabileceğimi hiç sanmıyorum," diye tekrarladı.

Gülüştüler ve sonra Lily, "Daha sonra da burada olacak mısınız?" diye sordu.

"Elbette... Son bir lokum kızartması ister misin? Sanırım geçen seferden hala biraz kaldı..."

"Ooh, muhtemelen güzel ve bayattırlar."

"Muhtemelen... ama şimdi nereye gidiyorsun?"

"Gitmeden önce konuşmam gereken biri var. Daha sonra geri döneceğim, tamam mı?"

Helen başını salladı ve Lily kapıdan çıkıp ortak salona indi, orada beklediği gibi Remus'u oturmuş kitabını okurken buldu. Lily yaklaştığında başını kaldırdı ve biraz yorgun bir ifadeyle gülümsedi. "Hey... her şey hazır mı?"

Lily karşısındaki sandalyeye oturarak, "Sanırım öyle," diye cevap verdi, "Yani... her şey hazır. Hazır olup olmadığımı gelince... bu başka bir konu."

"İyi olacaksın," diye ona güvence verdi ve o da şüpheyile cevap verdi,

"Bilmiyorum... Yani, eminim olacağım, sadece... o adam. Çok korkutucu biri. Gerçekten, onu görmeliydin."

"Adını duymuştum, evet. Ama duyduklarıma göre çok şanslısınız. Seherbaz bölümü söz konusu olduğunda Bakanlığın gözbebeği o."

"Biliyorum. ... ve Dumbledore'a çok minnettarım."

Başını salladı ve yumuşak bir sesle cevap verdi, "Dumbledore'a yıllardır minnettarım. Aslında burada olmamın tek sebebi o. Eğer o olmasaydı, beni buraya asla almazlardı."

Düşünceli bir sessizlik içinde oturdıkları bir duraklama oldu ve sonra Lily konuştu. "Ben... ayrılmadan önce sana teşekkür etmek istedim, Remus."

"Ne için?"

"Sadece dinlediğin için. Bu kadar cesaretlendirici olduğun için. Sen burada olmasaydın bu kararı vermem çok daha uzun sürerdi ve o zamana kadar da çok geç olurdu."

Başını salladı, "Bana teşekkür etme Lily. Kararı kendin verdin. Keşke yarın seninle birlikte gidebilseydim."

Bunu hafifçe söylemişti ama sözlerindeki bir şey Lily'ye özellikle melankolik geldi. Birden biraz suçlu hissetti... sanki onu terk ediyormuş gibi. Kızgın ya da suçlayıcı gibi görünmüyordu... sadece yenilmiş görünüyordu. Yıllardır aynı savaşı verdiğinin ve neredeyse her seferinde kaybettiğinin kanıtıydı bu.

"Remus," dedi sessizce, "istersen ben kalırım."

Bakışları tekrar ona döndü ve kaşları birbirine çarptı. "Ne dedin?"

"Ciddiyim. Bekleyebilirim... ve sonra birlikte gidebiliriz."

"Lily," dedi, sesi kuşkulu olsa bile düzdü, "Ciddi olamazsın."

"Ben ciddiylim," diye ısrar etti ciddiyetle. "Buradan gitmeye en az benim kadar istekli olduğumu biliyorum... ve sen kalmak zorundayken benim gitmem adil değil. İstersen seni beklerim... sadece söylemen yeterli."

Ona öyle duygu yüklü bir bakışla baktı ki, Lily neredeyse gözlerini kaçırmak zorunda kalacaktı. Sözcükleri bulmakta zorlandığı bir anın ardından, "Lily, ben... ne diyeceğimi bilmiyorum. Ben..." dedi.

"Bunu olsun diye söylemedim," diye açıkladı, teklifinden utanmasını istemiyordu, "sadece aynı tür şeyler yaşayan insanların mümkün olduğunca bir arada kalması gerektiğini düşünüyorum. Sizce de öyle değil mi?"

Sanki söyleyeceklerinden pişmanlık duyuyormuş gibi hüzünle gülümseyerek, "Evet... ama aynı zamanda gitmen gerektiğini de düşünüyorum. Dünyadaki tüm Galleonlar için seni burada bekletmek istemezdim."

"Ama..."

"Hayır," diye araya girdi, bir elini kaldırıp öne doğru eğilerek, "Ciddiyim. Gitmen gerek... Senin yeteneğin benimkinin on katı ve sana ihtiyaçları var."

"Emin misin?"

"Olumlu... şimdi git ve biraz uyu," dedi ve bir süre sonra, "Seni özleyeceğim," dedi.

Gülümsedi ve "Teşekkürler... sana da Remus," diye cevap verdi.

"Kendine iyi bak... belki bir gün eğitimde yollarımız kesişir."

Şimdi boğazında korkunç bir yumru hissediyordu... hayatının bu bölümü gerçekten bitmişti.

"Umarım öyledir," diye içtenlikle cevap verdi ve sonra yanağına hızlı, düşüncesizce bir öpücük kondurarak döndü ve yukarı çıktı. Helen'le birlikte Lily gözlerini daha fazla açık tutamayana kadar konuşup anılarını tazelediler ve sonra yatağındaki tanıdık tentenin altında son kez uyumaya gitti.

Yarın, hayatında yepyeni bir dönemin başlangıcı olacaktı... ve o da bu dönemle başa çıkmaya çalışacaktı.

İki Yıl Sonra

"Eh... azından burada çadırları var," yorumladı Moody kampın etrafına bakarken... iki farklı yöne, diye fark etti Lily kaşlarını kaldırarak. Karanlıkta yanlarından geçerken birkaç kişi ona iki kez baktı... muhtemelen önce çok tehditkâr görüldüğü için, sonra da onu tanıdıkları için.

"Çok güzel," dedi sesinde bir gülümsemeyle, "Çadırlar. Bizi gerçekten şımartıyorlar."

Moody iyi gözlerini ona doğru çevirdi ve "Şimdiye kadar buna alışmış olmalıydın kızım. Yoksa kendine Bakanlık'ta güzel bir masa başı işi bulsan iyi edersin..."

"Sadece şaka yapıyorum," diye araya girdi, hafifçe gülerek, "Biraz uykuya ihtiyacın var."

"Doğru," diye cevap verdi, "Sen de öyle... Yarın sabah erkenden kalkacağız. Seninki yüz dört numara."

"Ne zaman sabahın erken saatleri *değil* ki?" diye sordu, numarasını okuduğu görevlendirme kâğıdıyla işaret ettiği çadıra doğru yola çıkarken iç geçirdi ve giderken ona iyi geceler diledi.

Hogwarts'tan ayrılışını takip eden iki yıl boyunca Lily kendini tamamen Alastor Moody ile olan eğitimine adanmıştı... Dumbledore'un ona söylediği gibi, görüldüğü kadar korkutucu biri değildi. Lily'yi çok çalıştırdı ve öğrendiği her şeyi pratikte kullanması için onu zorladı ve gittiği her yerde ona eşlik etti. Onun için büyüleyici ve ufuk açıcı bir dönem olmuştu, çünkü sadece Seherbaz olmanın nasıl bir şey olduğunu gerçek anlamda hissetmekle kalmamış, aynı zamanda Karanlık Sanatlara karşı mücadelenin oldukça saygın bir emektarının yanında ıracılık yapma ayrıcalığına da sahip olmuştu. Onun yeteneklerini değerli bir varlık olarak görmeye başladığını bilmekten duyduğu adrenalin patlaması, Hogwarts'tan ayrılıp Petunia'dan fiilen koptuğunda doğru kararı verdiğinin yeterli bir göstergesiydi.

Hâlâ bazen kız kardeşini düşündüğünde bir pişmanlık dalgası hissediyordu... bu durumdan duyduğu acının tamamen geçeceğini hiç sanmıyordu. Tek fark, artık bunu geride bırakmayı ve olanlar için kendini suçlamamayı öğrenmiş olmasıydı. Hâlâ bir gün Petunia'nın bir şekilde ona yardım edeceğini ümit edebiliyordu... ama bu güvenilebileceği bir şey değildi.

Eğitimdeki ilerlemesi için her şeyini verdiği ve birçok şeye bakış açısını değiştirdiği doğru olsa da, okuldan ayrıldığından beri hayatının en ufak bir şekilde değişmeyen bir yönü vardı... ve bu da James Potter'a olan hislerinin gücüydü.

Zaman ve iletişimsizlik onları hiç azaltmamıştı ve Moody'ye ondan hiç bahsetmese de, bir gün onunla karşılaşacağı fikrinden asla vazgeçmemişti.

Ne zaman yeni bir yere gelseler - bir kamp, bir operasyon ya da her ne olursa olsun - yaptığı ilk şey James'i aramaktı.

Lily artık ona karşı tam olarak ne hissettiği konusunda kendini kandırmıyordu... onu sevdiğini biliyordu ama eğitiminin iki yılı hayal ettiğinden çok daha hızlı geçerken ve artık son iki ayına girerken, onu bir daha göremeyeceği endişesi her geçen gün biraz daha artıyordu. Sadece bu da değil, başka şeyler için de endişeleniyordu... iki yıl çok uzun bir süreydi. İki yıl içinde çok şey olabilirdi... birbirlerini son gördüklerinde olduğu kişi olmayabilirdi. Aslında, muhtemelen değildi... Bu konuda *kendisinin* de aynı olmadığını biliyordu.

James'e olan hisleri Lily için değişmez bir şeydi... ama ya James onun için değişmez bir şey değilse? Ya duyguları zamanla solup gittiyse? Kim bilir Sızdıran Kazan'daki o geceden sonra hayatını dolduracak başka neler bulmuştu... ya da bu arada başka hangi insanlarla tanışmış olabilirdi. Ne de olsa onu son gördüğünde duyguları ya da bir zamanlar harika olan arkadaşlıklarının devam edip etmediği konusunda ona tutunabileceği bir umut vermemişti.

Eğitiminin sonuna yaklaşırken bu düşünceler onu her zamankinden daha fazla rahatsız ediyordu ve hala onu ne görmüş ne de ondan haber almıştı... ve ona bir şey olduğu fikrini aklına bile getirmiyordu. Altı ay kadar önce parlayan bir umut ışığı vardı... Moody ile gittiği bir Deatheater duruşması sırasında şans eseri Sirius Black'e rastlamıştı. Adam Moody'nin yakalanmasında etkili olduğu biriydi ve bu yüzden onun mahkûm olduğunu görmek istemişti. Sirius da kalabalığın arasındaydı ve onu gördüğüne gerçekten çok sevinmişti.

Eğitim hakkında, büyücülük dünyasında olup biten çeşitli şeyler hakkında konuşmuşlardı... Arabella'yı görüp görmediğini sormuştu. Ona ama bunun kendisini şaşırtmadığını söylemişti. O ve Arabella, Bella'nın Alice ve Frank'le olan eğitimini çevreleyen garip koşullar nedeniyle birbirlerini tekrar görmelerinin çok uzun zaman alabileceğini biliyorlardı. Her ne kadar Bella'yı düşündüğünde içi acısa da, içgüdüsel olarak onun her nerede olursa olsun kendine iyi baktığını ve birbirlerini en kısa zamanda tekrar göreceklerini hissediyordu.

Sirius bu bilgiyi ya da bu bilginin eksikliğini düşünürken Lily fırsattan istifade ona James'i görüp görmediğini sordu. Ona evet, gördüğünü söylemişti... James'in eğitimini erken bitirdiğini ve şu anda Bakanlık için aktif bir Seherbaz olduğunu . Bunu beklemiş olabilecekleri konusunda şakalaşmışlar, sonra da Moody onu yanından uzaklaştırmış ve tekrar yollarını ayırmak zorunda kalmışlardı. Yine de istediği bilgiyi almıştı... James iyiydi ve bu yeterliydi.

Böyle gecelerde yatağında uzanıp küçük çadırının kanvas çatısına bakarak uykunun gelmesini beklerken sık sık hatırladığı bir şeydi bu. O ve Moody önceki gece çok geç bir saatte kampa varmışlardı... Moody'nin Bakanlık tarafından görevlendirildiği başka bir operasyona giderken buradan geçiyorlardı. Anladığı kadarıyla birkaç gün orada kalacaklardı... ama o

bunun gerçekten bir dinlenme olmayacağını biliyordu. Öğretmeniyle hiçbir zaman öyle olmamıştı... Onunla geçirdiği zamandan en iyi şekilde yararlanmasını istiyordu ve son bir aydır bu konuda özellikle kararlıydı.

Birlikte geçirdikleri zaman sona erdi. Yorganı omuzlarına çekerek sonunda gözlerinin kapanmasına izin verdi, uyandığında zor bir sabah olacağını biliyordu.

Haklıydı... uykusuzluk onu çok yormuştu. Lily şafak sökerken neredeyse tökezleyerek çadırdan çıktı, o kadar yorgundu ki sırf Deli-Göz'le sabah asa egzersizlerini yapmak zorunda kalmamak için kendini öldürmeyi düşünüyordu. Gözlerini ovuşturarak, her zaman yaptığı gibi, Moody'yle eğitimin üstesinden gelebildiyse her şeyin üstesinden gelebileceğine ve onunla birlikte olduğu için şanslı olduğuna karar verdi. Gökyüzüne bakarak, en azından güneşin doğuşunun tadını çıkarma fırsatı bulduğunu düşündü. Birkaç ev elfi ve kampa yeni geldikleri her hallerinden belli olan bir grup adam dışında arazide yürüyen başka kimse yoktu. Yaklaştıkça seslerini daha net duydu... Seherbazlardı, muhtemelen bir görevden yeni çıkmışlardı ve yemek çadırından yararlanmak üzereydiler. Lily onlar geçerken konuşmalarından parçalar yakaladı.

"Peki, bilmiyorum... Bakanlık neden tekrar denemiyor?"

"Geçen seferkinden fazla kaynağa sahip değillerse denemenin bir anlamı yok... oy, yeteneğe bak..."

Lily gözlerini devirdi ve diğerlerinden biri yanından geçerken kısık bir ısıklık çaldı. Omzunun üzerinden bakarak onlara onaylamayan bir bakış fırlatmaya niyetlenmişti ki gruptaki diğer birkaç kişi omuzlarının üzerinden bakarak ona göz attılar... ve Lily onlardan biriyle göz göze geldiğinde kalbinin durduğunu hissetti. Adamın kaşları birbirine çarptı ve yüzü onu tanıdığı anda tam bir şok maskesine dönüştü. İkisi de oldukları yerde donup kalmış ve bu karşılaşmaya tamamen hazırlıksız görünüyorlardı.

"Ahh... bilebilirdik," diye güldü gruptan biri, nihayet geride kaldığını fark ettiklerinde diğerlerine. Hepsi kıkırdadı ve başlarını sallayarak yollarına devam ettiler.

James'ti. Ona bakarken yüz ifadesi hiç değişmemişti. Bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu ama son iki yıldır bu anı binlerce kez hayal etmesine rağmen söyleyecek bir şey bulamıyordu. Adam orada öylece duruyordu, bir heykel gibi hareketsizdi ve aralarındaki hava neredeyse gerilimden çatırıyordu. Düşünemiyordu... onu bu kadar uzun süre aradıktan sonra onu görmekle kendini tatmin etmekle meşguldü. Onun değiştiğini hemen görebiliyordu... epeyce değiştiğini. Artık onu Leaky Cauldron'daki pis bir odanın ortasında dikilirken bırakan çocuk değildi... Geçen birkaç yılın onu olgunlaşmaya zorladığı ve şimdi karşısında duran adama dönüştüğü yakındaki çadırın loş ışığında bile belliydi.

Doğrusu, biraz gözünü korkutmuştu.

Kadın bir karar veremedi, adam ondan uzaklaştı ve tek kelime etmeden arkadaşlarını takip ederek çadıra girdi. Kız, adamın birkaç saniye önce durduğu yerde şaşkın şaşkın bakakalmaktan başka bir şey yapamadı. Onu gördüğünde söyleyeceğini hayal edebileceği onca şey arasında... soğuk sessizliği hiç hayal etmemişti. Adamın onu tanıdığını biliyordu... bu çok açıktı. Belli ki onunla konuşmak istemiyordu.

"İşte buradasın ," diye gürledi Moody'nin gürleyen sesi arkasından, "Saat tam altıda buluşmak üzere sözleştiğimizi sanıyordum."

Onunla yüzleşmek için dönmedi ve düşüncelerini tam bir cümle kuracak kadar düzenlemek için boşuna çabaladı. "Biliyorum, ben... Ben sadece..."

"Sakın bana daha kahvaltı etmediğini söyleme?" diye sordu sertçe, yemek çadırına doğru onun görüş hattını takip ederek.

"Hayır...şey, evet, aldım."

"Güzel. O zaman başlayalım."

James'in bundan sonra ne yapması gerektiğine dair düşüncelerini bilinçsizce bölmeye yarı kızgın, yarı da henüz karar zorunda olmadığı için rahatlamış bir halde onu kamp alanında takip etti ve planlandığı gibi egzersizlerine devam etti. James'in karşılaşmalarının aniliğine hazırlıksız olduğunu ve bunu sindirme fırsatı bulur bulmaz gelip onu bulacağını ve böylece konuşabileceklerini varsaymak zorundaydı. Ne de olsa her şeyi çözümsüz bırakmak istemezdi.

Aklını işine vermesi gerektiğini fark ederek esasını çıkardı ve öğretmeniyile yüzleştirdi. Moody ise kendi esasını çıkardı ve kurnazca ona baktı.

"Hazır mısınız?"

Lily başıyla onayladı ve başladılar. Lily kendini korumak adına, sabahın geri kalanında aklını James'ten uzak tutmayı başardı ve eğitimine odaklandı... çoğunlukla.

Saatler sonra, Moody çevreyi taramaya başladığında o da çimlerin üzerine oturmuş, soluklanıyordu. James'i bu kadar beklenmedik bir şekilde görmenin ilk şokunu atlatmayı başarmıştı ve şimdi onun kendisini neden bu şekilde görmezden geldiğine dair geçerli bir neden bulmaya çalışıyordu.

İşin tuhafı, onun kendisini açıkça reddetmesinin ilk baştaki acısını atlattıktan sonra, bunu cesaret verici bir işaret olarak görmeye başlamıştı. Ne de olsa, ona karşı beslediği tüm duyguları tamamen kaybetmiş olsaydı, onu gördüğünde hiçbir şekilde aşırı bir tepki göstermezdi.

Annesi ona her zaman, böyle bir şey söz konusu olduğunda öfkenin kayıtsızlıktan daha iyi olduğunu söylerdi... en azından bir tür tutku gösterirdi. Eğer ona hâlâ kızgınsa, bu onun için hâlâ bir anlamı olduğunu göstermeliydi. Hâlâ duygusal bir tepki uyandırabilirdi... bunca zaman sonra almayı umduğu tepki bu olmasa bile.

Lily eninde sonunda her şeyi konuşacaklarını ve onun hazır olmasını bekleyeceğini düşündü. Lily'nin aklından geçenler için onu suçlamadı.

Ne de olsa onu önce o reddetmiş ve bunu yaparken de oldukça affedilmez şeyler söylemişti. Onunla konuşmaya hazırlanmak için biraz zamana ihtiyacı varsa, üstelik sadece Muggle dünyasında değil, aynı zamanda eğitimde olduğu için yaşadığı bariz şoku atlatmak için de zamana ihtiyacı varsa, o zaman sorun yoktu. Ona yaklaşmasına izin verecekti.

"Doğru... bizden bunun etrafındaki ses bariyerini güçlendirmemizi istiyorlar. Kamp," diye seslendi Moody huysuzca ona, tepeye doğru tırmanırken. Kız döndü ve ona baktı,

"Şu anda mı?"

"Şimdiki zaman gibisi yok. Ayrıca, bu muhtemelen tüm günümüzü alacak."

Lily ayağa kalktı, tedirginliği biraz azalmıştı ve "Tamam patron," diye cevap verdi.

"Bana öyle deme," diye homurdandı adam dönüp tepeden aşağı inerken. Kız onun arkasından endişeyle gülümsedi ve merakla onu takip etti *bunun* gerçekten ne kadar süreceğini.

Bir an önce kampa dönmek istiyordu.

Akşam yemeği için yemek çadırına girdiğinde, işlerin nasıl ilerlediği konusunda biraz daha endişelenmeye başlamıştı... ya da aslında ilerlemiyordu. Kalabalık alanı tararken gözleri hemen James ve grubunu buldu... bir köşede bir masanın etrafında oturuyorlardı. Biraz risk almadan ilerleme kaydedilemeyeceğine karar vererek oraya doğru ilerledi ve James'in hemen yanındaki masaya oturdu. Otururken başını kaldırıp onu gördü ama arkadaşıyla konuşmaya devam ederken onu tanıdığına dair hiçbir işaret yapmadı.

Yemek boyunca Lily onun davranışları karşısında gittikçe daha da üzgün ve kızgın bir şekilde oturdu. Onu orada görmenin şokunu atlatması için kendisine bolca zaman tanınmış olması bir , yanına gelmek için onlarca fırsatı pervasızca kaçıyordu

ve onunla konuştum. Tek başına oturuyordu ve çadır, aralarında geçen herhangi bir konuşmayı kimsenin duyamayacağı kadar gürültülüydü. Bir noktada ayağa kalktı ve tanıdığı biriyle konuşmak için hemen arkasından geçti ve sonra için geri dönerken tekrar yanından geçti. Başka bir masadan bir şey almak için ayağa kalktı ve masalar arasındaki koridorda başka birinden kaçınmak için onun yanından geçmek zorunda kaldı... pelerini aslında yanından geçerken ona dokunmuştu.

Kadının tüm o süre boyunca gözlerini ona dikmiş olmasından bahsetmiyorum bile... ve adam ona doğru bir bakış bile atmadı.

Buna daha fazla dayanamayarak, bu kadarının yeterli olduğuna karar verdi. Ona en azından varlığına *tepki* vermesi için sağlam bir fırsat verecekti ve eğer vermezse... o zaman bunu rahatsızlıktan, gariplikten ya da başka bir şeyden değil, inattan yaptığını biliyordu. Ayağa kalktı ve kararlı bir şekilde James'in iş arkadaşlarıyla oturduğu yere doğru yürüdü, masalarına yaklaştı ve doğrudan James'e bakarak, "Affedersiniz... tuzunuzu ödünç alabilir miyim?" diye sordu.

James ona bakmadı. Seherbazların geri kalanı bunu oldukça eğlenceli buluyor gibiydi... James'e birkaç bakış attıktan ve gülümsemelerini bastırmaya çalıştıktan sonra, içlerinden biri ona tuzu uzattı ve alaycı bir ifadeyle, "Elbette... ve, um... başka bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen bana bildirin. Bütün gece izinliyim."

Bu durumdan hiç etkilenmeden adama bir kaşını kaldırdı ve tekrar James'e baktı. Tüm niyet ve amaçlar için, neler olup bittiğini fark etmemiş gibiydi... kasesine bakarken yüzündeki küçük, açık bir sırıtış dışında. İçindeki öfke patladı ve adamın söyleyeceklerinin geri kalanını duymayı bile beklemeden tuzu ondan kaptı ve koltuğuna geri döndü. Giderken arkasında bir kıkırdama dalgası vardı ama umurunda değildi. O kadar öfkeliydi ki, James'in Seherbazlar grubunun komutanı olarak tanıdığı bir adam eşliğinde Moody'nin içeri girdiğini fark etmedi bile. Birkaç dakika konuştular, sonra Moody onun oturduğu yere geldi ve sordu,

"Bu gece bize zorla ne yediriliyor?"

Lily huysuzca omuz silkti. "Bilmiyorum... tadı domuz etine benziyor."

Başını salladı ama yine de tabağına birkaç porsiyon doldurdu, dönen gözleriyle onu süzdü ve "Pekala... Nedir?" diye sordu.

"Sana az önce söyledim, bilmiyorum... domuz eti ya da..."

"Kafana takılan bir şey var," diye araya girdi, gözleri kıza dikilmişti, "Ve ondan kurtulsan iyi edersin."

"Ne?" diye kaşlarını çattı ve adam detaylandırırken bakmaya devam etti,

"Bugün iyi değildin... benim bildiğim kadar iyi değildin.

Senin için bir form. Dikkatini dağıtan her neyse onu düzeltmeni ve sonra dikkatini yeniden işine vermeni istiyorum, anlıyor musun?"

Dikkatinin dağılmasının bu kadar belirgin olması ve şimdi bunun için azarlanıyor olması fikri onu kızarttı. Tam cevap vermek üzereyken James ve grubunun masalarından kalkıp çadırdan çıktıklarını fark etti... James ona doğru bakmamıştı bile. Dudaklarını birbirine bastırarak pelerinini ve okumakta olduğu el kitabını kapdı.

"Nereye gidiyorsun kızım?" Moody arkasından seslendi.

"Git ve tamir et!" diye karşılık verdi, bu küstahlığından sonra pişman olacağını biliyordu. O kadar öfkeliydi ki çadırına nasıl ulaştığını bile bilmiyordu... kırmızıdan başka bir şey göremiyordu. Çadıra varmadan hemen önce onun içeri girdiğini gördü, bu yüzden onun terbiyeli olduğunu çok iyi biliyordu. Varlığını duyurma zahmetine bile girmeden içeri daldı ve onu tam pelerinini çözerken buldu. Kız açıklıktan içeri telaşla başını kaldırdı, eli اساسına gitti... sonra onu tanıyınca gözleri karardı. Umurunda ... zaten konuşmasına izin vermeyecekti.

"Bu da ne demek oluyor?" tükürdü James'in durduğu yere birkaç santim kalana kadar yürümeye devam ederken, şimdi yine biraz telaşlı görünüyordu, "Bu *cüret* James?"

"Affedersiniz?" diye sordu, sesi küstahçaydı.

"Hadi oradan!" diye bağırdı, kendini bu kadar öfkeli ve incinmiş hissettiği bir zamanı hatırlayamıyordu, "Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun, o yüzden oyun oynama çünkü havamda *değilim*! Bana yaklaşmak için sayısız fırsatın oldu ama kahrolası gururun ve aşırı şişirilmiş *egon* bana bir *selam* bile vermeni engelledi!"

Parmağını ona doğrulttu ve sözlerini noktalamak için göğsüne sapladı ve kaşları tehlikeli bir şekilde birbirine çarptı, "Daha önce kin duymuştum, ama bu kesinlikle *iğrenç*. Düşünsene, iki yıllık eğitim ve ardından Seherbazlık ve sen *hala* ! *On beş* yaşındayken olduğumuz yere geri döndük, acınası aşağılama girişimleriyle ve umarım bundan mutlusundur, seni lanet olası PİÇ!"

Son kelimeyle birlikte duyguları hararetli bir kreşendoya ulaştı ve iki eliyle onu olabildiğince sert bir şekilde itti. Darbeye hazırlıksız olduğu için birkaç adım geriye doğru tökezledi, ama kısa sürede kendini toparladı ve ona tiksintiden başka bir şey olmayan bir bakış attı. Başını salladı ve dudağı kıvrılırken küçük bir kahkaha attı, umursamaz bir şekilde şöyle dedi

"Git buradan, Lily."

Öfkelenerek elini yüzüne vurmak için uzattı... ama adam elini havada yakaladı, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. Kadının bileklerinden tutarak onu küçük ama güçlü bir itişle kendisinden uzaklaştırdı ve "Benden ne *istiyorsun*?" diye hırladı.

"Bunu *halletmek* istiyorum!" diye tükürdü ona, daha önce hiç hissetmediği kadar incinmişti.

"Bak, ben bu defteri uzun zaman önce kapattım ve üstesinden . Sana da aynısını yapmanı öneririm."

"Buraya senin *tavsiyen* için gelmedim!"

Ağzının köşesi bir tür alaycı gülümsemeyle yukarı kalkarken gözleri tekrar parladı, "Doğru... bunun için üzgünüm. Tavsiyelerim hakkında ne hissettiğini unutmuşum."

"Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

"Neden çok iyi biliyorsun... ama izin ver seni . Yaklaşık bir yıl önce arkadaşın Remus'a rastladım."

Hogwarts'taki o son gecedan beri Remus'u görmediği için gözleri parladı. Sonra aklı konuşmaya takıldı ve kaşlarını çatı. "Arkadaşım Remus mu? Bu da ne demek oluyor? ne demek?"

James homurdandı ve devam etti, "Gerçek şu ki, iyi, saygıdeğer Remus Lupin'in tavsiyesi üzerine fikrini kolayca değiştirmeyi başardın, değil mi? Sana *aynı* tavsiyeyi verdiğimde neredeyse yüzüme tükürmene aldırma bile... hatta biraz daha fazlasını. Bana güvenmiyorsun... hiçbir zaman güvenmedin, güvenmeyeceksin ve benden bu *kadar*."

"Yani bu kadar mı?" diye sormadan önce bir süre şaşkınlıkla ona baktı.

Bakışlarına soğuk bir şekilde karşılık veren adam, "Evet, bu," diye cevap verdi.

Hayal kırıklığının, üzüntüsünün ve öfkesinin şiddetiyle göğsünün patlayacağını hisseden Lily dönüp çadırın kapağına doğru yürüdü ve yarı yarıya onun kendisini durdurmasını bekliyordu. Ama yapmadı... denemedi bile. Onun geri çekilen ayak seslerini duyamayacağından emin olana kadar dışarıda hızla yürüdü ve sonra yolun geri kalanını koşarak çadırına geri döndü, oraya varana kadar duygularını zar zor kontrol altında tutabildi.

Çadırının önünde duraklayan Lily, kapağı açıp içeri girmeden önce nefesini tuttu ve bunu yaptığında, içinden kopan hıçkırığı bastırmak için bir elini ağzına bastırdı.

Neden bu tavrı onu şaşırtmıştı? Artık onu umursamayacağı ihtimalini her zaman göz önünde bulundurmamış mıydı? Sonunda onunla tekrar yüz yüze geldiğinde soğuk davranmasına her zaman hazırlıklı değil ?

Evet, cevap verdi kendi kendine yorgun bir şekilde, yatağına gömülerek... ama bunun böyle olacağına hiçbir zaman gerçekten inanmamıştı. İnsan kalbinin iyiye sarılma ve kötüyü unutma gücüne her zaman çok fazla inandığını sanıyordu...

Bir saat sonra Lily yatağında aynı pozisyonda, yorgunluğuna rağmen uyanık bir şekilde oturuyordu. Biraz sakinleşmeyi başarmıştı ve şimdi öfkesinin yerini pişmanlık aldığı için kendini her şeyi tüketen başka bir duygunun kurbanı olarak buluyordu.

Olaya bu şekilde . Şimdi, yollarını sonsuza dek ayırmadan önce bunu mümkün olduğunca düzeltmek ona kalmıştı. Kısa bir süre ona uzun bir mektup yazıp arkadaşlarından birine vermeyi düşündü ama sonra bunun bir kaçınma taktiği gibi görüneceğine karar verdi. Gidip onunla tekrar konuşmalıydı... onu kendisiyle konuşturmaya çalışmalıydı.

Eğer yapmazsa, bir daha asla uyuyamayacaktı.

Tam ayağa kalkıp pijamasının üzerine bir kazak giymek üzereyken, dışarıda bir tür kargaşa olduğunu duydu... bir sürü insan aynı anda konuşuyor, sesleri düşüncelerini bölüyordu. Sanki çadırının hemen dışından geçiyorlarmış gibi geliyordu sesleri. Kaşlarını çatarak kapağına doğru yürüdü ve dışarı baktı.

James'in kıyafetinden tanıdığı birkaç adam yanından geçiyordu ve Lily onların sadece giyinik olmakla kalmayıp tüm teçhizatlarını sırtlarında taşıdıklarını fark edince irkildi. Kaşlarını çatarak diğer çadırların olduğu yöne baktı... ve şaşkına döndü

James'i gördüğünde, o da eşyalarını taşıyordu ve diğerlerinin gittiği yöne yürüyordu.

Gidiyordu.

Lily göğsünden bıçaklanıyormuş gibi hissetti ve birden, daha önce çadırındayken çantasının neden dolu olduğunu anladı. O sırada başını kaldırdı ve grubuna ulaşmadan hemen önce onun orada durduğunu gördü ve gözleri kilitlendi. Orada duran diğer Seherbazlara nasıl görüneceğini umursamadan ona doğru yürüdü ve açıkça sordu,

"Yani, bu kadar mı? Başka bir şey söylemeden öylece gidecek miydin?"

Durdu ve bir omzunu silkti, kaşlarını kaldırarak, "Sana söyledim... Bu iş bitti. Söyleyecek başka ne var?"

"Sanırım bundan daha fazlasını hak ediyorum... Sanırım *ikimiz* de daha fazlasını hak ediyoruz. Sizi bilmem ama ben bir saat önce çadırınızda yaşananların birbirimizle kurduğumuz son temas olmasına izin vermeyeceğim!"

Bir kahkaha attı ve tekrar başını salladı, ama o konuşmadan kız devam etti, "Neden her zaman bu kadar kibirli olmak zorundasın, James? *Her* şeyi bildiğini sanıyorsun, şimdi bile! Sana bir şey söyleyeyim... Sen eğitim için ayrıldıktan bir gün sonra Hogwarts'a döndükten *hemen* sonra kötü bir karar verdiğimi fark etmeye başladım! Bunun Remus'la ya da onun söyledikleriyle hiçbir ilgisi yoktu... *Senin* yüzünden oldu."

Başını sallamayı bıraktı ve çenesi uzaklara bakarken ona bakmayı reddetti... ama Lily onun artık dinlediğini biliyordu. devam etti, "Bana söylediğin şeyi düşünmeden . Sözlerin... sürekli aklıma geliyor, zihnimde tekrar tekrar oynuyordu. Sonunda haklı olduğunu kendime itiraf ettiğimde... her konuda kesinlikle haklı olduğunu, ne yapacağımı bilemedim. Eğer bir şey varsa, sanırım Remus'a kredi verebilirim

beni bir an önce harekete geçmeye teşvik etti... ama fikrimi değiştirmemle onun hiçbir ilgisi yoktu."

James şimdi gözlerini ona çevirdi ve alçak, meydan okuyan bir sesle, "Buna inanmamı mı bekliyorsun?" diye sordu.

"Umurumda değil!" diye patladı, inanamayacağı kadar sinirliydi, "Neye inandığın umurumda değil... ama gerçek bu, bu yüzden sırf her şey hakkındaki aptalca önyargılı fikirlerin yüzünden beni dinlemezsen aptalsın. Sana yazabilirdim ya da tüm bunları açıklamaya çalışabilirdim... ama sen gitmiştin ve sana ulaşmanın hiçbir yolu yoktu. Seni bir yerlerde bulma umuduyla geldiğimiz her kampta her taşın altına bakarak iki yıl geçirmekle yetinmek zorunda kaldım."

Adamın duruşu neredeyse belli belirsiz yumuşamıştı... ama bunun hayal ürünü olup olmadığından emin olamıyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Hangi kısmını anlamadın? Moody ve ben böyle kamplardayken karşılaştığım insanlara seni tanıyıp tanımadıklarını ya da görüp görmediklerini sormakla yetinmek zorunda kaldım. Birkaç kez görenler oldu ama bu bana senin iyi olduğuna dair güvence vermekten başka bir işe yaramadı."

Bir nefes alıp içini dökmenin daha iyi olacağını düşünerek itiraf etti: "Yollarımız ayrıldıktan sonra şatoya geri adım attığım andan itibaren seni çok özledim... Arabella'nın gidişini bile özlediğimden daha fazla. Petunia'nın hayatımdan çıkmasından sonra onu özlediğimden daha fazla özledim. O zaman benim için ne kadar önemli olduğunu fark ettim ve... ve gerçekten, gerçekten ne kadar önemsemişimi. Gitmeden önce bana söylediğin son sözleri düşünüp durdum. Bana söylediğin şeyleri..."

Bu son itirafları dile getirdiğinde, yüzündeki düşmanlık ve kızgınlık eriyip gitmiş gibi göründü ve arkalarında bir tür kuşku uyandıran... bir şey bıraktı. Umut, belki de... Bilemiyordu. Her halükarda, onu ilk gördüğünden beri sert maske tamamen yok olmuştu ve kendisine karşı koyduğu bariyerleri gerçekten aştığını hayal etmeye cesaret edemiyordu

Geçen yıl boyunca. Sesi hala yenilgi ve az miktarda süregelen hayal kırıklığıyla boğuklaşarak sessizce sözlerini tamamladı,

"O gece Leaky Cauldron'da birden fazla kötü karar verdiğimi artık biliyorum. İki yıl boyunca seninle bir yerde karşılaşp her şeyi anlatabilmek için dua ettikten sonra nihayet seni gördüm... ve şimdi buradasın, benimle *konusmayı* bile reddettikten sonra gecenin bir vakti sessizce gitmek üzeresin."

Artık korunaklı olmayan gözleri, uzun zamandır görmediği bir yumuşaklıkla bakıyordu. Ancak ona söylediği herhangi bir şeye cevap veremeden, patlayıcı bir ses kampı sarstı ve ikisi de sıçrayıp asalarını çıkardılar.

"Bu da ne böyle...?" diye mırıldandı ve sonra içgüdüsel olarak onun kolunu tutup kendine doğru çekti, o sırada gece gökyüzünde bir başka büyük patlama yankılandı.

"Bir saldırı!" diye bağırdı diğer Seherbazlardan biri, kırmızı bir ışık parlaması uzaktaki gökyüzünü aydınlatırken, "Bunlar Deatheater'lar... kampı buldular! Çevredeki koruyucu tılsımları aşmaya çalışıyorlar!"

"Çoktan aldılar!" diye gürledi hırçın bir ses ve Lily arkasını döndüğünde Moody'nin onlara doğru koştuğunu, asasını çıkardığını ve büyüülü gözünün döndüğünü gördü. Lily, adrenalinin beklenmedik bir şekilde ona çarpmasıyla yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Birdenbire insanlar bağırmaya ve her yöne doğru koşmaya başladılar.

Bir an için önlerinde duran Moody, seherbaz grubuna , "Sizler, onları geride tutmak için ön tarafta komutanınızla buluşacaksınız! Sen benimle gel kızım... Bu kampı geri çekip koruyucu güç alanını yeniden kurmamız gerekiyor. Ağır bir cazibe işi... Sanırım üstesinden gelebilirsin?"

Başını salladı ve Moody'nin peşinden koştu, üzerinde hâlâ pijamalarının olması onu rahatsız etmiyordu. Omzunun üzerinden arkasına baktığında James'in hâlâ orada durmuş ona baktığını gördü. Bakışları bir kez kilitlendi

Uzun bir süre daha öylece durdu ve bir savaşa doğru gittiğini fark etti. Bu farkındalığın etkisiyle adımlarını yavaşlattı ve sonra Moody'nin sesi onu gerçekliğe geri döndürdü.

"Yürü kızım! Zamanımız yok!"

James de duydu ve son bir kez daha bakarak arkasını döndü ve meslektaşlarının peşinden fırladı. Boğazı ters yöne döndü ve Moody'yi kampa kadar takip etti, bundan sonra onu tek bir saniye bile aklından çıkaramayacağını çok iyi biliyordu.

"En son ne zaman uyudun?"

Lily alnındaki teri sildi ve bunu yaparken istemeden de olsa üzerine kurumuş kan bulaştı. Adı Mulligan olan baş Sıhhiye Büyücüsü'ne bakarak, "Bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Eğer yanılmıyorsam, neredeyse kırk sekiz saat oldu Evans."

Lily bu bilgiye hiç şaşırmamıştı... Dün sabahın erken saatlerinde tüm bu olaylar başlayana kadar dakikaları saymıştı. Her şey başladığında, kampın sökülüp ormana doğru geri itilmesi ve ardından yeni yerin çevresinde ikinci bir bariyer oluşturacak tılsımların, öncekinden daha güçlü hale getirilecek değişikliklerle yeniden yapılması gibi yorucu bir göreve yardım etmek zorunda kalmıştı.

Son iki gün içinde öğrenebildiği kadarıyla, Deatheater'lar bu saldırıyı aylardır planlıyorlardı ve kampı yok etmek için çok sayıda ortaya çıkmışlardı. Moody nedenleri konusunda lafı dolandırmamıştı... Bakanlığın en önemli varlıklarından biri olduğu için bunun *kendisini* yakalamak ya da öldürmek için bir girişim olduğunu açıkça söylemişti. Kısa bir süre sonra, Deatheater'ları uzakta tutan Seherbazlarla birlikte ön saflarda savaşmaya gitmişti; Seherbazların çoğu daha sonra takviye olarak gelmişti. Yalvarıp yakarmasına rağmen onun da gitmesine izin vermemişti.

ona yalvardı. Onun kendi sorumluluğunda olduğunu ve eğitimini tamamlamadan büyük çaplı bir savaşa girmesine izin vermeyeceğini söyledi... sadece iki ayı kalmış olmasına rağmen.

Moody'nin bu reddi ve ardından ayrılışının ışığında, savaşa dönmeden önce yemek yemek ve dinlenmek için vardiyalar halinde geri gelen yaralı Seherbazları iyileştirmek için tıbbi çadırda çalışmakla yetinmek zorunda kalmıştı. Görünüşe göre, Deatheater'lar Seherbazlar onlara ulaşmaya fırsat bulamadan bariyeri aşmayı başarmışlardı. O zamandan beri, kafa kafaya saldırıyı dağıtmayı başarmışlardı ama şimdi , Deatheater'lar geri çekilene ya da her biri etkisiz hale getirilene kadar orada kalmak zorundaydı. Lily kısa bir süre önce yüzünde ciddi yanıklar olan bir kadını tedavi etmişti ve bu kadın ona şu anda bir bekleme oyunu oynandığını, ara sıra itiş kakışların yaşandığını söylemişti.

Lily, elinden geldiğince yardım etmekten mutlu olsa da, endişeden kendini hasta ediyordu. Moody için çok fazla endişelenmiyordu, çünkü onun kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordu... ama James'in dışarıda olduğunu düşünmek kusmak istemesine yetiyordu. Geri gelen herkesi sorguladı ve hatta birkaç arkadaşını yaraları için tedavi etti, ancak hiç kimse durumu hakkında somut bir bilgiye sahip görünmüyordu.

"Beni dinliyor musun?"

Başladı ve tekrar Mulligan'a baktı. "Ben... hayır, ben değildim. Özür dilerim." "Sana yatağa gitmen gerektiğini söylüyorum."

"Hayır," sertçe itiraz etti, ayağa kalktı ve bir sonraki kişiye geçmeyi planlarken ellerini yıkadı, "Ben iyiyim. Gerçekten."

"Çok yorgunsun. ama, aptallık etme... Formunun zirvesinde olamazsın. Hatalar yapmaya başlayacaksın..."

"Bana burada işimi nasıl yapacağımı söyleme, tamam mı?" diye çıkıştı ve kendini kontrol edemedi gözlerini kapatıp başını salladı. "Özür dilerim... Bunu yapmak istememiştim..."

"Uyumalısın."

"Hayır..."

"Seni görevden alıyorum ve dinlenene kadar burada başka bir yarayı iyileştirmeyeceksin!"

"Uyuyamıyorum!" diye haykırdı, sesi titriyordu, "Denesem bile uyuyamam!"

"Bak," dedi sessizce, "sana hafif bir getireceğim. Bunu içmeni istiyorum - benim *önümde* - ve sonra çadırına git. Sekiz saat sonra geri gelip kaldığın yerden devam edebilirsin, tamam mı?"

Lily'nin bunu isteksizce kabul etmekten başka çaresi yoktu. İksiri içtikten sonra karanlıkta çadırına doğru yürüdü ve belli belirsiz saatin on civarında olması gerektiğini düşündü. Bu da demek oluyordu ki neredeyse iki tam gündür oradaydı... ve hala James'i ne görmüş ne de ondan haber almıştı. Sonunda çadırına geri döndüğünde midesi çalkalanıyordu, uzandı ve hava akımına rağmen ilk başta uykuya dalmakta zorlandı. Sonunda uykuya , zihinsel olarak kendine *çok* uzun süre uyumamasını emretti... ne de olsa ona ihtiyaç vardı.

İki dakika gibi görünen ama muhtemelen iki saate yakın bir süre sonra Lily aniden uyandı ve ensesindeki tüyler diken diken oldu... Çadırının karanlığında bir varlık hissetti. İksir yüzünden zihni bulanıktı ama içgüdüleri yılların eğitimiyle hızlanmıştı, kolunu dışarı fırlattı ve komodinin üzerinde duran asasını kaptı. Asayı tam olarak kendine getiremeden bir el bileğini kavradı. Tam haykırmak üzereyken, başka bir el ağzını kapattı... ve sonra saldırgan ağzını kulağına götürüp onu nazikçe sustururken, kirli sakalın yanağını sıyırdığını hissetti.

"Şşş... benim."

Lily'nin kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı ve rahatlama damarlarına doldu. Baş ağrısı ama aldığı iksir yüzünden kendini odaklanmamış ve halsiz hissediyordu. Konuşmaya çalıştı ama adam bir eliyle ağzını kapattı ve diğer eliyle asasının kolunu serbest bırakırken onu susturmaya devam etti. Ağzını Lily'nin alnına götürdü ve asasını yavaşça çekip yatağının yanındaki masanın üzerine koydu. Adam sonunda elini ağzından çekip sorabileceği soruları bir öpücükle susturduğunda Lily kendini kızarmış ve sıcak hissetti.

İlk temastan sonra toparlanmaya fırsat öpücüğünü derinleştirip dudaklarını kendi dudaklarıyla açmaya zorladığında, Lily vücudunda aniden şimşekler çakmış gibi hissetti. Adam diliyle Lily'nin dilini okşadı ve Lily kendini iki yıldır hiç olmadığı kadar hafiflemiş hissetti... Adam onu hâlâ seviyordu. Elleri yüzünün iki yanında durdu, onu saldırısı altında sabit tuttu ve sonra boynundan aşağıya, beline kadar kaydı.

Zar zor nefes alabiliyordu... O da alamıyordu. Umurlarında değildi. İksirin etkisi biraz azaldıkça duyularını yeniden kazanmaya başladığını hissederek kollarını adamın boynuna doladı ve onu kendine çekti. Adamın ağzı sonunda çenesinden aşağı inip boynunu öpmek üzere kadınınkinden ayrıldı. Elleri geceliğinin etek ucunu buldu ve altına kayarak onu beline doladı. Ellerinin çıplak teninde yarattığı his, daha önce hiç deneyimlemediği bir duyuşsal yüklemeydi ve onun altında titredi. Ağzını onunkine geri verdi ve çaresiz öpücüğünde, içine akıttığı her bir duyguyu okuyabiliyordu, sessizce anlaması için ona yalvarıyordu. Anladığını göstermek için onu geri öptü... o anda hissettiği her şeyi hissetti.

Daha önce de yanılmıştı... onu okuma yeteneğini kaybetmemişti. Bilinçsizce bir elini onun yanına götürdü... ve sonra adam keskin bir nefes alıp ondan uzaklaşınca dondu kaldı.

"Ne oldu?" diye sordu ağızını onunkinden çekerek.

"Hiçbir şey," diye cevap verdi, hiçbir şey gibi onu öpmeye devam etmeye çalışarak. Kadın hiç şaşırmadan adamın altından sıyrıldı ve doğrulup onu da aynısını yapmaya zorladı.

"James, yaralandın mı?"

"Bir şey yok... sadece bir çizik."

Adam elini kalçasında komodinin üzerinden asasını kaparak, "Lumos!" diye mırıldandı ve sonra adamın pelerinini boyayan kanı görünce kaşlarını çattı.

"Aman Tanrım... James!" diye bağırdı yataktan kayarken ve daha iyi için lambaları yakarken, "Yaralanmışsın! Sağlık çadırına gitmedin mi?"

"Hayır," diye cevap verdi sessizce, biraz zorlukla ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. Saçlarını okşamak için elini uzatarak, "Önce seni görmem," dedi.

"Ama kanaman var... Bunu onarman gerek..." "O zaman sen

" dedi, "Ama ben gitmiyorum."

Göğsü sayılamayacak kadar çok duyguyla kabarıırken bile iç çekerek onu köşedeki bir sandalyeye itti ve oturmasını sağladı.

Sandalyenin yanına diz çökerek adamın pelerinini çıkarmasını sağladı ve ardından yaraya ulaşabilmek için gömleğini kaldırdı... Yaranın tam göğüs kafesinin üzerinde kenarları yanmış bir delik olduğu ortaya çıktı.

"Tanrım..."

Eli saçlarıyla oynarken, " değil... İyileşecek," diye onu rahatlattı.

"Dur," dedi hafifçe gülümseyerek, "yoksa bunu yapmaya çalışırken uyuyakalacağım."

Tahmin edilebileceği gibi, onu görmezden geldi. Başını salladı ve sordu: "Orada neler oluyor? Neredeyse bitti mi?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi yorgun bir şekilde, "dün gece neredeyse bittiğini sanmıştım... ama görünüşe göre yanlışmışım."

"Bu nasıl oldu?" diye sordu, onu incitmemeye çalışarak yan tarafındaki yanıkları nazikçe iyileştirirken.

"Bilmiyorum... Olaydan sonrasına kadar fark etmemiştim. Sanırım omzumda da daha küçük bir tane var."

"Nerede?"

Biraz zorlukla gömleğini çıkardı, böylece yaralarına daha iyi bakabilirdi. Her yeri morarmıştı ama yan tarafındaki yara ve karşı omzundaki daha küçük bir yanık dışında çok büyük bir şey yoktu. Zihni mediwitch moduna geçti ve önce adamın yan tarafındaki yarayı kapatmaya çalıştı. Nefes alış veriş sığı, ama yine ürkmedi. "Bu acıttıysa

özür dilerim James."

"Merak etme," diye karşılık verdi ve bir süre sonra usulca, "Öncesi için özür dilerim, Lily," dedi.

Gözlerinin yaşardığını hissetti ve görebilmek için gözlerini öfkeyle kırıştırdı. "Ne için özür dilemen gerekiyor?"

"Seni unuttuğumu söylediğimde sana bir sürü yalan söyledim. Sanırım buna inanmak istedim... ama doğru değildi. Bu doğru *değil*."

"zorunda değilsin," diye onu durdurmaya çalıştı ama o itiraz etti,

"Söylemek *istiyorum*. Her şeyi bilmeni istiyorum."

Bir nefes aldı, ona verdiği acıdan dolayı hafifçe irkildi ve sonra devam etti, "Remus'la konuştuktan sonra kıskançlığın en kötüsüne kapıldım... Neredeyse ondan *nefret ediyordum*, Lily. En iyi arkadaşım. Ona çok içerledim.

Bana senin hakkında söylediklerinden dolayı... fikrini değiştirenin o olduğunu, ben gittikten sonra ikinizin yakınlaştığını..."

"Oh, James..."

"Biliyorum," diye araya girdi, sesi kısılmıştı, "aptalcaydı. Sanırım o zaman aptalca olduğunu biliyordum... ama elimde değildi. Tam da senin için bir şeyler ifade etmeye başladığımı dūřundūęum anda, sen *h    * benim yerime ona g veniyordun. Bana güvenmeden önce *herhangi birine* g venecekmişsin gibi görünüyordu."

Lily artık hissettiği bir duygu olmasa da üzüntüyle başını salladı ve yaranın son kısmını kapatabilmek için ağırlığını sessizce kalçalarının üzerine kaydırđı. Kolunu kaldırdı, böylece derisine daha iyi tutunabildi ve devam etti,

"O gece Kazan'da beni mahvettin. Eğitimdeki ilk yılımda tam bir enkazdım... tek yaptığım seni düşünmek ve işleri nasıl bıraktığım için kendime lanet etmektir. Belki erken bitirip senin için gelebilirim diye iki kat daha sıkı çalıştım, programımı gözden geçirdim ve seni bulmak için izne çıkıp çıkamayacağımı anlamaya çalıştım... Muggle yöntemlerini bile inceledim."

"Muggle yöntemleri mi?" diye tekrarladı kaşlarını çatarak.

"Seni geri dönmeye ikna etmek uzun sürdüyse diye," diye cevap verdi ve devam etmeden önce ne dediğini bir sarsıntıyla anladı, "Remus'la konuştuktan sonra... Kendimi aptal gibi hissettim. Sahip olduğumuz şeyi nasıl kurtaracağımı bulmak için harcadığım tüm çaba tersine döndü ve seni düşünmeyi aktif olarak reddetmeye başladım. Aşağılanmıştım ve seni suluyordum... ve bunun için senden nefret ediyordum. Sonunda her şeyi g md m... ve sonra sen geldin, tekrar hayatıma girdin."

şimdi ağlıyordu ama ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ayağa kalktı ve James'in önünde duracak şekilde hareket ederek eğildi ve omzunu inceledi. "Ben... ah, James, çok  zg n m. Bilmiyordum. Yazamadım..."

"Biliyorum."

"Yazmamıza izin verilmiyordu, yoksa ben..."

"Yapma," diye sözünü kesti, "özür dileme. Lütfen, sadece... artık tüm bunları düşünmeyelim. Her şey bitti, değil mi?"

Başını sallayarak adamın omzunu sıvazlamaya başladı, çalışırken gözyaşları adamın tenine düşüyordu. Bir süre ne yaptığını izledikten sonra gözleri kızın yüzüne kaydı. Sonunda ellerini yukarı kaldırdı ve onu belinden kavradı.

"Omzunu oynatma... James..."

Kadının sözlerine aldırmadan onu bacakları üzerine şekilde çekti ve kollarını beline dolayarak alnını karnına yasladı. Kadın gözlerini kapatarak ve ellerini adamın saçlarına koyup parmaklarını hafifçe ileri geri hareket ettirerek karşılık verdi. Birden ayağa kalktı, yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu tekrar öptü. Öpüşme hızla tırmanırken, kadın biraz uzaklaşmayı ve fısıldamayı başardı,

"Omzunun işi bitmemiş."

Ağzını kendi ağzıyla durdurmak ve onu yavaşça yatağına doğru geri götürmek dışında bir tepki vermedi. Önce dizlerinin arkası yatağına temas etti ve otomatik olarak oturdu, adam da onu takip etti, yarısı onun üstündeydi. İkisi de uzun zaman önce Leaky Cauldron'da geçirdikleri o geceden beri içlerinde taşıdıkları hayal kırıklığı ve öfkeden kurtulmaya çalışırken öpüşme daha da derinleşti ve çılgınlaştı. Adamın dudakları kızın ağzından boynuna, oradan da omuzlarına doğru ilerlerken, elleri de kızın vücudunu okşuyordu. Bu duygunun içinde kayboluyordu... beynindeki bir şey ona artık durmaları gerektiğini söylüyordu ama o bunu görmezden geldi ve elinden geldiğince onun yaptıklarına karşılık verdi.

Birdenbire, çok kısa gibi görünen bir sürenin ardından, çadırın dışında bir patlama oldu. James gerildi ve başını kaldırdı. "Ne oluyor?"

Bu da neydi böyle?"

"Tıbbi tedavinizi... bölmek istemezdim," diye kaba bir ses geldi çadırın hemen dışından, "Ama grubunuz yola çıkıyor, Potter."

Lily nefes nefese kaldı ve gelenin Moody olduğunu anlayınca ayağa fırladı. James hala şaşkın ve biraz da sinirli bir şekilde yatakta doğruldu ve "Ne?" diye bağırdı.

"Her şey bitti... Deatheater'lar geri çekildi. Grubunuz planlandığı gibi hareket ediyor. Gömleğini bulmasına yardım et ve onu yoluna gönder kızım."

Sesinde bir espri havası vardı ama Lily, James'in sözlerinin anlamını kavradığında dehşetin soğuk ağırlığı üzerine çökmeden önce sıcak bir utancın içini yaladığını hissetti. Tekrar James'e döndüğünde onu ayakta durmuş, yüzünde gergin bir ifadeyle kendisine bakarken buldu... onun da bunu fark ettiğini söyleyebilirdi. Gözleri kilitlendi ve içinde olmaları gereken telaşa rağmen bir an için zaman dondu. Aynı anda pek çok farklı duygu hissediyordu ama bir tanesi diğerlerine baskın çıktı... O da onu bırakma düşüncesinin verdiği çaresizlik hissiydi.

"Seni seviyorum."

Bu sözlerin kendi ağzından çıkmasına şaşırmıştı ve belli ki onun üzerinde yıkıcı bir etkisi olmuştu. Ağız hafifçe açıldı ve ela gözleri ona bakarken yoğun bir şekilde parladı.

"Ne yapacağız?" diye sordu ona, sesi boğazında düğümleniyordu. Tek istediği onun kollarına koşmak ve orada kalmaktı. Gözleri onunkileri yakarken, "Kurallar hâlâ aynı... ailenin birlikte görev yapması konusunda..." dedi.

"POTTER!"

Moody onu acele ettirirken adı bir kez daha çadırın brandasını delip geçti, ama James onu görmezden gelerek, "Bizim

tekrar ayrılmak için."

İçi yanıyormuş gibi hissediyordu. Lily günler önce kendini o kadar umutsuz hissettikten sonra bunun gerçekleştiğine inanamıyordu. Böylesine ciddi bir anda böyle bir sevinç dalgası hissettiği için kendini açıklanamayacak kadar aptal hissediyordu... ama elinden bir şey gelmiyordu. İsmi bu kez onu arayan yoldaşları tarafından tekrar haykırıldığında, adam aniden onu omuzlarından kavradı, gözleri karar vermesi için yalvarıyordu.

"Lily... Bir hoşça kal diyebileceğimi sanmıyorum."

Yapmak üzere olduğu bu muazzam şey yüzünden sinirden karnında sadece hafif bir çarpıntı hisseden Lily başını sallayarak, "Pekâlâ... pekâlâ, evet," diye cevap verdi.

"Evet ne?"

"Evet," diye tekrarladı, o kadar rahatlamıştı ki yere yığılmak istedi, "Kabul ediyorum... kabul ediyorum... ya da her ne söylemem gerekiyorsa."

"İstedığinin bu olduğuna emin misin?" diye sordu, dizlerini biraz bükerek onunla göz hizasına geldi.

"Kesinlikle eminim... ve şimdi tüm *doğru* nedenler için."

Yüzünü tuttu ve onu düşüncesizce öptü. Onun boynuna sarıldı, onunla ilgili olarak dua ettiği her şeyin şimdi gerçekleştiğine inanmaktan neredeyse korkuyordu. Her an uyanabilir ve dehşet içinde tüm bunların uyku kuraklığının neden olduğu canlı bir rüya olduğunu görebilirdi... ama bunun olamayacağını biliyordu. Adamın ona sarılışının sıcaklığı ve gücü çok gerçektir.

"Potter, seni bekliyoruz!" diye bağırdı biri, ayak sesleri onlara doğru geliyordu. Ayak sesleri yavaşlayarak çadırın girişinde durduğunda Lily boğazında bir kez daha yumru oluştuğunu hissetti ve o anın geldiğini anladı... en azından kısa bir süreliğine de olsa tekrar ayrılmak zorunda kalacaklardı.

James ondan uzaklaştı ve bir ona baktı. "Seni seviyorum."

Başını salladı, gözyaşları yüzünden akıyordu ve adamın göğsünü itti. "Git."

"Mad-Eye ile işin ne zaman bitiyor?" "İki ay sonra."

"O zaman seni bulacağım... Uygun kişilere ne yapmak istediğimizi söyleyeceğim ve onlar da..."

"Tamam, biliyorum... Sonra görüşürüz ama şimdi gitmen gerekiyor."

Sonunda onu serbest bıraktı ve son bir bakış ve onu Hogwartstaki günlerine geri götüren küçük çapkın bir gülümsemeyle gömleğini kaptığı gibi çadırın girişine yöneldi ve omzunun üzerinden seslendi: "Geri döndüğümde fikrini değiştirdiğini öğrenmeyeyim."

Ona sırtışını genişleten bir bakış fırlattı ve sonra dönüp gitti. Arkasından kendi adının haykırıldığını duymadan önce bakmak için sadece bir dakikası vardı. Döndü ve Moody'nin gölgesini tuvalin içinden gördü. Yüz hatlarını göremese de bir şekilde ciddi görünüyordu.

"O lanet pijamalarınla hâlâ ne yapıyorsun, kızım?" "Ben... Ben..."

"Boş ver... üzerine bir şeyler giy ve toparlan. Biz gidiyoruz."

Kendisine söyleneni yaptı ve eğitime başladığından beri ilk kez kendini gerçekten özgür hissetti. Omuzlarından bir yük kalkmıştı ve sanki biri ondan bunu yapmasını istese süpürge yardımı olmadan uçabilecekmiş gibi hissediyordu. James'i uzun zamandır görüyordu.

ve onu hala seviyordu. Onu istiyordu... ve artık her şey yoluna girecekti.

Tamamen giyinmiş ve iki dakikadan kısa bir süre içinde toparlanmasını tamamlamış olarak çantasını omuzlarına aldı ve dışarı çıktı. serin bir bahar sabahıydı. Güneş doğudan doğuyordu ve açık bir gün olacağını anlayabiliyordu. Gülümsemesini bastıramıyordu Moody'ye doğru yürürken, Moody ona baktı ve kaşlarını kaldırarak gözlemledi,

"İçimden bir ses savaşı kazandığımız için böyle gülümsemediğinizi söylüyor."

Sadece daha geniş bir şekilde gülümsedi ve başını salladı, sonra da kampın dışına doğru onun izinden gitti... sonunda yolun onu nereye götüreceği konusunda iyimserdi.

FINIS

Sonsözde Sonuçlandırılacak

Emmyjean'ın Gizli Kule'deki

diğer yazıları

Sonsöz

EPILOG

Lily başını kapının çerçevesinden uzattı ve gördüğü manzara karşısında yüzünde yavaş bir gülümsemenin belirdiğini hissetti... James sallanan sandalyede oturuyordu, Harry de kucağındaydı ve ikisi de derin bir uykudaydı. Bir an için sahnenin huzurlu sessizliğinin tadını çıkardı ve sonra çok fazla gürültü yapmamaya dikkat ederek odaya girdi. Kitabını daha önce orada bırakmıştı ve yatmadan önce biraz daha okumak istiyordu. Ancak Lily odanın diğer ucuna geçmeden James'in gözleri açıldı ve koridordan gelen ışığa birkaç kez göz kırptı. Lily onu uyandırdığı için kendini suçlu hissetti, son zamanlarda ikisi de çok yorgundu ve fısıldadı,

"Seni uyandırmak istememiştim... Sadece kitabımı alıyordum."

Zihni hâlâ uyanıyormuş gibi bir süre ona baktı ve sonra elindeki kitaba bakıp sıırttı. "Onu kapının dışında bırakmam gerektiğini bilmeliydim."

Ona sahte, sessiz bir kahkaha attı ve dışarı çıkmak için döndü. O kapıya doğru uzanırken, Harry'yi itip kakmamaya dikkat ederek o da ayağa kalktı. Harry başını salladı ve sessizce itiraz etti, "Hayır... bunu yapmak zorunda değilsin James. Orada rahat görünüyordun."

"Onun yatağında uyumaya ihtiyacı var, benim de kendi yatağımda uyumaya ihtiyacım var," diye fısıldadı ve sonra ona sırtarak, "Ya da... uyumazsa..." dedi.

Ona bir kaşını kaldırdı ve tamamen ciddi olduğunu bilmesine rağmen gülme isteğiyle savaştı. "Küçük ayısını yanında bıraktığınızdan emin olun... Gece uyandığında ayısının orada olmamasından nefret eder."

James alaycı bir kızgınlıkla, "Biliyorum," diye cevap verdi, sonra da, "Sanırsın oğlumu daha önce hiç yatırmadım," diye mırıldandı.

Başını salladı ve gözlerini devirdi. "Ben kitabıma geri dönüyorum."

"Çok fazla içine girme," diye uyardı imalı bir şekilde, "Bir dakika içinde bırakmak zorunda kalacaksın."

Midesinin küçük bir takla atmasına ve yüzünün kızarmasına rağmen onu ciddiye almadığını göstermek için elini salladı. Hemen odalarına gitmek yerine, yarı kapalı kapının diğer tarafında bir süre durdu, böylece fark edilmeden odada neler olup bittiğini dinleyebilecekti. James onu beşiğine yatırırken Harry'nin küçük bir inilti çıkardığını duydu... bu her zaman zor olan kısımdı. Bir dakikalık sessizlikten sonra James'in fısıldamaya başladığını duydu.

"Korkarım uyumak zorundasın... Benim de şimdi gidip annemi yatırmam gerekiyor."

Lily yine gözlerini devirdi ve kahkahasının kaçmasını engellemek için elini ağzına götürdü. James devam etti, "Dinle Harry... sana bu gece uyuman için bir şey vereyim. Hayatta başka ne yaparsan yap... mutlaka kızıl saçlı biriyle birlikte ol. Asla pişman olmayacaksın."

Bunu söylemesi tamamen saçma olsa da Lily garip bir şekilde duygulandığını hissetti. Ama Lily daha fazla düşünmeden, Harry sözlerini bitirdi: "İyi geceler Harry... Gitsem iyi olacak. Annem kapının dışında beni bekliyor... Bir şey için sabırsızlanıyor olmalı."

Lily hafifçe sıçradı, sonra gülümsedi ve döndü. Koridorda ilerleyerek yatak odalarının kapısını açmaya gitti... ve sonra durup dinledi. Bir şey duyduğuna yemin edebilirdi... garip bir şey. Kaşlarını çatarak merdivenlere doğru yürüdü ve tırabzana yaslanarak kulaklarını dikti. Az sonra pencerenin hemen altında bir dalın kırıldığını duydu... ve

gürültü onu korkuttu. Dönerek hızla Harry'nin odasına doğru yürüdü ve tam James kapıyı arkasından kapatırken oraya vardı.

"James," dedi alçak sesle, "dışarıda bir şey duydum." James ona

baktı ve kaşları birbirine çatıldı. "Ne duydun?"

"Bir ses... Bir sinsi gibi geliyordu."

Bir baktı, sonra başını salladı. "Hayır, bu imkânsız. Muhtemelen bir hayvan ya da onun gibi bir şeydir."

İçini , muhtemelen haklı olduğunu biliyordu ama midesindeki duyguyu atlatamıyordu. "Bence gidip görmeliyiz. Neden bilmiyorum... beni korkuttu."

Bir süre ona baktı, sonra başını salladı. "Pekâlâ... Ben gidip bakacağım. Sen burada kal, ben hemen döneceğim."

Başını salladı, aptalca ama bir şekilde haklı hissediyordu. James onun yanından geçip aşağıya indi ve onu yukarıda yalnız bıraktı. O evde, sunduğu tüm korumalarla kendini tamamen güvende hissetmesi gerektiğini biliyordu... ama hissetmiyordu. Orada kalmak onu tedirgin ediyordu... sanki izole edilmişlerdi. Amaç buydu, biliyordu ama... aynı zamanda gerektiğinde yardımdan kilometrelerce uzakta hissetmesine neden oluyordu. Birden James'in merdivenlerden yukarı doğru koştuğunu duydu... ve bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı. Kız sormaya fırsat bulamadan, adam ona doğru fırladı ve omuzlarından yakaladı.

"Lily, Harry'yi al ve git! Bu o!"

Kanının buza dönüştüğünü hissetti ve korkudan gözleri kocaman açılmış bir şekilde orada durmaktan başka bir şey yapamadı. James'in adını söylemesine bile gerek kalmamıştı... James'in kimi kastettiğini biliyordu. Böyle bir şey olamazdı. Onu biraz salladı ve ısrarla, "Git! Koş!" dedi.

"Ne yapacaksın?" diye sordu, ancak sesi sadece boğuk bir fısıltıyla çıkıyordu. Adam başını salladı ve şöyle cevap verdi

kolundan tuttu ve onu çocuk odasının kapısına doğru itti, "Ben onu
oyalarım."

Kalbinin göğsünden fırlamak üzere olduğunu hissediyordu ve panik yüzünden hasta olabileceğini düşündü. Kapı koluna uzanırken omzunun üzerinden James'e baktı... ve onun asasını çıkarırken kendisine baktığını gördü. Gözlerinde daha önce hiç görmediği bir ifade vardı. Orada korku vardı, evet... ama bu kendisi için bir korku değildi. Bu kararlılıktı... ne yapması biliyordu ve bunu bir an bile düşünmeden yapmaya hazırды. Lily, ön kapının kilidinin kırıldığını duyduğunda, bunun muhtemelen onu son görüşü olduğunu mide bulandırıcı bir sarsıntıyla fark etti. Onun sevgili yüz hatlarını seyrederken gözlerinden kontrolsüzce yaşlar süzülüy ve şaşırtıcı derecede net bir sesle şöyle dedi

"Seni seviyorum."

Gözleri kısa bir an için yumuşadı ve kadın ruhlarının son kez birleştiğini hissetti. İkisi de ne yapılması gerektiğini biliyordu... zihinlerinde tek bir düşünce vardı. Bir süre sonra, "Ben de seni seviyorum. Şimdi git... acele et."

Yüreği parçalanarak, kaybedecek zamanı olmadığını bilerek kapının kolunu çevirdi. Oğlunu güvenli bir yere götürmek zorundaydı... önemli olan tek şey buydu. Etrafına bakarken gözleri loşluğa çabucak alıştı, oda tek bir gece lambasıyla aydınlanmıştı... ve sonra oğlunun çoktan uyanmış olduğunu gördü. Bağırışlar onu uyandırmış olmalıydı... ama ağlamıyordu. Orada öylece oturmuş, zaten yırtık olan pelüş ayısının kulağını sessizce emiyordu.

Alt kattan büyük bir gürültü patladı... bir çığlık sesi, ardından kapı aralığından loş odayı istila eden yeşil bir ışık parlaması. Sonra sessizlik oldu... ve yalnız olduğunu anladı. Adam gitmişti. Onun sesini bir daha asla duyamayacak, sırtışını bir daha asla göremeyecekti... kollarını bir daha asla boynunda hissedemeyecekti.

O gitmişti.

İçindeki acıyı bir kenara iterek, bunu düşünecek zamanı olmadığını bilerek pencereye koştu ve açık mavi perdeleri kenara iterek aşağıdaki bahçeyi görebildi. Geceye bakarak bir kaçış yolu bulmaya çalıştı... ve sonra aşağıdaki karanlıkta duran düzinelerce siyah cüppeli figürü görünce boğazı düğümlendi. Ölüm yiyenler... evin etrafını sarmışlardı. Hiçbir çıkış yolu yoktu.

Ağır adımlar şimdi merdivenlerde yankılanıyordu... O geliyordu. Kaçmak için zaman yoktu, saklanmak de... ve panikle esasına davrandı.

Birden saçında bir çekiştirme hissetti. Aşağı baktığında Harry'nin görüntüsüyle ... küçük tombul yumruğu kızıl saçlarından bir avuç tutuyordu ve ağızına sokarken yeşil gözleri parlıyordu. Yatak odasının kapısının hemen dışındaki tehlikeden habersiz, çocuksu bir masumiyetle ona bakıyordu. Ona bakarken, birden *korku* kelimesinin gerçek anlamını kavradı... kendi hayatı için duyduğu korku bunun yanında hiçbir şeydi.

Asasını yavaşça cebine geri soktu. Ne yapması gerektiğini biliyordu... savaşmak çözüm değildi. James dövüşmüştü... yenilmişti. Eğer James onu tutamazsa, Lily hiç şansı olmadığını biliyordu... ve eğer savaşırsa, eğer hayatını isteyerek vermezse, bu işe yaramayacaktı. Lily'nin işe yaramasına ihtiyacı vardı... Harry'nin işe yaramasına ihtiyacı vardı. Düşüncesi bile onu gecelerce uyutmayan bu büyü. Asla düşünmek zorunda kalmamak için dua ettiği büyü. Bunu uzun zaman önce Hogwarts'taki tozlu bir kitapta okumuştı... diğer tüm umutlar tükendiğinde bir annenin çocuğuna sunabileceği bu kadim korumayı. Son zamanlarda bu konuda bilgi aramaya başlamış ve az da olsa bulmuştu. Artık oğlunu kurtarmak için tek umudu buydu.

Voldemort'un onu öldürmesine *izin vermek zorundaydı*.

Gözlerini sıkıca kapatarak Harry'yi beşiğinden çıkardı ve ona sarıldı. Gözyaşları hızla akıyordu ama ölmekten korkmuyordu... sadece ayrılmak zorunda kaldığı için pişmanlık duyuyordu

onu yalnız bıraktı. Bu ona son kez sarılışı olacaktı... hayatı boyunca yaşayacağı küçük zaferleri ve başarısızlıkları paylaşmak için yanında olamayacaktı. Her şeyi kaçıracaktı ve onu asla tanıyamayacaktı. Dudaklarını onun başına bastırarak, "Üzgünüm, Harry," diye fısıldadı.

Adam boğazının arkasından küçük bir ses çıkardı ve kadın ona baktı. Adam kolyesini tutuyordu. Ayak seslerinin kapının hemen dışında durduğunu duyduğunda onu tekrar öptü ve sessizce bunun işe yaraması için güçlere yalvardı... onu güvende tutmak için.

"Seni seviyorum, Harry," dedi ve sonra kapı menteşelerinden patlarken çığlık attı. Kalbi çılgınca çarpıyordu, Harry'ye son bir kez baktı ve sonra kaderiyle yüzleşmek için arkasını döndü, asası hâlâ arka cebinde duruyordu.

FINIS

Lütfen Yazarın Notunu ve Vedasını Buradan Okuyun

Emmyjean'ın Gizli Kule'deki

diğer yazıları

Yazarın Notu

Yazarın Notu

Crossroads nihayet tamamlandığına göre, bu fırsattan yararlanarak birkaç şey söylemek istedim çünkü bu kurguyu uzun süredir takip eden ve yol boyunca çok cesaretlendirici ve harika olan tüm insanlara borçlu olduğumu hissediyorum.

Bir J/L kurgusu yapma fikri ilk aklıma geldiğinde, bunu tek seferlik bir kurgu olarak yazacaktım - bağımsız bir kurgu. Bugün var olan hikayede yer almayan pek çok şey içeriyordu ve bu muhtemelen iyi bir şey çünkü çoğu korkunçtu (yani bir dans, Lily'nin merdivenlerden düşmesi, bir süpürge dolabı ve benzer klişe dehşetler). Hayatta kalan tek şey, James ve Lily'nin Sekizinci Bölüm'de onun bir animagus olduğuna dair yaptıkları konuşmaydı... ve ne gariptir ki, bu neredeyse kelimesi kelimesine Orijinal konsept.

Yavaş ama emin adımlarla üç bölümlük bir roman haline geldi ve nihayet tam teşekküllü bir roman uzunluğuna ulaştı. Ben kalemi kağıda (ya da parmakları klavyeye - her neyse) koymadan çok önce yazılmaya başlanmıştı ve o zamandan beri sayısız revizyondan geçti, bazen ben ve sadık beta Casca bölümü internete koymadan sadece birkaç gün önce bazı şeyleri yeniden düzenledik. Başladım, sonra yazmanın ortasında Fransa'ya gittim ve Allée Spach'taki odamda dizüstü bilgisayarım ile sonsuz saatler geçirdim ve internet kafede kim bilir kaç avro harcayarak düzenleme ve yayınlama için ileri geri gönderdim. Zümrüdüanka Yoldaşlığı raflarda yerini almadan hemen önce son bölümü çıkarmak için çabaladım... ve sonra revize etmeye karar verdim, bu da düşündüğümde on kat daha büyük bir projeye dönüştü.

Crossroads geçtiğimiz üç yıl boyunca benim için sürekli bir gurur ve neşe kaynağı oldu, her ne bu fikri ilk ortaya attığımdan bu yana bu kadar uzun zaman geçtiğini düşündüğümde bayılmak istesem de! Keyifli olmasaydı bunu yapmazdım ve

heyecanla takip ettiklerini bana bildiren sayısız okuyucu olmasaydı, yarısı kadar bile keyifli olmazdı. Bunun için, size teşekkür etmek için yeterince anlamlı kelimeler bilmiyorum.

Hikaye geçtiğimiz aylarda sona ererken, pek çok kişi güncellemelerimin düzensizleştiğini fark etmiştir. Şu anda benim için hayat üç yıl öncesinden çok farklı ve farklı türden zaman kısıtlamaları var. En hevesli yazarların bile bir şey üzerinde çok uzun süre çalıştıklarında tükenme riski taşıdıkları gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Bu yüzden, söylemeye gerek yok, Crossroads'un bu versiyonu son olacak, Bayan ne olursa olsun.

Rowling'in Harry Potter ve Melez Prens'te bize (ya da James ve Lily'ye) neler hazırladığı. Revize ettiğim için memnunum, çünkü daha iyi bir hikaye haline getirdiğimi düşünüyorum, ancak bunu tekrar yapmak için içimde bir güç yok - ve eminim ki sizde de bunu tekrar okumak için bir güç yok! Eğer öykü gerçekten bir AU olursa, yaratıcı açıdan iyi bir yol kat ettiğini ve en sadık hayranlarının kalbindeki yerini koruyacağını biliyorum - bunlardan biri de benim.

Bu hikayeye yıllar boyunca verdiğiniz desteği ne kadar takdir ettiğimi bir kez daha söyleyerek sözlerime son vereceğim. Sayısız yazar tıkanıklığım boyunca beni taşıyan ve yol boyunca bana yığınla ilham veren kızlara - Adrea, Sandra, Kathy ve özellikle Cara - kocaman bir teşekkür göndermek istiyorum. Sizler olmadan bunu başaramazdım, çünkü hepiniz benim takıntımı kendi takıntılarınızla beslediniz ve eksantrikler için her zaman daha iyidir.

gruplar halinde seyahat edin ;-)) Ayrıca övgüleri konusunda cömert davranan ve Kule forumunda benim için her zaman bir yorum (ya da dırdır) bırakmayı başaran tüm Gizli Kule sakinlerine de teşekkür ederim. Forumlarda hiç paylaşımda bulunmayan ama zaman ayırıp bana e-posta gönderenlere okuduklarını beğendiklerini biliyorlardı - teşekkür . Son olarak, ekranlarının arkasından hiç çıkmayan ama hikayeyi takip eden tüm pusuda bekleyenlere - teşekkür ederim.

Bununla birlikte, Crossroads'a (en azından yazmaya) veda ediyorum ve şimdi her ne olursa olsun bir sonraki şeye geçiyorum. :-)

Emmyjean

Not - Cara ve benim bu hikayenin detayları üzerine yaptığımız 'tartışmaları' (tartışma olarak okuyun) çok daha rahat (daha az tehlikeli olarak okuyun) hale getiren varlıklara da teşekkürlerimi sunmazsam ihmalkarlık etmiş olurum. Bunlar, belirli bir sıraya göre değil:

- **Oldsmobile** (yaz - ve kış - akşam sürüşleri için araç sağladı)
- **New Star Chinese Restaurant** (Chicago'nun bir banliyösü Elmwood Park, Illinois'de ve eğer giden olursa mutlaka eggroll'lerini denemeli)
- **The CocaCola Company** (Diyet Vanilyalı Kola için)
- Merhum, büyük **Angel's** All-Nite Diner (Şimdiye en iyi kremalı tavuk çorbası için RIP)
- **Net.** (Strazburg'daki en uygun internet kafe)